

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Very Fake Play



USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT AVERY



- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
- **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Çok Sahte Bir Oyun

Scarlett Avery

Telif hakkı © 2025 Scarlett Avery® Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yer isimleri ve kamuya açık isimler bazen atmosferik amaçlarla kullanılmıştır amaçlarla kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlara veya yerlerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Düzenleyen: John Hudspith

Düzeltilme: Jamie Betts, Chrissy Becker, Melody Fuhrman, Lisa Fearday ve Dalia Samansky

Çok Sahte Bir Oyun © Scarlett Avery Çok

Aşık serisi

ISBN 978-1-77498-169-6

Adanmışlık

*Onarılması gereken kırık parçaları, güçlendirilmesi gereken özgüveni,
tekrar birleştirilmesi gereken kalpleri ve görülme arzusu
olanlara.*

Bu kitap sizin için.

İçindekiler

1. Kazara -kasıtlı _ _ _
2. Çarpık Bir Takıntı _
3. Büyük Bir Felaket _
4. Sana ait olmayan şeylere dokunma _
5. Meteliksiz ve kramp _
6. Seçim senin _
7. Bir dizi başarısızlıktan daha fazlası _
8. Çiçek toprak olmadan açamaz _
9. Daha yaklaşılabılır bir Kazimir Lindström _
10. Senin yol arkadaşın olayım _
11. Oh hayır, tatlım, benim yanımda olmaz _
12. Sürekli dedikodu _
13. Ya beni hayran bırakırsan? _
14. Ben onlar gibi değilim _
15. Korkunç sırlarım ortaya çıkamaz _
16. Cehenneme gideceğim _
17. Ne olduğunu anlamayacaksın _
18. Müstehcenlik _
19. Karşı koyma _
20. Yemi yutma _
21. İrrasyonel Takıntı _
22. Puck bunnies demişken _
23. Koca kötü ayı ve Goldilocks _
24. Beni bırakma _
25. Baştan çıkarıcı küçük Goldilocks _
26. Acıt beni _
27. Artık benim dünyamın bir parçasısın _
28. En iyi dinlenme suratım _
29. Yanlış Lindström _

30. [Çok. Lanet. İyi](#)
31. [Üç küçük kelime](#)
32. [Siki engellendi](#)
33. [O öpücük sahte değildi](#)
34. [Bütün bunlar bir öpücük için mi?](#)
35. [Korku hissi](#)
36. [Sahte kız arkadaşlar talep edemez](#)
37. [Sıfırlama düğmesi](#)
38. [İş arkadaşını bıçaklamamalısın](#)
39. [Başa çıkması zor](#)
40. [Büyük penis enerjisi hiç bu kadar seksi görünmemişti](#)
41. [Ağzın çok bozuk, küçük kız](#)
42. [Beni şımartmakta ısrar ediyorsan](#)
43. [Arkana yaslan ve yolculuğun tadını çıkar](#)
44. [Sen ilkin](#)
45. [Ben Rose, sen Jack](#)
46. [Kitaptaki erkek arkadaşından daha iyisin](#)
47. [Taşıdığım yük](#)
48. [Pervasız](#)
49. [Ne tesadüf](#)
50. [Bu olamaz](#)
51. [Konuşma bitti](#)
52. [Lanet olası mağara adamı](#)
53. [Benim soruma soru ile cevap veremezsin](#)
54. [Cesedimi çiğnemenin olmaz](#)
55. [Tüm kırık parçaların](#)
56. [Kutsal elli tonluk sıcaklık](#)
57. [Asla vazgeçmeyeceğim](#)

[Epilog](#)

[Bir Sonraki Kitap Erkek Arkadaşı](#)

[Scarlett'in Kitap Sohbeti](#)

[Scarlett Avery'nin diğer](#)

[kitapları](#)

Bölüm 1

Kazaen-kasıtlı

Harley

Çaresizlik acımasız bir efendidir ve şu anda beni kırbaçlıyor.

Batarken seçici olamazsın.

Taze hazırlanmış öğle yemekleriyle dolu büyük bir tepsiyi dengede tutarak bir iş arkadaşımın yanından geçip on beş numaralı masaya yaklaşırken kafamda bu mantrayı tekrarlıyorum.

Her adımda içim bir düğümleniyor.

Bu ay, yoğun öğle saatinde bu küçümseyici takım elbiseli masayla üçüncü kez uğraşmak zorunda kaldım, ama Bay Asswipe en kötüsü.

Derin bir nefes alıyorum.

Başarabilirsin.

Zorla gülümserim ve takım elbise giyen birinci kişinin tabağını önüne koyarım. Aynı şeyi takım elbise giyen ikinci, üçüncü ve Bay Asswipe için de yaparım. Takım elbise giyen beşinci kişinin önüne bolonez soslu tagliatelle'yi koymak için döndüğümde, bir el kıcıma dokunur.

Keskin bir nefes alıyorum.

Beş numaralı takım elbiselinin kucağına makarna tabağını düşürmemek için dikkatli davranarak, ani bir hareket yapmıyorum. Bay Asswipe'e dönüp ona dik dik bakıyorum.

"Oops. Özür dilerim." Sırıttıyor. "Çok yakındın, sanki elim kendi başına hareket ediyor gibi."

Ona dik dik bakarım.

Bu işe ihtiyacın var, Harl.

Tepsini müşterinin kafasına vurma.

Derin nefes al, bir, iki, üç, dört, beş. Ver, bir, iki, üç, dört, beş.

Onun aptal suratına fırlatmak istediğim onlarca acımasız hakareti yutuyorum. "Afiyet olsun." Bakışlarım diğer dört adama kayıyor. "*Buon Appetito!*"

Teşekkürler *sözcükleri*
dudaklarından dökülüyor. Bay
Pislik bana göz kırpmıyor.

Siktir et. Bu adam gibi moronlarla uğraşmak için yeterince para almıyorum. "Sen kazara-kasten kıcıma dokunduğunda hiçbir şey söylemedim, şimdi de dikkatimi çekmek için çabalarını ikiye katlıyorsun."

Omuz silkiyor. "Numaranı istedim, hayır dedin. Vardiyandan sonra seni almayı teklif ettim, reddettin. Sana numaramı vermeyi önerdim, kulak asmadın. Ben harika bir erkeğim, biliyorsun." Yağlı bir gülümseme yüzüne yayılıyor.

Arkadaşları kıkırdar.
Eminim cinsel yolla bulaşan hastalıklar için harika
bir avsındır. Alnına "erkek fahişe" damgası
vurulmuş.

Hayır cevabını kabul etmemek bu adamın çalışma tarzı gibi görünüyor. Tepsiyi önüme kalkan olarak koyuyorum. "Aferin sana." "Hadi ama. Tek bir randevu, Harley."

Bu aptalın göğsüme iliştilmiş olan ismimi bilmesi hiç hoşuma gitmiyor.

"Cevabım, son iki sefer buraya geldiğinde bana çıkma teklif ettiğinde verdiğim cevapla aynı. Hayır, teşekkürler." Ne bu hayatta, ne sonraki hayatta, ne de ondan sonraki hayatta.

"Sana iyi vakit geçirteceğim." Gözleri kasıklarına düşüyor. "New York'un neden hiç uyumayan şehir olduğunu yeniden tanımlayacağız... ne demek istediğimi anlıyorsan."

İki elimi mutfaktaki fritöze daldırmayı tercih ederim. Kafamı sallıyorum.

"Kalbimi kırıyorsun."

Bu aptallığa bir son verme zamanı. "İzninle, diğer masalarımı bakacağım."

Dönmeye hazırlanırken, bir el bileğimi tuttu.

Kıllı parmaklara gözlerimi indirdikten sonra, bana dokunma hakkına sahip olduğunu düşünen adama bakışlarımı dikip bakarım. "Bırak."

"Dostum, bırak gitsin," der takım elbise giyen üçüncü adam. Takım elbise giyen birinci adam başını sallar. "O da öyle dedi."

"Yapamam, çocuklar." Bay Pislik diğer elini kalbinin üzerine koyar ve bana kirpiklerini kırıştırır. "Aşığım."

Ve ben kusmak üzereyim. "Bırak, yoksa müdürümü çağırırım."

Kahverengi gözlerinde şeytani bir sevinç parıldıyor. "Patronunla ben çok iyi arkadaşız..." Anlamı havada asılı kalıyor.

Elimi onun demir gibi sıkı tutuşundan çekiyorum. Bu hareketle geriye doğru sendeleyip birine çarpıyorum.

"Kahretsin," diyor o kişi.

Omzumun üzerinden bakınca, yemek tabaklarıyla dolu bir tepsiyi tutan bir iş arkadaşımın dengesini kaybettiğini görüyorum. Yemek salonunda yüksek bir gürültü duyulur ve tabaklar yere düşer, domates sosu her yere sıçrar.

Gözüm üniformama düşer.

Beyaz gömleğim, fakir bir adamın Jackson Pollock tablosuna benziyor. Bir kadın, kanımı donduran keskin bir çığlık atar.

Müşteriler

nefeslerini

tutar. Arkanı

dönerim.

Gözlerim dehşete kapılmış mavi gözlerle karşılaşır ve ağzım açık kalır. Kadının beyaz takımı spagetti bolognese ile kaplıdır.

Hayatım mahvoldu.

Bölüm 2

Çarpık Bir Takıntı

Kazimir

Kokteyl tepsisi taşıyan garson, yeşil zeytinlerle süslenmiş martini bardakları taşıyan bir meslektaşıyla iç içe geçiyor. Bunu yaparken, erkekler bugün şüphesiz birçok kez sergilemiş oldukları ustaca bir dansa giriyorlar.

Masaya yaslanıyorum. "Burada oturmamın tek nedeni, Grazie Mille'nin sahibinin Max Keller'ın kuzenlerinden biriyle akraba olması. Adam kalp krizinden sonra çok daha iyi durumda, ama doktoru New York'a seyahat etmesini yasakladı. Max benden onun yerine geçmemi istedi."

"Anlıyorum." En iyi arkadaşım başını sallar. "Max'in jetiyle Brezilya'dan bir gecede uçtun. Bir gün beklemek istemedin mi? Neredeyse on üç saatlik uçuş seni mahvetmiş olmalı."

"Uzaydan geri dönüyor olsam bile, bugün burada olmamı engelleyecek hiçbir şey yok." Sesimi alçaltıyorum. "Sahibine göre, hile yaptığından şüphelendiği müdür yarın öğle saatlerinde çalışmayacak. Onu kaçırmak istemedim. Onu yakalamadan önce bir kontrol etmek istiyorum."

Erik gözlerini kısar. "Bu çok anlamlı bir ifade."

Çatal bıçağımı masaya bırakıp ağzımı silerim. "Sahibi ve ben, Rio'da geçirdiğim hafta boyunca onun avukatları ve benim avukatlarımla meseleleri hallettik. Ona kadar onun adına hareket etme yetkisine sahibim..."

Bakışlarım Erik'in başının üzerinden uçar. Gözlerimi kısarım.

Olamaz.

Manhattan'daki onca restorandan, onun bu restoranda çalışması gerekiyordu...

"Kaz, ne oldu?"

"Yirmi dakikadır buradayız ve onu ilk kez görüyorum."

Erik kaşlarını çattı. "Onu mu? Kimden bahsediyorsun?"

Sanırım vardiyasına yeni başladı. Neredeyse bir yıl geçmesine rağmen, gözlerim kapalı olsa bile bu muhteşem sarışını tanıyabilirdim. "Harley McKenzie Lancaster."

Erik başını çevirip bana doğru döndü. "O burada mı? Üvey oğlunun kız arkadaşı mı? Bir kez görüştükten sonra takıntılı olduğun kadın mı? Gizli takıntın mı?"

Daha çok sapkın bir takıntı gibi.

Bu düşünceyle elimi yumruk yapıyorum.

Onunla sadece bir kez tanıştıktan sonra onu bu kadar çok istemem her zaman tuhaf gelmiştir. Yasak gibi. Sanki beni doğrudan cehenneme gönderecek bir sınırı aşırıyordum gibi.

Erik'e etkilenmemiş bir bakışla bakıyorum. "Chett benim eski üvey oğlum."

"Diğer iki cümleyi düzeltmediğine dikkat et." Gözlerinde yaramazlık var.

Eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, bu yorum için ona yumruk atardım. Dikkatim tekrar Harley'e döner.

Bakışlarım onun at kuyruğuna sabitlenir.

Elimi onun etrafına dolayıp, vahşi bir boğa gibi onu kontrol altına alırken sertçe çekmekten daha çok istediğim bir şey yok.

"Görünüşe göre ikiye bir özel fırsat yakaladın," diyor Erik. "Bu restoranın sahibine yardım edip Harley ile yeniden bağlantı kuracaksın."

"Bu öğle yemeği tamamen iş amaçlı. Hangi çalışanın çerez kavanozuna elini soktuğunu öğrenmek için buradayım." *Harley'e rastlamak menüde yoktu.*

Çatalını makarna tabağına düşürdü. "Ona yaklaşmayacağını mı söylüyorsun?"

Gözlerini dikip, burun deliklerimi genişletiyorum.

"Mesaj alındı," diyor. "Devam edelim. İki yüzlü eski karından bahsetmişken..."

"Onun hakkında konuşmuyorduk."

"Dolaylı olarak konuşuyorduk. Harley, eski üvey oğlunun kız arkadaşı. Devlyn onun annesi ve senin eski karın."

"Bu biraz abartılı."

"Eski karının New York'un eşit dağıtım evlilik maddesini yeniden yazmaya karar vermesi nedeniyle medyada ortaya çıkan skandalı hafifletmek için halkla ilişkiler uzmanının önerisini kabul edecek misin?"

Tamam, bu soruyu sormak için dolambaçlı bir yoldu. "Bilmiyorum, Erik. Halkla ilişkiler uzmanının önerdiği şey benim tarzım değil. Ben, yaramazlık yapan bir Hollywood ünlüsü ya da kontrolden çıkmış bir rock yıldızı değilim. Ben, restoran ve butik bira fabrikası sahibi olan bir hokey oyuncusuyum."

"Belki, ama algı her şeydir. Bunu biliyorsun. Önemli bir anlaşma yapmaya çalışıyorsun, ama sahibi seni oyalıyor. Tahminimce, senin adının etrafındaki sansasyonel haberleri nasıl değerlendireceğini bilmiyor. Sonuçta, drama kraliçesi eski karın boşanma davasını silah olarak kullanmakta çok başarılıydı. Elbette, sonunda yargıç adalete çok önem verdiği için sen galip geldin, ama kamuoyundaki imajın zarar gördü."

"Zaten kamuoyundaki imajım başlangıçta hoş bir adamın imajı değildi."

"Anlaşmayı tamamlayabilmek için ev sahibini ikna etmelisin. Halkla ilişkiler uzmanının önerdiği şey, hızlı bir imaj yenilemesi."

Uzun bir nefes verdim. "Onun önerdiği oyunu oynayacak kişiliğim yok." *Devlyn'den sonra, başka bir kadınla ilişki kurmaktan yoruldum.*

Erik başını yana eğdi. "Seni zanaat bira endüstrisinin lideri yapacak bir anlaşmadan vaz mı geçeceksin? Buz pistinden indiğinde rekabetçi yapın yok mu oldu? Kazimir Lindström her zaman kazanmak için oynar..."

"Tam adımı kullanmayı keser misin? Lanet olası bir spor yorumcusu gibi konuşuyorsun." *Ya da benim ezik babam gibi.*

Bana kendini beğenmiş bir bakış atar. "Sadece seni her zaman heyecanlandıran ve hazırlayan 'buzdaki canavar' enerjisini alevlendirmeye çalışıyorum."

Kafamı sallıyorum.

Dikkatim tekrar Harley'e döner.

Profesyonel modunda, takım elbiseli beş adamın oturduğu masanın siparişini almakla meşgul.

İçlerinden biri ona bir şey söylüyor.

Harley gülümsüyor.

Onun gülümsemesini daha önce de görmüştüm ve o kadar parlaktı ki güneşle yarışabilirdi. Yüzünü aydınlatıyor, doğal güzelliğini birkaç kat artırıyordu. Şu anda dudaklarında zoraki bir gülümseme var. Ve o deniz yeşili gözlerinde bir hüzün perdesi var. Sanki başının üzerinde bir bulut dolaşıyor gibi. Belki yorgunluktan ya da zor bir dönemden geçiyordur. Kesin olan bir şey var ki, omuzlarına çok ağır bir yük taşıyor.

Çok kilo kaybetmiş. Kıvrımlarını kaybetmiş...

Bir dakika.

Harley neden bir restoranda garsonluk yapıyor? O bir kurumsal çiçekçi ve bir kadınla ve onun kocasıyla bir iş kurması gerekiyordu. Yeni işini kurarken part-time olarak bir restoranda mı çalışıyor?

Harley'nin başı birden geriye doğru sallandığında, kafamdaki düşünceler aniden durdu. Masadaki erkeklerden birine kaşlarını çatarak baktı.

O pislik ona ne söyledi?

Harley omuzlarını dikleştirir, topuklarını döndürür ve bara doğru yürür. Birkaç dakika sonra bir tepsi içkiyle geri döner ve beş adama dağıtır.

Bay Pislik, ona yapışkan bir sırtış atmadan önce bir şey söyledi.

Harley kaskatı kesilir.

Üst dudağım kıvrılıyor.

Ona söylediği her şeyi yedirip bitirmek istiyorum.

"Bugüne kadar bu restorana hiç adımını atmadın," diyor Erik. "Burada bir arkadaşının arkadaşına iyilik yapıyorsun ve sana bu kadar etki eden, hakkında durmadan konuştuğun kadın birkaç adım ötede duruyor."

Bu tesadüfü nasıl yorumlayacağımı ben de bilmiyorum.

Salam verdiği andan itibaren dikkatimi çeken güzel sarışınla tanıştığım gün, işler benim lehime değildi. O,

benim hak sahibi üvey oğlumla birlikteydi ve ben, karımın doğum gününde evimde başka bir adamla sevişirken yakaladıktan sonra boşanmaya hazırlanıyordum...

Gözlerim büyüdü ve başım geriye doğru savruldu. "Ne oldu, Kaz?"

"Hayatına değer vermeyen bir müşteri az önce Harley'nin kıcını elledi." Harley o salak adama öfkeyle bakar.

Bay Douchebag ona bir şey söylüyor, ama ben kelimeleri anlayamıyorum.

Aralarında bir ping-pong diyalogu geçiyor. Harley başını sallıyor.

Arkasını dönmek üzereyken, Bay Douchebag onun bileğini tutar.
O pisliği mahvedeceğim.

Bölüm 3
Büyük Bir Felaket
Harley

Shi t.

Kadın ayağa kalkar, yumruklarını beline koyar ve bana lazerler ateşler.

"Üzgünüm," diyorum. Bir bez peçete alıp, bu zavallı kadının üzerindeki pisliği silmek için bir bardak suya batırıyorum.

"Bu takım elbisenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" Tüm hareketler donar.

Benim sahip olduğum paradan daha fazla. "Özür dilerim."

"Sen ne beceriksiz bir garsonun? Gözlerin yok mu? Takım elbisem mahvoldu. MAHVOLDU!"

Boğazımda bir yumru oluşur.

Bu aptal işi bile batırmadan yapamıyorum. Yaptığım her şey felaketle sonuçlanıyor.

"Çok, çok üzgünüm hanımefendi."

"Özrünüz bana bir fayda sağlamıyor. Sen işe yaramazsın. İŞE YARAMAZSIN!"

Beni parçaladığın için teşekkürler.

Bakışlarım bu boktan durumun gerçek suçlusu olan Bay Asswipe'e kayıyor. Göz kırıp sırtıyor.

Bu zavallı kadının takım elbisesinden makarnayı koparıp, Bay Asswipe'in boğazına zorla sokarak yüzündeki sırtışı silmek istiyorum.

Takım elbiseli kadın nefesini tutar.

Onun bakışını takip ederek sandalyenin üzerinde duran Hermes timsah derisi çantasını görürüm.

"Son anda beyaz çanta yerine siyah çantayı seçtiğim için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor.

Altı haneli rakamlara mal olan bir tasarımcı çantasını mahvetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Sevgili beyaz Birkin çantamı mahvetseydin, çıldırırdım."

Şu anda deliye dönmüyorsun sanki?

Beni baştan aşağı süzer, dudakları tiksinti ile kıvrılır. "Seninle ilgili her şey felaket çığlığı atıyor. Büyük bir FELAKET."

Geri çekiliyorum.

Ah. Beni tanıımıyorsun bile, ama yine de beni çok iyi değerlendirmişsin. Ve sırf eğlence olsun diye, bunu herkesin görebileceği bir yere koymuşsun, böylece tüm dünya alnıma bu etiketi yapıştırabilsin.

"Bana para kaybettiriyorsun. PARA!"

Her şeyi iki kez tekrar etme ve hakaretleri bağırarak söyleme alışkanlığı sinirlerimi bozuyor.

"Senin yüzünden öğleden sonraki tüm randevularımı iptal etmek zorunda kalacağım." Kulağının arkasına, sarı vurgulu simsiyah saçlarını tararken, saçlarına bolonez sosu bulaştırıyor. "Müdürle konuşmam gerek."

Hayır, hayır, hayır. Bu işe ihtiyacım var. Kaybetmeyi göze alamam. Hayatım derin bir düşüşün ortasında ve bu, içinde bulunduğum mali çıkmazdan kurtulmam için tek umudum.

Bu kadının gözlerindeki kararlılık rahatsız edici. Kan istiyor.

Yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum. "Onu çağırayım..."

"Hayır, iş arkadaşlarından biri onu çağırsın." Kadının yüzü, takım elbisesindeki lekeler kadar kırmızı. "Gözümün önünden kaybolma. Biri müdürü çağırsın. Tecavüze uğradım."

Taciz mi? Ciddi misin? Çok mu dramatik?

"Ve bu durumdan kurtulabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün. İletişim bilgilerini alana kadar bu restorandan ayrılmayacağım."

Nefesimi tutuyorum. "Neden iletişim bilgilerime ihtiyacınız var?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve domates sosuyla lekelenmiş 15 cm'lik beyaz topuklu ayakkabılarından bana bakar.

Ben irkilirim.

"6500 dolarlık takım elbisenin parasını kim ödeyecek sence?"
Gözlerim yuvalarından fırlar. *6500 dolar mı?* "Ben... O kadar param yok." Sesim yükselir.

"Şanssızlık, sefil kadın." Kadın alaycı bir şekilde gülümser.
"Kendini fahişe olarak satman umurumda değil, parayı ödemeni bekliyorum."

Tanrım, keşke ona bir tokat atabilsem.

Belki de garson olarak kendimi paralamak yerine eskort olmalıyım. Maaşı çok daha iyi olur, hak iddia eden pisliklere hizmet etmek zorunda kalmazdım ve galalarda zengin ve ünlülerle omuz omuza olurdu. İş yerinde üzerimde dolaşan zehirli, helikopter gibi patronum olmazdı. Ve bu tür dramlarla uğraşmak zorunda kalmazdım.

"Ama..."

"Sizi veya bu restorani tazminat için dava etmekten çekinmeyeceğim."

Tazminat mı?

Sıraya gir, kızım.

Sanki dünyada haksızlığa uğrayan tek kişi sensin gibi.

Sen, aşırı pahalı takım elbise ve tasarımcı ayakkabıları alacak kadar paraya sahip olacak kadar ayrıcalıklı birisin. Ben ramen noodle bile alamıyorum.

Sadece ben kendimi bu durumda bulabileceğim için bir kahkaha patlaması çıkmak üzere.

Bu iş, kendimi tehlikeli bir durumdan kurtarmak için benim can simidimdi.

Bay Asswipe'ın "hayır" kelimesinin anlamını anlayamaması beni bir sürü belaya soktu.

Siktir, mali uçuruma daha da batacağım.

Bu son saçmalık, geçtiğimiz bir yıl boyunca içinde sıkışıp kaldığım palyaço dünyasının bir yansıması. Sanki aşağılayıcı bir atlıkarıncada gibiyim, bir türlü inemiyorum.

"Belki biz gelebiliriz..."

"Bu olaydan o sorumlu değil," diye derin bir ses beni kesiyor.

Dönüp baktığımda, ağzım açık kalır.

Çılgına dönmüş durumumda, hayal görüyor olmalıyım.

Gözlerimi kırpıyorum.

Tekrar gözlerimi kırpıyorum.

Hayır.

Hamptons'da tanıştığımdan beri asla özlem duymamalıydım diye düşündüğüm heybetli bir adam karşımda duruyor.

Kazimir Lindström?

Onu şaşkınlıkla izliyorum.

Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, yine nefesimi kesiyor.

Daralmış gözleri öfke, kızgınlık ve öfkeyle yanıyor.

Bu muhteşem canavarın varlığı beni o kadar şok ediyor ki, dilim tutuluyor.

Elimi göğsüme koyuyorum, çarpan kalbimin durmasını diliyorum. Tüm bu kasvetli erkeklik, sindirilmesi zor bir şey...

Burada ne işi var?

Eski erkek arkadaşımın üvey babasını son gördüğümde, hayatımın zirvesindeydim. Hamptons'da, heyecan verici yeni bir kariyere atılacağımı söylediğimde bana hayranlıkla bakmıştı. Ne yazık ki, tüm o iyi planlanmış planlar yüzüme patladı.

Şimdi ise tam bir başarısızlık örneğiyim. Gözden düşmekten bahsedelim. Onun beni en kötü halimle görmesini istemiyorum.

asla olmak edemezdim hayatta hayatta
acımak parlak yıldız en en dikkat çekici mavi
gözlerden.

Kaz'ın dikkati başımın üstüne kayıyor. "Takım elbiseniz bu sezonun modeli mi?"

"Tabii ki öyle." Takım elbise giyen kadın alaycı bir şekilde güldü. "Benim standartlarım var, bayım. Sanki geçen yılın modasını giyerek ölürmüşüm gibi."

O kaltak çenesini kaldırır.

Blah, blah, blah.

Zenginlerin sorunları.

"İletişim bilgilerini paylaşalım, takım elbisenizi değiştireyim," diyor Kaz.

İki kez bakarım. *Ha?*

Kötü modacı kaşlarını çatıyor. "Neden bunu
geliyorsun geliyorsun onu savunmaya

Evet, Kaz, neden benim savunmama geliyorsun? Seni bir yıldır görmedim. Neden benim için kendini tehlikeye atıyorsun?

Gözleri sabırsızlıkla kadına çevrildi. "Dediğim gibi, bu çile onun suçu değil." O alçak, boğuk ses rüyalarımı rahatsız ediyordu.

Olanları gördü mü?

"O zaman kimin suçu?" Geçen yılın modasını giymeye tenezzül etmeyen kibirli takım elbiseli kadın dudaklarını düzleştirir.

Kaz, Bay Asswipe'i işaret etti. "Onun."

Oh. Kurtarıcım.

"Beni nasıl suçlarsın?"

Bay Asswipe'in sesinde kendini üstün gören bir ton var.

Ne lanet bir aktör.

"O diğer garsona çarpan ben değilim," diyor. "Dikkatini vermediğinde böyle olur, tabii bu durum garsonumuzun koordinasyon eksikliğiyle ya da yetersizliğiyle ilgili değilse..."

Siktir git, gerzek.

Kaz, Bay Asswipe'a sert bir bakış atar, çenesi gergin, ağzı sert bir çizgiye bürünmüştür.

Bay Asswipe, Kaz'a bakarak, küçük gözlerinden meydan okuma ışıkları saçıyor.

Kaz'ın yaydığı enerji tüm New York'u yakıp kül edebilir.

"Bana öyle bakma," der Bay Asswipe. "Sadece gerçeği söylüyorum."

Kaz'ın ağzı, beni titretiren ürpertici bir gülümsemeye dönüşür. "Gerçeğin bu kadar çarpıtılması ne komik."

"Yapmadığım bir şey için beni mi suçluyorsun?"

"Onun rızası olmadan ona pis ellerini sürdün." "Öyle bir şey olmadı. Saçmalıyorsun."

"Dışarı çıkıp bana tam olarak neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Kaz, buz gibi bir sesle konuşur.

"Neden? Senin gibi koca bir Neandertal sadece yumruklarıyla konuşabildiği için mi?"

Kaz, Bay Asswipe'a doğru tehditkar bir adım atar.

Korkak geri çekilir, masaya çarparak bardaklardaki içeceklerin sallanmasına neden olur, tam da eli yemek tabağına uzanmadan önce.

"Siktir." Bay Asswipe bir peçete kapar ve elini siler, öfkeli bakışlarını bana diker.

Ayıyı kışkırtmanın bedeli budur.

"Beni geçirin," der bir adam.

Etrafımızda toplanan müşteri kalabalığı ikiye ayrılır ve zehirli patronum bize doğru hücum eder.

Sanki durum daha da kötüye gidemezmiş gibi.

Önümüzde durur ve ellerini beline koyar.

Durumu değerlendirirken ayağıyla yere vurur.

"Neden her yer domates sosu içinde? *Merde! Quel gâchis.*" Çeviri:

Siktir. Ne dağınıklık.

Bu adam beni küçük düşürmekten zevk alıyor. Herhalde sevinçten havalara uçuyordur, çünkü bu, tüm berbat durumların en berbatı.

Étienne'in öfkeli gözleri kısıılır. "Harley, bunu sen mi yaptın?" "Benim suçum değil."

Bana soğuk bir bakış attı. "Senin hatan."

Adam ofisindeydi. Gerçekleri bilmeden beni nasıl suçlayabilir?

Gözlerimi yere indirip dilimi ısırmalıyım, çünkü bu işi kaybetmeyi göze alamam. Öte yandan, kendimi savunmazsam, o her zaman beni ezip geçecektir. "Étienne..."

"Bu felaketin suçunu birine atacaksan, doğru kişiye atmalısın." Kaz geniş göğsünü kollarını kavuşturarak.

Adam fetheden bir kral gibi görünüyor.

Bu adam o kadar büyük bir enerji yayıyor ki, başım dönüyor.

Étienne bakışlarını Kaz'ın yönüne çevirir. "Peki o kim?"

"Şuradaki avcı." Kaz çenesini Bay Asswipe'ın yönüne doğru salladı.

Bölüm 4

Sana ait olmayan şeylere dokunma

Kazimir

Étienne olarak tanıdığım adam başını Bay Douchebag'ın yönüne çevirip gülüyor.

Bu kadar komik olan ne?

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, *monsieur*," diyor. "Mümkün değil. Yanlış yapıyorsunuz."

Başımı geriye doğru çekiyorum. "Her şey olup bittiğinde orada bile olmayan bir adam için, tüm gerçekleri bilmeden bir sonuca varmış olman ilginç. Her şeyi görebilme yeteneği mi var sende?"

Bana burun kıvrır. "Ne?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun, ama Harley'i feda ediyorsun."

Étienne gelip önüme dikilir, başının tepesi göğsüme kadar gelir. Başını geriye eğip gözlerini kısarak bana bakar. "Amerikan deyimini anlamıyorum. Bildiğim tek şey, bu adamın" —sırıtan aptalı işaret eder— "kaliteli bir müşteri olduğu."

"Yanılıyorsun." Parmağımı ona doğru uzatırım.

O da bana parmağını doğrultuyor. "Saçmalıyorsun, *monsieur*. Ben Étienne Leveaux'yum. Ben müdürüm. Haklıyım."

Brezilyalı sahibi, otuz yedi yaşındaki eksantrik müdürü hakkında beni uyarmıştı. Tanrı kompleksinden muzdarip olduğundan hiç bahsetmemişti.

Burun deliklerim genişledi.

Dar gözlerle Küçük Napolyon'u inceliyorum.

Her şey abartılı. Turkuaz renkli keten takım elbisesinden, paisley desenli ascot kravatına, berberden yeni çıkmış saç stilinden, süper kahraman filmlerindeki kötü adamların sakallarına benzeyen simsiyah sakalına, doğal olduğunu sanmadığım gümüş rengi saçlarına kadar. Güçlü aksanıyla bu adam insandan çok çizgi film karakterine benziyor.

"Bunu ben hallederim. Sen git." Beni küstahça bir el hareketi ile kovuyor.

Kollarımı arkama koyup askeri duruşa geçiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Mösyö, bu sizi ilgilendirmez. Evet, gidin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Zorla beni."

"Kendini Tanrı sanıyorsun. Burada yetki bende. Sen bir hiçsin..."

"Bir hokey efsanesinin huzurundasın," diyor Erik arkamdan.

Omzumun üzerinden bakıp en iyi arkadaşşıma başımı sallıyorum.

O da yanıma gelir. "Bu adam, New York Blazers'ın eski orta saha oyuncusu ve takım kaptanı, üç kez Stanley Kupası şampiyonu, Olimpiyat altın ve gümüş madalyası sahibi, Triple Gold Club üyesi ve sert iş adamı Kazimir Lindström."

"*Je m'en fous éperdument.*" Étienne ayağını yere vurur.

Fransızca'dan sadece iki kelime anlıyorum, ama tahminimce Küçük Napolyon benim başarılarımı hiç umursamıyor.

"Her şeyi gördüm," diyorum. "Ve sana söylüyorum, senin kaliteli müşteri olarak nitelendirdiğin adam suçlu."

"Ben de her şeyi gördüm," diyor Erik.

"O masada neler olduğunu bilmiyordum, ama pek normal görünmüyordu," diyor bir erkek müşteri.

Birkaç kişi başını sallar.

Étienne kollarını başının üzerine kaldırıp alkışlar. "Herkes konuşmayı kesin."

Restorandaki gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğun.

Bir yönetici neden bir çalışanı pahasına bir avcıyı savunur? Gerçeği duymakla ilgilenmiyor.

Bakışlarım Harley'e kayıyor.

Gözlerinde okuduğum yıkım beni derinden etkiliyor.

Kahretsin, Küçük Napolyon'u ikna etmem lazım. "Étienne..."

"Ne gördüğün önemli değil," diye sözümü kesen Bay Douchebag diyor. "Bir müşterinin takım elbisesini mahveden Harley'dir. Ben değil."

İnce boynuna kızarıklık yayılır. Harley küçülmüş gibi görünür ve birkaç dakika önce onu ilk gördüğümde gözlerinde gördüğüm zayıf ışık söner.

"Bu sakar garsonun yerine takım elbisemin parasını sen mi ödeyeceksin?"

Dikkatim domates ve et sosuyla ıslanmış kadına yönelir. "Ödeyeceğimi söylemiştim."

"Seni Adem'den de Havva'dan da tanımıyorum. Şuradaki" — Harley'i işaret ediyor—"beceriksizliği yüzünden neredeyse üçüncü derece yanıklar oluşacaktı. Bu elbise kurtarılamaz. Bu durumumun tüm sorumluluğunu birinin üstlenmesini istiyorum. Çünkü buradaki Broke Hot Mess'in..."

"Onun bir adı var. Onu kullan. Artık ağzından tek bir hakaret bile duymak istemiyorum. Tek bir tane bile." Parmağımı yüzüne doğru sallıyorum.

Kadın irkilir ve Harley'nin isim etiketine gözlerini kısar. "*Harley'nin* iki kuruşu bile yok gibi görünüyor. Uzun süren bir dava sürecine girmeyeceğimi tercih ederim, ki bunu yapmaktan çekinmem."

Ona öfkeyle bakarım. "Kendimi tekrar etmeyeceğim bayan. Size bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım." *O yüzden, lanet olası çeneni kapat.*

"Bütün bu çile gereksizdi." Bay Pislik'in sözleri dişlerimi sıkmamı sağlar.

"Evet, haklısın. Tek yapman gereken pis ellerini kendine saklamaktı." *Senin olmayan şeylere dokunma.* Göğsüm inip kalkıyor.

"Eğer düzgün bir iş yapamıyorsa, Grazie Mille'de çalışmamalı. Onun davranışları bu güzel mekanın itibarını lekeledi." Bay Pislik, müdüre bakar. "Garsonumuz bir yük, sence de öyle değil mi, Étienne?"

Garsonumuz

mu? Ne?

Daha şiddetli bir düşünce beni sertçe vurur.

Küçük Napolyon suçlu. Brezilyalı sahibi dolandıran kişi o ve Bay Douchebag da bir şekilde bu işe karışmış. Bundan eminim.

Tüm yasal belgeler imzalanmış ve Brezilyalı sahibin adına hareket etme yetkisine sahip olmama rağmen, dikkatli davranıyorum.

Bugün keşif günü.

Henüz kartlarımı açmak istemiyorum.

Étienne sahtekarsa, doğru olanı yapmayı umursamamasına şaşmamalı.

Gözlerim Harley'e takılıyor. "Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" Gerçek ortaya çıkmalı. Küçük Napoleon aklını başına toplamalı.

Gözleri yaşarır.

Siktir.

"Şey..."

"Olan oldu." Étienne onun konuşmasına izin vermez. "Harley, iyi bir müşterinin yaralanmasına neden oldu. Acı domates sosu müşterinin cildini yakabilir. Müşteri bize dava açacağını söylüyor. Bunun sebebi Harley." Ona döner. "İşini iyi yapmıyorsun. Kovuldun."

Ne oluyor lan?

"Beni kovamazsın," der Harley. "Bu, senin neden olduğun bir kazaydı..."

"Bugün geç kaldın..." "Üç dakika..."

"Dün de aynıydı. Üç dakika geç kaldın."

Bu adam neden bu kadar sert davranıyor?

Harley kaşlarını çatıyor. "Personel eksikliği olduğu için izin günümde saat 11:30'da beni aradın ve işe gelmemi istedin..."

"Üç dakika geç kalman için bir neden yok."

Bu adamın profesyonel davranış kuralları sıfır. Müşterilerin önünde kirli çamaşırlarını ortaya sermezsin. Bu, insanların ağızında kötü bir tat bırakır.

Bu aptala tüm öfkemi boşaltmak için can atıyor olsam da, sinirlenmek Harley'nin yararına olmaz.

"Konuşma yapma. Git." Küçük Napolyon elini havada salladı.

Yüzüne yaklaşıp onu gölgede bırakırım. "Onu bu şekilde küçük düşürmeye ve kovmaya hakkın yok. Sen bir pisliksin."

"Burada yetki bende, *monsieur*." Bu sözler diktatörlüğün kokusunu taşıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Harley." Adı ağzımdan fırlıyor.

Elini kaldırarak beni durdurur. "Bırak şunu, Kaz." Bunun üzerine, topuklarını döndürür ve yemek odasından koşarak çıkar.

Onun peşinden gitmeye hazırlanıyorum, ama bir kargaşa beni durduruyor.

"NYPD! Herkes olduğu yerde kalsın."

Polisi kim çağırdı?

Gözüm Bay Douchebag'e takılır.

Telefonunu havada sallarken sırtlıyor.

Orospu çocuğu.



Bugün, bizim için yeni olan Grazie Mille'de tipik bir New York iş yemeğinin monotonluğu, testosteron dolu bir gösteriyle kesintiye uğradı. Görünüşe göre Kazimir Lindström dedikodu listesinin zirvesine çıktı — ve bu sefer eski sevgilisiyle olan dramasıyla hiçbir ilgisi yoktu — hokey efsanesi, parlak zırhlı bir şövalye gibi devreye girip, zor durumdaki bir genç kız adına konuştu. Polisler geldiğinde işler dramatik bir hal aldı.

Huysuz dev hapishaneye mi girecek? Eğer öyleyse, o mahkumlar derslerini alacaklar. Kimse buz üzerinde eski 22 numara gibi dövüşemez.

Cops'un tema şarkısı *Bad Boys'un* melodisi kafamda çınlarken, siz de bizi izlemeye devam edin. Biraz daha araştırma yapmayı planlıyorum.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 5

Meteliksiz ve kramp girmiş

Harley

Haksız yere kovulmuş olsanız da kanıtınız olmadığı için önceki işinizi kullanamadığınızda iş aramak, cehennem azabı gibidir.

Beş gün boyunca aralıksız arama yaptım, ama kapılar yüzüme kapanıp durdu.

Uzun zaman önce restoranlarda çalışmıştım, ama o deneyimlerim sayılmıyor. Grazie Mille, ağırlığı olan tek referansım.

Hiçbir şey için teşekkürler Étienne Leveaux. Umarım cehennemde çürürsün.

Sanki bu gün zaten berbat değilmiş gibi, bir de adet dönemim başladı.

En azından bugün iş aramak için bir bahanem var, çünkü ağrılarımdan yatakta kıvrılmış olacağım. Flo Teyze bugün ziyarete geldi.

Kalkmak istemememe rağmen, giyinmek zorundayım. Topaklanmış futondan kayarak kalkıp banyoya doğru sürünerek giderim. Eşiğe ulaştığımda gözüm çöp sepetine takılır.

Yeni bir ped kutusu açmam gerekiyor.

Yavaş yavaş, yarım buzdolabının yanındaki saklama dolabına doğru ilerliyorum. Dolabı açıyorum ve donup kalıyorum.

Benim tornavidam yok. Neden dolabımın içinde bir tane var?

Gözlerim tampon kutusuna takılıyor ve kalbim ağzıma geliyor.

Titreyen ellerimle kutuyu açıyorum.

Panik beni kaplar.

Boş kutu ellerimden düşüyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Biriktirdiğim param.

Biri sakladığım parayı çalmış — O adi bina yöneticisi.

O olmalı, ama sakladığım parayı nereye sakladığımı nereden bildi?

Erkekler tampon kutularına alerjiktir. Bu kesin bir şeydi.

İşsizim.

Hiçbir geleceğim yok.

Bankada param yok.

Ve şimdi, bahşişlerden biriktirdiğim yüzlerce dolar da gitti.

Kirayı nasıl ödeyeceğim? Market alışverişini nasıl yapacağım?

Tanrım, ped ve tampon alacak param bile yok galiba.

Dolaba yumruğumu vuruyorum. O kadar sert vuruyorum ki, yönetici tüm bodrum dairelerine koyduğu oda spreyi yere düşüyor.

Siktir.

Aptal şey kırıldı. Eminim ki aptal bina yöneticisi yenisini almak için benden para isteyecektir.

Kırık parçalardan çıkan teli dikkatle inceliyorum.

Çömelip parçalanmış oda spreyi şişesini yerden alıyorum. Bu fişli bir oda spreyi değil, bu tel ne iş? Bakışlarım yerdeki başka bir kırık parçaya kayıyor. Onu da alıp inceliyorum, cam parçayı elimde çeviriyorum. Bu... bir kamera merceği mi?

Parçayı sanki yanıyormuş gibi yere atıyorum, çantama koşuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Hızlı bir arama yaparken parmaklarım ekran üzerinde uçuyor. Bir dizi sonuç çıktığında, nefesim kesiliyor.

Gizli kamera içeren oda spreyi mi? Şok içinde kelimelere bakıyorum.

"O pislik beni gözetliyormuş."

Korkunç bir düşünce içimi kaplıyor.

Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki bodrum katındaki stüdyo dairede mahremiyet diye bir şey yok. "Beni çıplak mı gördü?"

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve rafta başka bir oda spreyi görüyorum. Banyoya koşuyorum ve aynalı duvar dolabının üstünde üçüncü bir tane daha buluyorum.

Tanrım. Sapık beni mi izliyordu?

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken nefes almakta zorlanıyorum. Nasıl oluyor da kendimi hep en boktan durumlarda buluyorum?

Banyodan çıkıp, gözlem odasına dönüşen dairemde ortada duruyorum.

Ne yapacağım?

Umutsuzluk beni kaplar ve kendimi kaybederim.

Durumumdan dolayı ağlarken, kapının çalınması beni irkiltir.

Bölüm 6

Seçim sizin

Kazimir

GPS'im Harley'nin dairesine vardığımı duyurduğunda, lanet olası cihaza kaşlarımı çattım.

Olamaz!

Onunla Hamptons'ta ilk tanıştığımda, ona nerede yaşadığını sormadım, ama tasarımcı ayakkabılarına o kadar bağlı olan ve sahilde yürüyüş yaparken onları geride bırakmaya isteksiz olan bir kadın burada yaşamazdı. Bu mantıklı gelmiyor.

Park yeri bulmak için bloğun etrafında dolaşıyorum. Bir yer bulabilmek için iki tur atmam gerekiyor. Mercedes Benz tankımı park ediyorum ve çıktığımda hala burada olmasını diliyorum. Eğer öyleyse, camlarının kırılmamış ve lastiklerinin kesilmemiş olmasını umuyorum.

Jamaica, Queens, Fordham Heights değil, ama burası güvenli bir mahalle değil.

Gerçekleri bilmeden, Harley'i son gördüğümde bu yana bir yıl içinde hayatının altüst olduğuna eminim. İş hayatına atılmak cesaretsizler için uygun değildir, ama bana bakan harap bina son çare olduğunu haykırıyor.

Harley zor günler geçiriyor.

Caddeyi geçip, iki harap evin yanına bitişik altı katlı apartmana doğru ilerliyorum. Evlerden birinin çatısı plastik bir örtüyle kaplı ve her ikisi de kötü durumda. Bu mahallenin her şeyi kötü durumda.

Merdivenleri çıkıp kapıyı açıyorum ve küçük lobide giriyorum.

Harley'nin adını bulmak için panoyu incelerken, içeriye açılan kapı açılır.

Siyah bir kadın, iki küçük çocuğun elinden tutarak dışarı çıkar: yerel basketbol takımının forması giyen bir erkek çocuk ve mor-beyaz bir elbise giyen bir kız çocuğu.

"İzin verin." Onlar için kapıyı açık tutuyorum.

Kadın beni takdirle süzer. "Teşekkür ederim." Kolumun altından geçer ve çocuklarını ön kapıya doğru sürükler.

İçeri girip etrafıma bakındım. Kafamı salladım.

Ev sahipleri kiracılarının böyle bir çöplükte yaşamasına nasıl izin verebilirler?

1F dairesine girişin işaretini görüyorum.

Merdivenlerden bodrum katına iniyorum.

Kapıyı açtığımda, yüzüme kötü bir koku çarptı. "Hay sıçayım."

Ceketimin yakasıyla burnumu kapatma isteğine direniyorum.

1F'yi bulana kadar kapıdaki numaraları tarıyorum.

Kapıyı çaldım ve bekledim.

Gözetleme deliğinin önünden bir gölge geçiyor ve kapı birden açılıyor.

Gözleri yaşlı Harley beni karşılıyor.

Bakışlarım onun başının üzerinden geçip arkasına doğru kayıyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ne oldu? Bunu sana kim yaptı? Neden ağlıyorsun? Biri sana zarar mı verdi? Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Bu... bu..." Alt dudağı titriyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Ne olursa olsun, söyle bana. Ben hallederim."

"O... O... bana tecavüz etti."

Kaşlarım alnıma çarptı.

O pisliğin kim olduğunu bilmiyorum, ama öldü. "Kim sana tecavüz etti?" *Étienne ve suç ortağı ona ulaşmış mı?*

"O... O..."

"Restoranda sana tacizde bulunan adam mı?" Öyleyse, onun hayalarını kesip ona yediririm.

Kafasını sallar.

Parmaklarım çenesini bulur ve başını yukarı kaldırırım. "Tekrar soracağım. Bunu sana kim yaptı, Harley?"

Ağlamaya başlar. Gözyaşları yüzünden o kadar hızlı akar ki, yüz hatları bozulur.

Siktir.

Onu kollarımın arasına alırım. Bacaklarını belime dolayarak, kollarını omuzlarıma sarar, yüzünü boynumun kıvrımına gömer ve daha da şiddetli ağlar.

Onun dairesine girerim ve kapıyı tekmelerim.

"Şşş." Onu sakinleştirici hareketlerle sırtını okşuyorum. "Sorun yok. Ben buradayım." Bu onu pek sakinleştirmiyor.

Birkaç uzun dakika boyunca onu kollarımda salladım. Bunu yaparken, dairesini inceledim.

Tüm varlığı bu küçücük odada toplanmış.

Tanrım, burası sardalya konservesi kadar küçük.

Odadaki tek pencereye, çift kişilik futon yatağın üstünde bulunan pencereye yaklaşıyorum. Manzarayı görmek için boynumu uzatıyorum.

Bir tuğla duvar.

Burası hapisane gibi.

Gözlerim dolabın yanındaki yerde kırık bir eşyaya takılıyor.

O nedir?

Harley benden uzaklaşıyor.

Yeşil gözlerinin çevresi kırmızı halkalarla çevrilidir.

Birkaç kez burnunu çekiyor ve sonra elinin tersiyle yüzünü siliyor.

"Sen... sen benim berbat bir durumda olduğumu düşünüyorsun." Tamamen yenilgiye uğramış gibi görünüyor.

"Hayır. Ama zor bir dönemden geçtiğini düşünüyorum."

"Bu yüzyılın en hafif tabiri." Gözyaşları yeniden akmaya başlar.

Aferin, Lindström.

"Üzgünüm, Harley. Seni daha kötü hissettirmek istemedim."

"Senin suçun değil." Yine burnunu çekiyor. "Bütün bunlar benim suçum. Sürekli kötü kararlar alıp, boktan insanlara güveniyorum."

Burada açıklanması gereken çok şey var, ama önce yerdeki gizemli parçadan başlayalım.

İkimizi de döndürdüm. "O nedir?"

"Beni çılgına çeviren rahatsız edici şeylerden biri."

"Bu benim için Yunanca gibiydi."

"Artık beni indirebilirsin," diyor.

Seni kollarımda tutmaktan rahatsız değilim. "Tamam." Onu yere indiriyorum.

Ayaklar.

Sarı sweatshirtünü düzeltir. "Uzun hikaye, ama o ayın o zamanıydı ve tuvalete gitmem gerekiyordu..." Gözleri yere iner. "İşte o zaman dünyam altüst oldu."

Başımı yana eğiyorum. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Bana doğru eğiliyor. "Sanırım izleniyorum ve kaydediliyorum."

"Anlamadım?"

Y erdeki nesneyi işaret ediyor. "Bu bir oda spreyi değil..."

Oraya gidip onu aldım ve inceledim.

Bir casus kamera.

Onun bakışlarını

karşılayıp başımı

sallıyorum. Kitaplığı işaret

ediyor. *İkinci bir kamera.*

Banyoya doğru yönelir ve bana gelmem için eliyle işaret

eder. Onu takip ederim, ama eşiğe ulaştığımda

donakalırm.

Alan o kadar dar ki, girmek için eğilmem ve vücudumu yana çevirmem gerekiyor.

Benim boyum ve kilomla bu dairede yaşarsam kendimi yaralayabilirim.

Oyuncak ev lavabosu ile tuvalet arasında geçici bir duş yerleştirilmiş.

Sadece bej-kahverengi fayans duvara takılmış bir duş başlığı.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Olumlu tarafı, bu banyo kendi kendini temizliyor. Suyu açıp duş başlığını çevirerek her yere su püskürtmesi yeterli.

İnanılmaz.

Bunu tasarlayan kişi sarhoş olmalı.

Banyoya girip, oda spreyi kılığında gizlenmiş casus kamerayı inceliyorum. Geri çıkıyorum. "Anahtarlarını al da dışarı çıkalım."

O başını sallar.

Onun arkasından gidiyorum.

Arkasından kapıyı kapatıyor.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun, Harley?"

Alt dudağını ısırır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Seni yargılamayacağım," derim. "Ne yaparsan yap yardım etmek istiyorum."

Gözleri yaşlı yeşil gözler bana bakıyor. "Üç aydır. Kendi başıma yaşayabileceğim tek şey bu."

"Anlıyorum."

"Eskiden üç ev arkadaşımla başka bir dairede yaşıyordum, ama kızlardan ikisi, arkadaşlık sitesi kılığına girmiş seks sitelerinde seks partnerleri buldular ve her seferinde farklı bir erkeği daireye getirdiler."

Bu kadınlar yabancıları ve potansiyel sapıkları senin dairenize sismek için mi getiriyorlardı? Eh, bu endişe verici bir durum değil.

Stoik bir yüz ifadesini korumak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Üçüncü kız yataktan kalkar kalkmaz marihuana içmeye başladı. Bir süre sonra bu durum dayanılmaz hale geldi. Marihuana kafalı kız, erkek arkadaşının yanlarına taşınmasına izin verilmesi için oylama yapılmasını istediğinde, diğer kızlar destek için ellerini kaldırmaya çok hevesliytiler, ben ise çekildim. Erkek arkadaşını tanıyorum, adamın seni yandan kesen bakışları seks suçlusu izlenimi veriyor."

Oradan kaçmakla doğru kararı verdin. "Yani, buraya geldin?"

Yanakları kızarır. "Evet." Gözleri büyür. "Bekle... Beni nasıl buldun?"

"Uzun hikaye. Kısaca anlatmak gerekirse, Brezilyalı restoran sahibi..."

"Restoranın Brezilyalı birine ait olduğunu bilmiyordum. Étienne her zaman en üstün güçmüş gibi davranırdı."

"Daha çok en büyük palavracı gibi."

Biraz güldü.

Hamptons'daki parlak kahkaha değil, ama artık ağlamadığına göre, bunu kabul edeceğim.

"Brezilyalı sahibi bana vekalet verdi. Senin evine gelmeden önce restorana uğradım ve Étienne'i kovma zevkini yaşadım."

Kafası geriye doğru savrulur. "Ne?"

"Onun en yüksek yetkisini iptal ettim." Saatile bakıyorum. "Ya hala polis tarafından sorgulanıyor ya da hapishane hücrelerinde oturuyor."

Çenesi düşer.

"Dediğim gibi, uzun bir hikaye."

Omuzları çöküyor. "O kadının takım elbisesini ödemek için nazikçe teklif ettikten sonra seni restoranda dışladım... Özür dilerim."

"Endişelenme. O gün duygular çok yoğundu. Bu arada, o kadının takım elbisesini ödemek zorunda değilim."

"Birinin ödeme yapması konusunda oldukça ısrarcıydı."

"Evet, ama o kişi ben olmayacağım."

"Aman Tanrım, beni dava mı edecek?"

Kafamı sallıyorum. "Tripp Teigen, sana tacizde bulunan pislik, o an kameraya yakalandı."

"Bir müşteri mi kaydetmiş?" "Yaktığı bir kadın."

"Zehirli patronum beni müşterilerin önünde çarmıha gererken o sessiz kaldı. Neden ortaya çıkmadı?"

"Polis gelmeden önce doğru olanı yapmaya karar verdi. O video klip için intikam planları vardı. Videoda sadece Tripp'in sana sarkıntılık ettiği değil, masadaki diğer takım elbiseli adamlara sırtarak baktığı da görünüyor. Hepsi bu işin içindeydi."

"Hak iddia eden pislikler."

"Tripp Teigen, Illinois Valisi'nin üvey oğlu ve üvey babası her zaman onu en zor durumlardan kurtarmak için acele ediyor. Bu sefer karısının şımarık oğlunu nasıl kurtaracağını bilmiyorum."

"Böylesine tanınmış birisi olduğu için, o kadının o video klip için kötü niyetli planları olması şaşırtıcı değil."

"O video, takım elbiseli kadını senin/benim yerine Tripp'in peşine düşmeye ikna etti. Videodan o kadar öfkeleni ki, iki bin dolarlık ayakkabılarını, pahalı beyaz gömleğini ve sütyenini değiştirmek için para da istiyor. Hiç çekinmiyor."

"Phew." Alnını eliyle sildi. "Aşağılanmış eski sevgilisi tarafından kurtarıldı."

Başımı sallıyorum. "Grazie Mille'nin vekaletnamesine sahip olduğumdan bahsettiğim konuya geri dönersek, bu sayede işletme sahibinin rehberliğinde çalışanların profillerini inceleyebildim. Adresinizi bu şekilde buldum."

"Oh."

"Seni tekrar görmem gerekiyordu,
Harley." "Oh."

Birbirimize uzun bir süre bakıyoruz.

Kendine hakim ol, Lindström.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Son beş günde çok şey oldu ve tüm detayları seninle paylaşacağım, ama şimdilik sana odaklanalım."

O başını sallar.

"O oda spreyi casus kamera olduğunu mu düşündün? Bu yüzden mi onu parçaladın?"

"Hayır. Öyle olmadı."

"Müdür dün bir not bırakarak tatile çıkmadan önce dairemde birkaç şeyi kontrol edeceğini bildirdi. Bunun aşırı kokudan kaynaklandığını düşündüm, bu yüzden önemsemedim. Dolabımda onun tornavidasını bulmak ve sakladığım paranın kaybolması... bu bir tesadüften daha fazlası." Hikayenin dramatik detayları dilinden dökülüyor.

"Gizli kameralar sayesinde, biriktirdiğin parayı tampon kutusunda sakladığını biliyordu. Kendini ihlal edilmiş hissetmene şaşmamalı."

Yüzünde endişe belirir. "Ne oldu?"

"Beni... çıplak görmüş."

Tabii ki görmüştür.

Sesimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Adam tatilde olduğu için şanslı, yoksa onu bulup hayalarını çekerdim. Ev sahibinin iletişim bilgileri sende var mı?"

Kız başını sallar.

"Güzel. Polis'e şikayette bulunmalısın çünkü o sapık senin mahremiyetini ihlal etti ve bu yasa dışı. Sonra ev sahibine haber vermelisin. Ev sahibi, kiracılarına kiraladığı binanın kötü durumunu umursamayabilir

ama bina yöneticisinin suçları yüzünden başının belaya girmesini istemeyeceğini sanmıyorum."

"Haklısın."

"Ama önce eşyalarını toplaman gerekiyor."

"Neden?"

"Buradan taşınyorsun." "Gidecek

başka yerim yok." "Bana taşınyorsun."

Bana uzaylıymışım gibi bakıyor. "Bu delilik. Kaz, seninle birlikte yaşayamam."

"Neden?"

"Çünkü... sen..." Elini bana doğru uzattı. "Chett'in... üvey babası."

"Eski üvey babası. Chett'in annesi ve ben boşandık."

"Yine de, bu..."

"Tuhaf mı? Yanlış mı?

Uygunsuz mu?" "Hepsi."

"Gizliliğin ve güvenliğin tehlikeye girdi." Kollarını vücuduna doladı.

"Harley, kiracıların dairelerine gizli kamera yerleştiren bir korkak, çok daha kötüsünü de yapabilir."

Hiçbir şey.

"Ayaklarının üzerinde durana kadar benimle kal. Kendini güvende hissedeceğin bir çatı altında olmak, bunu başarmanı çok daha kolaylaştıracaktır."

Ona yardım etmek istiyorum. İşten kovulmasında benim de payım olduğu için suçluluk duyuyorum ve bu döküntü daire bir ev sayılmaz. Onun yumuşak bir yere ihtiyacı var.

Beni düşünürken dudakları bir o yana bir bu yana kıvrılır.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diyorum. "Senin bu sapığın insafına terk edip gitmem için önce cesedimi çiğnemesi gerekir. Geceleri uyuyamam. Ya sen bana taşınyırsın ya da ben sana taşınyırım. Seçim senin."

Gözleri o kadar büyür ki, yüzünü kaplar.

Bölüm 7

Bir dizi başarısızlıktan daha fazlası

Kazimir

Polise rıza dışı video çekimi ihbarında bulunduktan sonra, Brooklyn'deki restoranlarımdan birine geç öğle yemeği için uğramayı önerdim.

Harley itiraz etmedi.

"Bu, hayatımda yediğim en iyi el yapımı hamburger olmalı," diyor.

"Ve bu elle kesilmiş patates kızartması..." Şef öpücüğü yapıyor.

Ruh hali düzeldi.

İyi yemek ruhun kurtuluşudur. "Ateşte pişirilen her şey daha lezzetli olur."

"Sana inanıyorum," diyor ve burgerinin son ısırığını alıyor.

Onun benim restoranlarımdan birinde yemekleri bu kadar iştahla yemesini izlemek, benim için en büyük iltifattır.

"Dee-licious." Ağzını peçeteyle siliyor. "Beğendiğine sevindim."

"Peki, bir hokey efsanesi nasıl restoran işletmecisi olur?"

"Restoranlar, ben hala Stanley Kupası'nı toplarken yaptığım bir yatırımdı. Harika bir ekibim vardı ve CEO'm da çok iyiydi. O, Avustralyalı bir şarap üreticisiyle evlendi ve Avustralya'ya taşındı. Aynı zamanda ben de hokeyi bırakmazsam, bir sonraki sakatlığımdan kurtulamayabileceğim sonucuna vardım. O zamanlar otuz sekiz yaşındaydım ve karar vermemi sağlayan faktör çok basitti. Hayatımın geri kalanını bastonla dolaşarak geçirmek için çok gençtim. Bu yüzden geçen yıl hokey formamı askıya astım ve restoranlarımdan ve bira fabrikasının yönetimini devraldım. Öğrenme süreci zorluydu, ama Tanrıya şükür, ben

New York'un en başarılı iş adamları ve kadınlarının bilgilerine ulaşmanı sağlayan bir kulüp."

"Ve 22 numara emekli olduktan birkaç ay sonra, buz pistinin dışında tarih yazdınız."

"Evet, tarihin en acımasız boşanmasını gerçekleştirerek tarih yazdım. Eski karım dedikodu siteleri için bulunmaz bir nimetti." *İtibarımı lekeleme konusunda bir profesyonel.*

"Bu oldukça sıra dışıydı," diyor Harley, "ama ben eski karının boşanmanı uzatmasının nedeninden bahsediyorum."

Her şeyi bir sirke çevirdiğini kastediyorsun.

Eski karım, açgözlülüğün yedi ölümcül günahtan biri olmasının en iyi örneği.

Adımın Guinness Dünya Rekorları'na girdiği günü hatırlayınca içim sızlıyor ve bunun buz pistindeki atletik becerilerimle hiçbir ilgisi yok. "Ruh halimi tersine çevirmenin en iyi yolu, eski karımı konuşmaya sokmaktır."

"Seni üzmem istemedim."

"Devlyn Frostburg hakkında konuşmanın hiçbir faydası yok." "Aynı şey Chett Frostburg için de geçerli," diyor.

"İkinizin arası iyi gitmedi mi?" Kız başını sallar.

İyi.

"Hamptons'daki plajda olan olayı hatırlıyor musun?"

"Bencil eski üvey oğlumun, sarhoş arkadaşlarıyla jakuziye girmelerine izin vermediğim ve yetişkin erkekleri ve kız arkadaşlarını bakmak istemediğim için sinir krizi geçirdiği olayı mı kastediyorsun?"

O başını sallar. "Onun çocukça tavırlarına o kadar sinirlenmişim ki, senin bizim için ayarladığın otele vardığımızda ayrı bir oda istedim."

Biraz daha dik oturuyorum.

"Bana, kalan tek odanın senin istemediğin bir üst sınıf oda olduğu için bunun ücretini ödemem gerektiği söylendi. Kabul ettim. Chett'in söylenmesini dinlemek istemedim. Üvey babası Hamptons'daki yazlığını ona ve arkadaşlarına açtıktan sonra zavallı bebek istediğini elde edemedi." Gözlerini devirdi.

Bu kadını daha da sevdim.

"Chett çok kızmıştı, ama o kadar hak iddia eden biriyle aynı yatakta yatmamın imkanı yoktu."

O gece onunla yatmadı mı?

Bu düşünce beni delirtiyordu.

"Ertesi sabah kahvaltı yaparken, annesi karşımda oturdu ve bana, Stanley Kupası'nı kazanmak üzere olan oğlu için yeterince iyi olmadığımı, çünkü hokeyle hiçbir bağlantım olmadığı için onun kariyerine hiçbir katkıda bulunamayacağımı söyleme cüretini gösterdi. Ben, oğlunu beni hamile bırakması için manipüle edecek türden biriyim – böylece ondan faydalanabilirim – ama o karşılığında hiçbir şey almaz. Ben bir yüküm. Ona inanamadan baktım."

"Devlyn işte böyle biridir. Oğlunun hokey kariyerinin her yönünü yönetir, hatta kiminle çıkacağını bile. Aslında, onun flört programını yönetir. Ve her kadını inceler."

Ağzı açık kalır.

"Eski karım tam bir baş belası. O, kukla ustasının tanımıdır."

"Ve aldatıcı bir kaltağın tanımı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Boşanmamla ilgili dramayı takip mi ettin?" "Büyük bir ilgiyle." Gülümsüyor.

"Yani beni takip mi ediyordun?"

Sarışın saçlarını kulağının arkasına atıyor. "İlk tanıştığımızda bende büyük bir etki bırakmıştın."

"Göz kamaştırıcı gülümsemem miydi?"

Kaşlarını çattı. "İnternette en az bin tane fotoğrafını inceledim ve hiç gülümsemediğin."

"Takipçi eğilimlerinizden dolayı endişelenmeli miyim, Bayan Lancaster?"

Yanakları güzel bir pembe tonuna büründü. "Chett, çıktığım ilk hokey oyuncusuydu... Sanırım, birlikte olduğum... Ve üvey babasının bir hokey efsanesi olduğunu söylediğinde, Hamptons'daki kulübenize hazırlıklı gelmek istedim."

Eski üvey oğlumun adı geçince dişlerimi gıcırdatıyorum, onu ilk benimle tanıştıranın o olduğu düşüncesi kıskançlıkla midemi burkuyor.

"Araştırma yapıyordum," diyor. "Bana soru sorarsan cahil gibi görünmek istemedim."

İyi kurtardın tatlım, ama az önce beni internette araştırmak için çok fazla zaman harcadığını itiraf ettin. "Hayır, ben asla gülümsemem. Gülümsemek fazla abartılıyor."

"Doğru." Yavaşça başını sallayarak söylüyor. "Bu konuda aynı fikirde olamayacağız, bayım."

Omuz silkiyorum. "Sen gülümsemeye devam et." *Ve beni mükemmel gülümsemenle büyülemeye devam et.*

Kafasını sallar. "Dediğim gibi, Hamptons'daki plajdayken, karının kırkinci yaş günü ve üvey oğlunun yirmi beşinci yaş günü için düzenlediğin partide, Boston takımının kaptanı ile kendi evinde seni aldattığını bilmiyordum, ama Chett'le birlikte kulübenize geldiğimde, senden çok etkilenmiştim."

Hakkımda pek çok şey söylendi, ama daha önce kimseyi meraklandırdığımı sanmıyorum. Benim hakkımda gördüğünüz neyse, o benim.

"Basın seni hokeyin Roy Kent'i olarak adlandırıyor. Buz üzerindeyken çok yoğun olduğunu, sanki puck'a kızgınmışsın gibi olduğunu söylüyorlar. Tabii, bu senin huysuz ve düşünceli olduğunu" – gözlerini bana diyor – "ve gülümsemenin abartıldığını düşündüğünü, ama içten içe altın bir kalbin olduğunu gösteriyor. Birçoğu seni buzun canavarı olarak adlandırabilir, ama buzun dışında, sen Bay Yumuşakkalplisin."

Ne diyorsun sen? Ben oyuncak ayıdan çok boz ayıya benziyorum.

Bu sefer başımı sallama sırası bende. "Ben Bay Yumuşak değilim."

O başını salladı. "Evet, öylesin. Ve bugün, listeye başka bir unvan daha ekleyebilirim."

"Çünkü Bay Softy yeterince erkeksi değil mi?" Başını geriye eğip gülüyor.

Boynunun güzel pürüzsüzlüğü beni büyülüyor. Elini uzatıp benimkinin üzerine koyuyor.

Bu temas elektriklenir.

Gözleri benimkilere doğru sıçradı.

O da bunu hissetti.

Boğazını temizledi. "Sen, Kazimir Lindström, benim parlak zırhlı şövalyesin. Beni kapana kısılmış olduğum bodrum zindanından kurtardın. Bana evini açtığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Evimi henüz görmedin. Harap bir kulübede yaşıyor olabilirim."

Gözlerini devirdi. "Nedense, bundan şüpheliyim." Elini elimden çekti ve onun sıcaklığını özledim. Restoranın etrafına bakındı. "İkinci bir kariyer için fena değil. Yemekler harika ve öğle saatlerinde restoran dolup taşıyor."

Mesajı aldım. Konuyu değiştiriyoruz. "Burası harika bir yer."

"Ve harika bir bina."

"En iyi arkadaşım Erik Thornton, ortak sahibi olduğumuz dondurma dükkanı Creamy Heaven'ın diğer tarafındaki üç katlı binayı satın aldı. Hokeyden emekli olduktan sonra kendi işini kurmak için satın aldı."

"Yaralanma nedeniyle mi emekli oldu?"

"Kariyerini sona erdiren bir sakatlık nedeniyle üç yıl önce patenlerini asmak zorunda kaldı. Bu çok zor bir karardı, ama Erik için her şey kötü değildi. Rehabilitasyon sırasında doktor nişanlısıyla tanıştı."

"Oh, sakatlanan hokey oyuncusu ve doktor sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar." Elini çırpıyor. "Grey's Anatomy, Faceoff: Inside the NHL ile buluşuyor. Bayıldım."

Kafamı sallıyorum. "Romantik kitaplar okuduğunu unutmuşum." "Romantik kitapları okumuyorum, onları *yutuyorum.*"

Ben de bir şeyi yutmak istiyorum... ama o aşk romanları değil.

Gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle bana bakar.

Artık dairesinde olanlardan dolayı üzülüyor.

Bu gülümseme beni bu kadar etkilememeliydi.

Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Dilimi yakan bir soru var," diyor. "Sor bakalım."

"Neden butik bira?"

"Butik birayı ilk kez Belçika'da içtim ve ilk yudumdan sonra bayıldım."

"Ben pek bira sever değilim." "Hiç zanaat birası içtin mi?" "Hayır."

"O zaman bira içmemişsin demektir. Craft biranın tadı o kadar zengin ki, seri üretilen biraları gölgede bırakıyor."

"Birisi çok tutkulu."

"Elbette. Craft biraya, açık ateşte pişirmeye olan tutkum kadar tutkuluyum. Bu yüzden iki Craft Burgers and Brew şubesi ve Number 22 adında lüks bir restoranım var."

"En iyi arkadaşınla bir dükkanın sahibiyisen, sanırım dondurmayı da seviyorsundur."

"Erik sadece dondurma ile yaşayabilir. Yıllar önce İtalya'ya seyahat ettik ve on günlük seyahat boyunca günde iki üç kez gelato yedi. Roma'daki her dondurmacıyı denemek zorundaydı. Onu bununla dalga geçtim ve hokey sopasının darbesiyle sağ çenesi çıkık olduğu için çenesini tel ile sabitlemek zorunda kaldığını söyledim. Kolayca yiyebileceği tek tatlı dondurmaydı."

"Tanrım, bu korkunç."

"Bu işin doğasında var." Kaşlarımın arasındaki yara izini parmağım ile okşuyorum.

"Kavgadan mı kaldı?"

"Karşı taraf hak etti." O pisliği yere serdiğim için ceza aldım, ama babam ve o zamanki karısını gündeme getirdiği için onu susturdum. "Birçok yara aldım, ama bu hiç tam olarak iyileşmedi."

"Hokey şiddet içeren bir spor," diyor.

"Yani, adrenalin pompalayan bir spor."

"Tamam, öyle diyelim."

Hamptons'ta ilk tanıştığımızda, hayatında hiç hokey maçı izlemediğini veya maça gitmediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bunu değiştirmeliyiz.

Onun sorusuna geri dönüyorum. "Erik ile birlikte dondurma dükkanını işletmeye karar vermemin nedeni, Number 22'de en çok rağbet gören tatlımız olan lav kekiyle ünlü olmamızdır."

"Erimiş keke bayılırım," diyor. "Sözünü kestiğim için özür dilerim."

Elimle bir hareketle önemsemediğimi belirtirim. "Her ay yeni bir lav kek çeşidi çıkarıyoruz ve bunu vanilyalı dondurma ile servis ediyoruz. Dondurmayı kendi dükkânımızda yapıyoruz, kaliteye çok önem veriyorum. Zamanla, giderek daha fazla müşteri dondurmayı eve götürmek için satın almak istedi

, bu yüzden genişlemeye karar verdim. Erik de bedava dondurma yemek için bu işe katıldı."

O gülüyor ve sesi o kadar neşeli ki – daha önce gördüğüm haliyle tam bir tezat oluşturuyor – bu sesi bir şişeye doldurup saklamak istiyorum.

Bize hizmet eden garson masamıza yaklaşıyor. "Tatlı?"

Mükemmel zamanlama.

Karşımda oturan neşeli sarışına bakıyorum. "Harley?"

"Tatlıya asla hayır demem. Ne önerirsiniz?"

Garsona bakıyorum. "Creamy Heaven birkaç yeni lezzet üzerinde çalışıyor. Her birinden birer örnek getirseniz nasıl olur? Ve bayan için iki kaşık kahve dondurması. Ayrıca, lütfen birkaç porsiyonunu soğutucu çantaya koyup paket yapın."

"Anladım," diyor garson.

"Ooohhhh. Kahve dondurması mı?" Harley iki elini göğsüne koyar. "Sakin ol kalbim."

Bahsi yükseltmeme izin verin. "Birkaç glazed donut da ekleyin, böylece donutlu dondurma sandviçleri yapabiliriz."

Garson başını sallar. "Glazed donutlar, Creamy Heaven'dan çeşitli örnekler, hemen yememiz için iki kaşık Harley's Java Jolt ve yol için iki pint Harley's Java Jolt."

Kahretsin.

Harley başını yana eğiyor. "Harley's Java Jolt mu?"

"Evet," diyor garson. "Bu bizim kahve dondurmamızın adı. Adı patronumuz buldu. En çok satan ürünlerimizden biri. Çünkü kalitesiz kahve kullanmıyoruz. Hayır. Patron buna izin vermez." Ağzını kapatıp başını Harley'nin yönüne doğru eğiyor. "Kalite konusunda çok titizdir. Bu yüzden Harley's Java Jolt, Latin Amerika'daki Rainforest Alliance Sertifikalı yüksek rakımlı çiftliklerden elle seçilmiş çekirdeklerden, aile işletmesi bir özel kahve kavurma şirketi tarafından üretilen klasik İtalyan espressonun modern bir yorumuyla, kendi bünyemizde demlenen kahve ile yapılır. Creamy Heaven'ın müşterileri Harley Java Jolt hakkında bunu bilmekten çok hoşlanırlar."

Sanki yönetim kurulu üyelerine sunum yapıyormuş gibi konuşuyor.

Harley yavaşça dikkatini bana çeviriyor. "Harley's Java Jolt mu? Bir dondurmaya benim adımı mı verdin?"

Aldatan eski sevgilimin kulübemde başka bir adamla sevişirken yakaladığımdan beri bu kadına olan takıntım bu şekilde ortaya çıkmamalıydı.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Hamptons'da kahve dondurmasına olan sevgini saklamamıştın. Bu, enerjinle birleşince..." ve *coşkulu tavırlarınla*. Gömleğimin yakasını gevşetmeye çalışıyorum. "Dondurma çeşidi için akılda kalıcı bir isim oldu."

Harley'nin ağzı açık kalır.

"Sen Harley misin?" Garson kaşlarını kaldırır.

Harley ona bakar ve başını sallar.

"Sen şanslı kızsın. Hepimiz gizemli Harley'nin kim olduğunu merak ediyorduk. Ve bugün, onu şahsen tanıma fırsatı buldum."

Elimle alnımı ovuşturuyorum.

Hayır, bu utanç verici değil.

"Patronu nasıl büyülediğini bilmiyorum ama kahve dondurması komite oylamasına sunulmayan tek isim. Diğer tüm dondurma çeşitleri oylamaya sunuldu."

"Teşekkürler, Katie," diyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Bence o da bilmeli."

Bu fazla bilgi.

"Ben romantik bir kıyım," diyor Katie, "ve hiç böyle bir şey okumadım..."

"Vay canına, saate bak." Saatime bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Gidip siparişimizi alsan çok iyi olur."

"Tamam, tamam. Kovulduğumu anladım." Aceleyle uzaklaşır.

Konuşkan ve arkadaş canlısı garsonlar, müşterilerin geri gelmesini sağlamanın harika bir yoludur. Aynı zamanda, tüm derin ve karanlık sırlarınızı ortaya çıkarmak için de harika bir yoldur.

Parmaklarımla masaya vuruyorum.

Harley, ben tahtadaki günlük spesiyalleri inceliyormuş gibi yaparken, gözleriyle kafamın yan tarafını delip geçiyor.

"Kaz?"

"Evet." Gözlerim menüden ayrılmıyor.

"Kaz?"

İç çekip ona bakıyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Bu çok... tatlı. Ve inanılmaz. Ve çok harika. Kendimi bir süperstar gibi hissediyorum. Sanki boyum üç metreymiş gibi..." Gözleri hüznle doluyor. "Bu jestin, kendimi bir dizi başarısızlıktan ibaret hissetmemi engelliyor."

Harley gözyaşlarına boğulur.

Bölüm 8

Çiçek toprak olmadan açamaz

Harley

Peçeteyi kapıp yüzümü ona saklayarak hıçkırarak ağlıyorum.

Geçen hafta o kadar çok ağladım ki, hala gözyaşım kaldığına şaşırıyorum.

Sıcak bir el kolumu yukarı aşağı okşuyor. "Şimdi değil, Katie," diyor Kaz.

Havada bir anlık sessizlik hakim.

Tanrıya şükür köşe masasındayız.

"Her şeyi toplayayım mı patron?"

"Bu harika olur," diyor Kaz. "Bize bir dakika müsaade eder misin? Gitmeye hazır olduğumuzda sana haber veririm."

"Sorun değil. Umarım söylediğim bir şey yüzünden değildir..."

Bu zavallı kadın düşünüyor düşünüyor en neden olduğunu neden duygusal çöküntümün

Başımı kaldırıyorum. "Kötü bir gün geçiriyorum." *Daha çok kötü bir yıl gibi, ama sana yük olmak istemem.*

Üzgün bir gülümsemeyle, "Hepimiz o yollardan geçtik," diyor.

Her birimizin taşıdığı bir yük var. Benimki gerçekten çok ağır. Başımı sallıyorum.

Bununla birlikte Katie ayrılır.

"Bunu konuşalım," diyor Kaz. "Neyi?"

"Kötü bir gün geçirmişsin... Sınırlarımı aşmak istemem ama Grazie Mille'de seni görünce çok şaşırdım. Geçen yıl hayatımda çok şey oldu, belki de kafam karıştı,

ama senin bir arkadaşın ve onun kocasıyla iş yapmaya başladığını sanıyordum?"

İç çekiyorum.

"Bir işi kurmak zorlu bir iştir, belki de işleri yoluna koyarken restoranda çalışıyordun..."

"O kadın ve kocası hayatımın birikimlerini çaldılar."

Kaz'ın kaşları alınına kadar yükselir. "Bu nasıl oldu?"

"Parlak dış görünüşe kapıldım. Şık tasarımcı kıyafetleri, Hermes çanta koleksiyonu, mücevherleri, tatlı dili ve pahalı klasik spor arabası. Hepsi beni sahte bir güvenlik hissine sürükledi. Başarıydılar. O başarının bana da yansıtacağını istedim. Hepsi göz boyamadan ibaretti. Benimle aynı vizyona sahip olduğunu düşündüğüm bu iki kişi, sıradan suçlulardan başka bir şey değildi."

"Avukatlar iş kurulumuna dahil miydi?" "Evet. Kendi avukatımı tuttum." "Nerede yanlış gitti?"

Bu soru bugün bile hala aklımdan çıkmıyor. "Her şey yolunda gidiyordu. Çalışma saatleri çok ağırdı, ama ben çok mutluydum. Haftalık taze çiçek teslimatı yerine aylık yapay çiçek teslimatı ile maliyetlerini düşürmek isteyen çok sayıda restoran ve butik otel ile anlaşmıştık. Hatta sektör etkinliklerinde tanıştığımız birkaç potansiyel franchise sahibi ile de anlaşmıştık. Banka hesabımdaki paranın artacağı düşüncesiyle şimdiden ellerimi ovuşturuyordum."

"Beklediğin sonucu alamadın mı?" "Hayır, alamadım."

"Ne oldu?"

"Silk Blooms Flowers'daki iş ortaklarım Ellen Pfeffer Zhang ve Qin Zhang, Hong Kong'da alışveriş çılgınlığına kapıldılar. Qin, Şangay'da büyümüş ve akıcı bir şekilde Mandarin ve Kantonca konuşuyordu, bu yüzden dil becerileri bir artıydı. Ellen, kocası olmasaydı anlaşmaları yapamazdı."

"Eski bir İngiliz kolonisi olarak, Hong Kong'da hala İngilizce konuşulduğunu varsayıyorum."

"Konuşuyorlar, ama Qin yerel dilleri bilmek size ayrıcalıklı fiyatlar elde etmenizi sağlar diye ısrar etti."

"Mantıklı," diyor Kaz. "Ve sen New York'ta mı kaldın?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Ortak bir banka hesabımız vardı ve her birimiz bu hesaba belirli bir miktar para yatırıyorduk. Hong Kong'dayken, birçok nedenden dolayı gümrükte gecikmeler olduğu için panik içinde beni aradılar. Ortak hesaba daha fazla para yatırmamı istediler. Onlar da aynısını yapacaklarına söz verdiler. Üç gün boyunca aynı talebi tekrar tekrar yaptılar. Bu, başlangıç için çok büyük bir meblağ olduğu için biraz endişelenmeye başladım, ama onlar bana çok ihtiyacımız olan sevkiyatın gümrükten geçmek üzere olduğunu söylediler. Beşinci gün, endişelenmeye başladım, ama başarı hayallerim gözümü kör ettiği için daha fazla para yatırdım. Ertesi gün, yeşil ışık yakıldığına dair bir mesaj aldım. Heyecanımı gizleyemedim. İş ortaklarımın Hong Kong'dan ilk uçağa binmeleri gerekiyordu. Onlardan hiçbir haber almadan bir gün geçti. Her şeyi yoluna koymaya çalıştıklarını düşündüm. İkinci gün de onlardan haber alınmayınca, onlara bir şey olduğunu düşündüm. Hayatta olduklarından emin olmak için oteli aradım ve o anda dünyam kumdan kale gibi yıkıldı. Başımı eğiyorum.

"Zhang Bey ve Bayan Zhang kayıtlı değillerdi." Bu bir soru değil.

Bu yüzden Kaz bir imparatorluğun başında otururken, ben iki kuruş param yok.

Kafamı sallıyorum. "O otelde kaldıkları konusunda yalan söylediler." "Kahretsin. Yeryüzünden kayboldular."

Başımı sallıyorum. "Onların sahibi olduğu küçük çiçekçiye gittim ve daha da yıkıcı bir haberle karşılaştım. Pencerede 'kiralık' yazan bir tabela asılıydı. Ellen ve Qi'nin başka bir telefon numarasını biliyor olabileceğini umarak emlakçıya telefon ettim."

"Öyle mi?"

"Gizlilik nedenleriyle bu bilgiyi açıklayamayacağını söyledi. Ona ne kadar çaresiz olduğumu anlattım, ama yalvarışlarım kulak ardı edildi. Fikrini değiştirmesini umarak ona mesajlar göndermeye devam ettim, ama sonunda numaramı engelledi." Parmaklarımla oynuyorum. "Ellen,

Kaliforniya'nın Bummerville kasabasından olduğunu söyledi. 200 kişinin yaşadığı bu kasabada Pfeffer soyadını taşıyan birini bulmaya çalıştım." Dudaklarımı büküyorum. "Başaramadım."

"Nereli olduğu konusunda yalan mı söyledi?" "Her konuda yalan söyledi."

Yavaşça başını salladı. "O ve kocası senden ne kadar para çaldı?"

Kaz'ın bakışlarını karşıladım. "Adıma kayıtlı her kuruş." "Ne kadar?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına çektim. "Başlangıç maliyeti olarak yatırdığım para ve aptalca yaptığım sayısız transferler arasında, yaklaşık iki yüz yirmi bin dolar."

Düşük bir ısıklık çalar. "Sırtın duvara dayalıyken, artık kirani ödeyemiyor muydun? Bu yüzden mi ev arkadaşlarıyla birlikte yaşamaya başladın?"

Kafamı sallarım. "Hepsini birden idare edemedim ve çok fazla ödemeyi kaçırdığım için banka evimi geri aldı."

Kaz masaya eğildi, yüzünde karanlık ve uğursuz bir ifade vardı. "Evinizi mi kaybettiniz?"

"Evet. Ellen ve Qi, zaten yapmış olduğumuz harcamaların yükünü bana bıraktılar. Tüm işletme masrafları. Deponun kirası..." Nefesimi veriyorum. "Ödemeleri yapabilmek için tüm değerli eşyalarımı sattım, ama yetmedi."

"Peki ya ailen? Yardım edemediler mi?"

Ah. İşlevsiz, berbat, karavan parkında yaşayan ailem. "Hayır, yardım edemediler."

"Ailen New York'ta mı yaşıyor?"

"Şey..." Peçeteyle oynuyorum. "Şey..." Bu sırrı açıklayamam. Gerçek o kadar çirkin ki, o dondurma çeşidinin adını değiştirmek zorunda kalırdı çünkü benimle hiçbir şekilde ilgilenmek istemezdi. "Onlar..." Yine boğazımı temizliyorum. "Yer değiştirdiler..." Omuz silkiyorum. "Zaten en iyi ilişki değildi."

"Ailenle ilişkin gerginse, onlar hakkında konuşmak istememeni anlıyorum."

Tanrıya şükür daha fazla ısrar etmiyor.

"Peki ya arkadaşların? Onlardan birinin yanında kalamaz mıydın?"

Sözlerimi tartarken yanağımın içini ısıtırım. "İş bağlantılarım çoktu ama arkadaşlarım pek yoktu. En yakın arkadaşım bir Danimarkalıyla evli ve şu anda Avrupa'da yaşıyor. Kocasını iş için ABD'ye geliyor ama çoğu zaman okyanusun öbür tarafında yaşıyorlar. Berlin, Paris ve Kopenhag arasında gidip geliyordu ama seyahat etmeyi bırakmak zorunda kaldı. Üçüz bekliyor, üçüncü trimesterde. Karnında büyüyen üç küçük fıstığın ağırlığını hissediyor ve bacakları çok şişmiş, bu da yürümesini zorlaştırıyor."

"Bir anda çok fazla bebek oldu," diyor. "Asistanın ne olacak? Hamptons'da işin hakkında konuştuğunu duydum."

Bir yıl sonra bunu hatırladığına inanamıyorum. "Başlangıçta, üçümüzün - Ellen, Qi ve ben - ipek çiçek işini yürüteceğimize karar vermiştik. Personel için bütçe yoktu. Asistanım Arizona'da bir işi kabul etti ve oraya taşındı."

"Güvenebileceğiniz çok fazla insan yok mu?" "Yok."

Masadaki boş bira bardağını çeviriyor. "Geçen yıl çok üzücü ve travmatik olaylar yaşadın," diyor.

"*Broke, Broken Girl*, film," diyorum dramatik bir el hareketi ile. "Bu benim hayatım." Kendimle dalga geçiyorum çünkü onun beni böyle gördüğünden eminim. "Yirmi yedi yaşındayım ve büyük bir başarısızlığım. Bu o kadar derin ki, yaşadığım o boktan binada kalan tek daire..."

"Eskiden yaşadığım."

"Tamam, eskiden yaşadığım o boktan binada kalan tek daire 1F'yd. F, başarısızlık anlamına geliyor."

Kaz, dünyaya kızgınmış gibi kaşlarını çatıyor ve beni uzun uzun inceliyor.

Onun bakışları altında koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Başına biraz pislik yağdı..."

"New York Eyaleti'ndeki tüm mezarlıkların tabutlarını kaplayacak kadar kir."

"Bu da bir bakış açısı."

Sanki başka biri varmış gibi.

Kaz uzun bir süre sessiz kalır.

"Üzerine biraz kir atıldı, ama seni gömecek kadar değil. Hâlâ ayaktasın." Elini uzatıp iki elimi de tutar.

Onun gücünü kendiminkim gibi kullanırım.

Mavi gözleri birkaç saniye boyunca benimkilerle buluşur. "Bir düşün, Harley. Çiçekler toprak olmadan açamaz. Ya çiçek açmaya ramak kalmışsan?"

Eski bir çiçekçi olarak, sözleri ruhuma dokunur.

Yüzümün gözyaşlarıyla buruşmasını engellemek için alt dudağımı sertçe ısıyorum. Bu muhteşem adamın önünde yeterince çirkin bir şekilde ağladım zaten.



Vay vay vay. Devlyn Frostburg'u popüler Eleven Madison Park'ta gördük ve kız arkadaşı pek hoşnut değildi. Hiç hoşnut olur mu ki? Sadece hayat planlarını öğrenmek istedik. Göz kamaştırıcı bir servet kazanan bir piyango galibi olduğu için artık sınırsız imkanlara sahip olduğuna göre, bu beklenmedik servetle ne yapmayı planlıyordu? Sonuçta, o ve eski sevgilisi, tüm zamanların en büyük piyango ikramiyesini kazanan ilk kişiler olarak tarihe geçtiler ve Guinness Dünya Rekorları'na girdiler. Kırk yaşına bastıktan hemen sonra 3,4 milyar dolar kazanmak, hayatının yeni on yılını başlatmak için heyecan verici bir yol.

Görünüşe göre Devlyn, 40'lı yaşlarında da 30'lu yaşlarında olduğu kadar huysuz.

Bize, eski eşi Kazimir Lindström'ün birkaç iş sahibi olduğu için vergiden sonra payının tamamını bağışlama lüksüne sahip olduğunu, ancak kendisinin *sadece* geçimini sağlamaya çalışan bekar bir anne olduğunu söyledi.

Yetişkin bir oğlunun tek başına yetiştiren bir anne ve oğlu da NHL hokey oyuncusu. Sevgili Devlyn, pahalı bir New York restoranından çıktıktan sonra, monogramlı tasarımcı kıyafetleri giymiş halde bu sarhoş açıklamayı yaptı. Ağlayın bakalım.

Kazimir'in kampı yanıt verecek mi? Yoksa başını eğip eski karısının kışkırtma girişimini görmezden mi gelecek?

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 9

Daha yaklaşılabilir bir Kazimir Lindström

Kazimir

Kollarım çantalarla dolu halde, Mercedes Benz tankımın bagajını kapatmak için ayağımı tamponun altına sallıyorum, aracın etrafından dolaşıp evime giriyorum.

Telefonum çalıyor.

Tuttuğum çantaları konsola bırakıyorum. Ellerim serbest kaldığında, arama sesli mesaja düşüyor.

Halkla ilişkiler uzmanımın numarasını tekrar arıyorum. "Merhaba Alina."

"Meşgulsen Kaz, başka bir zaman arayabilirim."

"Ellerim doluydu, o yüzden cevap veremedim. Şimdi tamamen seninim."

Kapıya geri dönüp kapıyı kapatıyorum. Grace Court Alley'deki evler genellikle sokaklardan çok dikkat çekiyor. Yoldan geçenler her zaman içeriye bir göz atmak için can atıyorlar.

Alina içini çeker.

Midem sıkışır. "Ne oldu?" "Devlyn."

"Boşandık." Sinirli bir nefes veriyorum. "Neden hala o kadınla uğraşmak zorundayım?"

"Yemin ederim, kendi adına konuşabilecek bir basın danışmanı tutmalı ya da çenesini kapatmayı öğrenmeli."

Elimle yüzümü ovuşturuyorum.

"*New York Tribune*'ün 'Kültür ve Stil' bölümünden bir muhabir ona basit bir soru sordu, ama Devlyn bunu 'zavallı ben' anına çevirmek zorunda kaldı."

"Eski karım muhabire ne yalanlar söyledi?"

Converse ayakkabılarımı çıkarır, çoraplarımı çıkarır ve ayakkabıların içine tikiştiririm. Harley'nin beyazdan çok griye yakın, yanlara doğru çevrilmiş, eskimiş çoraplarını alıp iki çifti yan yana dizilirim.

Boyut farkı komik.

"Bu kadın, hak sahibi olmanın tanımıdır."

Alina'nın yorumu beni o ana geri getirir. "Ne?" "Söylediklerimi duymadın mı?"

"Üzgünüm, dikkatim dağıldı."

"Onun cevabı tam Devlyn Frostburg tarzındaydı," diyor Alina.

Hiç şüphem yok. "Anlat bakalım."

Çıplak ayakla, telefonumu kulağıma sıkıca tutarak, ısıtılmış beton zeminde volta atıyorum.

Ve anlatıyor.

"Çalışan bekar anne mi?" diye alay ediyorum. "Ne saçmalık. Bu, geçimini sağlamak için mücadele eden tüm bekar annelere hakaret. Oğlunun profesyonel bir sporcu olduğunu, her yıl milyonlarca dolar kazandığını, sosyal medyada milyonlarca takipçisi olduğunu ve tonlarca marka sponsorluk sözleşmesi olduğunu unut gitsin. Devlyn onun menajeri, onun da sosyal medyada milyonlarca takipçisi var ve bundan para kazanıyor. Bu kadın paraya sıkışık değil."

"Eh, bu senin gibi melek bir donör olamamasının bahanesiydi. O, lanet olası bir Rahibe Teresa ya da onun erkek versiyonu gibi bir şey olabilecek durumda değildi. Bu onun sözleri, benim değil."

"Devlyn bu konuda çenesini kapalı tutmalıydı. Bu benim dışımda kimsenin ilgilendirmediği bir konuydu."

"O bununla yetinmedi," diyor Alina.

Tabii ki durmadı.

"Muhabire, sana karşı açtığı davayı kaybettiği için avukatlık ücretlerini ödemek için paranın büyük bir kısmını vermek zorunda kalmasaydı, kazandığı paranın bir kısmını bağışlayabileceğini söyledi..."

"O parayı evliyken kazandığımızı itiraz etmeye karar veren oydu. Evliliğimiz sadece üç ay sürmüş ve ben kulübemde başka bir adamı bulmuş olsam da

O kazançların yarısı benim." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Bu kadın çok yorucu."

"Bir halkla ilişkiler uzmanı olarak, müşterilerinden biri senin yanında olmadan, üstelik alkolün etkisi altında kışkırtıcı bir açıklama yapmasından daha büyük bir tehdit yoktur. İşte asıl mesele..."

"Parayı hangi hayır kurumuna bağışladığımı öğrenmek için özel dedektif mi tuttu?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diyor Alina. "Devlyn, Eleven Madison Park'ın dışında ağzını açmış."

Kaşlarımı çatıyorum. "Üç Michelin yıldızlı vegan restoran mı?"

"Evet, bitki bazlı menüsü için kişi başı 335 dolar alan, senin çekici eski karının bar hesabına 300 dolar daha eklediği restoran," diyor Alina. "Just Spotted onu New York'un en büyük ikiyüzlüsü ilan etti."

"O bu unvanı hak ediyor. Keşke tiradlarında ve bağırıışlarında benim adımı anmasa. Boşanma belgelerimizin mürekkebi kurudu. Piyangoda kazandığımız paranın her kuruşunu bağışladım. Evlilik öncesi anlaşmamıza göre, evliliğimiz bir yıldan az sürerse ona nafaka ödemek zorunda değilim. Oğlunun babası ben değilim, bu yüzden ona karşı hiçbir sorumluluğum yok. Benden daha ne istiyor? Yeter artık. Adımı çamurda sürüklemeyi bırak." O kadınla sadece üç ay evli kaldım, ama hayatımın geri kalanında bana diken olmaya kararlı.

Alina boğazını temizledi. "Devlyn'in sözleri ve davranışları seni dedikodu sayfalarında yer almasına neden olduğunda son konuşmamızda konuştuklarımızı düşündün mü?"

Yine mi bu. "İnsanlara nabızı atmayan bir cyborg olmadığımı göstermek için bir manken ya da aktrisle sahte bir ilişkiye girmemi mi istiyorsun? Ben Hollywood ünlüsü değilim, Alina."

"Öyle demedim. Ve bu tür düzenlemeler sadece ünlüler için değil."

Kafamı sallıyorum.

"Boşanma davası boyunca hiç açıklama yapmadın. Yargıç piyango parası konusunda senin lehine karar verdikten sonra

ve basın seni takip ederken, sen bir açıklama yapmadın. Gazeteciler sokakta seni köşeye sıkıştırıp açıklama yapmanı istediğinde, sen onları bowling topu pinleri devirir gibi ezip geçiyorsun. Bir de büyükannen var..."

Benim için anne gibi olan kadından bahsedilince kalbim parçalanıyor.

"Kaz, hayır işlerine çok fazla para bağışlıyorsun. Üstelik, yıllık hokey hayır etkinliğinin birkaç milyon dolar getiriyor. Bu muhteşem başarıların, tüm bu drama karşısında gölgede kalıyor." Bir süre durdu. "Hakkında iki farklı imaj var: durdurulamaz eski New York Blazers kaptanı ve son zamanların en kötü boşanmalarından birine karışan efsanevi hokeyci Roy Kent..."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil. Buz pistinden ayrıldıktan sonra kendimi kaybetmemeyi başardım, işlerim iyi gidiyor, çalışanlarıma saygı ve haysiyetle davranıyorum ve yıllık yardım etkinliğim her zaman beklentilerimi aşıyor."

"Korkarım ki Devlyn'in düzenlediği ve sürekli körüklediği bu sirk yüzünden, boşanma sürecinde kurban rolüne bürünecek ve yaklaşan hayırseverlik etkinliğinin tanıtımını gölgede bırakacak."

"Kamuoyunda tanınan bir kişi olma günlerim geride kaldı. Artık basını yatıştırmak zorunda değilim. Kariyerimin zirvesindeyken bile onlarla konuşmaktan nefret ederdim."

"Daha yaklaşılabılır bir Kazimir Lindström, sana sürekli oyalayan Montana'daki bira fabrikası için harika bir satış argümanı olur."

Bu benim dikkatimi çekti.

Erik de aynı şeyi söylemişti.

Aramızda bir anlık sessizlik oldu.

"Active Kids yardım galası bu Cumartesi, değil mi?" "Evet, ve ben tek başıma gideceğim."

"Ya gitmezsen?" diye mırıldandım.

"Kaz, Cumartesi gecesi kırmızı halıya çıktığında basının neye odaklanacağına karar verme gücü sende."

Nefesimi veriyorum. "Ben berbat bir oyuncuyum, Alina. Anlamsız küçük konuşmalara tahammülüm yok. Tanımadığım bir kadınla sahte bir ilişki yaşayamam."

"Tanımadığın bir kadın olması gerektiğini hiç söylemedim." Gözlerim iki çift Converse ayakkabıya kayar.

Bölüm 10

Senin yol arkadaşın olayım

Harley

Büyük bir el beni sarsıyor. "Harley."

Bir gözümü açıp battaniyeyi başımın üzerine çekerim.

"Biraz daha uyumak istersen," diyor Kaz, "seni rahat bırakırım, ama bilgin olsun, beş saattir uyuyorsun."

Battaniyeyi yüzümden çekip, yeni oda arkadaşıma bulanık gözlerle bakıyorum. "Beş saat ne demek? Bu mümkün değil."

"Sen kanepede oturdun ve ben eşyalarını misafir odasına götürüp aşağıya dönene kadar, sen çoktan uykuya dalmıştın. Rahat etmen için seni kanepeye yatırdım, üzerine bir battaniye örttüm ve aşağıya, ofisime indim. Bir dizi telefon görüşmesinden sonra, bazı işlerimi halletmek için dışarı çıktım. Geri döndüğümde, basın danışmanımla uzun bir sohbet etme fırsatım oldu."

Gözlerimi ovuşturup oturuyorum. "Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum." "Anlaşılabilir bir durum. Çok şey yaşadın."

Giydiği lacivert takimi, daha rahat bir giyimle değiştirmiş. Tasarımcı siyah kapüşonlu sweatshirtü ve uyumlu renkli kot pantolonuyla bile hala çok havalı.

Bu yakışıklı adamın varlığının farkında olarak, dağınık topuzumu tutan lastiğin içine birkaç sarkık saç telini sokuyorum ve uykumdan kalma salya kalmış olabilir diye çenemi siliyorum. Güzellik yarışmasını kazanamayacağımdan eminim, ama en azından onu korkutmayacağım.

"Evet, ama o kadar uzun uyuduğumdan eminim çünkü senin kanepen benim pütürlü ikinci el futonumdan milyon kat daha rahat."

"Eski evinden bahsetmişken, senin binana geri döndüm ve bana verdiğin anahtarı kullanarak bir grup özel dedektifi içeri aldım."

Başımı geriye doğru eğdim. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Olanları belgelemek için bir grup profesyonel istedim. Ayrıca, daireyi tarayarak başka kamera veya dinleme cihazı olup olmadığını belirlemelerini istedim."

"Orada mıydı?"

Kafasını sallar. "Hayır. Senin müdürün o kadar sofistike değildi."

"Daha kötüsü olabileceğini bilmek güzel."

"Avukatımla da görüştüm."

"Neden?"

"Avukatın ev sahibinle iletişime geçip, haklarının nasıl ihlal edildiğini ortaya çıkaracak."

"Ama benim avukatım yok."

"Bu yüzden avukatımla iletişime geçtim. Masrafları ben karşılayacağım."

"Kaz, hayır, bunu kabul edemem. Zaten çok şey yaptın. Bana evini açtın."

Bir anlığına gözlerime baktı. "Bodrum katında yaşayan kadınlar veya çocuklu aileler var mı?"

Başımı salladım. "Evet, birkaç bekar anne var."

"Ya yönetici o kameraları hava spreyi kılığında diğer dairelere de yerleştirmişse? Ya küçük çocukları izliyorsa..."

Vay canına.

"Avukatım beni düşündüren bir şey söyledi." "Ne?"

"Kötü koku, daireyi kiraladığınız andan itibaren bir sorun muydu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Birkaç hafta önce başladı."

"Ya kötü kokunun arkasında bina yöneticisi varsa?" Kaşlarımı çattım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"İnternette, iki üç hafta sonra o kadar kötü kokan etkili koku bombaları yapmayı gösteren videolar var ki,

birkaç cesedin çürüyor olduğunu düşünürsünüz. Kusmak isteyeceğiniz kadar kötü ve ekşimiş bir koku. Dairenizin bodrum katının kapısını açtığımda öğürmeye başladım."

Neredeyse kendim de kusacak gibi oldum.

"Tek ihtiyacınız olan ucuz kaliteli protein tozu ve sıcak su."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

O başını sallar. "Mutfağınızda bulunan basit malzemelerle yapılan başka etkili yöntemler de var, ama bu iki malzeme bir araya geldiğinde oldukça güçlü oluyor. O ahmak yirmi ya da elli koku bombası yapıp bodrumun her yerine dağıtmışsa, o kadar kötü kokması şaşırtıcı değil."

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Müdür, kokuyu maskelemek için hava spreyi bırakması için ona bildirim gönderdiğinde, bodrumda yaşayan kiracılardan hiçbiri bunu reddetmediğine eminim."

"Elini ilk kaldıran bendim," diyorum.

"Eminim herkes aynı tepkiyi vermiştir. Bina yöneticisinin amacı da buydu zaten: küçük kuzuların kapılarını büyük kötü kurda açması."

"Sözsüz kaldım Kaz."

"Avukatım bunu söylediğinde benim de tepkim buydu."

Omuzlarım çöküyor. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Bu inanılmaz adam benim kurtarıcım.

Osmanlıya oturur. "Bu konuyu enine boyuna araştırıp, müdürünüzün hapiste çürümesini sağlamak beni çok mutlu edecek."

"Söylediklerin doğruysa, umarım o pislik turuncu tulum giyer. hayatının geri kalanında tulum giyecek."

Ayaklarım yere değecek şekilde pozisyonumu değiştiriyorum.

Battaniyeyi göğsüme sıkıca sarıyorum. "En iyi arkadaşım dışında, kimse benim için böyle savunma yapmadı. Bu benim için çok önemli." Sesim kırılıyor. "Onunla tanıştığımdan beri, o benim en yakın dostum oldu."

"Ben burada, güzelim Amerika'da yaşıyorum ve üçüzlere hamile değilim, bırak da senin sonuna kadar yanında olan arkadaşın olayım." Düz karnına hafifçe vurur.

Bunu beklemiyordum.

Gülüyorum.

Uzun zamandır ilk kez, gözyaşlarım üzüntü veya aşağılanmayla ilgisi yoktu.

"Çok gülmüyorsun belki, ama beni güldürmeyi çok iyi biliyorsun," diyerek gözlerimi siliyorum. "Restorancı, dondurma dükkanı ortağı ve butik bira fabrikası sahibi olarak ikinci kariyerin yolunda gitmezse, komedyenliği denemelisin."

"Bu meslekte başarılı olan erkek ve kadınlara saygıyla şapka çıkarıyorum, ama ben kesinlikle onlardan biri değilim," diyor. "Stand-up komedi yapmaktansa, Afrika'nın sıcak güneşi altında bütün gün fil spermi toplayan üreme kontrol ekibinde çalışmayı tercih ederim."

Kendimi tutamıyorum.

O kadar çok gülüyorum ki, elimi uyluğuma vuruyorum. "Aman Tanrım." Daha da kontrol edilemez bir kahkaha. "Görsel... İğrenç. Paha biçilemez."

Kaz her zamanki gibi stoik bir ifadeyle bana bakıyor. Kendimi toparlıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Seni gülerken görmek güzel." Gülümserim. "Gülmek güzel."

"Gülüyorsan, artık acı çekmiyorsun demektir."

"Senin evine vardığımızda aldığım ilaç adet ağrılarımı hafifletti."

"Bir saniye, hemen dönerim." Ortadan kaybolur ve bir anda geri döner. "Hiçbir kadına 'aylık bakım paketi' almadığım için, doğru yaptığımdan emin olmak istedim."

Neden bahsediyor bu?

"İbuprofenin yeterli olmayacağından endişelenerek, başka neye ihtiyacın olabileceğini araştırdım." Oturma taburesine geri oturur ve elinde tuttuğu iki büyük yeniden kullanılabilir alışveriş çantasını ayaklarımın dibine bırakır. "Sana daha fazla ibuprofen aldım. Bir sıcak su torbası." İlk iki ürünü çıkarır. "Bitkisel ağrı kremi. Çeşitli bitki çayları. Ağrıdan kıvranırken kullanabileceğin dudak kremi — bu sitenin yazdığı sözler. Benim değil. Farklı akıntılar için tamponlar ve pedler." Her ürünü tek tek çıkarır.

Ona hayretle bakıyorum.

"Rahat yastıklar ve battaniler zaten var. En sevdiğin dondurma da öyle, ama tuzlu ve tatlı atıştırmalıkları da stokladım. Hangisini tercih ettiğini bilmediğim için çeşit çeşit aldım. Ah, popcorn yapmak için mısır taneleri de aldım." Dikkatini ikinci çantaya çevirir, içinden eşyaları çıkarır ve yanımdaki kanepeye yerleştirir. "Sana çeşitli çikolatalar aldım. Çikolata kadınları mutlu eder ve acıyı dindirir."

Sanki adam bir marketi soymuş gibi.

"Okuduğum makaleye dayanarak, bir kitapçıya uğrayıp romantik kitaplar aldım. Hamptons'tayken hokey romantizminden bahsetmiştin, ben de en çok satanları aldım. Bana yardımcı olan tezgahtar birkaç tane daha popüler kitap önerdi. Onları da aldım. Başka bir şey okumak istersen bana söyle, sana alırım. Ya da daha iyisi, kitapları internetten sipariş edip eve teslim ettirebilirsin. Ayrıca sana hediye kartları da aldım, böylece istediğin kadar kitap okuyabilirsin."

Şok oldum, konuşamıyorum.

Gözlerime bakıp kaşlarını çattı. "Bir şey mi kaçırdım?" Gözlerimi kırptım.

Bu sankisanki bir bir bir bir bir
ve kitapçı iflas etti.

"Harley?"

"Bunu benim için mi yaptın?" Göğsümü işaret ettim.

"Dairenden tüm eşyalarını topladığında, fazla bir şeyin yoktu. Tüm varlığın bir avuç çantaya sığabilirdi. Restoranda paylaştıkların, senin neler yaşadığını daha iyi anlamamı sağladı."

Bana tepeden bakacağından korktuğum için sana söyleyemediğim çok şey var.

"Artık benimle yaşıyorsun," diyor, "ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum."

Bölüm 11

Oh hayır, tatlım, benim yanımda olmaz

Kazimir

Harley bana hayranlıkla bakıyor.

Bu bakış iki ucu keskin bir bıçak gibidir. Bir yandan, benim evimde kalışını daha konforlu hale getirmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri ona sağladığım için mutluyum. Öte yandan, bu kadının kendisine hak ettiği şekilde davranmayan erkeklerle çıktığı hissini bir türlü kafamdan atamıyorum. Chett gibi erkeklere yönelme eğilimi varsa, bana sanki su üstünde yürüyebiliyormuşum gibi bakmasına şaşmamalı.

"Sen uyurken, Brezilya'daki Grazie Mille'nin sahibini aradım."

Harley, elinde tuttuğu Twizzlers poşetini kanepeye bırakıp gözlerime baktı.

"Sadakatsiz müdürünü kovduktan sonra onu arayacağıma söz vermiştim, ama senin iyi olup olmadığını kontrol etmekle o kadar meşguldüm ki, aklımdan çıkmış..."

"Oh hayır, galiba gününü mahvettim," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle düşündün?"

"Jamaica, Queens'e gitmek zorunda kaldın. Eminim bugün yapılacaklar listende benim evden taşınmama yardım etmek yoktu. Sonra beni beslemek için Brooklyn'e kadar gittin. Ben senin kanepende baygın yatarken, sen bana 'aylık bakım paketi' almak için şehirde koşturuyordun. Bu dünyadaki en tatlı şey, ama eminim benim için harcadığın zaman gününü mahvetti. Hemşirelik oynamak da öyle."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Sanki biri kafama silah dayayıp beni bu şeyleri yapmaya zorlamış gibi konuşuyorsun. Bunları yapmak istedim

. Ve bilgin olsun, senin için zamanımı boşa harcamadım, *sen* zaman kaybı değilsin."

Gözlerini kırıştıtırır. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Seni yatıştırmak için söylemiyorum, Harley. Ciddiyim."

Küçük bir baş sallamayla cevap veriyor.

Evet, bu kadın pisliklerle çıkıyor. "Dediğim gibi, restoranın sahibi ile bağlantı kurdum ve uzun uzun konuştuk. Çöpü çıkardığım için memnun oldu."

Kanepenin kenarına kaydı. "Az önce Étienne'in tutuklandığını söyledin, değil mi? Neden? Zehirli bir patron olduğu için mi?"

Kafamı sallıyorum.

Ona Brezilya'ya yaptığım bir haftalık ziyaretimi anlattım.

"Max Keller kim? Restoranın sahibi ile ne ilgisi var?"

"O yarı Brezilyalı ve Rio de Janeiro'daki ailesi restoran sahibini tanıyor. Max, VIP Den'den bir arkadaşım; seçkin iş adamları ve kadınları için özel bir iş ağı kulübü."

Kafasını sallıyor. "Sahibinin senin gibi bir dostu olması iyi bir şey."

"Aşağılık insanları sevmem," diyorum. "Étienne bir dizi suç işlemiş, ama en ciddi olanı, Grazie Mille'yi mesai saatleri dışında yasadışı bir poker mekanına çevirmiş olması. Sana tacizde bulunan adam onun suç ortağıydı."

Kafası geriye doğru savrulur. "Ne?"

"Bu, Étienne'in senin yerine onun tarafını tutmasını

açıklıyor." "Ne pislik herif."

"İkisi de pislik."

"Doğru." Parmağını çenesine dokundurur. "Restoranı kim yönetecek?"

Seni restoranda gördüğüm gün polis tarafından sorguya çekildikten sonra, tuttuğum özel dedektif ekibiyle bir toplantı yaptım. Étienne'in sahtekar olduğuna şüphe yoktu. Onu kovacağımızı tahmin ederek, restoran işletmeciliği konusunda uzmanlaşmış bir iş bulma ajansı ile restoran sahibini görüştüm. Ona bu işi başlatması gerektiğini söyledim. Şu anda yeni bir yönetici işe alma sürecinde. Ayrıca bir yönetici yardımcısı da işe alacak. Yöneticinin birine hesap verebilir olmasını istiyor."

"İyi fikir."

"Ayrıca barmeni de değiştirecek."

"Yasadışı poker oyunlarına mı karışmıştı?"

"Hayır, restoranın stoklarını kişisel içki deposu olarak kullanıyor ve oradan bedavaya alışveriş yapıyordu. Tutmuş olduğum özel dedektifler çok titiz çalışıyorlar."

"Zavallı patron. O dünyanın öbür ucunda ve çalışanları onu mahvediyor."

"Onu dolandırmayan çalışanlardan bahsetmişken, kovulduğün gün olanları ona ilettim. Senin böyle bir şey yaşamış olmana çok üzıldü. Seni işe geri almaktan çok memnun."

Harley dudaklarını büker. "Bir daha Grazie Mille'ye yüzümü göstermeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum. Beceriksiz, işe yaramaz ve felaket olarak etiketlenmenin utancına asla dayanamam. Her küçük hata abartılacak ve o utanç verici günde orada olan herkes beni yetersiz görecek."

Başımı
sallarım.

Haklı.

Çoğu insan, tüm bu fiyaskonun sebebi olan Tripp'in onu taciz ederken kameraya yakalandığını asla bilmeyecek.

"Yani, çiçekçide çalışmak sana asgari ücreti garanti ediyor," diyorum. "Ve garsonluk işine geri dönmekten rahatsızlık duyuyorsun."

"İş arıyorum, ama önceki işimden referansım olmadan..."

"Eminim dükkan sahibi bu durumu düzeltebilir."

Gözleri parladı. "Aman Tanrım, bu her şeyi değiştirir." "Halloldu say."

"Hayatımı kurtardın." Ayaklarını yere vurup havayı pompaladı. "Para, para, para, para. Para."

"Garsonluk işine geri dönebilir ya da başka bir şey deneyebilirsin."

Kolları kucağına düşer. "Ne gibi?"

Uzun bir süre onun bakışlarını karşıladım. "Hamptons'da tanıştıktan sonra merak ettim, bu yüzden daha fazla bilgi edinmek için sosyal medya hesaplarını kontrol ettim..."

"Ve beni seni takip etmekle suçlama cüretini mi gösterdin? Bay Lindström, seni aynaya bakmaya davet ediyorum."

Ona başımı sallıyorum.
O geniş bir
gülümsemeyle karşılık
veriyor.

"Kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce söylediğim gibi, kurumsal çiçek tasarımcısı olarak ne yaptığını öğrenmek istedim, bu yüzden sosyal medyayı kontrol ettim. Yüzünü hiç göstermeden hatırı sayılır bir takipçi kitlesi oluşturmuşsun. Odak noktası, muhteşem buket tasarımlarıydı. Sen çok güzel bir kadınsın. Görünüşünü kullanarak çevrimiçi varlığını büyütebilirdin, ama varlıklarını kullanmadın. Yeteneğini kullandın."

Kızarır ve bir tutam saçını kulağının arkasına takar. "Odak noktasının With A Flourish Floral Design olması istedim, kıyafetlerim veya makyajım değil."

"Akıllıca. İş ortaklarınızla yaşadığınız fiyasko yüzünden ortadan kayboldunuz mu?"

Gözleri büyüdü.

"Beş saat boyunca baygındın. O süre içinde birçok işi halledebildim."

O, duyulabilir bir nefes verir. "Bu, nedenlerden biriydi." Kafamı yana eğiyorum. "Diğer neden nedir?"

Gözleri, cevabı arıyormuş gibi tavana doğru kalkar.

Bakışlarımız karşılaşır. "Bunun hakkında konuşmasak olur mu?" "Satıcılar peşinde miydi?"

Kafasını sallar. "Hayır. Ellen ve Qi ile olan işimle ilgisi yok... Bu..." Koltuğunda kıpırdanır. "Bunu anlatmak için yarım düzine içki içmem gerek."

"Bu ayarlanabilir. Sonuçta saat gece sekiz buçuk, yani..." "Bu kadar geç olduğuna inanmıyorum."

"Bu olur olur olur bir çok çok çok zaman harcıyorsun."

Bana bir bakış atıyor.

Konuşmayı tekrar asıl konuya getiriyorum. "Sosyal medyada milyonlarca takipçin vardı..."

"*Takip ediyordu*, önemli olan kelime bu."

"Başarılarını küçümseme, Harley." O irkilir.

"Yaptığın işte o kadar yetkindin ki, With A Flourish Floral Design birçok en iyi 25 çiçek Instagram hesabı listesinde yer aldı. Bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Kaz" — iki eliyle yüzünü ovuşturur — "bu çok uzun zaman önceydi."

"Artık profesyonel hokey oyuncusu olmamam, kaymayı veya gol atmayı unuttuğum anlamına gelmez."

"O farklı. Senin yaptığın şey beceri gerektiriyor." Gözlerini kaçırır.

Hayır, tatlım, benim yanımda kendini küçük düşürmene izin vermeyeceğim. "Bana bak."

Hala kafasının yan tarafına bakıyorum. "Harley."

Sert ses tonum onu itaat etmeye zorlar.

Büyük yeşil gözleri bana sabitlenir.

"Bu saçma bir cevap ve sen de bunu biliyorsun."

Omzunu silkiyor.

"Şirketimizde sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlusu pozisyonu açıldı." Bu lafı uydurdum. "Sana bu pozisyonu teklif etmek istiyorum."

Bölüm 12

Sürekli Dedikodu

Harley

'im beyinim yanlış

çalışıyor.

Onu yanlış duymuşum. Öyle olmalı. "Benimle dalga geçiyorsun," diyorum. "Dalga geçmiyorum."

"Son sosyal medya yöneticin ve halkla ilişkiler sorumlusun yeni bir iş mi buldu yoksa eyalet dışına mı taşındı?"

"Hayır ve hayır. Bu yeni bir pozisyon."

Ağzım açık kalır. "Sırf benim için şirketinde yeni bir pozisyon mu yarattın?" Cevap vermeye hazırlanır, ama ben henüz bitirmedim. "Beni bir yıldır görmedin ve benim için çalışmamı mı istiyorsun? Öylece mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Seni uyandırmak için yukarı çıkmadan önce basın danışmanımla konuştum. Devlyn yine haberlerde, olumsuz haberler çıkıyor. Beni kendi dramasına çekmeye o kadar kararlı ki, benim adım da onunla birlikte manşetlerde. Dudaklarını ince bir çizgiye getirdi. "Boşanma davası açtıktan birkaç hafta sonra, arkadaşım Erik, çıkarlarımı korumak için itibar yönetimi konusunda uzmanlaşmış ikinci bir halkla ilişkiler uzmanı tutmamı önerdi. Oradaki tüm gazetecileri boğazlamak üzereydim, bu yüzden bir tampon ihtiyacım vardı. Alina Hargrove bir profesyonel, ama bitmek bilmeyen dedikodular işlerimi ve daha da önemlisi, hayır işlerimi gölgeliyor."

Onu uzun uzun ve dikkatle inceliyorum.

"Çılgın eski sevgilimin aşırı dramatik davranışlarının olumsuz etkilerini hak etmeyen, çalışkan New Yorkluları istihdam eden birkaç işim var. Yıllık hayırseverlik etkinliğime gelince, bu

benim için çok değerli ve önemli, ayrıca değerli bir amaç için çok para topluyor. Enforcers forması giymeye hazır olan tüm eski hokey oyuncularını ve benim fedakar hedeflerime ulaşmama yardım etmek için rakip takım Troopers'ın forması giymeye hazır olanlar. Tüm bunların gölgede kalması ne yazık. Elini yüzüne sürer. "Beni ve basını hakkında yazılanlara bakarsanız, günlerimi eski eşimle kavga ederek geçirdiğimi düşünürsünüz. Boşanmam ve tarihin en büyük Powerball ikramiyesini kazanan bileti satın almış olmamla tanımlanmaktan bıktım."

"Yani, evliken bilet satın aldın mı?" "Evet."

"Seni piyango bileti alan biri olarak görmemiştim."

"Değilim. Chett ve Devlyn aynı gün doğdukları için, eski karım hastanede doğum yaparken ona bakan hemşirelerden biri, bu çılgın şansını değerlendirmesi gerektiğini söyledi. Devlyn yirmi dört yıl boyunca bunu yaptı. Her zaman Powerball olmak üzere iki piyango bileti alırdı. Kırkınıc doğum günü ve Chett'in yirmi beşinci doğum günü olan gün çok yoğun geçmişti ve o bunu unuttu. Hamptons'a giderken paniğe kapıldı ve yoldan çıkmamı istedi. Nedenini açıkladığında, bir market buldum ve iki bilet almaya gitmeyi teklif ettim. Arabama geri döndüğümde biletleri ona verdim ve Devlyn hayatının her yönünü belgeleme ihtiyacı duyduğu için, sosyal medyada paylaşmak üzere iki bileti elinde tutarken fotoğrafını çekmemi istedi. Fotoğraflı sildi ama benim telefonumda ve bulutumda hala duruyordu.

"Bu, kazandığını öğrendiğinde boşanma işlemlerini başlatmış olsan da, kazancın yarısının sana ait olduğunun tartışılmaz kanıtıydı."

"O, makbuz ve banka hesap özetim," diyor. "Ona boşanma belgelerini teslim etmek, Chett'in süper menajeri olması ve Boston Bandits'in kaptanının onu becermesi arasında, Devlyn biletleri satın aldığını hatırlaması bir ay sürdü. Ve hatırladığında, tarihi yeniden yazmak için harekete geçti."

"Anlıyorum. Paranın tamamını gerçekten bağışladın mı?"

O da başını sallıyor. "Paranın bir kısmı, beş ilçedeki kaynakları yetersiz topluluklardaki gençler için spor programlarına gitti."

"Mantıklı."

"Ayrıca, evsiz New Yorkluları destekleyen hayır kurumlarına da bağış yaptım. Bir kısmı da geçim sıkıntısı çeken aileler için gıda bankasına gitti. New York Halk Kütüphanesi dahil olmak üzere çeşitli okuma yazma programlarına on milyon dolar bağışladım..." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Sen çok hevesli bir okuyucusun..." Yine kıpırdanıyor. "Kitaplara olan sevgin, bazı insanların bu ayrıcalığa sahip olmadığını bana fark ettirdi."

Oh.

Aman

Tanrım.

Bana ithafen bir dondurma çeşidine isim vermesi beni çok etkilemişti, ama okuma yazma bilmeyen New Yorkluların harika hikayelerin tadını çıkarabilmeleri için bu kadar büyük bir bağışta bulunduğunu öğrenmek içimi eritti.

Bu huysuz adam, kılık değiştirmiş sevimli bir oyuncak ayı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sana daha önce de söyledim, Goldilocks, bende büyük bir etki bıraktın."

Ben... Ben... Sözlerim tükendi.

"Kazançların büyük bir kısmı, ülke çapında yaralı askerleri destekleyen hayır kurumlarına, New York ilk müdahale ekiplerine ve küçük bir kısmı da NYPD'ye gitti."

"Çünkü yıllık hokey yardım etkinliğinizde mavi üniformalı erkekler ve kadınlar için tonlarca para topluyorsunuz."

"Takipçi becerilerinizi takdir ediyorum."

"Dediğim gibi, sen ilginç bir adamsın."

Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor ve ben de ısınan yanaklarıma elimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Çenesini, saat 5 gölgesiyle kaplı sakallarıyla okşadı. "Etkinlik Eylül sonunda, New York Blazers'ın Madison Square Gardens'daki sezon öncesi hazırlık döneminde gerçekleşecek ve ben bunun odak noktası olmasını istiyorum, boşanma sonrası dramının değil. Bu hayır kurumunu kurduğumdan beri, bu

büyükannem ilk kez sunuculuk yapmayacak..." Güzel mavi gözlerinde acı parıldıyor.

Elimi onun koluna koyuyorum, kalbim şok edici manşetleri okuduğum gün olduğu gibi onun için parçalanıyor.

"Nana Saoirse benim hiç sahip olmadığım annemdi."

"Haberleri gördüğümde yıkıldım, Kaz," diyorum.

"Büyükannemi kaybetmiş gibi hissetmedim. Sağ kolumu kaybetmiş gibi hissettim. Onun ölümü beni mahvetti."

"Eminim cennette onun gibi kahramanlar için özel bir yer vardır."

O da başını sallar. "Polis Akademisi'nden mezun olduğu günden itibaren hizmet etmeye ve korumaya yemin etmişti. Yüzbaşı rütbesine terfi ettiğinde de bunu yaptı, o talihsiz günde de bunu yaptı. Sabah ritüeli için parka yürürken, arkadaşları olan diğer dört büyükannenin de yaşadığı Upper West Side'daki evine bir daha asla dönemeyeceğini bilmiyordu. Kadın seksen iki yaşındaydı ve sadece kötü kış havası veya fırtına onu günde on bin adım atmaktan alıkoyabilirdi."

Ne trajik bir hikaye. "Arkadaşları yıkılmış olmalılar."

Kaz gözlerime bakıyor ve ben onun mavi gözlerinden yayılan hüznü görünce alt dudağımı ısıırıyorum. "Büyükannenin ölümü boşuna değildi."

"Evet..." Acı dolu bir nefes verir. "Küçük bir kızı kaçırmış ve polisten kaçmaya çalışan bir canavarın kullandığı araç, caddeyi geçerken ona çarptı. Büyükannemin vücudunun hızla gelen araca çarpması..." Yutkunur.

—ve ardından gelen kaos, o alçak herifin planlarını bozdu ve polisin onu kuduz bir köpek gibi köşeye sıkıştırıp travma geçiren küçük kızı kurtarması için zaman kazandırdı."

Kalbim ağlıyor.

"Nana sert bir kadındı — altında çalışan erkeklerin saygısını kazanmak için öyle olmak zorundaydı. Evde bile, büyükbabam görmezden gelirken, o her zaman benim saçmalıklarımı yüzüme vururdu. Çocukken ona Süper Nana derdim, çünkü benim için o bir süper kahraman kadar sert bir kadındı."

Ninesine olan sevgisini inkar etmek mümkün değil. "Eğer Tanrı cennette üstünlük madalyası veriyorsa, eminim büyükannen

Pearly Gates'i geçtiğinde bir tane almıştır."

Bir an için sözlerimi düşündü. "Bu hoşuma gitti."

Yedi ay önce, Kaz'ın büyükannesini çevreleyen trajik hikaye ortaya çıkarken, benim işe yaramaz ailem hayal bile edilemeyecek kadar berbat bir duruma karışmışken, Manhattan'ın tamamının yas tuttuğu bu hikayeyi yine de duydum. İlk karşılaşmamızda aramızdaki enerji kızgın bir tava kadar sıcaktı, ama onun eski üvey oğlunun eski kız arkadaşı olduğum için taziyelerimi iletmek bana uygunsuz geldi.

O ana geri dönüyorum. "Born to Wear Blue hokey yardım etkinliğine giden aylarda, odak noktasının cömertçe bağışlanan paranın ne kadar uzağa gittiği olması gerektiğini garanti altına almak istersiniz. Devlyn Frostburg'un zengin kızın sarhoş tiradına ve New York'un en pahalı restoranlarından birinden çıkarken yaptığı acınası bahanelere değil. Temel olarak, boş bir viski fıçısı kadar sığ bir kadın hakkındaki bitmek bilmeyen dedikoduları susturmak istersiniz. Doğru mu anladım?"

"Evet."

Garsonluk hiçbir zaman bir meslek değildi. Hayatta kalmak için bir yoldu.

With A Flourish Floral Design'ın sahibi olduğum zamanlarda, heyecanımı bastıramadan yataktan fırlardım. Ellen ve Qi'nin beni dolandırdığını anladığım güne kadar, Silk Blooms Flowers için de aynı şekilde hissediyordum.

Kaz'ın sunduğu şey bir işten daha fazlası. Hayatımı yeniden kurarken bir amacım olacaktı.

Bölüm 13

Ya beni hayran bırakırsan?

Kazimir

Harley şarap kadehini mutfak masasına bırakıp gözlerime baktı. "Bu lezzetli yemek için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk. Şeflerim ve yardımcı şeflerim, mükemmel bir yemek pişirmek için alevlerin önünde zorlu bir mücadele veriyorlar."

"Biraz param olduğunda, birkaç ay süren bekleme listesi nedeniyle Number 22'de hiç yemek yemedim. Maddi sıkıntılarım nedeniyle ramen noodle veya pirinç ve fasulyeyle besleniyordum, dışarıda yemek yemek söz konusu bile değildi."

Birlikte çalıştığı karı koca onu dolandırdığı için ne kadar zorluk çektiğini duymak çok üzücü.

O pislikleri bulana kadar rahat etmeyeceğim.

"Bu çok güzel bir sürpriz," diyor.

"Artık sahibi tanıyorsun, sadece söyle. Arkadaki köşede benim için ayrılmış bir masa var, arkadaşlarımı anında ağırlayabilirim."

"Anlaşıldı." O başını sallar. "Bu teklifi kabul etmek zorunda kalabilirim, çünkü bu hayatımda yediğim en iyi ızgara tavuk. Dumanlı ve kömürleşmiş tadı bu dünyadan değil. Bal ile tatlandırılmış kömürleşmiş havuçlar, Number 22'nin ev yapımı ekmeği ve başlangıç olarak yediğimiz marine edilmiş karışık zeytinlerden bahsetmeye bile başlamayayım."

"Yeni bir hayranımız olduğunu duyduğuma sevindim." "Kesinlikle."

"Açık ateşte pişirmek büyük fark yaratıyor."

" size sana inanıyorum." Gözleri gözleri etrafta etrafında mutfağın mutfağın "Birkaç saat önce harap ve kokuşmuş bir bodrum katında yaşayan biri için

bir dairede yaşayan biri için, Brooklyn Heights'ın sakin bir sokağındaki vahanız cennet gibi..." Başını salladı. "Vay canına. Bir günde Jamaika, Queens'ten Brooklyn Heights'a. Hayatta yükselmişsin."

"Hızlı trene binmenin bir sakıncası yok."

"All-Star hokey oyuncusunu buzdan çıkarabilirsin, ama onun kazanan tavrını ondan çıkaramazsın."

"Mesleki risk. Bu benim DNA'mda var."

Gülümsüyor. "1840'lara dayanan tarihi ahırların, pitoresk Grace Court Alley'de milyonlarca dolarlık evlere dönüştürüldüğünü duymuştum. Greenwich Village'da birkaç araba evinin önünden geçtim bile, ama hiç birinin içine girmedim. Beklediğim gibi değildi." Raylı aydınlatma ve asılı küre şeklindeki ışıklarla aralıklı orijinal kirişlere bakıyor. "Modern ve eski unsurların bir arada kullanılması muhteşem."

"Yenileme çalışmasının altı ila dokuz ay sürmesi gerekiyordu, ama bir yıldan fazla sürdü. Buna değdi. Arabalık evimi çok seviyorum. Söylediğin gibi, tavan kirişi olarak kullanılamayacak kadar sağlam olmayan eski kirişleri açık konsept raflar için kullanmak üzere koruduğu için tasarımcıyı alkışladım."

Harley benim evime vardığımızda sızıp kaldığı için ona evi gezdirecek vaktim olmadı. Henüz kabul etmediği iş teklifinin ardından hissettiği tedirginliği gidermek için ona evi gezdirmeyi önerdim. Zamanı da uygun olduğu için, gezi sonrası akşam yemeği yememiz mantıklı geldi.

"Katılıyorum," dedi. "Ama ikinci en sevdiğim özelliği, tavandan tabana pencerelerden oluşan arka duvarın tamamen açılıp geniş bir terasa açılması." Orayı işaret etti. "Mayıs başında yıldızların altında akşam yemeği yemek ne kadar güzel."

"En iyi yanı, yılın bu zamanında böceklerin henüz ortaya çıkmamış olması."

"Küçük nimetler için şükürler olsun."

"Katlanır cam kapı en sevdiğin ikinci özellik olduğunu söylemiştin. Bir numara hangisi?"

"Bunu sormak zorunda mısın?"

"Birçok yeteneğim var Harley, ama zihin okuyucu değilim."

"Kusurların olduğunu bilmek güzel," diyor.

Liste uzun, tatlım, ama beni bu kadar takdir ettiğine sevindim.

"Birinci katta, ev ofisin, çalışma odan ve garajın olarak da kullandığın 4,2 metrelik tavanlar etkileyici, ama arka bahçeden aşağıya inen, üç katlı evinin odak noktası olan, metalik gri çelik ve camla kaplı devasa, gömme şömineye kıyasla sönük kalıyor." Orayı işaret ediyor. "Bu çok etkileyici."

"Gömülü ateş çukuru sadece estetik amaçlı değil. Güneş ışığının devasa tavan penceresinden alt kata girmesini sağlıyor. Yüksek garaj kapısının üstündeki üç pencere dışında, mahremiyet nedeniyle o alanda başka pencere yok."

"Artık yaşamadığım zindanda küçük bir pencere vardı, bu yüzden mezarda hapsolmuş gibi hissetmeme isteğinizi tamamen anlıyorum."

"Bu arada, ev sahibin sana geri döndü mü?" Kız başını salladı. "Hayır, henüz değil."

"Israrcı olmalısın. Cezasız olarak kira sözleşmeni feshetmek istiyorsun."

"Yarın onu arayacağım."

Ev sahibinin dikkatini çekmek için zorla yolumu açabilirim, ancak mahremiyetinin ihlali göz önüne alındığında, bu şikayetin bir kadından gelmesi gerekiyor.

"Evlenmeden önce garaj evini satın aldın mı?" Konuyu değiştiriyor.

"Evet, aldım. Üç aylık evliliğimiz boyunca, ev tamamen yenileniyordu, bu yüzden Devlyn'in yanına taşındım." "Evet" dediğimde, kendi penthouse'u olmasına rağmen, yetişkin oğlunun annesinin evinde kalacağını bilseydim keşke.

"Ve kârı bölüşmek için satmak zorunda kalmadınız mı?"

"Hayır. Devlyn ile evlenmek büyük bir hataydı, ama evlilik öncesi anlaşma yapmadan evlenecek kadar aptal değildim."

Kız başını sallıyor. "Hamptons'daki kulüben için de durum aynıdır herhalde."

"Doğru, ama boşanma kesinleştiği anda o mülkü satışa çıkardım. Şanslıyım ki, çok kısa sürede satıldı."

Kaşlarını çattı. "O kadar görkemli bir kır eviydi ki." "İhanetle lekelenmiş görkemli bir kır evi."

Kadın yüzünü buruşturur. "Neden ona tutunmak istemediğini anlayabiliyorum "

Şarap şişesini uzattım. "Biraz daha şarap ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Tatlı?"

"Tatlı olarak ne var?"

"Hurma keki, karamel sos, Creamy

Heaven'dan siyah cevizli dondurma ve şekerlenmiş ceviz."

"Mmm." O, dolgun dudaklarını yalıyor ve gözlerim onlara kayıyor.

Kahretsin, onları sahiplenmek istiyorum.

"Siyah cevizli dondurma. Yemek konusunda ufkumu hızla genişletiyorsunuz, Bay Lindström."

Hayali bir şapka çıkarırım. "Memnuniyetle, küçük hanım."

"Önerdiğiniz şey, beni her şeye razı edebilecek türden bir tatlı."

"Her şeye mi?" Onu incelerim. "Şirket içi sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlusu iş teklifini kabul etmeye bile mi?"

Gözlerini kısıyor. "Beni tatlılarla şantaj mı yapıyorsunuz?" "İlk kez mi?"

"Daha önce başıma geldiğini söyleyemem."

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Dinle Harley, henüz bana bir cevap vermediğini varsayabiliriz ya da bu konuyu doğrudan ele alabiliriz."

Bacaklarını açar. "Kabul etmek istiyorum, ama..."

"Ama ne?"

Gözlerini gökyüzüne diker. "Ya seni hayal kırıklığına uğratırsam?" "Ya beni hayran bırakırsan?"

"Kaz." Dudaklarını ince bir çizgiye çeker.

"Sanki bu, dünya üzerinde hayal edilemeyecek en imkansız şeymiş gibi, Harley."

"Neden bana bu kadar çok güveniyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Buna sezgi deyin."

"Ya sezgilerin yanlışsa?"

Haklısın. Hokey sezonunun geri kalanında yedek kulübesinde kalmama neden olan türden bir sakatlık geçirdiğimde, hayatımın en kötü kararlarını verdiğim bir geçmişim var. Sonuncusu Devlyn ile evlenmekti. Şu anda karar verme yeteneğim bulanık değil. Eski kariyerimin geride kaldığı gerçeğiyle barıştım. "Sende bir şey görüyorum, Harley. Seni tanıdığım ilk günden beri görüyorum."

Aramızda ağır bir sessizlik hakim.

Derin bir nefes alır. "Tamam, artık tatlıya hazırım." Kaşlarını çatırım.

Beni reddediyor mu?

"Senin şirketinin sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlusu olmak, tatmadan bir saniye bile yaşayamayacağım o cazip tatlıyı yiyebilmemin tek yoluysa, öyle olsun."

"İşi kabul ediyor musun?"

"Evet." Alt dudağını ısırdı. "Bana olan körü körüne inancın bana kanat veriyor, Kaz."

Bölüm 14

Ben onlar gibi değilim

Kazimir

Çok fazla esnedikten ve esnediği için çok fazla özür diledikten sonra, Harley üçüncü kattaki misafir yatak odasına çıktı. Çok zor bir gün geçirmişti.

Saat daha on buçuk, uyumak için çok erken. Gri eşofman altı ve beyaz uzun kollu tişört giyip, günün işlerini halletmek için ofisine dönmeye hazırlanıyorum. Eminim ilgilenmem gereken acil işlerim çoktur.

Telefonum çalıyor.

Konsoldan cihazı alıp video görüşmesini kabul ediyorum. Erik'in yüzü ekranı dolduruyor.

"Merhaba Erik. Seni geri aramadığım için özür dilerim. Sesli mesajlarına ve mesajlarına cevap vermedim, çünkü bu günü özetlemek birkaç satırlık bir cevapla yetmez."

"Grazie Mille'de işler yolunda gitmedi mi?"

"Her şey plana göre gitti. Étienne Leveaux, restoran öğle servisi için kapılarını açmadan önce tutuklandı."

"O dolandırıcıyı devre dışı bıraktığın için tebrikler," diyor. "Harley ile iletişime geçebildin mi? Étienne'in polis onu kelepçeledikten sonra bu tür bilgileri ifşa etmeyi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Restoranın sahibinin yardımıyla Harley ile iletişime geçtim." "O nasıl? Başka bir iş buldu mu?"

"Hayır, bulamadı. Ve bu gün onu mahvetti. Ama şimdi benimle birlikte yaşamaya başladığı için, yaşadığı stres biraz azaldı."

Başını yana eğdi. "Bir daha söyler misin? Harley Lancaster seninle birlikte mi yaşıyor? Neden?"

Ona bugünkü çalkantılı olayları anlatırım.

Elini yüzüne sürer. "Vay canına. Bu delilik."

"Tanrıya şükür, Étienne'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için tuttuğum özel dedektif ekibi hala hizmetimdeydi. Harley bana anahtarlarını verdi ve ben de onları dairesine sokarak yaşadığı çöplüğün her santimini fotoğraflamalarını sağladım."

"Ev sahibi ne diyor?"

"Harley hala onun aramasını bekliyor."

"Kahretsin, umarım onu oyalıyor değildir."

"Belki de harap olmuş apartmanındaki paniklemiş kiracılardan gelen telefonlarla boğulmuştur."

Erik gözlerini kısarak sordu. "Ne

yaptın?" "Ne yaptığımı kim söyledi?"

"O bakışı tanıyorum Lindström. Bana yalan söyleme."

"Bugün Alina ile uzun uzun konuştum. Devlyn yine aynı şeyi yapıyor..."

"Seni anladığımı sanma. Konuyu saptırıyorsun, ama eski karının kabusundan bahsettiğimize göre, bu seferlik görmezden geleceğim. Drama kraliçesi bu sefer ne yaptı?"

Tüm detayları anlatıyorum.

"Bu kadının yeni bir hobi bulması lazım," diyor Erik.

"Onun tuhaf davranışları beni çileden çıkarıyor."

Erik kaşlarını kaldırır. "Tüm servetimi ortaya koyarım, Alina sahte bir konu açmıştır..."

"Hayır, hayır, hayır. Bırak beni."

Gözlerim ekrandan kalkar.

Harley?

"Ne oldu, Kaz?"

"Şey..."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Benim bir ilgim yok. Bırakın beni. Lütfen, bırakın beni."

Kaşları

mı

çattım.

"Kaz?"

Gözlerimi ekrana indiriyorum. "Sanırım Harley kabus görüyor."

"Oh, kahretsin. Çok şey yaşadı. Stres yüzünden olmalı..."

"Dur! Lütfen, dur."

"Yine o mu?"

Başımı sallarım. "Seni sonra ararım. Gidip ona bakacağım."

"İyi fikir. Bu gece arayamazsan, yarın görüşürüz."

"Tamam."

Telefonu kapatıp misafir odasına koşuyorum, kapıyı açıp ışığı yakıyorum.

"Lütfen, dur." Harley'nin küçük vücudu yatakta çırpınıyor, başı sağa sola sallanıyor, uzun sarı saçları yüzünü kaplıyor.

Tanrım.

Kabus gören birini uyandırır mısınız, yoksa bu onun travmasını daha da kötüleştirir mi?

Ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum.

"Ben onlar gibi değilim. Ben onlar gibi değilim. Ben onlar gibi değilim."

Kimden bahsediyor?

Yatağa yaklaşıyorum.

Kolları ve bacakları çarşafarla boğuşuyor. "Bana zarar verme. Lütfen, bana zarar verme. Hayır!"

Harley, hayatımın on yılını alıp götüren keskin bir çığlık atar.

Keskin bir nefesle uyanır, yatakta dik oturur, gözleri fal taşı gibi açılır.

Onun yanına oturuyorum.

Bana sanki beni görmüyormuş gibi bakar. Bu çok yoğundu.

Yüzünü avuçlarımın içine alıp başını eğerek gözleri benimkilere kilitlenmesini sağlarım. "Sorun yok."

Gözlerinde hala o donuk bakış var.

Yüzündeki ıslak saçlarını çekiyorum. "Beni görüyor musun?"

Hiçbir şey.

"Harley?"

İki kez gözlerini kırıyor.

"Evde sadece ikimiz varız," diyorum. "Öcü yok." Derin bir nefes alıyor.

"Ka... Kaz..." Gözyaşlarına boğulur.

"Güvendesin, Harley."

Nefesi zorlanıyor.

Nabzım hızlanır, şakaklarımda atar. "Kabus gördün."

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Daha yirmi dört saat bile olmadı, ama şimdiden berbat bir oda arkadaşı oldum."

"Şşş, uyandırmadın. Ben henüz uyumamıştım. Ve bilgin olsun, sen berbat bir oda arkadaşı değilsin."

Yatakta bana doğru yaklaşıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum.

Yaprak gibi titriyor.

Hıçkırıkları şiddetleniyor ve ağlayışlarıyla vücudu sarsılıyor. "Aklını meşgul eden her şeyi benimle paylaşabilirsin." Başını göğsüme yaslayarak hayır anlamında sallıyor.

Tamam. Henüz konuşmaya hazır değil.

"Ben onlar gibi değilim."

Ellen ve Qi onu terk ettikten sonra satıcıların ödeme talep ettiği bir kabus mu görüyordu?

"Lütfen, bana zarar verme."

Biri ona zarar vermeye mi çalıştı yoksa sadece kötü bir rüya mı gördü?

Siktir, cevaplar istiyorum, ama bu kadar savunmasız ve açılmak istemediği bir anda bu konuyu zorlamak beni duygusuz bir pislik yapar.

Şu anda yapabileceğim tek şey onu kucaklamak, ben de öyle yapıyorum. Birkaç dakika sonra benden uzaklaşıyor.

"Bir bardak su ister misin?" O başını sallar.

Koridordaki banyoya koşuyorum, dolaptan bir bardak alıp suyla dolduruyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

"Al bakalım," diyerek bardağı ona uzattım.

"Teşekkür ederim."

Kurumuş gözyaşları yüzünde izler bırakmış.

Bu manzara ellerimi yumruk yapmama neden oluyor.

İş ortakları zulümlerinden dolayı cezalandırılmalıdır. Boş bardağı komodinin üzerine koyar.

"Tekrar uyumaya çalışmalısın."

Kız başını sallar, ama yatakta oturmaya devam eder.

Gözlerim odanın köşesinde, pencerenin yanında bulunan koltuk ve pufa kayar, sonra tekrar ona döner.

"Sen uyuyana kadar yanında kalacağım."

"Yetişkin bir kadına bakıcılık yapmaktansa, daha iyi şeyler yapabileceğine eminim."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi olmasaydım teklif etmezdim."

Utangaç bir gülümsemeyle cevap verir. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bir kızın isteyebileceği en iyi oda arkadaşısın."

Geçmişteki oda arkadaşlarını düşünürsek, bu çok da zor bir şey değil.

"Kapıların kilitli olduğundan emin olayım. Hemen dönerim."

"Döndüğünde burada olacağım." Gözlerini hiç aydınlatmayan küçük bir kahkaha attı.

Kısa sürede misafir odasına geri döndüm. "Işığı açık bırakmamı ister misin?"

Kafasını sallar. "Hayır, bu sana haksızlık olur." "Benim için endişelenme."

"Işıkları kapatabilirsin."

Kapatırım.

Koltuğa doğru yürürüm, battaniyeyi alıp açarım, terliklerimi çıkarırım ve bacaklarımı pufun üzerine uzatırım. Rahat bir pozisyon bulmak için birkaç kez hareket ettikten sonra battaniyeyle vücudumu örterim.

Başımı kaldırdığımda, Harley gece karanlığında bana bakıyor. "Uyu artık, Goldilocks."

Bölüm 15

Korkunç sırlarım ortaya çıkmamalı

Harley

Kötü bir rüyadan uyanıyorum.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, yatakta oturuyorum, tişörtüm terli vücuduma yapışmış durumda. Artık bodrum katındaki zindanda olmadığımı hatırlamam bir saniye sürüyor. Artık hokeyin en büyük efsanelerinden biriyle birlikte yaşıyorum.

Gözlerim komodinin üzerindeki saate takılıyor.

Saat sabah altı.

Karartma perdeleri ışığı engellemede harika bir iş çıkarıyor.

Gözlerim, siyah beyaz Hermes battaniyesinin altında yatan iri cüsseli silüete takılıyor ve utanç duygusu içimi kaplıyor.

Bütün gece misafir odasında beni mi bekledi?

beni mi izledi?

Olmaz.

Tabii ki, büyük büyük koltukve büyük puf rahat rahat görünüyor, ama Kaz gibi iri bir adam kral yatakta uyumalı. Bundan daha küçük bir yatak suç sayılır. Umarım benim yüzümden sırt ağrısıyla uyanmaz. Beni kovsa bile onu suçlamam.

Islak saçlarımı yüzümden çekiyorum.

Kazimir Lindström'ün komik bir horlaması var.

Neden beni güldürdüğünü bilmiyorum, ama öyle.

En azından ağlamıyorum ya da deli gibi korkmuyorum.

Dün kabusumun ortasında ne söylemiş olabileceğimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Umarım kendimi tehlikeye atacak bir şey söylememişimdir. Bu kabuslar bir yük.

Ya Kaz'a, annem ve kız kardeşimin aldığı korkunç kararların hayatımızı sonsuza dek nasıl değiştirdiğini gösteren bir şey söylersem?

Bu dürüst adam benimle hiçbir şekilde ilgilenmek istemez.

Umarım bu kabuslar sona erer.

Korkunç sırlarım ortaya çıkmamalı.

Sakin ol, Harley. Olayları abartıyorsun. Kaz hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

Kaz. Kurtarıcı. Güvenli limanım.

Uzun bir nefes veriyorum.

İki yastığı da alıp yatak başlığına dayadım ve onlara yaslandım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, her nefes alışta inip çıkan göğsüne bakıyorum.

Teşekkürler Liz, akşamdan kalma olduğun için işe gelemedin ve Étienne beni arayıp senin vardiyanı devralmamı istedi.

Dönüp Grazie Mille'de Kaz'ı gördüğümde, yerin açılıp beni yutmasını istedim. Hayatında bu kadar çok şey başarmış bir adamla yüz yüze gelmenin utancı, kaldıramayacağım kadar büyüktü. Onu son gördüğümde, iş hayatındaki başarımın garantili bir sonuç olduğuna emin olarak büyük laflar etmiştim. Altı gün önce, en kötü durumdayken, o yoğun mavi gözlü yakışıklı adama rastlamak, başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm. Meğer yanılmışım. O olmasaydı, ya sapığın her hareketimi izlediği berbat, kokuşmuş bir bodrum katında kalmak zorunda kalacaktım ya da evsiz kalacaktım.

Şimdi, eski erkek arkadaşımın eski üvey babası benim ev arkadaşım ve yakında yeni patronum olacak.

Hayatımın son yirmi dört saati bir romanın konusu gibi.

Sonraki bölümlerde ne tür beklenmedik maceralar yaşayacağım acaba?

Uyku beni kollarına sarıyor ve ben uykuya dalıyorum.

Bölüm 16

Cehenneme gidiyorum

Kazimir

Telefonumu Erik'in göz hizasına getiriyorum. "Bunu yapacağım," diyorum, yayıncımla yaptığım konuşmayı anlatmayı bitirirken.

Gözlerini kırptırır.

"Oh, şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu? Aylardır bu konuda başımı ağrıtıyorsun, Erik."

"Doğru, ama sen inatçı bir pisliksin. Bu konuyu her açtığımda reddettin."

Haklı.

"Bütün gece koltukta uyumanın sana böyle bir aydınlanma getireceğine inanamıyorum," diyor.

O koltukta uykuya dalmak hiç niyetim değildi. Sırtımın ağrımasına şaşırıyorum. "Her şeyin bir nedeni vardır. Ya beklenmedik olayları lehine kullanırsın ya da fırsatı kaçıırırsın."

"Ve Tanrı biliyor ki Kazimir Lindström hiçbir fırsatı kaçırmaz... özellikle de ödül bu kadar cazipse."

"Şimdi Montana'daki o butik bira fabrikasını satın alma hedefimi gerçekleştirmek için ihtiyacım olan mühimmatı elde ettiğimden bahsediyorsan, ama beni uzak tutan kişi kim, o zaman evet."

"İkimiz de bunun bahsettiğim şey olmadığını biliyoruz. Birleşme ve satın alma hedefleriniz söz konusu olduğunda, henüz gerçekleşmemiş bir şeyi şimdiden kutlamıyor musunuz?"

"Sadece sahibinin kapıyı aralamasını istiyorum, böylece içeri girebileyim. Ama önce, onun kırmızı halıyı sermesi için temeli atmam gerekiyor."

"Diğer bir deyişle, o kapıları açacak bir imaj değişikliği."

"Bu iş bitmiştir," diyorum.

"Buz pistinde ve dışında üstün bir özgüven." Kafasını sallar. "Eski CEO'n Avustralya'ya taşındığında kendi şirketlerinin yönetimini üstlenemeyeceğini düşündüğün için bir ara çok korktuğuna inanamıyorum. Şimdi haline bak."

"Kanma dostum. Hala her gün korkudan altıma sıçıyorum. Sadece sana söylemiyorum."

O gülüyor. "Yani, Cumartesi günkü Active Kids bağış galasında büyük bir adım atıyorsun?"

"Alina, bunu yapacaksam, en iyisi..."

Kollarını göğsünde kavuşturan bir figür mutfığa girer.

Gözlerim taze yüzlü sarışına kayar ve düşüncelerim buharlaşırken kalbim durur.

Telefonumu indiriyorum.

"Günaydın," diyor Harley.

Güzel, parlak gözleri bana doğru ışıldıyor, altın ve yeşil renkler sabah güneşinde birbirine karışıyor.

Beyaz yoga pantolonu, sarı tişört ve ona aldığım kabarık pembe terlikler giyiyor. Sarı saçları başının üstünde toplanmış. Hiç makyaj yapmamış.

Kirpik uzantıları yok.

Dolgulu dudakları yok.

Hiçbir yapaylık yok.

Harley Lancaster ıslıl ıslıl parlıyor.

Günaydın, güneş ışığı. "Günaydın."

Kollarını açıyor ve meme uçları bana selam veriyor. O kadar dikler ki, bana yalvarıyorlar...

Cehenneme gideceğim.

Ben otuz dokuzum.

O yirmi yedi yaşında.
O benim eski üvey oğlumun eski kız
arkadaşı. O benim misafirim ve oda
arkadaşım.
O yasak.

*Aptal olma Lindström. Onun yumuşak bir yere ihtiyacı var.
Binmesi zor bir penis değil.*

"Terlikler için teşekkürler." Minik ayaklarını kıpırdatıyor.

Rahatsız edici ereksiyonumu bastırmak için koltuğumda
kıpırdanıyorum. Tanrıya şükür oturuyorum. "Beton zeminler ısıtmalı
ama senin rahat etmeni istedim." Ağzım o kadar kuru ki, boğazım
zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi.

Gülümser. "Ve yumuşak havlu kumaş bornoz, Fransız vücut
şampuanı ve losyonu için teşekkürler. Sanki bir banyo ve vücut
mağazasını soymuşsun gibi. Çok farklı ve hoş kokular var."

"Benim gibi kokmak isteyeceğini düşünmedim." *Sana
sürtünmediğim sürece hayır.*

"Çok düşüncelisin." Gözlerime bakarak, sanki onun kurtarıcısıymışım
gibi gülümsüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Nasıl uyudun?"

"Yeni bir kadın gibi hissediyorum."

Bu sabah uyandığımda, sırtını yatak başlığına dayayarak
uyuyordu. Boynunda ağrı hissetmemesi için onu uyandırmamaya
özen göstererek pozisyonunu değiştirdim.

Görev tamamlandı.

"Kanepen rahat sanıyordum," dedi, "ama misafir odasındaki yatakta
uyumak bulutların üzerinde uyumak gibiydi."

"İyi bir gece uykusu çektiğine sevindim. Kabus gördükten sonra bunu
hak ettin."

Saçlarıyla oynuyor ve dağınık topuzundan bir tutam saç çıkıyor.
"Koltuğunda uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sanki kafama silah dayayıp beni orada yatmaya zorlamışsın gibi
konuşuyorsun."

Gözlerini devirdi.

"Başka bir kabus görürsen diye yakınında olmak istedim."

Gözlerini ayaklarına indirip, kirpiklerinin altından yukarı bakıyor.

"Teşekkür ederim."

"Benim için endişelenme. Savaş modundayım."

"Dikkat et, New York, Kaz Lindström dünyayı fethetmeye hazır."

Neşeli hali, gerçekten iyi bir gece uykusu çektiğini gösteriyor.

Dünden farklı olarak, bir yıl önce tanıştığım coşkulu Harley'nin izlerini taşıyor.

"Sen başka biriyle konuşmaya başladığına göre, ben de günümü devam ettireyim mi?" diyor Erik.

Oh, kahretsin. Erik'i unuttuğum. Telefonumu kaldırıyorum.

"Üzgünüm." "Anlıyorum. Harley benden çok daha güzel."

O nefesini tutuyor.

"Aptal." Bakışlarımı Harley'e çeviriyorum. "O benim arkadaşım Erik. Beyaz takım elbise skandalının yaşandığı gün Grazie Mille'deydi ve Creamy Heaven'ın ortak sahibi." Telefonu ona doğru çeviriyorum.

Harley el sallar. "Seni hatırlamasam da, tekrar tanıştığımıza memnun oldum, Erik."

"O zevk bana ait, Harley. Ve sanırım çok yakında tekrar görüşeceğiz..."

Telefonu ters çeviririm ve aceleyle hareket ettiğim için neredeyse elimden düşüyor.

Neden sırrı açığa çıkarıyor? "Haklısın, artık gününe devam etmenin zamanı geldi."

"Gönderiliyorum. Mesaj alındı." Erik gülüyor. "İyi günler, Harley."

Bu sefer telefonumu çevirmedi. Daha fazla ipucu vermesine gerek yoktu.

"Sana da, Erik."

Erik'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve birkaç saniye boyunca gözlerime bakar. "Son gelişmeleri telefonla veya mesajla bildir."

"Arayacağım."

Telefonu kapatıyorum.

Dikkatimi Harley'e çeviriyorum. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum."

"Ne istersin?"

Omuz silkiyor. "Meyve. Yoğurt. Tost. Mısır gevreği. Muffin. Krep. Ben kolayım. Tek vazgeçemeyeceğim şey kahve."

Fincanımı kaldırırım. "Sabahları insan olduğumu hissetmemi sağlayan içecek. O olmasa, eminim ki kurgusal bir canavara dönüşürdüm ve New Yorklular canlarını kurtarmak için kaçarlardı."

"En komik sözleri en stoik ifadeyle söylüyorsun, bu da onları daha da komik hale getiriyor." Sanki gülmesini bastırıyormuş gibi parmaklarını ağzına koyar.

Aklı başında hiç kimse beni komik olarak nitelendirmez, ancak sürekli alaycı tavrımın onun dudaklarına bir gülümseme kondurması beni çok mutlu ediyor.

"Kahvaltı istek listenizdeki tüm yiyecekler var, ama sade bir kontinental kahvaltıdan daha ilginç bir şey sunabilirim."

"Önerilere açığım."

"Buzdolabımda her zaman hazırladığım proteinli gece yulaf ezmesi var."

"İkna oldum. Gece boyunca bekletilmiş yulaf ezmesi kavanozları veya smoothie kaselerini alabilecek durumdayken, bunlar en sevdiğim şeylerdi, ama bu kahvaltı seçeneği popülerleştikçe fiyatları astronomik hale geldi. Her şeyimi kaybettiğimde, marketten gerekli malzemeleri almak bütçeme sığmıyordu."

"Artık onları bu kadar sevdiğini bildiğime göre, buzdolabında her zaman bulundurmaya özen göstereceğim."

"Burası beş yıldızlı bir konaklama yeri." "Ben sadece bir yöne doğru yuvarlanırım, bebeğim."

O gülümser. "Ne şanslıyım."

Hayır, şanslı olan benim, ama bunu biraz sonra konuşabiliriz.

"Herhangi bir alerjin var mı?"

Kafasını sallar. "Yok."

"Otur." Bir tabureyi işaret ediyorum. O da itaat ediyor.

Ayağa kalkıp buzdolabına yöneliyorum.

Zaten bir yaban mersinli kek yemiştım, ama ikinci kahvaltımı onunla birlikte yapmak için bekliyordum.

Buzdolabının kapısını açıp içindekileri inceliyorum. "Ne olsun? Çilek ve krema mı? Çikolata parçacıkları ve muz mu? Sarı

mellow? Fıstık ezmesi?"

Sonuncusu duyunca gözleri parlıyor.

"Fıstıklı olanı İtalya'dan gelen fıstık ezmesi ile yapıyorum," diyorum. Elini kaldırıyor. "Daha fazla bir şey söyleme."

"İyi seçim."

"Sarı yumuşakın içinde ne var?"

"Hindistan cevizi sütü, mango, ananas ve muz." "O da kulağa hoş geliyor."

"İkisini de alabilirsin."

Beni düşünür. "Hayır, gözüm her zaman midemden daha büyüktür."

"Dün, nefes almadan hamburgeri, el yapımı patates kızartmasını ve soğan halkalarını yedin."

"Sabah çok ağrım vardı, kahvaltı yapamadım," diyor.

Kahretsın. "Bugün daha iyi

misin?" "Çok daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Çekmecedan iki kavanoz ve birkaç kaşık alıp tezgahın üzerine koyuyorum. "Yulaf ezmesini bitirdikten sonra kahve içmek istersin herhalde?"

"Kahveye tüm dikkatimi vermek isterim."

Benim gibi düşünen bir kız.

Onun karşısındaki tabureye oturdum. "Oda arkadaşı olarak çok iyi anlaşacağız."

Kız çekinir. "Senin alanını işgal ediyormuşum gibi hissediyorum." "Senin gibi minik bir şey mi? Saçma."

"Sadece laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi? Yani, bekar evine izinsiz girmiş oluyorum."

Güneş gibi parlak Harley odadan çıktı ve yerine güvensiz bir kadın geldi.

Endişeli bakışlarını karşıladım. "Yaptığım her şeyde dürüstüm. Seni burada istemeseydim, burada olmazdın."

"Tamam." Hafifçe başını salladı.

Bir kaşık alıp ona uzattım. "Yiyebilirsin."

Kaşığı alır ve tezgahın üzerine bırakır. İki eliyle kavanozun kapağını açar.

Kahretsin, bunu onun için yapmalıydım.

Kaşığı içine sokup karışımı kaşıkla alır. Kaşığı ağzına sokar ve testislerime kadar hissettiğim bir inilti çıkarır.

Koltukta pozisyonumu düzeltiyorum.

"Vay canına." Yeşil gözleri kocaman açılır. "Senin evinde kalırsam kilo alacağım."

Onu son gördüğümünden beri çok kilo vermiş olsa da, hala muhteşem. Ama Hamptons'daki o sarı elbise içindeki kıvrımlı vücudu... nefes kesiciydi.

Kavanozumun kapağını açıp içine daldım. Harley rekor sürede bitirdi.

"Kahve içmeye hazır mısın?"

"Fıstık kremasının ağzımda kalması için bir dakika bekleyeceğim."

Aklımdan, ağzında kalan başka bir kremsi şeyin düşüncesini silip atıyorum.

"Bugünün programını konuşalım," diyorum.

"Yeni işime henüz başlamadığım için takvimimde bir şey yok, ama dinlemeye hazırım."

Küçük serseri. "Ofise gitmeyeceğim," diyorum. "Yakınlarda kalıp alt katta çalışacağım. Yapacak çok işim var. Dün hiçbir iş yapamadım..."

"Hepsi benim hatam..." "Harley."

"Tamam, tamam, kafana silah dayayıp istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamadım."

"Bunu hallettiğimize göre, devam edebilir miyim?"

O yüzünü buruşturur. "Sözünü kestiğim için özür dilerim."

"Dışarı çıkıp mahalleyi keşfetmek isteyebilirsin. Öğleden sonra, senin pozisyonun hakkında konuşmak bizim için harika olur."

O da coşkuyla başını salladı. "Yürüyüşe çıkmak iyi bir fikir gibi görünüyor. Pozisyon hakkında daha sonra konuşmak da sorun değil."

"Bu sabah konuşmak istediğim bir konu, iki gün sonra gerçekleşecek olan Active Kids yardım etkinliği galası. Bu, beş ilçede geçim sıkıntısı çeken ailelerin çocuklarının spor yoluyla aktif kalmalarını sağlamak için düzenlenen en önemli yardım etkinliği."

Bu bağışların çoğu, kayıt ücretlerini karşılamak ve ekipman gerektiren sporlar için yeni malzemeler satın almak için hibe olarak kullanılıyor."

"Ne kadar değerli bir amaç." Harley tezgaha doğru eğildi.

"Öyle. Active Kids zor durumda olan çocuklara umut verdiği için her zaman katılıyorum..." Uzun kollu tişörtünün yakasını çekiştiriyorum.

O benim her sözümü dikkatle dinliyor.

"Bu akşam çok önemli, her zaman spor ve ünlüler dergilerinin ön sayfasına çıkar. Spor dünyasının en büyük isimlerini bir araya getirir."

"Basının tam kadro orada olması şaşırtıcı değil," diyor. "Böyle bir etkinliğe katıldığında, bunu kişisel sosyal medya hesaplarında mı yoksa iş sosyal medya hesaplarında mı paylaşıyorsun?"

Onun işi hakkında konuşmak için daha sonraya kadar bekleyeceğimizi düşünmüştüm, ama soruları yerinde sorular. "Uzun zamandır kişisel sosyal medya hesaplarımı pek kullanmıyorum. NHL'de oynarken, paylaşımlarım antrenman rutinlerim, formumu korumak için tükettiğim besinler, takımın galibiyetleri ve hayır işlerimden önemli anlar etrafında dönüyordu. Kişisel hiçbir şey paylaşmadım... Nana'nın anısına yaptığım son paylaşım hariç."

Elini kalbine götürür, dudakları çatık bir ifadeyle aşağı doğru çekilir.

Boğazımdaki yumruyu yutarım. "Restorana gelince... Genellikle sosyal medyada paylaşımları yapmak için hevesli bir çalışanı görevlendiririm, ama yaptığımız işin biraz iyileştirilmesi gerekiyor."

"İşte burada devreye giriyorum." Sandalyesinde biraz daha dik oturur. "Yaklaşan Active Kids yardım etkinliğini tanıtmamı ve böylece kişisel sosyal medya hesaplarınızın ve restoranın takipçilerinin bağış yapmasını mı istiyorsunuz?" Ellerini çırpar. "Bunu gözüm kapalı yapabilirim."

"Senin farklı bir şekilde katılacağını düşünmüştüm."

"Üzgünüm. Orada biraz kendimi kaptırmış olabilirim. Aklında ne vardı?"

"Yalnız katılmayı planlıyordum..."

"Eski karın filtre kullanmadığı için nedenini anlayabiliyorum. Devlyn da etkinliğe katılacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, Boston Bandits'in kaptanı ile birlikte orada olacak."

"Hiç iyi değil. Basın bayram edecek."

"Mesafemi korumayı planlıyorum, ama eski karım kontrolsüz biridir."

"O kadın kafayı yemiş." Harley dudaklarını sıkıştırır. "Bununla nasıl başa çıkacaksın? Onun orada olması, böyle inanılmaz bir akşama katılmanı engellememeli."

"Onun hayatımı dikte etmesine izin vermeyeceğim," diyorum. "Basının dikkatini başka yöne çekip, yaklaşan Üçüncü Dünya Savaşı dışında başka bir şey hakkında konuşmalarını sağlamanın bir yolu var."

"Planın nedir?"

Ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum.

Bu sabah uyandığımda ve Erik'e anlattığımda sağlam bir plan gibi gelmişti, ama ya isteğim çok uçuk olduğu için reddederse?

"Kaz, yardım edebileceğim bir şey varsa bana söyle." Beklenti dolu gözler bana bakıyor.

"Sahte kız arkadaşım olarak bana eşlik eder misin?"

Bölüm 17

Neye uğradığını şaşıracaksın

Harley

Oturmasaydım, geriye doğru sendeleyip kıcıma düşerdim.

Kaz benim sahte kız arkadaşı olmamı mı istiyor? Hangi paralel evrene adım attım ben?

"Biliyorum, çok şey istiyorum," diyor Kaz. "Halkla ilişkiler uzmanım bunu bir seçenek olarak düşünmem için baskı yapıyor, ama ben her zaman reddettim çünkü bir model, aktris, şarkıcı, sosyetik ya da Allah korusun, bir influencer ile akşam geçirmek, piranhalarla dolu bir bataklıkta yüzmek kadar çekici bir fikir."

Başımı yana eğiyorum. "Neden böyle söylüyorsun? All-Star sporcu ile listelediğin çekici kadınlardan birinin eşleşmesinden daha doğal bir şey yok bu dünyada." *Kendine güvenen, eğitilmiş, sofistike, çekici, başarılı, zengin kadınlar... benim tam zıttım.*

"Eğer bu gerçek bir çiftse, sana katılıyorum."

"Modeller, aktrisler ve şarkıcılar yetenekleriyle parıldıyorlar," diyorum. "Sosyetikler paralı ailelerden geliyorlar. Benim sunabileceğim hiçbir şey yok. Bu sezonun podyum modasından en çok beğenilen parçaları satın alabilecek paraya sahip olan kadınların aksine - ya da tasarımcıların ücretsiz tanıtım için onlara kıyafet gönderdiği kadınların aksine - benim alabileceğim tek şey bodrum katındaki indirimli mağazalardan alışveriş yapmak. Yani, indirimli mağazaların indirimli raflarından alışveriş yapmak." Parmaklarımı birbirine doluyorum.

"Seni etkinliğe davet ettiğime göre, o akşam giyeceğin kıyafeti ben ödemem adil olur."

"Kaz..."

"Dün, Devlyn sayesinde, yine dedikodu haberlerine konu oldum. Galada kırmızı halıda yürürken, basının eski karımın dayanılmaz davranışları hakkında sorularını yanıtlamak istemiyorum." Kalın kahverengi saçlarını eliyle taradı ve sinirli bir nefes verdi. "Harley, bana büyük bir iyilik yaparsın. Sadece dikkatleri dengesiz eski karımdan uzaklaştırmakla kalmaz, aynı zamanda... Montana'da bulunan ve zor durumda olan bir bira fabrikasının sahibi ile iş yapmamı sağlayacak yeni bir imaj oluşturmama da yardımcı olursun. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, satmak istiyorlar. Onları satın almak istiyorum, ama hayatım pahasına da olsa sahibinden geri dönüş alamıyorum. Bunun nedeninin, adım basında her görüldüğünde bir skandalla bağlantılı olması olduğunu düşünüyorum."

Omuzlarım çöküyor.

Bu adam benimle görülmemelidir.

Gözlerim mutfak adasının çarpıcı tezgahına düşer. Tezgahın üzerindeki boş kavanozu sola, sonra sağa çevirir. Bunu birkaç kez yapar.

"Bu bira fabrikasını satın almak, kendi zanaat bira işimi bir üst seviyeye taşıyacaktır. Devlyn ile evlenerek hata yaptığım için böyle inanılmaz bir fırsatın rakibimin eline geçmesini görmek istemem. Eğer buna izin verirsem, o benim hakkımda o kadar çok kötü konuşacak ki, bu benim güvenilirliğimi ve dolayısıyla kârımı etkileyecektir. Hayatımın geri kalanında bu yanlış kararın bedelini ödemek zorunda kalmamalıyım."

Hayır, ödememelisin.

Chett'in annesinin, davetsiz bir şekilde karşımda oturup kahvaltımı bölerek beni küçük düşürmeye ve onun oğluna layık olmadığımı söylemeye başladığı günü hatırlıyorum. Gözlerinden parıldayan kendini beğenmişlik midemi bulandırıyor. Kendini benden üstün gören bu kadın, ikiyüzlüden başka bir şey değildi. Doğru, ben hokeyci bir aileden gelmiyorum, ama en azından hileci değilim.

Sürtük.

Belki de reddedilme korkusundan dolayı aktris olma hayalimin peşinden gitmeye cesaret edemedim, ama tüm drama derslerini, lisede drama kulübünde geçirdiğim saatleri

ve beni bir yere götürmeyen seçmelerden faydalanabilirim. Zengin erkeklerle çıktım, yani bu benim için alışık olmadığım bir şey değil. Kaz'a büyük bir iyilik yapmış olacağım. Bu adamın cömertliği olmasaydı, şimdi nerede olurdu?

Kaz'ın mavi gözlerine bakıyorum. "En sevdiğin yemek nedir? En çok nefret ettiğin şey nedir? Kahveni nasıl seversin? Izgara peynirini çapraz mı yoksa diyagonal mı kesilmesini tercih edersin? Kafamda binlerce soru dolaşıyor."

"Anlamadım?" Kaşları alçaldı. "Bunun ne alakası var?"

"Senin *kız arkadaşın* olarak bunları bilmem gerekir." Gözleri parlıyor. "Yapacak mısın?"

"Evet Kaz, senin sahte kız arkadaşın olacağım." Ellerimi ovuşturuyorum. "Onlara konuşacakları *güzel* bir konu verelim."

Devlyn Frostburg, başına ne geldiğini anlamayacaksın. Gözünde bir hiç olan birinden, hokey kraliyet ailesinin bir üyesi olan eski kocanla çıkan birine dönüşeceğim.

Bölüm 18

Müstehcenlik

Harley

Kaz işleriyle ilgilenmek yerine bütün gün bana bakarak geçirdiği için kendimi suçlu hissettiğimden, onu rahatsız etmemeye özen gösterdim. Kahvaltıdan sonra, yeni mahallemde uzun bir yürüyüşe çıktım. Milyonlarca dolarlık güzel evlerin sıralandığı, bakımlı çalılar ve etkileyici renkli çiçeklerin sergilendiği sokakları dolaştım. İçimdeki çiçekçi, şekerciye giden bir çocuk kadar heyecanlıydı. Hayatım iyi giderken ve Bronx'ta yaşarken bile, bu ağaçlıklı, zarif kahverengi taş evlerin ve tarihi araba garajlarının bulunduğu lüks yerleşim bölgesi kadar iyi olmamıştı.

East River kıyısındaki yaşama alışabilirim.

Arabalık eve döndüğümde Kaz bir konferans görüşmesinin ortasındaydı. Anahtarım olmadığı için görüşmesini kesmek zorunda kalmasına çok üzüldüm.

Akşam yemeği dünküyle hemen hemen aynıydı. Yıldızların altında terasta yemek yedik ve kömürleşmiş karides, ızgara sebzeler ve Number 22 Grill'den aldığımız o inanılmaz ekmeğin bir tur daha ile ağız sulandıran bir yemek yedik.

Kaz'ın daha yapacak işi olduğu için, yemek yediğimiz mutfak ve terası temizlemeyi ısrarla üstlendim. İkinci katta bulunan diğer oturma odasını da topladıktan sonra, duş almak için üçüncü kata çıktım.

Büyük beden gri bir tişört ve pembe bir yoga pantolonu giydim ve dünyadaki en rahat yatağa uzandım.

Yastıkları yatak başlığına dayadım, onlara yaslandım ve rahat olana kadar kıcımlı yatağa sürttüm.

Esrar dükkanı gibi kokan ve içinde sigara içme salonu bulunan ikinci el bir futonun yumrulu şiltesinde uyuduktan sonra, bu lüks şilte bir rüya gibi. Banka hesabımdan daha yüksek iplik sayısına sahip ipeksi pamuklu çarşaf da öyle.

Kaz ile yaşamak geçici bir durum, ama bu masal sona erene kadar, sahip olduğum nimetleri sayacağım.

Yatağın başucundaki kitabı alıp burnuma yaklaştırıyorum ve sanki kaliteli bir puro koklar gibi kitabın kenarını ileri geri gezdiriyorum. "Yeni bir kitabın kokusundan daha güzel bir şey yoktur." Bağımlılığımı beslediğin için teşekkürler Kaz.

Gerçeklikten kaçma zamanı.

Kitabı yer imine açıyorum.

Bu hokey romantizmi, normalin çok ötesinde müstehcen.

Harika bir aşk romanı seçme yeteneği olan bir erkek, kesinlikle elde tutulması gereken biridir.

Bu yeteneği sayesinde ekstra puan kazanır.

Rahatsız edici bir düşünce aklımı kurcalıyor.

Ne yazık ki benim gibi bir geçmişli olan bir kıza asla ilgi göstermez.

Bir akşamlığına onun sahte kız arkadaşı olmak, benim için en fazla umabileceğim şey.

Bu aptalca düşünceleri bırakalım.

Hayatımın boktan olmadığı başka bir evrene geri dönüyorum ve kendimi hikayenin içinde kaybediyorum.

Gözlerim sayfalar arasında hızla dolaşüyor, Will Marnie'nin bileğini tutup onu kendine doğru çektiğinde kalbim hızlanıyor. Marnie nefesini tutuyor ve mavi gözleri kalecinin dudaklarına takılıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Will, Marnie'nin sırtı kapıya çarpana kadar ikisini de ileri doğru yürür ve onu rehin tutar.

Yutkunuyorum.

Will eğilir ve dudakları Marnie'nin dudaklarına yaklaşır.

Öpüc

ük.

Öpüc

ük.

Öpüc

ük.

"O güzelim küçük ağız benim," diyor Will.

Onlar öpüştüklerinde heyecanım doruğa çıkar.

Will'in boş eli Marnie'nin boynunu sarar ve boğazını sıkıca kavrayarak öpücüğü derinleştirir.

El kolyesi.

Sevinçle çığlık atar ve topuklarımla yatağa vururum.

Kalp atışlarını hızlandıran sahneler başlasın.

Birkaç sayfa daha okurum ve onlar sevişmek üzereyken ödüllendirilirim.

Baharatlı sahneleri bekliyorum.

"Ooo, bu çok ateşli." Birkaç paragraf daha okudum. "Vay canına." Huysuz hokey oyuncusu, kahramanı ellerinin üzerinde yatakta tutuyor ve dizleri yatağa değmeyecek şekilde kalçalarını yukarı kaldırıyor, sonra da bir tank gibi ona giriyor. "Yatağa yığılmadan bu kadar vahşi bir güce nasıl dayanabiliyor?" Sanki onu aşağı bakan köpek pozisyonunda sikiyor gibi.

Kaz'ın bana müstehcen bir kitap aldığının farkında olmadığına eminim.

Hmmm...

Kitabı yatağın üzerine bırakıp, yorganı atıyorum ve yatağın üzerine çıkıyorum. Kendimi yoga meraklısı olarak tanımlamam ama birkaç ders almışlığım var, bu yüzden aşağı bakan köpek pozisyonunu alıyorum.

Sanki ateşli, seksi, huysuz bir hokey oyuncusu kocaman penisiyle amımı cezalandırıyormuş gibi vücudumu ileri geri sallıyorum.

Lanet olsun.

Daha yoğun bir şekilde sallanıyorum.

Şimdi kahramanın neden nefessiz kalmış gibi inlediğini ve kahramanın neden bir hayvan gibi homurdandığını anlıyorum.

Büyük, güçlü vücudundan yayılan tüm o kaba, erkeksi güçle, Kaz'ın sadece buz üzerinde bir canavar olmadığını, yatak odasında da bir canavar olduğundan eminim.

Kapının çalınması beni irkiltti.

Başım aşağıda olduğu için gözlerim kapıya kayar.

Yee.

Suçlayıcı pozisyondan çıkıp yorganın altına girmeye çalışıyorum. Panik içinde, ayaklarım karışıyor ve ayağım çarşafa takılıyor

Dengemi kaybedip yere düşerim.

"Ah." Halı, darbeyi yumuşatmaya pek yardımcı olmuyor. "Harley?"

Kapı birden açılır.

Oh, hayır.

*Kaz bunu bulamıyor bulamıyor bul bu bul Değil
son bu yapmayayapmaya çalıştığım şeyden sonra.*

Utançımı gizlemek için başımı kollarımın arasına gömüyorum.

Aceleci adımlar zeminde yankılanır ve başımın önünde durur.

"Ne oldu böyle?"

Başımı kaldırıp iki uzun ayağa bakıyorum.

Ayakları bile seksi. Pedikür

yaptırıyor olmalı... "Harley?"

Bakışlarımı kaldırdığımda endişeli mavi gözlerle karşılaşıyorum.

"Yataktan nasıl düştün?"

Tanrım, beni öldür şimdi.

Yutkunuyorum. "Ben... ben..." *Bana aldığın hokey romantizm kitaplarından birinde gördüğüm müstehcen bir seks pozisyonunu taklit etmeye çalışıyordum. Ve senin nasıl bir sevgili olduğunu merak ediyordum.* "Belki akşam yemeğinde çok fazla şarap içtim."

Kaz kaşlarını çatıyor, kaşları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "İkinci kadehini bitirmemiştin."

Bu kadar dikkatli olduğun için teşekkürler.

"Yarın sabah uyandığımda çok susuz kalmak istemedim, bu yüzden aşağı inip bir bardak su içecektim. Ne derler bilirsin? Alkol tükettiğinde sıvı alımı çok önemlidir."

Yüzündeki ifade, benim neden bahsettiğimi hiç anlamadığını gösteriyor.

Ben de bilmiyorum dostum. Ben de bilmiyorum.

"Evin tüm suları filtreleme sisteminden geçiyor, bu yüzden banyoya gidip bir bardak su içebilirdin. Ayrıca, evdeki tüm banyolarda cam bardaklar var."

"Ah. Anlıyorum." *Tanrım, yalanıma inandı.*

"Sana yardım edip bir bardak su getireceğim." Kaz iki elini uzattı, ben de onlara uzandım.

Beni ayağa kaldırır.

Bu ivme – ya da onun inanılmaz gücü – beni kas duvarına çarptırır.

Elleri belimin altına kayıyor. "Tutuyorum."

Vücudundan yayılan ısı beni sarar ve beynimdeki teller kısa devre yapar.

Birkaç nefes boyunca birbirimize bakarız.

Havadaki enerji çok güçlüdür.

Ne yapıyorsun?

Oda arkadaşım ve yakında sahte erkek arkadaşım olacak kişiyi özlemeyeceğim.

Büyünün etkisinden kurtulur, onun kollarından kurtulur ve bir adım geri çekilirim, eski erkek arkadaşımın eski üvey babasından uzaklaşıyorum, böylece onun hakkında uygunsuz düşüncelerim olduğunu anlamasın.

Kaz boğazını temizler.

Ben de aynısını

yaparım.

Vücudumu baştan aşağı süzer. "Yaralandın mı?" "Hayır." *Sadece incinmiş egom.*

Bundan sonra sahte kız arkadaş statümü iptal etse de şaşırmam.

"Bir saniye izin ver, hemen dönerim."

"Tamam." Kollarımı vücuduma doladım, sütyen giymediğimin farkındaydım.

Kaz kapıda durur. "İstersen, aşağı inip sana bir sürahi su getirebilirim."

"Su girer, su çıkar. Çok su içersen yatakta geçirdiğim zamandan daha fazla zamanı tuvalette geçiririm. Bunun olmasını istemem. Bir kızın güzellik uykusuna ihtiyacı vardır."

"İyi olduğundan emin

misin?" Dişlerimi

sıkıyorum.

Ne salaksın sen. Adam kafanı vurduğunu sanıyor olmalı.

"İyiyim." *Şu anda biraz garip hissediyorum, ama acil servise gitmemi gerektirecek bir şey yok.* "Bir bardak yeter."

"Hemen dönerim."

Gözlerim onun uzaklaşan silüetine takılır.

Sert kalçalarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran gri bir eşofman altı giymiş. Beyaz uzun kollu tişörtü ise şişkin pazılarını, omuzlarını ve kaslı sırtını ortaya çıkarıyor.

Kaz artık NHL oyuncusu olmayabilir, ama belli ki hala Stanley Kupası'nı kazanmak için yarışan bir adam gibi antrenman yapıyor.

Onaylıyorum.

Kaz bir anda geri dönüyor.

Bana bardağı uzatıyor ve ben bir dikişte içiyorum. "Teşekkürler."

"Önemli değil." Yatağı işaret ediyor. "Kitabı beğendin mi?"

Yüzüm kızardı. "Harika bir kitap... Ana karakterler arasında çok güçlü bir kimya var." *Bir an için kendimi kahramanın yerine koydum, sen kahramandın ve SDILF fantezimi yaşayabildim.*

"Sikişmek istediğim üvey babalar" fantezisi diye bir şey var mı bilmiyorum, ama yoksa, kendimi bu konuda bir öncü olarak görmek isterim.

"Kötü bir kitap seçmediğime sevindim," diyor.

Siz, bayım, iyi müstehcen kitap seçmeyi biliyorsunuz.

"Yatma zamanı," diyor, çenesini yatağa doğru sallayarak.

"İyi fikir." *Hangi diğer akrobatik pozisyonları keşfedeceğimizi öğrenme zamanı.*

Odanın dışına çıkmasını bekliyorum, ama o bunun yerine koltuğa doğru yürüyor. Battaniyeyi kapıyor, koltuğa oturuyor ve vücudunu örtüyor.

Ne? "Benim odamda mı uyuyacaksın?" Burası onun evi, odası da onun, ama... ne oluyor yahu?

"Evet, kabus görürsen yanında olmak istiyorum." Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Dün geceki kabusun nedenini bilmiyorum ve sık sık kabus görüp görmediğini de bilmiyorum, ama görürsen, ben senin için burada olacağım."

Birkaç dakika içinde, sayısız duygu yaşıyorum – bir romantizmle tahrik oldum, yakalandığım için korkup aşağılanmış hissettim

, bu adamdan tahrik oluyorum ve şimdi... kalbim patlamak üzere.

Neredeyse hiç tanımadığım bir adam nasıl benim için bu kadar önemsiyor olabilir?

Ailem, beni kişisel ATM makinesi olarak kullanmak dışında bana hiç değer vermedi.

Geçici ilişkilerim çok kısa sürdüğü için erkekler beni umursamadı.

Eski erkek arkadaşlarımdan çoğu bencil insanlardı.

Babam annemin kitabından bir sayfa aldı ve bana hiç önem vermedi.

Kaz Lindström çıtayı çok yükseğe koyuyor.

Bölüm 19

Karşı koyma

Harley

Kaz, Mercedes'ini bir binanın önüne park etti. O binaya bir daha adım atacağımı hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Burası New York, milyonlarca indirimli giyim mağazası, ikinci el mağazası var ve eminim şu anda bile tonlarca örnek satış yapılıyor."

"Haklısın, ama bu en verimli yol. Tek durakta her şeyi halledebiliyoruz."

"Pahalı bir tek durak alışveriş yeri."

Koltuğunda kıpırdanır. "Hesabı ben ödüyorum. Hazır laf açılmışken..." Cüzdanını çıkarır ve içinden siyah bir kart çıkarır. "Bu senin için."

Kartı ondan alıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Bu... üzerinde benim adım yazılı bir Black American Express mi?"

Vay canına.

Hayatımda Harley Mackenzie Lancaster'ın ikonik metal karta kazınmış olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yıllık ve üyelik ücreti tek başına bile saçma sapan. Kart sahibi olmak için gereken harcama şartını saymıyorum bile. Bu, parasız bir kızın gerçekliğinin bir parçası değil.

"Hayırseverlik galası için ihtiyacın olan her şeyi satın alabilirsin." Bunu çok rahat ve kayıtsız bir şekilde söylüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

Bu adam aklını kaçırmış.

Sınırsız siyah kartı çeneme dokunduruyorum. "Ya kapıları yukarı doğru açılan arabalardan biriyle şık bir şekilde gelmek istersem

"El hareketiyle gösteririm.

"Kelebek kapılı arabaları seviyorsun." Dudaklarını b   p başını sallar. "Bu gece için özel bir Bugatti hazırlatmak için biraz geç kalınmış olabilir. McLaren için de aynı şey geçerli, ama eğer kalbini bu arabalardan birine kaptırdıysan ve stoktan birini kabul etmeye hazırsan, bu ayarlanabilir. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim." Telefonunu   ıkarır.

Ağzım a  ık kalır. "  aka yapıyordum." "Ben yapmıyordum."

Gözlerimi kırpı  tırırım. "Kaz Lindström olmak güzel bir şey."

"Harley, Brooklyn Heights'tan Manhattan'a giderken bu konuyu yüzlerce kez a  tın, ben de duymamış gibi yaptım. Aramızda bir anlaşma var. Sen benim *kız arkadaşımsın*, bu yüzden istediğin her şeyi satın alabilirsin."

Kaz Lindström'  n gerçek kız arkadaşı olmak güzel olmalı. Devlyn aptaldı.

"Bana   yle bakmayı bırak da alışverişe git, kadın." Parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

Bu samimi hareket ikimizi de   a  ırttı. Birbirimize gözlerimizi kocaman a  arak baktık.

Az önce ne oldu?

Kaz boğazını temizledi. "Biri beni parçalamasını istemiyorsam, burada uzun süre kalamam."

"Sanırım başka seçeneğim yok."

"Burası birinci sınıf bir moda merkezi."

"Mesele o değil..."

Daralmış bakışları cümlemi yarıda keser.

"  yi günler, Kaz. Ben gidip güzel bir elbise, ayakkabı,   anta ve bu ak  şamki Active Kids galası için bir sürü başka güzel şey alacağım."

"Tanrım, o bunu anladı."

Onun arabasından inerken gülümsüyorum. Kapıyı kapatıp el sallıyorum.

Saks Fifth Avenue'ye doğru dönüp bakıyorum.

Uzun zaman oldu.

Saks'ta normal fiyattan çok fazla şey satın almaya gücüm yetmezdi, ama her yıl, satı   etkinlikleri sırasında beğendiğim bir tasarımcı ürününü almak için para biriktirirdim.

İzlediğim filmlerdeki kadınlar gibi, her yıl bir tasarımcı ürününü satın almak için para biriktirdim.

O günler çok uzaklarda kalmış gibi geliyor.

Dikkatimi, mağazaya giren, timsah derisi Hermes çantası taşıyan, kırmızı pantolonlu şık bir kadın çekiyor.

Yüzümü buruşturuyorum, Grazie Mille'deki o korkunç gün aklıma geliyor.

Şık kadına ikinci kez bakıyorum ve elimden gelen en iyi kıyafeti seçtiğim için kendimi tebrik ediyorum: siyah pantolon, indirim mağazasından aldığım üzerinde açık mavi *Côte d'Azur, France* yazan beyaz tişört ve aynı mağazadan aldığım, bir ayakkabının arkasında bir çizik olduğu için indirimli olan siyah babetler. Paralı biri gibi görünmüyorum, ama yeterince düzgün görünüyorum, güvenlik beni mağazadan kovmayacaktır.

Mağazaya girdiğimde, etrafıma bakınarak bir tur attım. Saat on bir olmasına ve mağaza yeni açılmış olmasına rağmen, etrafta dolaşan epeyce müşteri vardı.

Cumartesi gününü alışveriş terapisiyle başlatmak gibisi yoktur.

Tuhaf davranışlarım yüzünden mağazadan atılacağımdan endişelenerek, hayretle bakmayı bırakıp yürüyen merdivenlere doğru yöneliyorum. Kadın giyim bölümüne gidip, gülümseyen esmer bir kadının durduğu kasaya doğru yürüyorum.

"Merhaba," diyorum. "Judith ile randevum var."

"Judith bu katta çalışmıyor. Tasarımcı katında çalışıyor."

Kafasının etrafında çizgi filmlerdeki gibi dolar işaretleri uçuyor.

Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Tasarımcı katı mı?" *Mağazadaki en pahalı giysilerin olduğu kat mı?*

"Evet."

Kaz aklını kaçırmış.

Sadece bir akşamlık. Neden bir akşamlık bir elbiseye bu kadar absürt bir miktar para yatırsın ki?

"Başka bir şey var mı?" Kadın kaşlarını kaldırır.

Kafamı sallarım. "Hayır. Yardımanız için teşekkürler."

Yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken telefonumu çıkarırım.

Benim için tuttuğun moda danışmanın lüks tasarımcılar departmanında çalıştığını hiç söylememiştin.

SDILF

Goldilocks, moda danışmanı işini yapamazsa, ki VIP Den'in üyesi olan birkaç patron kadın tarafından şiddetle tavsiye edildiği için buna şüpheliyim, fiyat etiketleri veya sana ne kadar para harcamak istediğim konusunda şikayet etmek için bana mesaj atma.

Argh.

HARLEY

Sinir bozucusun.

SDILF

Bana zaten bilmediğim bir şey söyle.

HARLEY

Fazla abartıyorsun. Tasarımcı yeterli olurdu. Lüks olması gerekmiyordu.

SDILF

Karşı koyma, Goldilocks. Keyfini çıkar. Bilgin olsun, günümü tamamen değiştirmek zorunda kaldım. Seni almaya gelmek yerine, işin bittiğinde bir araba göndereceğim.

HARLEY

Taksi veya araç paylaşımıyla gidebilirim.

SDILF

İşiniz bittiğinde sizi almaya bir araba göndereceğim. Sonra görüşürüz.

Evet, efendim.

Dün Kaz ile birlikte, onun imparatorluğunu ve nasıl daha fazla ilgi çekebileceğimi anlamak için bir işinden diğerine koşturarak geçirdiğim için, bugün Brooklyn Köprüsü'nü tekrar geçmek istememesine şaşırmadım.

daha fazla ilgi çekmek için ne yapabileceğimi anlamak için geçirdiğim için, bugün yine Brooklyn Köprüsü'nü gidip gelmek istememesine şaşırmadım. Yoğun saatlerdeki trafik, yolculuğu tam kırk dakika uzatıyor, bazen daha da fazla.

Harekete geçme zamanı.

Tasarımcıların bulunduğu bölüme vardım ve uzun boylu, sarışın bir adama yaklaştım.

Ona Judith'i soruyorum ve o da onu çağırmaya gittiğini söylüyor.

Beklerken, pahalı kıyafetlere dokunmaya korkarak rafları incelerim.

"Bayan Lancaster," diye bir ses arkamdan geliyor.

Dönüp iki kez bakıyorum.

Karşımda duran kadın, *The Devil Wears Prada* filmindeki Miranda Priestly karakterinin ikizi gibi.

"Judith?"

"Evet," diyor.

Kurgusal moda dergisi Runway'in genel yayın yönetmeni gibi, Judith'in saçları da tek bir teli bile yerinden oynamamış. Ve karakter gibi, o da makyajını bu kadar titizlikle yapmak için şafak vakti uyanmak zorunda olmalı.

Siyah, New York'taki pek çok şık kadının tercih ettiği renktir, ancak Judith'in durumunda, sanki anne karnından minik siyah bezler ve minicik siyah tulumlar giyerek çıkmış gibi bu rengi giyiyor.

Judith, olağanüstü bir moda danışmanı havası yayıyor.

Ellerini birleştirip beni baştan aşağı süzer. "Dün Bay Lindström ile güzel bir sohbet ettik ve görevimi anladım."

Sanki ben umutsuz bir vaka mışım gibi konuşuyor.

"Onu *la totale*'yi rezerve etmeye ikna ettiğim iyi oldu."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu ne demek?"

"Her şey dahil," diyor. "Saç, manikür, pedikür, mini yüz bakımı ve işimiz bittiğinde makyaj." Parmaklarıyla her bir tedaviyi sayıyor. "Bu," parmağını vücudumda yukarı aşağı sallıyor, "tüm gün sürecektir bir iş, Bayan Lancaster."

Ouch.

Saatine bakar. "Saat on bir on geçiyor, başlayalım. Bu geceki galada şık bir şekilde görünmenizi istiyoruz, çünkü New York'un en gözde bekarlarından biriyle birlikte olacaksınız. Basın sizi izleyecek."

Sadece Miranda Priestly'ye benzemekle kalmıyor, sesi de ona benziyor. Kollarını göğsünde kavuşturur ve çenesini bir elinin arkasına dayar. Kırmızı dudaklarıyla uyumlu kırmızı tırnakları, kendine izin verdiği tek renkli detaydır. "Beni iyilik perin olarak gör."

Ben her zaman sıcakkanlı ve sevimli bir iyilik perisi hayal etmiştim, ama sanırım dilencilerin seçme şansı yoktur. "Bunu kendi başıma çözmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Seninle işim bittiğinde, kendi annen bile seni tanıyamayacak."

Çok güzel bir gün geçiriyordum, lütfen annemi konuya karıştırarak havamı bozma.

"Beni takip edin," diyor Judith.

Dört inçlik siyah rugan topuklu ayakkabılarla dengede durmaya çalışan kadının hemen arkasında, soyunma odalarına doğru ilerliyorum.

En sağdaki soyunma odasına yöneliyor.

Önünde giysilerle dolu birkaç tekerlekli askı var. Bir askıda birden fazla beyaz elbise asılı.

Neyse ki adet dönemim sadece üç gün sürdü.

"Önce bu geceki elbiseyi seçelim. Sonra, farklı renklerde kıyafetlerin asılı olduğu diğer askıya geçebiliriz." O askıyı işaret ediyor.

"Bu gecenin teması Santorini'de Yaz olduğunu ve beyaz, açık mavi, parlak mavi veya bu iki rengin kombinasyonunu giymemiz gerektiğini sanıyordum."

"Evet, Bay Lindström bana önceden haber verdi. Yeni bir işe başladığın için yeni bir gardıroba ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Kadına şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Her şey couture değil, ama hepsi şık ve zarif," diyor Judith.

Kaz deli.

Neden bu adam beni bu kadar şımartıyor?

"Memnun görünmüyorsun." Judith kaşlarını çatı.

Sersemliğimden kurtuluyorum. "Buraya bir elbise almaya geldiğimi sanıyordum, mağazadan tam bir gardırop ile çıkacağımı beklemiyordum. Bu yüzden biraz şaşırdım."

"Bugün sadece bir başlangıç, yeni işinizin ilk günleri için birkaç parça giysi alacaksınız. Gardırobunuzu oluşturmak için birden fazla ziyaret gerekecek."

"Doğru." Yavaşça başımı sallayarak cevap veriyorum.

Judith bana doğru eğilir. "Seni seven ve senin de aynı şekilde sevdiğin bir adamla yirmi beş yıldır evli olan bir kadının sözünü dinle. O seninle ilgilenmek istediğinde, bırak ilgilen sin." Bu kişisel paylaşımıyla Judith, buz kraliçesinden sıcak ve sevimli birine dönüşür.

Kaz ve benim yakın zamanda evlenmeyeceğimizi ona söylemeye gönlüm el vermiyor. "Sanırım şanslı bir kıyım."

Judith kaşlarını kaldırır. "İşte bu ruh." Rafta bir elbise alır. "Bununla başlayalım."

Onu ondan alıyorum. "Mavi elbise olmaması için bir neden var mı?"

"Ayakkabılarına uyan mavi bir elbise bulmak imkansızdı."

"Henüz ayakkabı almadım. Elbiseyi almayı bekliyordum."

"Bay Lindström bu görevi üstlendi."

Bay Lindström'ün boynunu kıracağım. "Ne?"

Judith soyunma odasının kapısını açar ve beni içeri davet eder.

Kafamı içeri sokuyorum.

Gözlerime inanamıyorum. "Bunları benim için mi aldı?"

"Sanırım senin beden in. Bir yıl önce Hamptons hakkında bir şeyler söylemişti. Anlamamıştım ama önemli bir şey olduğunu söylemişti."

Gözlerimin köşesinde yaşlar birikir.

Alt dudağımı ısıyorum ki ağzımdan kaçmasınlar.

Kaz'ın kulübesinde düzenlenen çift doğum günü partisine katıldığım gün, bir yıl boyunca para biriktirerek aldığım mavi Hangisi Manolo Blahniks ayakkabılarımı giyiyordum. O zamanlar borcum yoktu ve öyle kalmaya kararlıydım. Sevdiğim ayakkabılarım, başımı su üstünde tutmak için ikinci el mağazasına sattığım ilk değerli eşyamdı

Satıcı, ayakkabıların satıldığında ne kadar para alacağını söylediğinde içim parçalandı – ödediğim paranın çok az bir kısmıydı.

Bir ayakkabıyı elime alıp ters çeviriyorum. Sersemliğim daha da artıyor.

Kaz tasarımcıyı ve ayakkabı numaramı hatırladı mı?



Denediğim ilk üç elbise ya benim tarzım değildi ya da minyon vücuduma uymuyordu. Judith'in birkaç başka seçenekle geri dönmesini beklerken, en son reddettiğim elbiseyi giyerek soyunma odasında dolaşıp durdum, gözlerim güzel yeni ayakkabılarımdan ayrılmıyordu.

Bunları tekrar sahip olabileceğime inanamıyorum. Kaz'ın cömertliğini nasıl ödeyebilirim ki?

Eminim benim bu role yakışmamı istiyor, ama ayakkabılara bu kadar para harcamasına gerek yoktu.

Telefonum çalıyor.

Soyunma odasının köşesindeki sandalyeye koşuyorum ve çantamı karıştırıyorum. Ekrandaki ismi görünce yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin.

Ondan kaçmaya devam edemem.

En iyi arkadaşımın aramasını sesli mesaja yönlendirmeli miyim diye düşünürken, birden aklıma geldi.

Ben berbat bodrum katındaki dairemde değilim.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle video aramayı kabul ediyorum. "Harl," diyor Ciara.

"Ci," diye onun adını aynı coşkuyla söylüyorum. "Çok parlak görünüyorsun," diyor.

En iyi arkadaşım bana pembe gözlüklerle bakıyor. Makyaj yapmadım ve gözlerimin altındaki torbalar gözden kaçması imkansız. Dün gece yine kabus gördüm. Kaz yanımda beni teselli etmek için vardı. Onun koltukta uyumasını yine protesto etmediğim için çok mutluyum.

"Parlak mı?" diye alay ediyorum. "İnsanlık tarihinde ilk kez, giyinme odasının aydınlatması benim lehime çalışıyor."

Gözlerini kısarak sorar. "Alışveriş mi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Bu akşam bir hayır etkinliğine katılacağım."

Ciara'dan durumumun ne kadar kötü olduğunu sakladığım için, her video görüşmemizde, dairemdeki beyaz bir duvarın önünde durmaya özen gösterdim, böylece artık eskiden sahip olduğum evde yaşamadığımı anlayamasın. Bu görüşmenin zamanlaması daha iyi olamazdı, çünkü farklı bir arka plan sunabilirim.

"Çok şanslısın. Alışveriş yapabiliyorsun. Bu vücuda hiçbir şey uymuyor." Aşağıyı işaret ediyor. "Bak." Telefonunu yuvarlak karnına indiriyor.

Son gördüğümde çok daha büyük.

"Çok şişmanladım, Harl. Artık ayaklarım görünmüyor." Telefonunu eğerek gösterir. "Kaç parmağım var?" Mercan rengi ojeleriyle parmaklarını kıpırdatır.

"Yirmi altı."

"Karnım büyüdükçe, ayak parmaklarım da artıyor." Telefonunu yüzüne yaklaştırır. "Artık rahat yürüyememem hiç de şaşırtıcı değil." Alt dudağını dışarı çıkarır.

Gülüyorum. "Fırında üç çörek var, Ci. Kendine biraz müsamaha göster. Ve bedeninin ne kadar büyük olursa olsun, seni seven kocan hala seni seviyor."

Yüz hatları yumuşadı. "Hâlâ, Kopenhag'da kalıp evden çalışabilmek için tüm programını yeniden düzenleyip, ihtiyacım olduğunda yanımda olabilmek için tüm uluslararası seyahatlerini iptal ettiğini kabullenemiyorum. Bir seferde bir tane yerine üç bebek sahibi olduğum için onu ne kadar suçlasam da, onu asla terk etmeyeceğim."

"Vazgeçmemelisin de. Senin erkeğin çok değerli." "İyi birini buldum."

Lütfen Tanrım, bana da öyle birini gönder.

Kaz'ın muhteşem yüzü gözlerimin önünde belirliyor.

Aptal Harley.

"Benim ve büyüyen karnımdan bahsetmeyi bırak, senin neler yaptığını duymak istiyorum. Beni kaçındığını hissediyorum."

Haklısın kardeşim. Bu yüzden zorlu hamileliğini bahane ederek mesajlaşmakla yetiniyorum. "Saçmalık."

"Emin misin?"

"Ciara, senin de yeterince derdin var. Benim için endişelenmeyi bırak. Şu anda konuşuyoruz, değil mi?"

"Tamam. Şimdi daha iyi hissediyorum," diyor. "Artık içimi rahatlattığına göre, bana bu akşamki galadan bahset. Randevun kim? Nerede tanıştınız? Ateşli ve yoğun bir ilişki mi?"

"Şey..." Saçımı kulağımın arkasına attım. "Bu geceki..."

"Sözünü kestiğim için özür dilerim, ama ne zaman tekrar kısa saç kesimine döneceksin?"

Yakın zamanda değil. Her üç haftada bir kuaföre gitmeyi gerektiren bir kesimi sürdürmeye gücüm yetmez. "Değişim iyidir."

"Ne kadar süreceğ bakalım," diyor.

Telefonumu indiriyorum.

"Bekle." Elini kaldırır. "O gerçek bir Bvlgari Serpenti Viper ince kolye mi? Çünkü taklit bir kolyenin bu kadar güzel görünmesi imkansız." Gözlerini kısar. "Neon ışık altında elmaslar gözlerimi kamaştırıyor."

Kahretsin.

Kaz yarım yamalak işlere inanmaz.

Couture kıyafetler, tasarımcı ayakkabılar ve tüm bu lüks eşyaların yanı sıra, oda arkadaşım elmas takılara da ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Elimi kolyeye götürdüm. "Şey..."

"Son konuşmamızda, eski iş ortaklarınla yollarınız ayrıldıktan sonra, müşterilerinden birinin sana tüm restoranları ve oteli için çiçek aranjmanlarını yönetme işi verdiğini söylemiştin. Müşterin... senin şeker babaların mı?"

Tanrım, yalanlarımı biriktirip duruyorum, ama ona gerçeği söyleyemem.

İfademi kontrol etmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Müşterimle aramda hiçbir şey yok. O evli bir adam." Hayali müşterimden patronuma bir katman daha ekliyorum. "Her neyse, o işten çıkarmak zorunda kaldı, ben de yeni bir iş bulmak zorunda kaldım. Dışarısı zorlu olduğu için, daha iyisi çıkana kadar garsonluk yapmaya başladım."

"Yani yeni işinde yeni erkek arkadaşınla tanıştın, o da sana pahalı mücevherler alıyor ve bu gece onunla galaya gidiyorsun." Yatakta biraz daha dik oturur. "Bana her şeyi anlat."

Kafamda bir hikaye uydurmaya çalışırken, zihnim çılgınca çalışmaya başlar. "Onunla tanıştım..."

"Bayan Lancaster, size üç harika seçenek sunacağım," diyor Judith kapının diğer tarafından.

"Ci, gitmem gerek."

"Giyinip süslenirken eğlenmene bak. Sonra beni ara ve olanları anlat." Bana öpücükler gönderir.

Ben de aynısını yaparım.

O telefonu kapatıyor.

Başımı geriye yaslarım.

Moda danışmanı tarafından kurtarıldım.

Bölüm 20

Yemi yutma

Harley

Şoförlü araba beni Hell's Kitchen'daki bir binanın önüne bırakıyor. Beyaz eldiven giyen bir vale yardımıyla arabadan inip kaldırıma çıkıyorum. Kırmızı halı ve Akdeniz tatiline çıkıyormuş gibi giyinmiş, hepsi aynı yöne giden erkekler ve kadınlar olmasaydı, Hudson Lounge asla New York'un en prestijli mekanlarından biri gibi bir hava yaymazdı.

Bir kitabı her zaman kapağına bakarak yargılayamazsınız. Sen bunun en iyi örneğisin, Harl.

Orta sınıf bir arabanın iki katı fiyatına mal olan, giymemem gereken bir kolyenin göz kamaştırıcı kısmına dokunuyorum. En azından Kaz'ın sahte kız arkadaşı olarak beklentileri aşabilirim.

Güzel ayakkabılarımla uyumlu mavi saten çantamı açıp telefonumu arıyorum. Gergin bir nefes verip Erik'e geldiğimi bildirmek için hızlıca bir mesaj atıyorum.

Cevabı hemen geliyor.

Telefonumu çantama koyup kolumun altına sıkıştırıyorum ve ileri geri yürümeye başlıyorum. Uzun boylu, yakışıklı, beyaz pantolon, beyaz gömlek ve açık kahverengi tenine mükemmel uyum sağlayan açık mavi ceket giymiş melez bir adam gördüğümde yürümeyi bırakıyorum. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor.

El sallıyorum.

Erik kendinden emin adımlarla bana doğru geliyor. "Harley, muhteşem görünüyorsun."

Yüzüm kızarır. "Teşekkürler. Vintage tarzını çok seviyorum." Minyon bir kadın olarak, asla straplez, dar kesim üst kısmı ve A kesim eteği olan, ışıltılı kristaller ve karmaşık broderie anglaise işlemeleriyle süslenmiş bir elbise seçmezdim.

Erik'in kahverengi gözleri benim bakışlarımla buluşmadan önce ayaklarıma düşer. "Güzel ayakkabılar. Bu canlı rengin sarı elbiseyle birleşmesinin bir erkekte neden kalıcı bir izlenim bıraktığını anlayabiliyorum."

Hamptons'da Kaz ile tanıştığımda giydiğim kıyafeti hatırlayınca kızarmam daha da derinleşti. "Kaz'ın bu ayakkabıların artık bana ait olmadığını nasıl bildiğini hala anlayamıyorum."

"Yeni oda arkadaşının ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için, arkadaşım senin gardırobuna bir göz atmış ve koleksiyonunda bu ayakkabıların olmadığını fark etmiş olabilir."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ama bunu benden duymadın." Dudaklarını sıkıca kapatıyor.

Öldüm. Öldüm.

Boğazımı temizliyorum. "Kaz gelene kadar benimle vakit geçirdiğin için çok teşekkürler."

"Benim için zevkti," diyor. "Seni almadığım için özür dilerim, ama Kaz bana bir krizle uğraşması gerektiğini mesaj attığında, başka bir konferans görüşmem vardı."

"Endişelenme. Sen ve Kaz önemli işler yapan meşgul iş adamlarısınız. Ben işsizim."

"Uzun sürmez." Erik göz kırpar.

Gülümserim. "CEO olarak ikinci kariyerinizde başarılı olmanın yanı sıra, sen ve Kaz buz pistinde de rock yıldızlarıydınız."

Erik sol bacağını hafifçe vurur. "Hokey oyuncusu olarak geçirdiğim görkemli günler geride kaldı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak büyük bir darbe oldu. Hokey benim hayatımdı."

Yorumumla kötü anıları geri getirmek istememiştim.

Duruşumu değiştiriyorum. "Kabul ediyorum, hayatımda hiç hokey maçı izlemedim..."

"Bıçağı kalbime saplasan daha iyi olur." Erik göğsünü sıkar ve birkaç adım geriye sendeler.

Omuz silkiyorum. "Hokeyi romantik kitapların sayfalarında okumayı tercih ederim."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Aynı şey değil."

Başımı iki yana eğiyorum. "Daha iyi çünkü hokeyin kurgusal kahramanları kadınlar tarafından yazılmış erkekler ve tanım gereği gerçek hokey oyuncularından çok daha iyiler."

Gözlerini devirir.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Demek istediğim, baban NFL'nin süperstarı olduğu için onun izinden gitmek istemedin mi?"

"Hokeyi sevmemi anneme bağlıyorum," diyor. "Dedem ve amcalarım koyu taraftarlar. Her maça takımlarının renkleriyle boyanmış yüzleriyle gelen ve rakip takım gol attığında her seferinde gürültü koparan bir grup geveze adamdan bahsediyorum."

"Sen oynarken de böyle miydiler?"

"Evet. Hiç utanç verici değildi." Gözlerini kısıyor. "Playofflarda onları görmeliydin." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Olimpiyatlarda ABD takımına seçildiğimde, kafayı yediler resmen. Ailemin her üyesi maçı izlemek için seyahat etti, ülkeyi hiç terk etmemiş büyükbabam ve büyükannem dahil."

Gülüyorum.

"Ailemle dalga geçiyorum ama onların sarsılmaz desteği kariyerim boyunca benim için her şey demektir," diyor. "Hokeyi seçmemin diğer bir nedeni de bu sporu sevmem ve profesyonel olunca sürekli babamla karşılaştırılmayacak olmamdı."

"Kaz'ın talihsiz kaderinden kurtuldun."

"Zavallı adam, tüm kariyeri boyunca bu yükü sırtında taşımak zorunda kaldı." Başını sallar. "Yakında patronun olacak kişiden bahsetmişken, o da yolda."

Patron. Ev arkadaşı. Sahte erkek arkadaş. Sikişmek istediğim üvey babam. Kaz, unvanları biriktiriyor.

"Grazie Mille'nin sahibi, o restoranı satın aldığı günü lanetliyor olmalı," diyorum.

Erik başını sallıyor. "Ne talihsizlik ama. Sahtekar müdürü tutuklandıktan ve yapışkan parmakları olan barmeni kovduktan sonra

parmaklı barmeni kovduktan sonra, personeli denetleyecek geçici bir yönetici aramak zorunda kaldı. Şimdi de Brezilyalı sahibi, arızalı bir davlumbaz havalandırma sistemi ile uğraşıyor. Kaz'ın emriyle, personel yemek salonuna duman dolduğu için restorani kapattı."

Kaz'ın mesajı kısa ve öz. Bu kadar çok sorunla uğraştığını bilmiyordum.

"Bütün bu karışıklıkların ardından, sahibinin satmak istemesi şaşırtıcı değil," diyor Erik.

"Zavallı adam..." Gözümün ucuyla bir siluet görüyorum. Damarlarımdaki kan donuyor. "Olamaz."

"Ne oldu?" Erik arkasını döner.

Chett, binanın girişine doğru yürüyerek ilerler. Kolunda, muhteşem mavi bir elbise giymiş, manken boyunda bir kızıl saçlı kadın vardır. Eminim ki bu kadın, tanınmış bir hokey ailesinden geliyordur. Chett, kırmızı halıda duran gazetecilere gülümseyerek poz vermekle meşgul olduğundan beni fark etmez.

"Onu burada görmek beni şaşırttı," diyor Erik. "Son dört yıldır bu hayır etkinliğine davet edildi, ama hiç gelmedi, annesini göndermeyi tercih etti. Bu fikir değişikliğinin sebebi ne?"

İyi soru.

Devlyn'in alaycı sözlerine ve küçümseyen bakışlarına hazırlıklıydım, ama Chett ile yüz yüze gelmeye hazırlıklı değildim.

Erik'e bakıyorum. "Kaz'ın eski karısından uzak durmayı planlıyordum. Eski erkek arkadaşımdan da aynı şekilde uzak durmayı planlıyorum. Chett çok içtiğinde, pisliklik seviyesi çok yükseliyor." Dudaklarım tiksinti ile kıvrılıyor.

Erik başını sallar. "Onun çekici kişiliği, sarhoş ya da ayık olsun —ona asla hayır demeyen annesinin onu şımartmasından kaynaklanıyor." Bir adım daha yaklaşır. "Devlyn ile olan tuhaf bağımlılık ilişkisi, Kaz'ın evliliğin otuzuncu gününde boşanmak istemesine yetti."

Vay canına.

"Onun onu aldatması, onun o zehirli evlilikten kurtulmasının sebebi oldu." Kolumu yukarı aşağı ovuşturuyorum. "O kadından hoşlanmıyorum..."

İki kez bakıyorum.

Ne yakışıklı bir adam.

Çenemin açık kalmaması için kendimi zihinsel olarak ikna etmem gerekiyor. Kaz, formasıyla her hokey hayranı kızın fantezisi.

Takım elbise giymiş Kaz ise tam bir takım elbise pornosu.

Kaz'ın gündelik kıyafetleri de görülmeye değer.

Kaz, kabuslarımdaki iblisleri yok etmek için odama gelip sandalyede uyurken giydiği gri eşofman altı ve uzun kollu beyaz tişörtüyle günahkar bir görüntü oluşturuyor.

Kaz, açık mavi keten takım elbise, kravatsız beyaz gömlek ve takım elbisesine uyan mavi süet ayakkabılarla... Kalbim ve yumurtalıklarım, sakın olun.

Tanrım, bu adam ne kadar havalı yürüyor.

Kendimi serinletme isteğine direniyorum.

Büyük penis enerjisi, yoluma çıkıyor.

SDILF, gerçekten.

Kaz en iyi arkadaşının yanında durur.

"Geldiğine sevindim," der Erik.

Kaz başını sallar ve gözlerini devirir. "Evet." Bu tek kelime çok şey ifade ediyor.

"Senin muhteşem

kız arkadaşınla vakit geçirmek bir onurdu," diyor Erik.

Kaz bana, kadınsı yanlarımdan profesyonel bir balo dansçısı gibi cha cha cha yapmasına neden olan, şehvetli bir bakış attı.

"Muhteşem." Başını sallar. "Benim söyleyeceğim şeyi sen söyledin, Erik." En iyi arkadaşıyla konuşmasına rağmen, mavi gözleri bana kilitlenmiştir. "Bu gece buradaki en güzel kadını nasıl elde ettim?"

"Kaz." Bir ayağımdan diğerine dans ediyorum. *Kes şunu, yoksa tüm bu iltifatlar kafama vurup duracak.*

"Neden beni azarlıyorsun, Goldilocks? Bu sabah evimden çok güzel görünerek çıktın, ama şimdi... trafiği durdurabilirsin."

Tamam, bana iltifat etmeye devam etmek istiyorsan, seni kim durdurabilir ki?

Beni bir kez daha baştan aşağı süzer.

Vücut ısım biraz daha yükselirse, yanacağım.

"Judith mükemmel bir elbise seçmiş," diyor. "Ayakkabılar uygun mu?"

Sanki sormak zorunda mısın? "Ayakkabılara bayıldım, bayıldım, bayıldım. Ve el çantasına. Göz alıcı kolyeye" —kulak mememi dokunuyorum—"ve göz kamaştırıcı küpelere de bayıldım..."

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?" Gözlerini bana diyor.

"Sözümü bitirmeme izin vermediniz Bay Lindström. Onların çok abartılı olduğunu söyleyecektim, ama kendimi prenses gibi hissettiğim için, onları geri vermeyi düşünmüyorum."

O başını sallar. "Programı kabul etmiş gibisin."

Oh, evet, çünkü bu programı çok seviyorum. "Bu role uygun görüldüğüme ve bu gece sizi utandırmayacağıma sevindim."

"Prenses gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama Goldilocks, sen kesinlikle bir prenses gibi görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı. Şu anda domates renginde olduğumdan eminim.

"Beni utandırman ise, bu asla olmayacak."

Keşke benim sırlarımdan haberdar olsaydın...

"Burada üçüncü tekerlek olduğumu hissediyorum." Erik, Kaz'ın omzuna hafifçe vurur. "Kırmızı halıda yürüyeceğim ve gazetecilerin, nişanlımla düğün tarihimizi belirleyip belirlemediğimizi yüzüncü kez soracaklarına cevap vereceğim."

"Birkaç gün önce evlilik teklifinde bulundun ve onlar daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorlar," diyor Kaz. "Piranhalar gibi."

"Başka bir emekli hokey oyuncusunun manşetlere çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Erik, Kaz'a keskin bir bakış attı.

"Eski karımı ara. Beni istemediğim halde haberlere çıkarmakta uzmandır."

"O kadın, cehennemden kurtulmam için tek umudum olsa bile onunla konuşmazdım," diyor Erik. "Tamam, ikiniz, içeride görüşürüz."

Erik'in uzaklaşan sırtına bakıyoruz.

Dikkatimi Kaz'a çeviriyorum. "Basınla nasıl başa çıkacağına karar verdin mi?"

"Senin önerini uygulayacağız. Mantıklı ve tamamen farklı bir insanmışım gibi görünmeyeceğim."

Başımı sallıyorum.

Elimi eline alır. "Bu sirki bir an önce bitirelim."

Kırmızı halıya adım atmadan önce, bir sürü fotoğrafçı Kaz'ın adını haykırıyor.

Alacakaranlık geçmişti ama henüz karanlık basmamıştı. Güneş batarken, milyonlarca flaşın parlak ışıkları göz kamaştırıcıydı.

Kaz kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Bu kadar yakinken, erkeksi kokusu burnumu gıcıklıyor. Eau de Pheromone parfümünde yüksek konsantrasyonda testosteron olduğunu sanıyorum.

Vücudumun onun kaslı duvarına değdiği tüm yerleri katalogluyorum — keten takım elbisesinin kumaşı çıplak omuzlarımla derisini kaşındırıyor, yanım onun yanına bastırılmış, elinin ısı derimi yakıyor.

Bacaklarımla arasında, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir hissetmediğim yabancı bir his uyuşuyor ve kadınsı bölgelerimi uyandırıyor.

Bizi şu şekilde, bu şekilde konumlandırıyor. Dudaklarım Hollywood gülümsemesiyle geriliyor, ama sahte erkek arkadaşım her zamanki gibi. Ona çaba göstermesini önerdim, ama ondan aldığım tek şey şüpheli bir bakıştı.

Bu huysuz devin gülümsemesi için ne gerekir?

Bir grup fotoğrafçıdan diğerine geçiyoruz ve birçoğu Devlyn'in vegan restoranının önünde yaptığı yorumlarla ilgili sorular sorsa da, Kaz plana sadık kalıyor. Yorum yapmazsa, kimse sözlerini çarpıtamaz. Zaten düşünceli olarak etiketlendiğine göre, bunu kullanmak en iyisi. Açık sözlü, uyumlu veya fazla paylaşımcı olmak zorunda değil.

"Kaz," diyor bir muhabir. "Randevun kim?"

Fotoğraf çekebilmesi için ona doğru dönüyor.

"Adın ne?"

Cevap yerine gülümsememi birkaç kat artırıyorum.

"Hangi tasarımcının kıyafetini giyiyorsun, gizemli kadın?" diye sorar başka bir muhabir.

Kaz ve ben onun yönüne dönüyoruz.

Tasarımcının adını ağzımdan kaçırıyorum.

"O elbiseyi seni düşünerek tasarladı."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Randevun muhteşem, Kaz," diyor ters takılmış beyzbol şapkası olan bir muhabir. "Bu gece buradaki en çekici kadın."

Yüzümdeki ifadeyi kontrol etmeye
çalışıyorum ama başaramıyorum.
Adamın sözleri karşısında gözlerim fal
taşı gibi açılıyor.

"Bu gece buradaki diğer kadınları görmeden, haklı olduğuna bahse girerim."

Gözlerim Kaz'a kayar.

Hayır, hayır, hayır.

*Sen senaryodan
sapıyorsun. Tuzağa
düşme.*

*Muhabirlerin sorularını cevaplamayın. Kolay sorular, zorlu sorular için
bir tuzaktır.*

"Kaz, randevunuzun kolyesi ve küpeleri ödünç mü?" Bu soru, gri pantolonlu takım elbise ve açık mavi gömlek giyen bir kadın muhabirden geldi. "Ya da belki potansiyel bir sponsorluk anlaşması mı?"

Kısa, kabarık kollu siyah bir elbise giyen bir kadın elini kaldırdı. "Randevunuzun kolye ve küpelerle uyumlu bileziği evde mi bıraktı, yoksa Manolo Blahnik çantasında mı saklıyor?"

Taktığım mücevherlerin fiyatı çok yüksek. Bir de bilezik ekleseydim, delilik sınırına yaklaşmış olurum.

"Hollywood ünlüleri, lüks mücevhercilerden mücevher ödünç alma ayrıcalığına sahiptir," diyor Kaz. "Benim yok."

Kahretsin. Soruyu cevapladı.

"Ben, zanaat bira fabrikası ve restoran sahibi olarak ne yaptığını bildiğini iddia eden emekli bir hokey oyuncusuyum. O tür bir çekiciliğim ya da etkim yok."

Birkaç muhabir buna gülüyor.

"Yani, sevimli randevunuza Bvlgari mi aldınız?" diye soruyor gri pantolonlu kadın muhabir. "Bu oldukça iddialı bir açıklama."

Kahretsin, tuzak kuruyor.

Eminim bir sonraki sorusu "*Eski karınız çıktığınızı biliyor mu?*" ya da "*Eski karınıza Bvlgari aldınız mı?*" ya da "*Yanlış tarafta doğmuş bir kadına bu kadar para harcamadan önce bir dakika beklemelisiniz, değil mi?*" gibi bir şey olacaktır.

Kaz beni kendine doğru çekiyor, artık birbirimize yapışmış durumdayız. Her santimetrem titriyor, ama o muhabire cevap vermediği sürece takım için fedakarlık yapmaya hazırım.

Gülümsememin gücünü artırıyorum.

"Buz üzerinde ve dışında, yaptığım her şeyin bir amacı var." Kaz'ın cevabı karşısında vücudum kaskatı kesiliyor.

O yemi yutmak zorundaydı.

"Soruna cevap vermek gerekirse, tabii ki bir açıklama yapıyorum. Kız arkadaşım Bvlgari'yi hak ediyor."

Bu kadar şaşkın olmasaydım, bu bir mikrofonu yere atma anı olurdu, ama... *benim kızım mı?* Ne oluyor?

Planımız birlikte görünmekti, manşetlere taşınacak bir açıklama yaparak kırmızı halıyı ele geçirmek değildi.

Sahte erkek arkadaşına bakıp, o mors alfabesiyle *"Basınla konuşmayı kes"* mesajını okuyana kadar ona kirpiklerimi kırpma niyetiyle bakıyorum.

Onun yaramaz mavi gözleriyle karşılaştığımda nefesim kesildi. Parmağıyla kolyenin izini takip etti.

Cildime dokunmasa da, vücudumun titremesini engelleyemiyor.

Etrafa bakmadan, kırmızı halıdaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu biliyorum.

Hiçbir zaman bir erkeğin dikkatini şu anda olduğu gibi çekmemiştim.

Hepsi sahte.

Hiçbiri gerçek değil.

Hepsi kamera için, hepsi bir oyun. Göz boyama.

Kendine gel, kızım.

New York'u kasıp kavuran bir kasırga bile, beni gezegendeki en değerli şeyimmişim gibi bakan adamdan gözlerimi ayırmam için yeterli olmazdı.

Adamım, bu adam sahte erkek arkadaş rolünü nasıl oynayacağını biliyor. Kaz, Oscar ödülüne layık bir performans sergileyeceğini bana önceden söylemeliydi.

Yanaklarım hayatım boyunca hiç bu kadar kızarmamıştı.

"Ben şanslı bir herifim." Bu sözlerin ardından, Kaz'ın güzel ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gülümsüyor.

Gerçekten gülümsüyor.

Hayır, gülümseme değil.

Seksi gülümsemeler tarihindeki en seksi gülümseme, öpülesi dudaklarında yayılıyor.

Kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan sahte erkek arkadaşım, bu beklenmedik hareketiyle bir sonraki nefesimi kesiyor.

Bölüm 21

İrrasyonel Takıntı

Kazimir

The Hudson Lounge'a girerken, kravatımı gevşetmek için yakama uzanıyorum, ama sonra kravat takmadığımı hatırlıyorum.

Muhabirlerin sorularını yanıtlamak beni çok rahatsız ediyor.

Harley'nin elini tutarak, onunla özel olarak konuşabileceğim bir yere doğru yürüyorum.

"Sanırım sattık," diyorum.

Bana bakıyor.

"Hayır mı?"

Gözlerini kırıştırıyor.

"Her şeyi mahvettim mi?"

Ağzını açıyor ama kapatıyor. "Konuş benimle."

"Anlaştığımızı sanıyordum, açıklama yok," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben açıklama yapmadım ki."

"*Kızım Bvlgari'yi hak ediyor.*" Elleri havada uçar ve sonra uyluklarına çarparak iner. "Bana cömertçe aldığın mücevherler, bir evin peşinatına eşdeğer. Fikir, '*Merhaba dünya*' dememizdi. Bunun yerine, bu açıklama, tavandan tabana havai fişeklerle dolu terk edilmiş bir binayı ateşe vermek gibiydi."

Onu içime çekiyorum, gözlerim film yıldızı elbisesinde dolaşüyor, çıplak omuzlarında duruyor.

Elini diğer kolunda yukarı aşağı ovuşturuyor, sanki teselli arıyormuş gibi.

Elimi uzatıp, arkasında dalgalı bir şekilde şekillendirilmiş saçlarını okşuyorum. "Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Bana bakıyor.

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

Büyüleyici yeşil gözleri makyajla daha da belirginleşmiş, koyu renk kirpikleri gözlerinin büyüklüğünü vurgulamış. Onunla yeniden bağlantı kurduğumdan beri, yüzü hep taze görünüyor. Süslenmiş ya da doğal, bu kadın güzelliğin vücut bulmuş hali.

Başını eğip sallıyor.

İki parmağımı çenesinin altına koyup, gözlerimiz kilitlenene kadar başını kaldırıyorum. "Neden bana katılmıyorsun?"

Kırmızı dudaklarını birbirine bastırarak dikkatimi onlara çekiyor. "Sen beni tanımıyorsun." Sert tavırları, birkaç dakika önce kollarımda tuttuğum yumuşak, uysal kadına hiç benzemiyor. "Bu geceki planımız, seninle ilgili manşetleri değiştirmektir. Yerine getiremeyeceğimiz beklentiler yaratmak değil. Küçük adımlar, Kaz. Küçük adımlar."

Bu kadına olan mantıksız takıntım, beni silahı ateşlemeye itti.

Bir adım geri çekildim. "Tamam, senin dediğin gibi yapalım. Gidip Erik'i bulalım." ve bir içki içelim." İlk turda iki içki içmem gerekebilir. İkinci turda da.



Hudson Lounge, sahte palmiye ağaçları, renkli balıkların yüzdüğü büyük bir akvaryum ve her biri tema renklerinden biriyle dekore edilmiş iki uzun bar ile tam bir Yunan köyüne dönüştürülmüş.

Erik'i mavi barın yanında görüyorum. Amber rengi bir sıvı içeren bir bardak kaldırıyor.

Onun yanına doğru ilerlerken, gruplar halinde toplanmış ve sohbet eden konukların arasından geçiyorum, tanıdığım kişilere selam veriyorum.

Bir içki sipariş edip ona katılıyorum.

"Güneş gibi parlak kişiliğin randevunu kaçırdı deme sakın," diyor Erik.

"Siktir git." Kafamı sallıyorum. "O tuvalette."

O da başını sallar, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir. "İşini bitirdiğinde kaçabilir."

"Neden böyle söylüyorsun?" Gin tonikimden uzun bir yudum alıyorum.

"Sanırım Chett'le henüz karşılaşmadın?"

Yutkunurken boğazım düğümlenir. Öksürürüm. "Chett burada mı?" Erik kaşlarını kaldırır. "Harley sana söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi." Harley ile yaptığım konuşma beni çok sinirlendirmişti ve eminim ki bu sinirli halim yüzümden okunuyordu. O bombayı patlatmaması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Peki, sen ve eski üvey oğlun bu akşamın geri kalanında aynı oyun alanını paylaşmak zorunda kalacaksınız." Alaycı bir şekilde güldü. "Bu ilginç olacak."

Siktir. "Devlyn genelde bu etkinliğe katılır. Onun ayrıcalıklı veledi burada ne arıyor?"

"Senin gelmeni beklerken, eski takım arkadaşlarımızdan ikisi ve eşleriyle sohbet ediyordum. İçlerinden biri, çoğu insanın asla gidemeyeceği pahalı bir vegan restorandan çıktıktan sonra hayatının zor olduğundan şikayet ettiği için internetin eski karını kötülediğini söyledi. Söylentilere göre Devlyn dikkat çekmemek için kendi yerine çocuğunu göndermiş."

"O küçük pislikten bahsetmişken, o nerede?"

"Harley ve ben onu kırmızı halıda yürürken gördüğümüzden beri onu görmedim."

"Mesafesini koruduğu sürece, onu yere sermek zorunda kalmam." Erik gülümser. "Sevgiyi hissediyorum."

"Biraz şansla, bu akşam onun tarzı olmayacak ve çoktan gitmiştir."

"Bu onun tarzı olurdu."

Chett'i bulmak için odayı tararım.

"az küçük biliyorum biliyorum hakkında onu Harley Harley mükemmel mükemmel adaydır," diyor

Erik.

Dikkatimi ona çeviriyorum. "Ne?"

"Gazetecilerin sana sorduğu soruları duyamayacak kadar uzaktaydım, ama kız arkadaşına gülümsediğini görmedim değil..."

"Gülümsemedim."

"Evet, gülümsedin. Kendi gözlerimle gördüm."

Ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Ne yaşındayız, on iki mi?"

"İlk başta bir serap sandım, ama gazetecilerin ve fotoğrafçıların şaşkın ifadelerine bakılırsa, bu mucizeye tanık olan tek kişi ben değildim."

"İki işi birden yürütmek sana yetmiyor mu? Lanet olası şairlik yapmaya vaktin mi var?"

"Kendine yalan söylemeye devam et, Romeo."

Bölüm 22

Puck bunnies demişken

Harley

Hudson Lounge'un ihtişamını içime çekerek dolaştım.

Tuvalete gitmekten daha çok, Kazimir Lindström gibi bir doğa gücünden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı yana doğru kıvrıyorum, suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkıyor.

Kırmızı halıda yürüdükten sonra ona sert çıkmamalıydım, ama onun "*benim kızım*" yorumuyla kendimi kaybettim. Hiçbir erkeğin kızı olmadım. Bir seks partneri, bir flört, bir kaçamak, eğlence ve çıkar ilişkisi olan bir arkadaş oldum. Çıkmakla ilgilendiklerini söyleyen birkaç erkek, aynı anda birden fazla kadınla çıkmakla ilgilendiklerini söylemeyi ihmal ettiler.

Aşağılık herifler.

Denize bakan açık terasa açılan cam kapının yanındaki tavandan tabana pencerelere doğru ilerliyorum. Gün bu kadar geç olmasaydı ve meşhur 360 derecelik manzarayı görmek isteseydim bile, terasın ne kadar kalabalık olduğunu düşünürsek Hudson Nehri'ni görmek imkansız olurdu. Zengin gala katılımcıları birbirlerine kadeh kaldırıyor, gülüyor, canlı sohbetler ediyorlar – hepsi buraya aitmiş gibi görünüyorlar. Benim aksime.

*Eminim manzara bambaşka bir
şeydir. Tekrar gelmem
gerekecek...*

Ha. Kaz'ın sahte bir kız arkadaşına ihtiyacı olan başka bir etkinlik olmadığı sürece, buraya geri gelmem mümkün değil. Bu insanlarla kaynaşacak işim yok.

Birkaç dakika orada bir yabancı olarak durduktan sonra, birden farkına vardım.

Kaz, onu terk ettiğimi düşünecek.

Mavi bara doğru adımlarımı hızlandırdım, ama donakaldım. Sonuçta tuvalete gideceğim.

İşimi hallettikten, ellerimi yıkadıktan, makyajımı düzelttikten ve kırmızı rujumu yeniden sürdükten sonra dışarı çıkıyorum.

Telefonum çantamda titriyor. Onu çıkarıyorum.

SDILF



Tuvalete gitmek için Brooklyn Heights'taki evime mi döndün?

HARLEY



Har. Har. Komik. Teras dikkatimi dağıttı.

SDILF



Orada takılacak mısın? Eğer öyleyse, ben de gelip sana katılabilirim. Geceleri manzara çok güzeldir.

HARLEY



Hayır. Tuvaletten çıktım ve mavi bara gidiyordum.

SDILF



Buraya nasıl gelineceğini hatırlıyor musun? Hatırlamıyorsan, gelip seni alabilirim. Burası dört farklı etkinlik salonuna sahip devasa bir mekan.

Burnumu kıpırdatıyorum.

Gitsem mi, gitmesem

mi? Siktir et.

HARLEY



Ben büyük bir kıyım, baba. Mavi bara nasıl gideceğimi biliyorum. Kaybolursam, bir yetiştikine sorabilirim.

Üç nokta zıplıyor.

Sonra, hiçbir şey.
Üç nokta daha.
Kahretsin, işleri fazla mı zorladım?

SDILF



Yabancıların tehlikesi, küçük kız. Babanın senin başka yetişkinlerle konuşmanı istemediğini biliyorsun
Yetişkinlerle konuşmanı istemediğini biliyorsun. Bana konumunu gönder. Böylece, beş
dakika içinde seni görmezsem, seni bulabilirim.

Oyuna uymak için ona konumumu gönderiyorum.

HARLEY



İşte baba.

SDILF



Aferin kızım.

Bu iki kelime içimi heyecanla doldurur.

SDILF



Ben gelmeden buraya gel.

HARLEY



Evet, efendim. Yani, evet, baba.

SDILF



Ukala.

HARLEY



Görüşürüz.

SDILF



Görüşmek üzere.

Gülümsemeden duramıyorum.

Daha önce birlikte olduğum erkeklerden herhangi biri, normalden daha uzun süre ortadan kaybolsam umursar mıydı?

Hayır.

Mesajı tekrar okudum, gülümsemem daha da genişledi.

Bu seks mesajı değildi, ama güneşin sıcaklığıyla yarışacak kadar ateşliydi.

Kazimir Lindström, sen çok yetenekli bir adamsın.

Hala o müstehcen mesajlaşmanın heyecanıyla, telefonumu çantama koydum.

"Sevgilinin sana yapışık olmamasına şaşırdım."

Başımı kaldırıp hızla arkama döndüm ve gözlerim hesaplayıcı bir bakışla bakan ela yeşili gözlerle karşılaştı.

Chett?

Şokumdan kurtuluyorum. "Komik. Senin ve randevun için de aynı şeyi söyleyebilirim."

"En azından o annemin reddettiği biri değil." Sırıttıyor.

Ona saldıрма isteğiyle mücadele ediyorum, bir olay çıkarmak Kaz için kötü olur. "Gerçeği karıştırmak konusunda olağanüstü bir yeteneğin var." Başımı yana eğip, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Sanırım hikaye şöyle... Eski üvey baban, senin ve annenin doğum günü partisini verdiği gün, Hamptons'daki yazlığında anneni aldatırken yakaladıktan sonra ondan boşandı. Birinin annene, doğum günü seksinin aslında birlikte olduğun adamla seks yapmak anlamına geldiğini söylemesi gerekiyordu." Dudaklarımı büzüyorum.

"Vay canına." Sahte bir alkış tutturur. "Üvey baban bu kadar samimi detayları paylaşmaya istekliyse, ikiniz gerçekten çok yakın olmalısınız."

"O sadece gerçeği söylüyordu."

"Kazimir Lindström'ün sunabileceği başka bir şeyi yoktu, bu yüzden annem hayatına devam etti."

"Kocasını aldatarak mı? Çok klas."

"Kaz'dan ne elde etmeyi umuyorsun? Onun restoranları, senin kurumsal çiçek hizmetlerine ihtiyaç duyacak türden işletmeler olduğunu sanmıyorum."

Yanılıyor.

Number 22 Grill, beyaz masa örtüleri ve muhteşem çiçek aranjmanlarıyla donatılmış lüks bir restoran. Kaz,

eski hayatım için mükemmel bir müşteri olurdu.

Chett parmaklarını şıklatır. "Bir dakika. Başka bir işe geçmedin mi?" Gözlerini kısar. "Bir çiftle ortak oldun. Karısı Kaliforniya'nın *Bumfuck* kasabasından değil mi?" Burun kıvrır.

Bummerville, Kaliforniya, seni aptal. "Neden gidip randevunu rahatsız etmiyorsun?"

Beni baştan aşağı süzer. "O, senin kadar güzel görünmüyor."

"Eminim annen onu onaylıyordur, bu da her şeyden önemlidir."

"Annemin benim çıkmamı istediği kadınların sorunu da bu. Senin kadar ilginç değiller. Sen farklısın."

Kaşlarım yükselir, saç çizgimin yakınında asılı kalır.

"Seninle olmak, taze bir nefes gibiydi çünkü sen yemek yemiyorsun, nefes almıyorsun ve hokey yaşamıyorsun." Koyu sarı saçlarını eliyle taradı. "Buz pistinden çıktığımda, maçtan başka şeyler hakkında konuşmak istiyorum."

Boo-hoo-hoo. "Annen tavrını açıkça ortaya koydu." Bir adım daha yaklaşır.

Ben de bir adım geri çekildim.

"Annemin kararına katılmıyorum..."

"Bir yıldır seni ilk kez görüyorum, bu da aksini gösteriyor. Annen masaya tokmağını vurup kısa süren ilişkimizi sona erdirdikten sonra hiç mesaj atmadın, aramadın."

Gözlerini devirdi.

Bu çok komik.

Beni hiç umursamadı ve eminim ki hala umursamıyor.

Ne tür aptalca bir maço oyunu oynadığını bilmiyorum ama artık yeter. "Bu etkinliğe geldiğini gördüm," diyorum. "Ve tavırlarında, koluna asılan çarpıcı kızıl saçlı kadın da dahil olmak üzere, benim yüzümden hala kalbi kırık olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu."

"Beni dinle, Harley..."

Elimi kaldırıyorum. "Annen bizim birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyorsa, bana yüzüme bakıp bittiğini söyleyecek cesarete sahip olmalıydın. Ama sen öyle yapmadın. Annenin eteğinin arkasına saklanarak korkakça bir çıkış yolu seçtin."

yolunu seçerek annenin eteğinin arkasına saklandın. Sen ne tür bir adamsın?"

Burun delikleri genişledi. "Yani, annemle evli olduğu adamla çıkarak annemi ve beni cezalandıracak mısınız?"

Bu adam o kadar kendini beğenmiş ki, her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor. "Buna boşanma denir, Chett. Mürekkep kuruduğunda, her şey serbesttir. Kaz da annen kadar hayatına devam etme hakkına sahiptir."

Kolumu tuttu.

Nefesim kesildi. "Bırak beni." Öfke içimi kapladı. "Çek ellerini üzerimden."

"Hiç kendine saygın yok mu? Ben senin içindeydim, şimdi de eski üvey babam senin içinde. Bu resmen ensest."

Ona bakarak, Tanrı'nın bana Chett'in gözlerinin arasına bir delik açacak süper güç vermesini diliyorum. "Seni aptal. Kan bağı bile yok aranızda."

Gözleri kısıılır. "Mesele prensip, Harley."

Mavi keten takım elbise giymiş, saçları kısa kesilmiş ve berberden yeni çıkmış gibi görünen yarım ay şeklinde bir ayırma olan uzun boylu, siyah bir adam durur. Yabancıнын koyu kahverengi gözleri bana kilitlenir. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Chett, ben "Hayır" derken.

Adam kaşlarını çatıp dikkatini beni esir tutan adam çocuğa çevirir. "Hayır, hayır demektir dostum."

Omzumun üzerinden bakarım.

"Bana kardeşim diyemezsin," diyor Chett. "Benim kim olduğumu biliyor musun ki?"

Kibirli pislik.

"Elvis ya da Neil Armstrong'un reenkarnasyonu olsan bile, yine de o bayandan ellerini çekmeni isterim," der benim iyilikseverim.

"Kurtarıcı mı oynuyorsun?" diye alay eder Chett. "Bu bayanla benim bir geçmişimiz var, o yüzden kendi işine bak."

Adamın başı geriye doğru savrulur ve kaşlarını çatır.

Bu salakla çıktığıma inanamıyorum. "Henüz anlamadıysan Chett, geçmiş, geçmiş zamanın eşanlamlısıdır..."

"Kendi iyiliğin için, hemen şimdi kız arkadaşımı bırak."

Kaz'ın sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

Beni kurtarmaya gelen iyi kalpli adam bir kenara kaar.

O bile bir fırtına kopmak üzere olduğunu biliyor.

"Senin benim ikinci tercihimden hoşlandığını sanmıyordum, ihtiyar." Chett burun kıvrır. "İstersen, buraya birlikte geldiğim kızın numarasını verebilirim. Bir dahaki sefere onu tercih edebilirsin."

Chett, milyonlarca dolarlık kontratı ve gelecek vaat eden kariyeri olan yakışıklı, profesyonel bir sporcu. Odayı aydınatabilecek karizmatik bir gülümsemesi var ve baştan aşağı beyaz takım elbisesini, altın renkli bağcıklı, tamamen beyaz tasarımcı monogramlı spor ayakkabılarla tamamlamış. Her şeye sahip bir adam gibi görünüyor. Görünüşünün ötesine baktığınızda, onun gerçekte kim olduğunu görürsünüz: beş yaşındaki bir velet gibi davranan, ayrıcalıklı bir aptal.

"Bırak. Onu. Gitsin."

Yine tüylerim diken diken oldu.

Kaz'ın gözleri net bir mesaj veriyor. Eğer 6x8'lik bir hücreye girmeden paayı kurtarabilseydi, eski üvey oğlunu boğazlardı.

"Harley ve ben eski günleri yad ediyoruz," diyor Chett. "Aptal sporcuya yeni bir anlam kazandırırıyorsun, Chett. Onu bırakmanın " Chett, Kaz'a sırtarak bakıyor.

"Bir kez daha tekrarlamak zorunda kalırsam, kolunu vücudundan koparırım." Kaz'ın sol gözü seğiriyor.

Adam şu anda çok korkutucu.

Samaritan beni kurtarmaya gelene kadar, insanlar kendi işlerine bakarak yanımızdan geçiyorlardı, ama şimdi bir kalabalık toplanmış durumda. Bazıları kameralarını çıkarmış.

Oh, lanet olsun.

Bu gece imajını düzeltmek için önemliydi.

Kaz, Chett'i nakavt ederse, görüntüleri viral olacak ve basın bayram edecek.

Panik iimi kaplarken kalbim göğsümde sıkışır.

Bunun olmasını engellemek için bir şeyler yapmalıyım. "Sohbetimiz bitti, Chett. Bırak beni."

Dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirir.

Beni bırakmak yerine, Chett parmaklarını daha da derine batırır. "Ah! Seni aptal pislik, canımı acıtıyorsun."

Kaz homurdanır. Gerçekten bir boz ayı gibi homurdanır. Hayatımda hiç bir erkeğin homurdandığını duymamıştım.

Kaz boynunu çatırdatır. "Şimdi bunu sen istedin, pislik."

İşler çığırından çıkmak üzere.

Burada zayıf taraf olabilirim, ama güçsüz değilim.

Tüm gücümle Chett'in bacağına tekme atıyorum, ayağımı öyle bir açıyorum ki sivri topuğum bacağına sertçe çarpıyor ve bunun daha önce sakatlandığı ve yarım sezon boyunca yedek kulübesinde kalmasına neden olan bacağı olmasını diliyorum.

Boğuk bir çığlık atıyor. "Siktir!" Pislik eski sevgilim kolumu bırakıp iki büküm oluyor.

O acı içinde inerken, ben de el çantamla kafasının yan tarafına vuruyorum. "Bana nasıl dokunursun, sanki ben senin malınmışım gibi?" İyice olsun diye, ona bir kez daha vuruyorum.

"Harley, buraya gel," diyor Kaz.

Chett'i geçip Kaz'a koşarım. Beni kolunun altına alır ve sıcaklığına çeker.

Nefesimi veririm ve korkumu da onunla birlikte dışarı atarım.

Chett dikleşir ve bana öfkeyle bakar. "Seni aptal fahişe, pantolonumu mahvettin ve beni incittin."

Kalabalıktan birkaç kişi dehşetle nefesini tutar.

Kaz'ın vücudu kaskatı kesilir. "Ona ne dedin?"

"Ona lanet olası adıyla seslendim."

Chett'in aptal suratındaki küçümseyen ifadeyi tokatlamak istiyorum.

"O, hokey hayranının tanımıdır." Chett'in gözlerinden parlayan şeytani ışıltı bir öncü olmalıdır. "Bir profesyonel sporcudan diğerine atlamaya karşı koyamıyor... Oops, senin durumunda, şanslı günlerin geride kaldı, ihtiyar."

Konuklar etrafımızda fısıldaşıyor. Daha fazla insan bu sirki çekiyor.

Hiç iyi değil.

Kaz çenesini indirip Chett'e öfkeyle bakar. "Kız arkadaşım hakkında böyle saçma sapan konuşmaya devam edersen, ben..."

"Puck bunnies demişken, yeni kız arkadaşın da annen kadar sevişmede ustadır..."

Kaz, Chett'e saldırır.

Onu tutmaya çalışıyorum ama adam bir süper kahraman kadar güçlü. Çabalarım, bir kedinin aslanın bacağını çekmesi kadar boşuna.

Bu işin sonu iyi olmayacak.

Ona mantıklı davranmasını sağlamalıyım. "O seni kışkırtıyor. Boş ver Kaz. Lütfen onu görmezden gel."

"Yapamam." Kaz benim tutuşumdan kurtulup Chett'in yüzüne yaklaşıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Onun peşinden koşuyorum.

"Bu şekilde eğleniyor musun?" Kaz, burnunun üstünden Chett'e bakar, çenesini oynatır. "Bana istediğin kadar hakaret edebilirsin, pislik, ama bir daha kız arkadaşıma hokey hayranı de, önümüzdeki günlerde yemeklerini pipetle yemeni sağlarım."

Chett, Kaz'ı uzun uzun inceler, sonra bir adım geri çekilir, ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve topuklarını döndürür.

Chett'in Kaz'ın gözlerinde ne gördüğünü bilmiyorum, ama eski üvey babasının ciddi olduğunu anlaması için bu yeterliydi.

"Doğru, *kardeşim*, yarısı kadar büyüklükteki bir kadını korkutabilirsin, ama bir erkeğe karşı koyamazsın." Beni kurtarmaya gelen adam, Chett'in uzaklaşan sırtına doğru bağırır. "Sen bir korkaksın. Kuyruğunu kıstırıp kaç, korkak."

Bölüm 23

Koca kötü ayı ve Goldilocks

Kazimir

Harley parmaklarını yalar. "Bir daha asla fırında pişirilmiş veya kızartılmış tavuk kanadı yemeyeceğim."

"Bir kez açık ateşte pişirilmiş tavuğu tattıktan sonra, bir daha geri dönemezsin," diyorum. "Bu yüzden Cumartesi geceleri Number 22 çok popüler."

"Nedenini anlıyorum," der ve tavuk kanadından bir ısırık daha alır. "El yapımı patates kızartması bu dünyadan değil sanıyordum, ama bu tatlı patates kızartması, aman Tanrım. Bir kova dolusu yiyebilirim."

Birayı bir yudum alıp önümdeki sehpa bırakıyorum ve kahverengi taştan yapılmış evlerin sıralarını gözden kaçırmıyorum. Manhattan'da yaşayıp mahremiyet bekleyemezsiniz. Brooklyn Heights'ta bile, evimin arkasındaki komşularım terasta olduğumda her hareketimi görebiliyorlar. Katlanır cam kapı şu anda olduğu gibi açık olduğunda da durum aynı, ama böyle mükemmel bir gecede, Harley ve benim geri çekilebilir cam duvarın yanındaki kanepede oturmamız için bu küçük bir bedel. Gözlerim ateş çukuruna inen merdivenlere kayıyor.

Daha serin bir gece olsaydı, ateş yakardım.

Ekim geldiğinde, ona unutulmaz bir deneyim yaşatacağım.

Onun o kadar uzun süre burada kalacağını kim söyledi, Lindström?

Artık o güzel beyaz elbisesini giymiyor. Sofistike elbisesini basit bir açık mavi tişört, kot şort ve kabarık pembe ev terlikleriyle değiştirdi. Kıyafetinin sadeliği ile elmas kolye ve küpeler arasındaki kontrast çarpıcı.

Onları hala taktığı için gurur duyuyorum.

Devlyn'e pahalı bir mücevher aldığımda, bana değişim veya iade için fişi saklayıp saklamadığımı sordu. Ertesi gün, Fifth Avenue mağazasına geri dönüp paramı geri istedim.

O kısa süreli evlilik, o beni aldatmadan çok önce mahvolmuştu.

Kafamı sallayıp karşımda oturan kadını hayranlıkla izlemeye devam ediyorum.

Bir lokma daha almak üzereyken durdu, sarı saçları yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. "Domuz gibi yediğim için özür dilerim."

"Saçmalama. Yemeğinin tadını çıkarıyorsun."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

Elimi yüzüme sürerim. "Galada kalıp akşam yemeğinin tadını çıkaramadığın için suçluluk duyuyorum."

Kemiği tabağa bırakır, peçeteyi alır ve parmaklarını siler. "Dört bin dolarlık bir tabakta yemek muhteşem olurdu, ama eminim ki bu kadar iyi olmazdı." Kahve masasında duran yiyecekleri gösterir. "Sonuçta, rahat kıyafetler giymiş olsam da, yine de bu muhteşem takıları takabiliyorum."

"Sen iyi bir sporcusun," diyorum ona. "Bu gece tamamen imajını düzeltmek içindi. Sanırım bu plan suya düştü."

"Katılmıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Chett'in kolunu koparacağım diye tehdit ettim. Tanıklar vardı ve eminim ki kamera da kaydetmiştir."

Harley oturduğu kanepeden kalkar, sehpayı dolaşır ve diğer kanepede yanıma oturur. Parfümünün tatlı çiçek kokusu beni adeta vaftiz eder gibi sarar.

"Kameraya yakalanan, ciddi bir tavır sorunu olan bir zorba karşısında kız arkadaşını koruyan bir adamdı," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Dilini ve öfkesini tutmayı bilmeyen sert bir adam olarak tanınıyorum, eminim medya da buna odaklanacaktır."

"O beni istemediğim halde tutuyordu, ama sen ona dokunmadın. Tabii, tehdit ettin, ama bunu gerçekleştirmedin..."

"Onu yere serip yaratıcısına geri göndermediğim tek neden, Erik'in olay yerine gelmesiydi." Burun deliklerim genişliyor. "Chett sana saygısızlık etti." Chett'in onu tuttuğunu hatırlayınca öfke omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Harley alt dudağını dişlerinin arasına alır ve uzun kirpiklerinin altından bana bakar. "Annenize de saygısızlık etti..."

"Benim annem yok." Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Chett, dokuz ay boyunca beni karnında taşıyan kadına saygısızlık etti. Ben doğduktan sonra, o sertifikalı hokey hayranı, oğlunu tanımak için yanında kalmadı."

Harley'nin gözleri titrer. "Seni öylece terk mi etti?"

"Çocuğunuzun doğumundan sonra altı hafta içinde ona isim koymanız gerekir. Ben dünyaya geldikten bir ay sonra, kadın beni bebek koltuğuma oturtup bir taksiye bindi ve dedemlerin evine doğru yola çıktı. Babam o sırada deplasman maçındaydı, bu yüzden bu onun için bir fırsattı. Büyükanneme, ailevi bir acil durum nedeniyle Chicago'ya geri dönmesi gerektiğini söyledi. Birkaç gün sonra babam eve döndüğünde, hamile bıraktığı kadının ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini belirten bir not buldu. O kadın annelik için uygun değildi."

Harley ağzı açık bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

"İşte orada, annesiz ve isimsiz bir yenidoğan olarak duruyordum."

Hâlâ bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Senin gibi küçük, annesiz bir çocuk için içim acıyor."

"Nana bunu telafi etti. O benim annemdi. Annem olmadığı için hiç üzülmедim. Onu özleyecek kadar uzun süre yanımda kalmadı."

Harley dudaklarını büzdü. "Sanırım."

"Her halükarda, bunu basında okumayacaksın. O kadın hakkında asla konuşmam."

Kaşlarını çattı. "Chett nasıl öğrendi?"

"Aptalca bir anda, Devlyn'e sırrımı açtım."

"Ve o da senin sırrını oğluna anlattı, ki bunu yapmaya hakkı yoktu."

"Onunla evlendikten sonra, onun hiçbir zaman göbek bağıını koparmadığını fark ettim."

Kız başını sallar. "Sen önemli birisin. Başarılarının farkında olmalı. Hiç seninle iletişime geçti mi?"

"Bir kez."

"Telafi etmek mi istedi?"

"Beni bulmasının sebebi, berbat bir insan olduğu gerçeğini telafi etmek değildi. Buz pistini süsleyen en iyi NHL oyuncularından birini doğurduğu için (bu benim değil, onun sözleri) geçim sıkıntısı çekmesi mantıklı değildi."

"İşini mi kaybetmişti?"

"Kumar bağımlısı olmuştu." "Nereden biliyorsun?"

"Onu takip etmesi için özel dedektifler tutmuştum. Büyük liglere seçildiğimiz andan itibaren Erik, annemin saklandığı yerden çıkıp benden para isteyeceği konusunda beni hep uyarmıştı."

"Pes ettin mi?"

Kafamı salladım. "Hızlı para kazanmak için bunu kamuoyuna açıklayacağını söylediğinde, ona bunu yapmasını söyledim."

"Öyle mi yaptın?"

"Yeni doğan çocuğuna isim bile vermeden onu terk eden, böylece puck bunny statüsünü kaybetmemek isteyen bir anne - çok fazla erkek, çok az zaman - halktan fazla sempati toplamayacaktı."

Harley başını salladı.

"Elinde hiçbir şey yoktu, bu yüzden tekrar saklandığı deliğe geri döndü ve bir daha ondan haber almadım."

Harley başını sallar.

"İşte ironik olan şu ki, beni yirmi bir yaşında, babamı da yirmi üç yaşında doğuran kadın, Boston Bandits takımının uçuş görevlisiydi. Beni Boston Bandits'in kaptanıyla aldattı."

"İnanamıyorum."

"O takıma karşı oynamaktan hep nefret etmişimdir." Aramızda bir anlık sessizlik geçer.

"Sanırım adını baban koymuş," diye sessizliği bozan Harley.

"Nana Saoirse koydu," diyorum. "Büyükbabam Norveçli olduğu için, büyükannem soyadıyla uyumlu bir isim istedi. İkinci adım Beckham. Bu ismi sevmiştii."

Harley kanepede bana dönmek için vücudunu çevirir ve bu sırada pembe, tüylü terliği ayağından düşer. Diğerini de çıkarır.

"İnternetteki birkaç makale, senin ve babanın..."

"Konuşmadığınızı" diye sözünü tamamlarım.

"Sanki sana karşı bir intikam duygusu besliyor gibi." Beklenti dolu yeşil gözler bana bakıyor.

"Bana sevgi ve şefkatle yaklaşan, çok mutlu ve istekli büyükannem ve büyükbabam olduğu için şanslıyım."

"Anladım," diyor.

Birama uzanıp bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin, ılık.

Şişeyi sehpaye bırakıyorum.

"Chett ile çıktığım kısa sürede, sana karşı bir tür garip güç oyunu oynamak istediği izlenimini hep edindim," diyor Harley.

O aptal, pis ellerini ondan uzak tutsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. O pislik, beni kızdırmak için onun peşine düştü. Beni sinirlendirmek için. "Chett ve ben aynı havayı solumamalıyız."

"Neden aranızda bu kadar husumet var?"

Elimi yüzüme sürerim. Bugün eski karım ve onun şımarık veledi hakkında konuşma kotamı doldurdum, ama bugünkü kavgadan sonra Harley'nin sorusu beni şaşırtmadı. "O her zaman New York Supersonics yerine New York Blazers için oynamak istemişti. Annesi ile evlendiğimde onun davasını savunacağımı düşünmüştü. Ona bunun böyle yürümediğini söyledim. Takımda yerini draft edilerek kazanması gerekiyordu. Hiçbir ayrıcalıklı muamele görmeyecekti." Omuz silkiyorum. "Onun için mücadele etmediğim için bana kızdı. Böyle bir hak iddiası olan bir adam için kariyerimi tehlikeye atmam mümkün değildi."

"Bu senin için akıllıca bir hareketti," diyor. "Annesinden boşandığını, ama onu takımında tutmak zorunda olduğunu düşün."

Kafamı sallıyorum. "Bu kurşunu atlattım."

"Kurşundan kaçmaktan bahsetmişken," der, cilveli bir omuz silkmeyle. "Endişelerini gidermek için, sen bir tehdit yapmış olabilirsin, ama Chett saldırgan gibi görünecek."

"Bundan emin misin?"

"O adam beni tehdit eden bir avcı olduğunu söylediğinde, bunu kaydeden insanlar vardı. Kaz Lindström'ün tüm rekorlarını kırarak tüm zamanların en iyi hokey oyuncusu olmak isteyen bir adam için bu pek de iyi bir etiket değil." Harley, son cümleyi Chett'i taklit ederek sesini kalınlaştırır.

"Onu kovmakla iyi karar verdin."

"Senin bu hikayede kötü adam gibi görünmeni engellemek için her şeyi yapmaya hazırdım."

"Ne kadar koruyucu bir sahte kız arkadaş."

Çenesini kaldırır. "Büyük Kazimir Lindström'ün sahte kız arkadaşı rolümü çok ciddiye alıyorum."

"Bu rolü mükemmel oynadın, Goldilocks. Kesinlikle bu role çok yakıştın."

Kafasını yana eğdi. "Sahte erkek arkadaşım beni prenses gibi gösterip, buna uygun mücevherler taktırınca işim kolaylaştı." İki işaret parmağını kolyesine doğru uzattı.

Elimi uzatıp küpelerini okşadım, sonra parmağımı kolyesinde gezdirdim.

Gözleri aşağıya doğru iner.

"Elmaslar gözlerini daha da belirginleştiriyor," diyorum. "Genelde deniz köpüğü yeşili renktedirler, ama bu gece her zamankinden daha fazla altın rengi parıltılar var."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Gözlerimi fark ettin mi?"

"Sen ve ben doğum günü partisinden kaçıp Hamptons'ta birlikte vakit geçirip sohbet ederken gözlerindeki her tonu fark ettim," diyorum. "Seninle ilgili ilk fark ettiğim şey buydu. İkinci şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet."

"Biraz daha yaklaş." O

da yana kayıyor.

"Saçların."

Gözlerini devirir. "Senin tanıdığın ilk sarışın ben değilim." "Değilsin, ama sarışın saçların ipek gibi yumuşaktı."

"Diğer sarışınların saçları yumuşak değil miydi?"

"Seninki kadar yumuşak değildi."

"Saçıma dokunmadan bile bunu anlayabildin mi?" "Gözüm çok keskindir."

Alt dudağını ısırarak gülümsemesini bastırır.

Ben başımı salladım. "Ve bu senin hakkında fark ettiğim üçüncü şey." Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Dudakların. Hamptons'da sürdüğün o parlak pembe ruj, gözlerimi senin o çekici dudaklarından ayırmamı neredeyse imkansız hale getirdi."

Şaşkınlık ve şok, onun muhteşem yüzünde açıkça okunuyor. "Vay canına, Bay Lindström, başka bir erkeğin kızını arzuluyordunuz."

Kaşlarımı kaldırırım. "Eski erkek arkadaşının annesinin, senin hokey efsanesi gibi bir adam olmadığın için ertesi gün seni terk edeceğini biliyordum."

Nefesini tuttu. "Sana bu hikayeyi anlattığımda bunu itiraf etmemiştin."

Omuz silkiyorum. "Bu sırrı mezara götürmeyi planlamıştım, ama şimdi sahte bir ilişki içinde olduğumuza göre, sana karşı dürüst olmam önemli."

"Ah, vicdanın sana galip geldi." "Öyle bir şey."

Parmağımın etrafına sarı bir saç teli doluyorum. "Teorimi doğrulayabilirim. Saçın ipek kadar yumuşak."

Ağır göz kapakları, koyu kirpiklerin arkasından bana bakıyor.

Saçını bıraktım ve hala soluk kırmızı ruj izleri bulunan alt dudağını başparmağımla okşadım.

Dudakları açılır ve nefesi kesilir.

"Az önce aklıma ne geldi biliyor musun?"

O başını sallar.

"Öpüşmeyi prova etmedik. Bu bizim sorumsuzluğumuz. İlişkisi olan insanlar öpüşür."

"Sahte flört etmenin kuralları var," diyor. "Okuduğum tüm kitaplarda, öpüşmeyi prova etmek hikayenin önemli bir anıdır."

"Öyle mi?"

O, coşkulu bir baş sallamayla cevap verir.

"Öyleyse, anlaşmamızı uzatmak istersem, pratik yapmamız gerekecek. Bu, sahte flört kurallarının bir parçası."

Gözlerinde merak parıldıyor. "Neden anlaşmamızı uzatmak isteyessin ki?"

"Active Kids, akşam galasından sonraki gün, Olimpiyatlara katılma şansı olan düşük gelirli ailelerin çocuklarını desteklemek için bir hayır yemeği düzenliyor."

"Ve benim sahte kız arkadaşın olarak oraya gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Bu yüzden anlaşmamızı yeniden görüşmek istiyorum."

"Basın da orada olacak mı?"

"Tabii ki."

"Neden halka açık bir yerde sevgi gösterisi yapmamız gerekiyor?"

"Unutma, bu bir imaj değişikliği. Daha ulaşılabilir olmam gerekiyor."

"Bilemiyorum bayım. Bana kalırsa, öpüşmeyi acilen öğrenme ihtiyacı, basının Kaz Lindström'ü artık buz pistinde ve dışında bir canavar olarak değil, sahte kız arkadaşına o kadar aşık ki ondan ellerini çekemeyen bir adam olarak görmesini sağlamak için değil, daha çok kendi çıkarlarına hizmet ediyor gibi geliyor."

"İkisi birden olamaz mı?"

"Biraz açgözlüsün, bayım."

"Daha kötüsü de söylendi bana, Goldilocks."

O gülümser. "Bana bu lakabı, kitap kurdu olduğum için mi taktın?"

"Takma adını seçtim çünkü sen, büyük kötü ayının yanına taşınan naif sarışınsın - büyük kötü ayı ve Goldilocks."

Elini alnına koyar. "Kurtar beni. Lütfen, beni büyük kötü ayıdan kurtar. Ve ah, biri bana diğer iki ayıya ne olduğunu söylerse çok sevinirim."

"Drama kraliçesi."

Pozunu bırakıp, geyik gözlerini bana dikti. "Sahte kız arkadaşın olarak, çeşitli duyguları hazırda bulundurmam önemli."

"Yarın bana eşlik etmeyi kabul ediyor musun?" "İyi bir amaç için yardım etmeyi kabul ediyorum."

Saçmalıyor ama ben de ona uymaya karar verdim. "İçindeki fedakarlık takdire şayan."

"Büyük bağışlar *senin* cebinden çıkıyorsa, fedakarlık yapmak kolaydır "Sen çok zekisin."

O çok zeki.

Kanepede kayarak, onun bükülmüş bacağına uyluklarım değene kadar ilerledim. Eğildim ve bir an bekledim.

Karşı çıkmadığında, üzerine çıkıyorum.

Onu kendime çekip, o güzel küçük ağzını benim ağzımla ele geçirme isteği beni tamamen sarıyor, ama sabırlı olmaya çalışıyorum. Çenesini öpüyorum.

Tek bir dokunuş.

Tek bir basit dokunuş ve çelik gibi sertleşiyorum.

O benimle yaşamaya başladığından beri kendimi zorla saygı duymaya zorladığım tüm sınırları aşan, belirleyici bir dokunuş.

Bu kadının her bir günahkar santimini yutmak için sabırsızlanarak, görevime devam ediyorum ve çenesini öpüyorum, sonra ince boynuna doğru kayıyorum. O inliyor ve boynunu uzatarak bana daha iyi erişim sağlıyor.

O da benim kadar bunu istiyor.

Uzun zamandır bu kadını sahiplenmeye takıntılıydım.

Sonunda, fantezim gerçeğe dönüştü.

Kokain kadar güçlü bir heyecan dalgası beynime çarptı.

Cildi sıcak, yumuşak ve esnek, tıpkı ıslak rüyalarımda hayal ettiğim gibi. Elim vücudunun uzunluğu boyunca kayıyor ve parmaklarım kot şortunun kenarının altına kayıyor. Elimi uyluğunun etrafına yayıyorum ve sıkıyorum.

"Oh, Tanrım, Kaz." Derin, kısık sesi nefes nefese çıkıyor.

Kalbim, kulaklarımda çınlayan aygırların ayak sesleriyle aynı ritimde atıyor. "Siktir, Harley, ne kadar zamandır bunu istediğimi bilemezsin."

Sana zevk verirken dudaklarından adımı duymak istedim."

Dokunuşumu yumuşatarak, iç uyluklarını okşuyorum.

Ağır göz kapakları bana bakıyor.

İçimde vahşi bir canavar alevlenir ve haykırarak canlanır.

Yeterince alay ettim

— Telefonu çaldı.

İnledim.

Geri çekilip yüzünü ellerimle kavradım. "Cevap verme."

Yeşil gözleri parlar ve gömleğimi daha sıkı kavrar. "Tamam." Nefesi sık ve yavaştır.

Telefon çalmayı keser.

İyi.

Programa geri dönelim.

Yine çalışıyor.

Siktir.

Yüzünü ellerimin arasında çevirip ekranını kontrol ediyor. Vücudu kaskatı kesiliyor.

Bakışlarım kahve masasının üzerinde duran rahatsız edici cihaza kayıyor ve bana doğru yanıp sönen bir isim görüyorum.

A. Monte Cristo.

İki elini göğsüme koyar ve beni iter.

beni.

Harley'nin solgun teni domates kadar kırmızıya döner.

Endişe... Hayır, korku, onun ceylan gözlerinde parıldıyor.

Bir anda ateşli ve tedirgin halinden donakalmış bir hale geldi.

"Seni kim arıyor?" Bu kadar meraklı olmamam gerekirdi, ama bir şeyler dönüyor.

Koltuğunda kıpırdanarak bacaklarını gövdesine doğru çekti ve kucakladı.

"Harley mi?"

Cihazı sanki nükleer silahmış gibi bakıyor. "Kim arıyor seni? Eski erkek arkadaşın mı?"

Kafasını salladı.

Telefonu üçüncü kez çalar.

Yüzünde bir gölge geçer. Kaşlarımı çatırım.

"Belki cevap vermelisin."

Elini telefona uzanırken titriyor ve aramayı kabul ediyor. "Alo, bir dakika izin ver." Kanepeden kalkıyor, telefonu yanına indiriyor ve bana bakıyor. "Ben..." Boğazını temizliyor. "Seni rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden bu aramayı üst kattaki misafir odasında cevaplayacağım."

"Burada kalman beni rahatsız etmez." *A. Monte Cristo'nun kim olduğunu bilmek istiyorum.*

"Yukarı çıksam daha iyi olur." Tavanı işaret ediyor.

Çenem sıkılıyor.

Havadaki enerji o kadar dramatik bir şekilde değişti ki, başım dönüyor.

Kafamda bir alarm çalmaya başlar.

"Bir sorun mu var, Harley?"

Kafasını sallar, sarı saçları her yere dağılır. "Yok."

İnanmıyorum. "Bana karşı dürüst olabilirsin." "Senin endişelenecek bir şey yok."

Ona şüpheli bir bakış attım. O da zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Açıklaması içimde bir tedirginlik uyandırsa da, konuyu kapatıyorum. "Tamam."

Oturma odasından fırlayarak merdivenlere koşar.

Ben dinlenirim sırtımı sırtımı duvara kanepeye kanepeye ve bırak bırak başımın geriye doğru düşmesine izin veriyorum.

Nefes alıp uzun bir nefes verdim.

Bana yalan söylüyor.

Bölüm 24
Beni terk etme
Kazimir

" Bana zarar
verme."
Birden
uyanırım.
Harley.
"Lütfen, bana zarar verme."
Battaniyeyi üzerimden atıp uzun bir adımla onun yatağına
ulaşırım.
"Öyle deme," dedi Harley. "Ben onlar gibi değilim. Sana söyledim,
ben onlar gibi değilim."
Yatağa vuruyor, kolları yorganın altında çırpınıyor. Yatağa
oturuyorum.
Tıpkı buraya taşındığından beri her gece olduğu gibi, bir kabus
uykusunu bölüyor.
"Harley." Nazikçe elimi uzatıp onu
sallıyorum. Birdenbire doğruluyor.
Karanlık odada, iri gözlerinin beyazı belirgin bir şekilde görünüyor.
Korkmuş durumda.
Yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum, böylece bana odaklanabilir.
"Sen benim evimdesin ve güvendesin," diyorum. "Kimse sana
zarar vermeyecek."
Tişörtümü tutuyor. "Kaz, ben onlar gibi değilim. Bana inanmalısın."
Kimlerden bahsediyor?
"Onlar gibi olmadığından eminim."
"Değilim. Ben iyi biriyim..." Sesi kırılır ve gözyaşlarına boğulur.

Tanrım.

O telefon geldiğinden beri ruh hali birdenbire değişti, neşeli bir kadından içine kapanık birine dönüştü. Tatlıların cazibesi bile onu odasından çıkarmaya yetmedi. Ben gece nöbetimi almak için odasına girene kadar kendini odasına kapattı.

Ne olup bittiğini öğrenmek istediğimde, bu konuyu geçiştirmemeliydim.

Vücudu kollarımda titrerken, hıçkırıkları ağlamaya dönüşüyor. "Şşş."

Kahretsin, kendimi işe yaramaz hissediyorum.

Bu akşam onu arayan kişi onda bir şeyleri tetiklemiş.

Bu A. Monte Cristo ile onun bağlantısı nedir ve o kişi onu nasıl etkiliyor?

Ağlaması dinince, avucumla saçlarını okşuyorum. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

İki eliyle tişörtümü sıkıca tutuyor, sanki tutmazsa bir dalga tarafından sürüklenecekmiş gibi. "Gitme."

Onun yalvarışı mideme yumruk gibi çarptı.

"Koltuğa oturacağım." Başımı pencereye doğru çeviriyorum.

Kız başını sallar. "Hayır, gitme. Beni bırakma. Lütfen, Kaz."

Sesindeki acı beni parçalıyor.

Öldürmem gereken öcü kim?

Nefesimi veriyorum. "Tamam."

Onu yatırıp, yanına çarşafın altına girip kollarımla sarıyorum.

Sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmak istercesine bana doğru yaklaşıyor.

Göğsümü yastık olarak kullanıyor, kolunu belime doluyor ve çıplak bacaklarından birini benim bacağıma doluyor. Benim bacağıma doladığı bacağının baldırını elimle kavriyorum.

Başının üstünü öperim. "Buradayım, Harley. Söz veriyorum, seni koruyacağım."

Onu kollarımda tutarken birkaç saniye geçer.

Nefesi yavaşlar.

Güzel. Uykuya dalmış.

Vücudu sarsılır.

Gerginleşiyor

um.

"Ben onlar gibi değilim," diyor zayıf bir sesle.

Onu bu duruma sokan kişi yi bulduğumda, o pıslığın boynunu kıracağım.



Basını durdurun, çünkü cehennem dondu.

Kazimir Lindström, koluna yeni bir güzel kadın takmış olarak kırmızı halıya çıktı ve gülümsedi. Evet, doğru okudunuz. Somurtkan hokey efsanesi gerçekten gülümsedi. Ve bu mucize dün gece Active Kids yardım galasının kırmızı halısında gerçekleşti. Bu zor yakalanan gülümsemenin görülmesi, Portekiz'in Fatima kentinde Meryem Ana'nın ilk kez görülmesi kadar büyük bir heyecan yarattı.

Ancak bu gülümseme, Kazimir'in neşeli ruh hali kadar geçiciydi. Etrafta hokey diski, sopa veya pist yoktu, ancak Olimpiyat altın madalyasını kazanan takımın kaptanı ile buz pistinin kötü şöhretli veledi arasındaki epik hokey kavgasından kıl payı kurtulduk. Eski üvey baba ile eski üvey oğul, aynı kadının ilgisini çekmek için rekabet ederken, aralarında bir hesaplaşma yaşandı. Kazimir, kız arkadaşının onurunu koruyan koruyucu bir erkek arkadaş olarak bu kavgadan galip çıktı. Chett Frostburg ise iki yeni lakap kazandı: Yırtıcı ve küfürbaz pislik.

Kaynaklarımızdan aldığımız güvenilir bilgilere göre, söz konusu kadın Kazimir'in Grazie Mille'de savunduğu minyon sarışınla aynı kişi. İlk başta onu tanıyamadık çünkü Cinderella'nın dönüşümü bizi hayrete düşürdü, ama bu o. Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyorum, ama bu olay yasak bir aşk hikayesi gibi görünmeye başladı. Gelişmeleri takip etmeye devam edin.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 25

Baştan çıkarıcı küçük Goldilocks

Kazimir

Bana sarılan vücut hareket edince gözlerimi açtım.

Harley'e bakıyorum.

Sarışın saçları göğsüme yayılmış.

Onun yüzündeki saçları eliyle çekiyorum ve o uykulu bir ses çıkarıyor. Bacağını kaldırıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

Aile mücevherlerine dikkat et, tatlım.

Orada yatarken tavana bakarken, sadece vücudumdan vücuduna sızan sıcaklığa odaklanabiliyorum. Her nefes alışında, büyük göğüsleri göğsüme bastırıyor.

Siktir.

Sabah ereksiyonumu elimle kapattım ve iniltiyi bastırdım.

Aylardır seks yapmadım ve Harley ile tekrar karşılaştığımdan beri, ıslak rüyalarımda göreceğim tek yüzün onunki olmasından korktuğum için mastürbasyon bile yapmadım. O benim oda arkadaşım olduğundan beri, onu ne kadar istediğimi saklamak için o kadar paranoyak oldum ki, günlerdir sikimi elime almadım. Şimdi, ölüyorum.

Harley burnunu göğsüme sürtüyor.

Bu his, testislerime bir karıncalanma hissi veriyor.

Küçük elini tişörtümün altına sokuyor ve gözlerim şaşşı oluyor.

Beni öldürüyor.

Bu yataktan kalkmazsam, bu ızdırabı dindirmek için onu uyandırıp sikmek zorunda kalacağım.

Daha fazla dayanamayacağım.

Harley başını göğsümden kaldırıp vücudunu yatağa bırakıyor ve bana sırtını dönüyor.

Tanrı dualarımı kabul etti.

Kaşlarımı çatarak kendimi yukarı itip oturuyorum.

O neredeyse öpüşme, pratik yapmakla hiçbir ilgisi yoktu. Ağzımı onun ağzına koymak istedim.

Öpüşseydik, aramızdaki ilişki garip bir hal alacaktı.

Oda arkadaşı olarak uyum içinde yaşamak istiyorsak, bu felaket bir durum olurdu.

A. Monte Cristo, geçmemem gereken bir sınırı geçmemden beni kurtardı.

Başımı uyuyan sarışına çeviriyorum.

Bu kadından uzaklaşmam lazım. Kafamı karıştırıyor.

Yataktan kayarak kalkıp, aralık kapıya parmak uçlarında yürüdüm. Koridora çıktığımda, doğruca yatak odama yöneldim ve banyoya doğru sendeledim. İçeri girip, elimle eşofmanımın ipi çekerken, ayağımın topuğuyla kapıyı arkamdan kapattım. Çılgınca aceleyle, eşofmanımı ve boxerımı aşağı indirdim. Ereksiyonum serbest kaldığında inledim.

Birkaç saniye sonra kendimi kaybedeceğim.

Duşa giriyorum, ayarlarla oynuyorum, sırtımı jete çeviriyorum ve sıcak suyun üzerime sıçramasına izin veriyorum.

Penisimi avuçlarım ve birkaç kez okşadıktan sonra sert ve hızlı bir şekilde mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

Elimle etli sikimi pompalarken, aklımda sadece misafir odamda uyuyan seksi oda arkadaşım var.

Dün geceki neredeyse öpüşmeye geri dönüyorum.

Gözlerinde okuduğum açıkça belli olan şehvet, damarlarımda dolaşan roket yakıtı gibi etki yarattı. Onun tadının nasıl olduğunu öğrenmek için bir nefes uzaktaydım.

Neden A. Monte Cristo'ya teşekkür ediyordum ki?

Sarışın bombayı gördüğümden beri kurduğum fanteziyi gerçekleştirmemi engellediği için o pisliği lanetliyorum.

Elim ucuma her dokunduğunda dişlerimi sıkıyorum.

Çok uzun zamandır sikimi ihmal ediyordum.

Diğer elimle testislerimi avuçlayıp sıkıyorum. "Tanrım."

Hedonistik bir görüntü gözümün önüne geliyor.

Harley dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle testislerimi kavrarken, ben onun boğazına kadar giriyorum, yüzünden gözyaşları akıyor, benim büyüklüğüme alışmaya çalışırken zorlanıyor.

O kadının ağzı, karşı konulması imkansız bir cazibe.

Onu öpmek benim sonum olurdu, ama o dolgun dudakların beni emmesi benim sonum olurdu.

Neyse ki ikisi de olmayacak.

Yavaşladığımda düşük bir homurtu çıkardım, böylece tekrar tabana kaymadan önce ucumu okşamak için ekstra zaman kazanmış oldum. Başım geriye doğru eğildi.

"Harley..."

Gözlerimi indirip, kalınlığımı yukarı aşağı pompalıyorum.

Siktir, diğer dudaklarını tatmak için her şeyi verirdim.

Onun geliyor bozulmuş her her dilimin dilim olurdu
olacak aşkın bir deneyim olurdu. Bundan eminim.

Sikimi daha hızlı okşuyorum.

Güzel küçük amın benim için fışkırır mı, Harley?

Umarım. Onun sıvılarını yalamaktan başka bir şey istemem, lezzetli bir damla bile boşa gitmesin diye dikkatli davranırım.

Elim çılgın bir ritimle sikimi yukarı aşağı pompalıyor. Her vuruşla kontrolüm kayboluyor.

Hızımı artırıyorum, elime sertçe vuruyorum.

Düzensiz nefesler alarak öne doğru adım atıyorum ve diğer elimi fayans duvara dayıyorum.

Baştan çıkarıcı küçük Goldilocks. Benim dünyama daldın ve şimdi benim içime işledin.

Penisime bakıyorum.

Öfkeli damarlar penisimin gövdesini kaplıyor ve şişmiş testislerim, yükümü boşaltmak için sabırsızlanarak atıyor.

Tanıdık bir heyecan mide boşluğumda yükseliyor. Kalçalarımı sıkıştırıp hızlıca mastürbasyon yapıyorum. Bu kadına karşı vücudumu saran arzu akımı, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Orgazmım yaklaşırken elim çaresizce penisimin üzerinde kayıyor.

Bir, iki, üç kez pompalıyorum ve penisimin ucunu sıkıyorum. Bitti.

Siktir, ilk fışkırma o kadar güçlü ki fayanslara sıçrıyor. Harley'nin açık ağız aklıma geliyor ve ikinci fışkırma hedefi vuruyor. Testislerim patlarken biraz daha mastürbasyon yapıyorum, bacaklarım titriyor, orgazm beni neredeyse ayağımdan kaldırıyor, Harley dudaklarından spermi yalıyor ve spermle kaplı göğüslerine sürüyor.

Siktir.

Ne israf.

Benim spermim Harley'nin günahkar vücudunu işaretlemeli, ya da daha iyisi, onun güzel küçük boğazına fışkırmalı.

Sakinliğımi yeniden kazanırken suyun beni yıkamasına izin verdim.

Birkaç kalp atışı sonra, bir tür denge bulmama yardımcı olması gereken rahatlama, hiç de öyle olmadı.

Hâlâ bir yay kadar gerginim. Başımı öne eğiyorum.

Bu kadını kafamdan çıkarmak için daha sert bir şeye ihtiyacım var.

Aksi takdirde, bu hayırseverlik öğle yemeğini asla atlatamayacağım.

Bölüm 26

Acıt

Harley

Bir sarsıntıyla uyanıyorum, gözlerim birden açılıyor.

Lambayı uzanıp ışığı açıyorum. Kaz ortalarda yok.

Hayal kırıklığı beni kaplar.

Elimi saçlarımın arasından geçirip uzun bir nefes veriyorum.

Bu kabuslar benim sonum olacak.

Suçlayıcı bir şey mi söyledim?

Kahretsin.

Uzun bir süre orada oturup etrafıma bakıyorum ve Kaz Lindström'ün beni kurtardığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Dostum, bu yatak odasından taşınıp, paramın yettiği küçük bir daireye taşındığımda, hayatım çok kötü bir şekilde değişecek.

Onun arabalık evi benim güvenli limanım oldu.

Hayır. O benim güvenli limanım oldu.

Bu adam benim içime işledi ve onunla geçirdiğim her dakika daha da derine iniyor.

Gözlerim, beni evine aldığından beri parlak zırhlı şövalyemin uyuduğu boş koltukta takılıyor. Sadece asla alamayacağım Hermes battaniyesi koltuğun üzerinde düzgünce katlanmış duruyor. Bakışlarım yatağın diğer tarafına kayıyor. Çökmüş yastık ve buruşuk çarşaflar bunun bir rüya olmadığını gösteriyor.

Kaz dün gece benim yatağımda uyudu.

Elimi uzatıp yatağın onun tarafına dokunuyorum. Artık sıcak değil.

Dün geceki yasadışı derecede ateşli sahne gözümün önüne geliyor.

Dudakları benimkilere hiç değmemiş olsa da, bir ışık anahtarı gibi açıldım.

Eğer hala benim sahte kız arkadaşı olmamı ve öpüşme pratiği yapmamı istiyorsa, dün geceki sahneye bakılırsa, ki o sahne doğrudan baharatlı bir aşk romanından çıkmış gibiydi, dudakları benimkilere değdiği anda alev alacağım.

"Lanet olsun Harley, sana zevk verirken dudaklarından adımı duymayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin."

Hiçbir erkek bana buna benzer bir şey söylememişti.

Kalbim sıkıştı.

O bunu o anın heyecanıyla söyledi. Daha fazlası değil. Daha azı da değil. daha az.

Dışarıdan huysuz görünen ama içten içe iyi kalpli oda arkadaşşıma karşı hisler beslememem gerektiğini biliyorum. Beni sokaklarda yaşamaktan kurtaran tek adama bağlanmamam gerekir. Yine de, ilgilenilmeyi, sevgiyi özleyen ihmal edilmiş tarafım, Kaz gibi başarılı bir adamın bana öyle şeyler söylemesinden ve bana öyle bakmasından zevk alıyor.

Keşke Kaz gibi bir erkeğe layık olsaydım.

Keşke gerçek bir kız arkadaş olabilseydim.

Keşke karavan parkında yaşayan bir ailenin kızı olmaktan daha fazlası olabilseydim.

Lanet olası karavan parkında yaşayan ailem.

İki elimi yüzüme sürüyorum.

Ekranımda yanıp sönen ismi gördü.

Kaz bugün binlerce soru soracak ve ben de her birini ustaca geçiştirmek için akıllıca bir yol bulmak zorunda kalacağım.

Yalan söylemekten, gerçeği çarpıtmaktan veya kaçınmaktan nefret ediyorum, ama başka seçeneğim yok...

Kapının diğer tarafında yüksek sesli müzik yankılanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Pazar sabahı saat yedi buçuk, bu kadar erken saatte aksiyon filmi mi izliyor?

Epik film müziği şimdi daha yüksek sesle çalıyor.

Üstüne, garip bir ses yankılanıyor.

Vur. Vur.

Vur.

Vur.

Ne oluyor?

Çarşafı çekip yataktan kayıyorum.

Ayaklarımı terliklerime sokup kapıya doğru yürüdüm.

Müzik o kadar güçlü ki, sanki surround ses sistemli bir sinema salonunda oturuyormuşum gibi. Banyoya gidip işimi hallediyorum, dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum. Bir lastik bant alıp yataktan kalkınca dağınık saçlarımı başımın üstüne topluyorum.

Neler olup bittiğini öğrenmeye kararlı bir şekilde banyodan çıkıyorum.

Sesi takip ederek, en üst katın karşı tarafında bulunan Kaz'ın ev spor salonuna giderim. Egzersiz yaptığı odanın duvarı camdan olduğu için, orada şaşkın bir şekilde dururum.

Kaz, lacivert spor şortundan başka bir şey giymeden bir şaheser gibi duruyor.

Tanrım.

Bütün vücudum kızarıyor çünkü... Kahretsin, Kaz Lindström'ün gömleksiz hali bir sanat eseri.

193 cm boyunda, saf kas.

Onu bu şekilde dikizlememem gerektiği için, birçok farklı şekilde onun mahremiyetini ihlal ettiğime eminim, ama ayaklarım yere yapışmış gibi.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Bu tamamen yanlış, ama onun Roma gladyatörü gibi görünmesi beni çok tahrik ediyor.

Nefesimi tutarak, ihmal ettiğim amcığımı tatmin etmek için odama koşma dürtüsüyle mücadele ediyorum - bunu o kadar uzun zamandır yapmadım ki, en son ne zaman klitorisimle oynadığımı hatırlamıyorum. Uyluklarımı birbirine sıkıştırmaya devam edersem, sadece ona salya akıtarak orgazm olabileceğime eminim.

Gözlerim onun oyulmuş vücudunda dolaşıyor ve kaslı pazılarına takıldığında iri iri açılıyor. Viking savaşçısı dövmesi hem tehditkar hem de çekici. Bu açıdan sağ kolunda dövme olup olmadığını anlayamıyorum, ama varsa eminim çok havalıdır.

Büyükannesinin ona krallar ve prenslerin taşıdığı, "barışın yok edicisi" anlamına gelen Slavca bir isim vermesine şaşmamalı.

Onun düşünceli ve vahşi görünümü kesinlikle iç çamaşırlarımı mahvediyor.

Dikkatim, sopayla dövdüğü mankene kayıyor.

Sanki bir düşmanla savaşıyormuş gibi.

Kahretsin. Bu adam yaptığı her şeyde çok yoğun.

Kaz mankenin etrafında dolaşıyor ve bana mankenin büyük beden siyah tişörtündeki sloganı okuma fırsatı veriyor: "Acıtın".

Kaz dönüyor dönüyor ve yaptı bir dönerek tekme atar, neredeyse mankenin kafasını koparır.

Birkaç adım geri çekildim.

Vay canına.

İki ayağıyla yere indiğinde, doğrudan bana bakıyor.

Gözlerimi kırpıyorum.

Tekrar gözlerimi kırpıyorum.

Gözlerim göğsündeki seyrek kıllara takılır.

Çok lezzetli.

Gözlerimi indiriyorum.

Önemli yerleri örten şortu, V şeklindeki kaslarını ve çekici bir karın çizgisini ortaya çıkarıyor.

Tanırım.

Elini beline koyar ve duruşunu değiştirir. Gözlerim onun gözlerine doğru sıçrar.

O spor bir ifade bir bir Sinirlilik.

Huysuzluk.

Onun egzersizini böldüm.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırıp el sallıyorum.

"Günaydın." Camın diğer tarafından, sadece dudaklarımı okuyabiliyor.

Birkaç nefes boyunca beni inceliyor, terli kocaman göğsü inip kalkıyor.

Bana eliyle içeri gelmemi işaret etti.

Kapıya doğru koşarım.

Sopayı bırakır, konsol masasına gider, telefonunu alır ve ona dokunur, surround hoparlörlerden sızan epik müziği keser.

Parlak mavi gözleri benimkilere doğru kalkar. "Günaydın, Goldilocks. Umarım müzik seni uyandırmamıştır. Sesini kısmaya çalıştım."

Bu düşük müydü?

"Uyanıktım." Gözlerim manken üzerinde kaydıktan sonra Kaz'a odaklandı. "Viking dövmesi muhteşem. Diğer kolunda ne var?"

Vücudunu eğdi.

Karmaşık dövme, onu efsane yapan spora göz alıcı bir saygı duruşu niteliğinde ve forma numarası olan 22 gururla sergileniyor.

"Dövme yaptırmaya cesaret eden insanları takdir ediyorum," diyorum. "Ben o tür bir acıya dayanacak kadar cesur değilim."

"Hokey oyuncusu olarak en büyük üç başarıımı anmak için acıya katlandım," diyor. "Her Stanley Kupası'ndan sonra bir tane yaptırdım." Sol kolunu, sağ kolunu ve sağ ön kolunu gösteriyor.

"Olimpiyat madalyaların için dövme yaptırmadın mı?"

Kafasını sallar. "Olimpiyatlarda kazanmak inanılmaz bir onurdu, ama aynı zamanda biraz da hayalperestlikti. Kanada ve Rusya bu oyunda devler ve tahtlarından indirilmesi zor. NHL'ye seçildiğimde, Stanley Kupası'nı en az üç kez kaldırmayı hedefledim, babamdan iki kez daha fazla."

Sopayı eline alır ve çıplak ayaklarının parmak uçlarında dans eder gibi hafifçe zıplar.

Vur. Vur.

Vur. Vur.

"Sanırım tembel bir pazar sabahı felsefesine bağlı değilsin," diyorum.

"Hayır."

Hızlı bir şekilde dört kez daha mankeni vurarak fikrini vurgular.

"Ne bu o zavallı aptal ne ne böyle böyle kötü muameleyi hak eden?"

"Escrima, Filipinler'in ulusal dövüş sanatıdır."

Tamam.

"Jamison burada" — o parmağıyla bunu mankeni mankeni göstererek — "bana bana çalışmamı sağlıyor" — boynunu çatırdatıyor —

"duygularımı."

Vur.

Vur. Vur.

Vur.

Jamison sallanır.

Burada tehlikeli bir alanda yürüyorum, ama bilmem gerek.
"Galada Chett ile yaşadığın çatışmayla ilgili duygular mı? Yoksa..."
Dudaklarımın içini ısıırıyorum.

Gözleri okyanus mavisi renginden fırtınalı, koyu maviye dönüşür.
"Güvenlik görevlileri Chett'i binadan dışarı çıkardıkları andan itibaren,
o artık benim sorunum değildi. O veledin beni üzmesine izin verecek
kadar onu umursamıyorum."

Onun sözlerine irkiliyorum.

Benim yüzümden zavallı Jamison'ı dövüyor mu?

Yaklaşıyor.

Uzun bir süre bana bakıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sarılırim.

Hiçbir şey olmayacak.

Derin bir nefes alıyorum, kaçınılmaz olan askeri düzeyde zorlayıcı
sorgulamayı bekliyorum.

Kaz derin bir nefes aldı.

Sonuçlarla yüzleşme zamanı.

"Dinle Harley, sen yetişkin bir kadınsın, bu yüzden dün geceki
telefon görüşmesinin neden ayaklarının altından halıyı çekmiş gibi
hissettirdiğini sana zorla anlatamazsın." Burun delikleri genişliyor.
"Ama artık benim oda arkadaşımsın, sana karşı herhangi bir tehdit
varsa, bunu bilmem gerekiyor."

Ona gerçeği söylemek, yükümü onun omuzlarına yüklemek
istiyorum, ama suç ortaklığı etiketi yapıştırmamasından korktuğum için
susuyorum.

"Herhangi bir tehdit yok. Arayan kişi, benimle görüşmek isteyen
biriydi." Omuz silkiyorum. "Hepsi bu." Umarım yalanımı anlayamaz.

Gözleri kısıılır. "Yani, o kişinin sana söyledikleri dün geceki kabusu
tetiklemedi mi?"

*O kişinin söylediği her şey kabusa katkıda bulundu. "Hayır." Beni
uzun bir süre inceledi.*

Konsoldaki telefonu çalar.

Zil sesi kurtardı beni.

Ona doğru gidip telefonu aldı.

"Erik'ten bir mesaj." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Görünüşe göre, birkaç ünlü dedikodu ve eğlence sitesinin manşetine çıkmışız."

Bana bir çıkış yolu sağladığın için teşekkürler, Erik.

"Hemen hallediyorum." Odama koşar, telefonumu alıp Kaz'ın spor salonuna geri dönerim.

"Manşetleri okursan en iyisi olur," diyor bana.

Arama yaparken parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Önce en sevdiğim dedikodu sitesini okudum.

Just Spotted asla hayal kırıklığına uğratmaz, ama beni tanımlama şekillerine şaşıyorum. Sonra anlıyorum.

Kahretsin. Just Spotted'ın radarına girmişim.

Neyse ki benimle ailem arasındaki bağlantıyı kurmak zor. Yine de, daha derinlere inmesinler diye Tanrı'ya dua ediyorum.

Birkaç arama daha yapıyorum.

İlk sonuçta kahkahayı patlattım.

**"BU BİR GÜLÜMSEME MİYDİ YOKSA KAZ LINDSTRÖM ACTIVE KIDS'İN
KIRMIZI HALI ÜZERİNDE GAZ MI SALDI?"**

"Ne komik?"

Telefonumu ona

doğru çeviriyorum.

O da yüzünü

buruşturuyor.

Kıkırdayarak gülüyorum.

Biraz daha aşağı kaydırıyorum.

**"KAZ LINDSTRÖM, DÜN GECE ACTIVE KIDS GALA'SINDA ÇARPICI, GİZEMLİ
BİR SARIŞINLA ŞIK BİR ŞEKİLDE GÖRÜNDÜ"**

Aman Tanrım, basın beni çarpıcı bulmuş mu?

Küçük bir sevinç dansı

yapıyorum. "Ne?" Kaz

kaşlarını çatıyor.

Ona manşeti gösteririm.

Kaşlarını çatması geçer. "Bir kez olsun basın doğruyu söylemiş. Dün gece muhteşemdin."

Kalbim durmak bilmiyor. Bu adam.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum.

*"KAZ LINDSTRÖM, ETKİLEYİCİ TASARIMCI MÜCEVHER
KOLEKSİYONUNLA YENİ KIZ ARKADAŞINI ŞIMARTIYOR"*

Evet, adam beni tamamen şımarttı.

*"KAZ LINDSTRÖM VE GİZEMLİ SARIŞIN — DÜN GECE ACTIVE KIDS
GALA'DA GÖZ DOLDURAN ÇİFT"*

Arama çubuğuna eski sevgilimin adını yazıyorum.

*"CHETT FROSTBURG, NHL OYUNCUSU YARDIM GALASINDA AGRESİF
DAVRANIŞ SERGİLEDİKTEN SONRA MEKANDAN EŞLENEKTİRİLDİ"*

*'CHETT FROSTBURG: YETENEKLİ NHL OYUNCUSU. NE YAZIK Kİ TUTUMU
BERBAT'*

Biraz daha aşağı kaydırıyorum ve irkiliyorum.

"KAZ LINDSTRÖM, ESKİ ÜVEY OĞLUNUN ESKİ KIZ ARKADAŞIYLA ÇIKIYOR MU?"

Tamam, bu son soru beni bir hokey hayranı gibi gösteriyor.

"Karar ne, Harley? Chett ve benim hakkımda konuşan var mı?"

Ona telefonumu uzattım.

O başını sallar. "Beklediğim kadar kötü değil."

"Hayır, değil. Chett veya Devlyn bu öğleden sonraki yemeğe davetli mi?"

"Kabul etmeden önce koyduğum tek şart buydu. Yani bugün ikisiyle de uğraşmak zorunda kalmayacağız."

"İyi..."

Telefonum çalışıyor.

Kaz telefonu bana geri verir.

Ekranımda yanıp sönen ismi görünce inlerim. "Dün gece seni arayan kişi mi?"

Kafamı sallarım. "En iyi arkadaşım."

"Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

Çünkü herkese yalan söylüyorum ve her şeyin yüzüme patlamasını bekliyorum. "Korkmuyorum."

Bana "Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor"

bakışı atıyor. Telefonum çalmayı kesiyor.

"Onu geri aramak mı istiyorsun yoksa kahvaltı mı yapmak..." Telefonum tekrar çalar.

"Arkadaşınla konuşmana izin vereceğim, ben aşağı inip kahvaltıyı hazırlayacağım."

Başımı sallıyorum. "Hemen aşağı iniyorum."

O başını sallar. "Acele etme." Telefonum

çalmayı keser.

Onunla o kadar uzun süre konuşmak istemiyorum. Böylesi daha güvenli. "Tabii."

Evindeki spor salonundan çıkar ve ben onun arkasından bakarım. Başımı yana eğip, sıkı kalçalarını, belirgin bacaklarını ve şişkin baldır kaslarını iyice incelerim.

Ciara tekrar arar.

Video görüşmesini kabul ediyorum.

"Chett'in eski üvey babasıyla mı çıkıyorsun?" Açık kahverengi gözleri kocaman.

"Sana da mutlu pazarlar, canım."

"Saçmalamayı kes, Harley."

İç çekiyorum. "Evet. Yeni bir ilişki."

"Yeni mi? Paran bol olsa da umurumda değil, hiçbir erkek ilişkisi yeni başlayan bir kadına Bvlgari almaz."

Kaz ve benim Grazie Mille'de yeniden bir araya geldiğimizi, onun beni koruduğunu ve eski bir NHL All-Star oyuncusunun sahte kız arkadaşı olduğumu anlatıyorum, ama sahte erkek arkadaşımın ev arkadaşım olduğumu söylememeye çalışıyorum. Yoksa evim hakkında çok fazla soru soracaktır. Hikayemi dün geceki galadaki çılgın olaylarla bitiriyorum. "Eski karısı tam bir inek gibi," diyor Ciara. "Bu, oğlunun bu kadar pislik olduğunu açıklıyor."

Başımı salladım.

"Sanırım o, seninle oğlu arasındaki ilişkiyi bitirerek sana bir iyilik yaptı."

"Ona çiçek göndermeliyim."

"Kaz ile çıkmak, Chett ile çıkmaktan çok daha büyük bir adım," diyor. "İki erkek birbirinden daha farklı olamazdı."

Çenesini okşuyor. "Onun sahte kız arkadaşı olduğunu söylüyorsun, ama o fotoğrafta adamın sana bakışları... hiç de aldatıcı bir izlenim bırakmıyordu."

Bunu doğrulayabilirim. "Hepsi rol, Ci." Tereddüt ediyorum. "Sana söylemediğim başka bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Kaz bana halkla ilişkiler sorumlusu ve sosyal medya yöneticisi olarak bir iş teklif etti ve ben de kabul ettim."

Ciara kaşlarını çattı. "Anladığım kadarıyla müşterinle işler yolunda gitmedi. Ekonomik durumdan dolayı, kurumsal çiçekçiye geri dönmek çok zor olur mu?"

O gemi çoktan yola çıktı. "Öyle olurdu. Bu, gerçekten dışımı geçirebileceğim harika bir fırsat. Ve onun hayır kurumuyla ilgili bilgileri yaymaktan sorumlu olmak oldukça inanılmaz olurdu."

"Öyleyse senin adına sevindim," diyor. Yine çenesini parmaklarıyla dokunuyor. "Yani, eski erkek arkadaşının eski üvey babası olan yeni patronunla sahte bir ilişki içindesin. Hikayen bir aşk romanı olsaydı, birçok ilgi çekici klişeyi içerecekti: hokey romantizmi, huysuz x neşeli, zıt kutuplar birbirini çeker, sahte erkek arkadaş, ofis romantizmi, eski erkek arkadaşın üvey babası, yaş farkı, yasak aşk. Atladığım başka bir şey var mı?"

Gülmek istiyorum, ama sözleri kalbimi sıkıştırıyor.

Tüm aşk romanları mutlu sonla biter. Benim yüküm, dünyanın en büyük yolcu gemisini batıracak kadar ağır. Kaz gibi bir adam çok daha iyisini hak ediyor.

Bölüm 27

Artık benim dünyamın bir parçasısın

Kazimir

Şoförlü araba, Empire State Binası'ndan birkaç blok uzaklıkta bulunan 5. Cadde'deki The Fifth çatı barının önüne yanaşıyor.

Şoförün omzuna dokunuyorum. "Bayan için kapıyı ben açayım."

"Peki efendim."

Arabadan iner, ceketimi düzeltir, kapıyı kapatır ve aracın arkasından Harley'nin yanına dolanarak ona yardım ederim.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde arabadan iner. "Vay canına." Bakışları, tarihi cephesi korunmuş binayı süzer.

Arabanın kapısını kapatıp kaputu hafifçe vuruyorum. Şoför el sallayıp uzaklaşıyor.

"The Fifth'i duymuştum, ama bu ikonik binaya gireceğimi hiç hayal etmemiştim," diyor Harley.

"Sana sahte kız arkadaşım olmanı istediğim için mutlu değil misin? Hayatında yapmak istediğin şeylerden birini gerçekleştirmen için sana yardım ettim. Rica ederim."

O gülüyor. "Sahte erkek arkadaşım olmanın avantajları var, örneğin böyle önemli bir an için uygun bir gardırop sahibi olmak gibi."

Onu baştan aşağı süzerim. "O elbise senin için tasarlandı."

"Teşekkür ederim." Dudaklarında açan gülümseme, baharda açan şakayık buketi kadar muhteşem.

Bana cilveli bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor. Yine neşeli haliyle geri dönmüş.

Harley'nin en yakın arkadaşıyla yaptığı sohbet, dün gecedan beri moralini düzeltmemişti. Hâlâ içine kapanık bir haldeydi. Dün yaşanan korkutucu olaydan sonra, Grazie Mille'nin sahibine brunch servisinin sorunsuz geçeceğinden emin olmak için restorana uğrayacağıma söz verdiğim için, sabah saat dokuzda taksinin arka koltuğunda oturmuş Manhattan'a doğru yol alıyordum. Evde kalsaydım bile,

Harley'nin açılacağını sanmıyordum. Onu almak ve Grazie Mille'ye götürmek için şoförlü bir araba tuttum. Arka koltuğa oturduğumda, kalbim birkaç saniye durduktan sonra tekrar atmaya başladı.

Beyaz giyinmiş haliyle bir melek gibiydi. Kırmızı giyinmiş haliyle ise bir femme fatale.

"Dün geceki elbise gibi - ve Saks'tan bana aldığın diğer her şey gibi - çok güzel." Omuzlarından sarkan sarı saçlarını hafif dalgalar halinde tarıyor. "Boyum uzun olmadığı için, midi elbiselerin beni cüce gibi göstereceğinden hep endişelenirdim, ama Judith bana bunun kesimle ilgili olduğunu söyledi. A-line kesimin vücudumu daha uzun göstereceğini söyledi. Haklıydı. Bu kırmızı dantel elbise tam da bunu yapıyor."

Kırmızı renk saçlarını ve gözlerini öne çıkarıyor.

En sevdiğim kısmı elbisenin korsajı. Kahretsin, o ince askıları dişlerimle çıkarmak istiyorum. "Judith işini iyi biliyor."

O da başını sallıyor. "Ve tavsiye ettiği strappy nude topuklu ayakkabılar elbiseyi tamamlıyor." Ayağını uzatarak kırmızıya boyanmış narin ayak parmaklarını gösteriyor.

Kırmızı elbise. Kırmızı dudaklar. Kırmızı tırnaklar.

Kırmızı giysili kadın, zamansız bir film yıldızı kadar nefes kesici bir görüntü. gibi.

Harley'nin ayaklarında sadece o topuklu ayakkabılar varken ben onun amina girerken bacakları omuzlarımin üzerinde sallanıyor, gözlerimin önünde parlıyor.

Siktir.

Kafamı sallayarak uygunsuz düşüncüyü kafamdan atıyorum. "Güzel topuklu ayakkabılar," diyorum.

O da parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. Benim sikim ise seğirerek cevap veriyor.

Sakin ol, evlat.

Başını yana eğip gülümsemesi kaybolur. "Şimdi fark ettim. Kırmızı halı yok. Fotoğrafçılar yok. Anlaşılan bugünkü öğle yemeği dün akşamki akşam yemeğinden daha sade geçecek."

"Binanın sahibi veto etti," diyorum. "Kalabalık toplanırsa 5. Cadde tıkanır ve polis memurlarının binada bulunması gerekir. Bu çok zahmetli bir iş. Fotoğrafçılar çatı katında bekliyor olacaklar. Fotoğraf çekimleri

Orada daha iyi, neyse. atı katı New York'un eşsiz manzarasını sunuyor."

"Sabırsızlanıyorum," diyor. "Binanın sahibini tanıyor musun? Hokey hayranı mı, yoksa restoranlarından birinin müşterisi mi?"

"En sevdiği Creamy Heavens dondurma çeşidini asla tahmin edemezsin."

Yanakları kızardı, elbisesiyle yarışarcasına. "Beni kandırmaya çalışıyorsun "

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Logan Ellison bir seferde yarım düzine Harley's Java Jolt dondurması alıyor." Gözleri kocaman oluyor.

Ben de bu kadar aptalca konuşmaya devam edersem, benim de gözlerim o kadar büyür.

Boğazımı temizliyorum.

"Onunla üye olduğum iş kulübü aracılığıyla tanıştım."

"Max Keller ile tanıştığın, Grazie Mille'nin sahibine yardım etmeni isteyen aynı yüksek bahisli kulüp."

"Evet." Kaşlarımı kaldırırım. "Birisi dikkatli dinlemiş."

"Sosyal medya yöneticin ve halkla ilişkiler sorumlusun olarak, işleri takip etmezsem işimi kötü yaparım."

Aklımda aniden Harley'nin üstümde, kovboy kızı pozisyonunda olduğu bir görüntü belirir.

Zıplayan görüntüyü gözlerimi kırparak uzaklaştırırım.

"Resmi başlangıç tarihiniz yarın ve şimdiden harika bir iş çıkarıyorsunuz," diyorum.

O başını sallar. "Sen benim için yabancı bir dünyada yaşıyorsun." "Biliyor musun, Goldilocks? Artık sen de benim dünyamın bir parçasısın." Gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey belirir.

"Nefes kesici bir manzara sunmanın dışında," diyorum. "The Fifth, şehirdeki diğer çatı katlarında bulamayacağın eşsiz bir deneyim sunuyor."

"Beni merakta bırakma." Gözleri heyecanla parıldıyor. "Soğuk aylarda, ısıtılmalı bir iglo rezervasyonu yapabilirsin, sahte kürk battaniyelerle donatılmış..." "Isıtılmalı iglolar mı? İnanmıyorum."

"Görmeden inanamazsın. Son yenileme çalışmalarından sonra, sahibi elinden geleni yaptı. Kış ayları için özel olarak inşa edilmiş igloların içinde düzenlenen açık hava sinema geceleri, kalabalığın en sevdiği etkinlikler arasında. Her igloda, eski moda 60'lar tarzı televizyonlara benzeyen, kutu içine yerleştirilmiş düz ekran televizyonlar var."

"Kulağa harika geliyor."

"Kar yağdığında, tersine bir kar küresi etkisi yaratıyor."

Başını sallıyor. "İnanılmaz."

"Biz yapmak gelmek geri geri dönmek geri iglolara yine yukarıda." Bu öneri, daha iyi düşünebilmem için zaman bulamadan dudaklarımdan dökülüverdi.

O yüzünü bir kaşını gibi sanki sanki söylemek *bu sahte ilişki geçici. Kış çok uzak.*

"Yukarı çıkalım," diyorum, bu garip anı sona erdirerek.

"Büyük sözler verdin. The Fifth çatı barını abartıp abartmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Anlaşma şöyle," diyorum. "Eğer tamamen memnun kalmazsan, paranı geri vereceğiz. Soru sormadan."

O kahkahalarla gülüyor.

Onu güldürmek benim yeni hobim oldu. Elimi uzattım.

O, el çantasını kolunun altına sıkıştırır ve elimi tutar.

Ona her dokunduğumda, parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi hissediyorum.

Bölüm 28

En iyi dinlenme suratım

Harley

Kaz, diğer üç adamla takımın son draftı hakkında tartışıyor — İsveçli genç bir adam. Los Angeles mı Las Vegas mı hatırlayamıyorum. Buradaki herkes hokey konusunda çok bilgili. Ben değilim. Konuşmalar benim kafamın çok üstünde.

Yeni pozisyonum için bilgimi güçlendirmem gerekecek, çünkü sahte bir kız arkadaş gerektiren herhangi bir sosyal etkinlik için hokeyi yemek, nefes almak ve uyumak gibi yaşamam gerekiyor gibi görünüyor.

Şampanya kadehimi geçen bir garsonun tepsisine bırakıp Kaz'a dönüyorum.

Konuşmayı keser, mavi gözleri benimkilere çarpar.

O, benim her ihtiyacımı çok iyi anlıyor.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum.

"Tamam. Ben burada kalıp bu adamlara Las Vegas'ın seçiminde neden yanıldığını açıklayacağım."

Adamlar kıkırdar.

Spor yeteneği olan çocukları desteklemek için bir tabakta inanılmaz miktarda para bırakmaktan çekinmeyen iki yüz kişiyle dolu kalabalık terasta yolumu buluyorum. Altı kişilik gülümseyen, zengin bir grubu fotoğraf çekmek için bir araya getiren bir fotoğrafçının yanından geçiyorum.

Onlar olmak güzel.

Restorana girip tuvalete doğru yöneliyorum.

The Fifth'teki her şey... *recherche*.

Ciara, zarif bir şeyi tanımlamak istediğinde bu kelimeyi kullanır. Ben her zaman telaffuzunu mahvederim, ama bu Fransızca kelime bu mekanı tanımlıyor.

Ciara'nın kocasının golften dönmesi sayesinde sohbetimiz sona erdiğine minnettarım. Bugün ona çok fazla yalan söylemek zorunda kalmadım.

Tuvalete giriyorum, işimi çabucak halledip kabinden çıkıyorum ve ellerimi yıkıyorum. Büyük bir ayna ve taştan yapılmış bir tezgahın olduğu yere gidiyorum.

Makyajımı kontrol edip maskenin çatlamadığından emin oluyorum. Bir gece daha içimdeki şeytanlarla savaştığımın izlerini gizlemek için normalden daha fazla fondöten sürdüm.

Kabuslarımı kontrol edemiyorum. Kimliğimi açığa çıkaracak bir şey söylemem ne kadar sürer acaba?

Kaz ve Ciara'ya açılmalı mıyım? Yargılanma riskini göze almalı mıyım, ya da daha kötüsü, artık bu yükü taşımamak için, hayatımı sonsuza dek değiştiren bu çarpık ve trajik hikayeyi anlatarak ortadan kaybolmayı göze almalı mıyım?

Göğsüm sıkışır ve elimi göğsüme götürürüm.

"İyi misin?"

Yanımda durduğunu fark etmediğim esmer kadına bakıyorum.

Zorla gülümsüyorum. "Çok kahve içtim. Biraz mide ekşimesi var."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. Bana inandığını mı, yoksa umursamadığını mı bilmiyorum. Her halükarda, çantasını kapatıp tuvaletten çıkıyor. Başka bir kadın onun yerini alıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

İnsanlara yalan söylemekten nefret ediyorum. Gerçekleri çarpıtmaktan. Hayatımla ilgili önemli detayları atlamaktan. Bu sahtekarlıktan bıktım. Bu sır beni içten içe yiyip bitiriyor.

Kaz bu anlaşmayı garantilediğinde, çirkin sırrımı paylaşacağım. Ci'ye de söyleyeceğim. O zamana kadar, geçici anlaşmamızdan istediğini elde edememesine neden olabilecek gereksiz dramlara yol açmak istemiyorum.

Tuvaletten çıkmadan önce aynadaki kendime başımı sallıyorum.

"Buradaki hiçbir erkeğin seni unutmamasını sağlamak planınsa, görev başarıyla tamamlandı," diyor arkamdan bir adam.

Hızla arkanı dönerim.

Gri saçlı, koyu mavi gözlü, Kaz'inkiyle aynı renkte keten takım elbise giyen adam, bronz tenine kontrast oluşturan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakar.

"Affedersiniz?"

Bana yaklaşırken gülümsemesi sırtıma dönüşür. "Sen, ayaklı tanrıça"—alkollü nefesi burnuma kadar ulaşır—"yanlış Lindström'ün koluna asılı duruyorsun."

İki kez bakıyorum. "Oskar Lindström?" *Adam tanınmaz halde. Bronzlaşmak ne kadar da fark yaratıyor.*

"Bu etkinlikten ayrılırken birlikte olacağın Lindström olarak da bilinir." Ona en iyi soğuk bakışımı atıyorum.

Neden tuvaletten çıktığımda, şık etkinliklerde kibirli erkekler bana sataşıyor?

Bölüm 29

Yanlış Lindström

Kazimir

Bu kadar gergin olmamalıyım. Chett konuk listesinde yok, ama Harley uzun süredir yok. Bu öğle yemeğindeki sohbetler ağırlıklı olarak hokey üzerine ve onun nezaketen başını salladığı belliydi.

Ona hızlandırılmış bir kurs vermemiz gerekecek.

Zeki sahte kız arkadaşım kolayca yetişebilir.

Saatime tekrar bakıyorum.

Siktir et, onu bulacağım.

Kalabalığın arasından geçerken, şimdiye kadar beni görmemiş olan konuklar gelip beni selamlamaya çalışıyorlar. Birkaç kişinin omzuna dokunup el sıkıştıktan sonra, restorana girip tuvaletlere doğru yöneliyorum.

Köseyi döndüğümde donakalıyorum.

Gözlerim yere düşer ve tanıdık kırmızı oje sürülmüş narin ayak parmakları ve nude renkli bantlı topuklu ayakkabılar görürüm. Bakışlarım Harley'in üzerinde duran uzun boylu adamın sırtını tarar. Boyu ve genişliği onu görüş alanımdan gizler. Saçının dokusuna bakılırsa, bu Chett olamaz.

O zaman bu herif de kim?

Onun hemen arkasında durana kadar altımdaki zemini yiyorum.

arkasında durana

kadar. Sırtına hafifçe vuruyorum.

O arkasını döndü ve yüzüm düştü.

Kulaklarım yanar, kalbim, Nana'nın cenazesinden beri görmediğim adamı görünce

Nana'nın cenazesinden beri görmediğim adamın görüntüsüyle kalbim deli gibi atmaya başlar.

Burada ne işi var?

"Kazi," diyor babam, "nasılsın?"

En sevdiğim şey, onunla konuşmak ve onunla vakit geçirmekti.

Ağzı ince bir çizgiye dönüşür. Ona sorgulayan bir bakış atarım.

Gözlerini devirir.

Ona ne söyledi?

Dikkatimi babama çevirdim. "Bu etkinliğe davet mi aldın?"

"Bessie Johnson beni eşlik etmesi için davet etti." "Kim?"

"O, golf ekipmanları imparatorluğunun varisi ve tesadüfen Bangkok'ta tatil yapıyordu ve benim villamın yanındaki villayı kiralamıştı." Babam sırtıttı. "*Hemen arkadaş olduk.*"

"Eminim öyledir."

"Bu etkinlik için bir eşe ihtiyacı olduğunda, birkaç gün önce özel jetle yola çıktık ve dün New York'a indik."

Bu etkinlikte sana rastlamasaydım, şehirde olduğunu asla bilemezdim. Tipik.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor babam.

Sanmıyorum.

"Bessie artık büyüdü."

"Yani, yasal içki içme yaşına geldi mi?"

Babam çenesini kaldırır. "Ellili yaşlarının ortasında."

Kafam geriye doğru savrulur.

Bir yetişkinle mi çıkıyor?

"Bu kadar şok olma evlat, bazı kadınlar belli bir yaştan sonra kendilerini salmazlar. Henüz yirmi üç yaşına gelmemiş kızların öfke nöbetleriyle uğraşmak zorunda kalmamak hoş bir değişiklik. Yetenekli bir estetik cerrah sayesinde, Bessie'nin üç yetişkin oğlu olduğunu asla anlayamazsın. Tüm bu çalışmalar, koluma asılıyken güzel görünmesini sağlıyor."

Neredeyse onun değiştiğine beni ikna etmişti, ama hayır, o hala aynı kendini beğenmiş pislik.

"Dur bir dakika." Harley elini kaldırdı. "Doğru anlamış mıyım?" Gözlerini babama dikti. "Ellili yaşlarındaki kız arkadaşınla/tatil flörtünle bir etkinliğe geliyorsun, ama bana asılıyorsun?"

Gözlerimi babama çevirirken kaşlarım alnıma kadar yükselir. Onunla bu aptal oyunu oynamaya hiç niyetim yok.

Dudaklarım düzleşir. "Ne zaman bitecek?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Berbat bir aktör. "Bessie ve ben buraya kısa bir süre önce geldik. Seni üç erkekle sohbet ederken gördüm ve bu bomba gibi kızla el ele tutuştuğunu fark ettim. Onu tuvaletten çıkarken gördüğümde, kendimi tanıtayım dedim."

"Belki Tayland'da selamlaşma gelenekleri farklıdır," diyor Harley, "ama '*Sen, ayaklı tanrıça, yanlış Lindström'ün koluna asılısın*' demek, tanışma selamlamasından çok bir flört gibi geliyor."

İki kez bakıyorum. "Öyle mi dedi?"

O başını sallıyor.

Gözlerimi ve lanet takım elbisemi çalan adama odaklanıyorum. Onca seçenek varken, benim gibi giyinmek zorunda kalmış, bu da benim bu boktan babamla aynı DNA'yı paylaştığımı inkar etmemi imkansız hale getiriyor.

Ona bakıyorum. "Sorumu tekrar edeyim, baba, bu ne zaman bitecek?"

"Saçmalama, Kazi..."

"O lakabı sevmiyorum. Kullanmayı bırak."

Ellerini kaldırır. "Hey, aylardır görüşmedik, bu kadar sinirli olmana gerek yok..."

"Buzda yetenekli olduğumu anladığından beri, modus operandın beni bir ya da on basamak aşağı çekmek oldu ve bu aptal lakaba da uzanıyor." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Bunu sevgi ya da şefkatten söylemiyorsun. Ben doğmadan önce hokeyde büyük bir isim olduğumu hatırlatmak için söylüyorsun. Benim randevuma nezaket göstererek yaklaşmadın. Ona, geçmişte çıktığım diğer birçok kadına yaptığın gibi, onu baştan çıkarmak için yaklaştın."

"Belki Devlyn'i baştan çıkarsaydım, seni o despot drama kraliçesiyle kötü bir boşanmadan kurtarabilirdim," diyor,

kendinden emin bir ifadeyle.

Eski karımı olduğu gibi tanımlamasına rağmen, ona hala öfke dolu bakışlar atıyorum.

"Senin önceki yorumuna gelince, o kadınların bana aşık olması benim suçum değil." Alaycı bir şekilde gülüyor.

Hiçbir zaman sorumluluk almıyorsun, küstah aptal.

Parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Benim arkamdan iş çevirip Shella'nın yatağına girdin, çünkü onun benim için diğer kadınlardan daha önemli olduğunu biliyordun." Bu çok geç kalmış bir şey. Yıllar önce onunla yüzleşmeliydim, arkamdan bıçaklamasını halının altına süpürmemeliydim. "Sonra onunla evlendin. Senin için çok kötü, o da sana sırtını döndü, seni aldattı ve sonunda senin kişisel aşçının ikizlerine hamile kaldı. Karma acımasızdır, değil mi?"

Gözlerini kısıyor. "Ne yani, benden birkaç Stanley Kupası daha mı kazandın..."

"Ve altın Olimpiyat madalyası, kaptan olarak ABD takımını Kanada'ya karşı utanç verici bir galibiyete taşıdım. Gümüş Olimpiyat madalyasını da unutma." Parmaklarımla saymaya devam ediyorum. "Kazandığımızda da kaptandım. Rusya'yı yenemedik, ama Kanada'nın bronz madalyayı almasını sağladık. Ve son olarak, Triple Gold Club'ın bir üyesiyim. Sadece bir avuç hokey oyuncusu böyle bir başarıya imza atabilir." O keskin bıçakları çekecekse, ben de çekeceğim.

"Bu seni benden daha iyi yapar mı sanıyorsun? Bir daha düşün." Bronzlaşmış teni patlıcan rengine döner. "Senin damarlarında benim kanım akıyor. Seni bir hokey oyuncusu yapan benim..."

"Öyleyse benimle gurur duymalısın. Beni sevdiğin oyunda başarılı olmam için zorlardın, ama ben yükseldikçe düşmanım oldun.

'LINDSTRÖM VERSUS LINDSTRÖM: OĞUL, BABASINI GEÇECEK

BABASINI GEÇECEK' manşeti tüm spor yayınlarının ön sayfasına çıktığı günden itibaren, maçlarda yaptığım hataları basına analiz etmek senin hobin haline geldi." Ona uzun ve sert bir şekilde baktım. "Sadece bir hain böyle bir şey yapar."

Gözlerinde yanan öfke şimdi alevleniyor.

"Sen dünyadaki en iyi ebeveynlere sahiptin." Ben coştım. "Sen, hayranlarının hayranlığı ve hokey hayranlarının sonsuz ilgisiyle o kadar sarhoş olmuştun ki, artık spot ışıkları senin üzerinde olmadığında bununla başa çıkamayan bencil bir pisliksin. Ben doğduktan sonra yaptırdığın vasetomi sayesinde, hiçbir sonuçla karşılaşmadan sikişip kaçabiliyordun."

Bir adım geri atar ve ağızı açık kalır.

Büyükannem ve büyükbabam öldükten sonra bile, bana hakaretler ve aşağılama sözleri ile saldırdığında her seferinde diğer yanağımı çevirdim, ama bugün hepsi sona eriyor. Kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmek mi istiyor? Hadi bakalım.

Harley elini koluma koyar. "Narsist ebeveynler böyle davranır. Sen onun mini versiyonu olduğu zaman her şey eğlenceliydi, ama kendi başarınla parlamaya başladığında, bu onun için artık kabul edilemez hale geldi." Dudakları bükölür. "Ve o zaman, ne pahasına olursa olsun *Kazimir'i yok etme operasyonu* başladı. Egosunu şişirmek için, başarılarını ve ilişkilerini mahvetmek için kurnazca yollar bulmak zorundaydı."

Harley'nin değerlendirmesi beni şaşırttı. Adamla yeni tanışmıştı ve benim yıllarca terapi görerek anlamaya ve kabul etmeye çalıştığım şeyi hemen anlayabilmişti.

"Bir gün her şeyin değişeceğini umut ediyor ve dua ediyorsun," diyor, "ama ne kadar çaba sarf edersen et, ne kadar uğraşırsan uğraş, hiçbir şey değişmiyor." Başını sallıyor. "Bu normal bir davranış değil. Zehirli bir davranış."

Sözleri beni derinden etkiliyor.

Duygularım kabardıkça dudağımın içini ısırıyorum.

Çocukken antrenmanlar sırasında babamın özgüvenimi yerle bir ettiği sayısız sahne zihnimde canlanıyor.

Babama dönüp parmağını göğsüne doğrultuyor. "O zehirli."

"Bu çok saçma." Babam burnunun üstünden Harley'e bakar. "Bu pisliğin benimle böyle konuşmasına izin vermeyeceğim."

"Kız arkadaşım hakkında böyle konuştuğu için siktir git." Babam irkildi.

Harley kollarını göğsünde kavuşturur ve bir bacağını diğerinin önüne uzatır. "Anlıyorum," der ve yavaşça başını sallar. "Bir saniye önce ayaklı bir tanrıça idim, şimdiyse çöp mü oldum?" Yine yavaşça başını sallar.

"Narsistlerin tipik davranışı. İstedliğini elde edemediğinde ya da insanlar senin saçmalıklarını anladığında saldırırsın." Parmağını onun yüzüne doğru uzatır. "Sevgi dolu ebeveynler çocuklarının başarılarını kıskanmazlar. Bu çok saçma."

Babam gözlerini kırıştırır.

Kaşlarım saç çizgimin yakınında asılı kalır.

Benim küçük, ateşli sarışın bombam cep boyutunda bir güç merkezi.

"Oh, bir şey daha var," diyor Harley. "Dar kafalı insanlar genellikle geveze olurlar." Babamı baştan aşağı süzer. "Örnek olarak."

Oskar Lindström, sanki ona tokat atmış gibi başını geriye doğru çekiyor.

Bu ateşli kadın parmaklarını benimkine geçirir. "Hadi Kaz, buradaki hava çok kötü. İnsan bunun tuvaletlere yakın olduğumuz için olduğunu düşünür, ama aslında... şirket yüzünden."

Bunun üzerine, babamı ağız açık bir şekilde orada bırakıp ayrılırız.

Onun beni restorana çekmesine izin verdim.

Burada ve orada *"affedersiniz"* diyerek insan gruplarını ayırıyor. Terasın eşiğinde durup bana dönüyor. "Ağzımı kapalı tutmalıydım. Babanı öyle azarlamak bana düşmezdi, ama sana davranışları kanımı kaynatıyor. Dilimi tutamadım. O adam tam bir pislik."

Umut dolu yeşil gözler bana bakıyor.

Şoktan konuşamıyorum.

Yüzünü buruşturur. "Hadimi aştım. Özür dilerim..."

Yüzünü ellerimle kavrayıp, ateşli ve sahiplenici bir öpücükle dudaklarını ele geçiriyorum.

Bölüm 30

Çok. Lanet. İyi

Harley

Sadece bir kez gülümsediğini gördüğüm, ama hiç gülmediğini gördüğüm, mücevher gibi gözleri olan adam dudaklarını benim dudaklarıma kilitlerken, kalabalığın uğultusu beni sarar.

Çift espresso içeren latte, onun öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verirken, nabzımı bir roket gibi hızlandırıyor.

Omurgamdan aşağıya doğru karıncalanma hissi yayılıyor.

Onun öpücüğünün coşkusu ve benim çaresiz tepkim beni şaşırttı.

Bu ilk öpücükte hiç bir garip durum yok. Aksine. Adam sanki Olimpiyatlarda yarışmış ve altın madalya için mücadele ediyormuş gibi beni öpüyor.

Çok. Lanet. İyi.

Beni Hollywood tarzı eğiyor ve bacaklarımdan birini yukarı kaldırmaya zorluyor.

Bu adam ağzımı ele geçirirken, içimde şaşkınlık ve coşku arasında bir mücadele başlıyor. Bu, okuduğum tüm sahte flört kitaplarının kurallarına aykırı. Kaz Lindström'e, önceden pratik yapmadan öpüşmeyi başarmasını bırakın.

Resmi olarak, sahte erkek arkadaşım gerçek bir kitap kahramanı. Öpücüğün yoğunluğunu artırıyor.

Beynim, bacaklarımdan arasına elektrik akımı gönderen bir kimyasal kokteyli salgılar.

Ayaklarım artık yere değmiyor. Bulutların üzerinde süzüldüğüme eminim.

Bu her şeyi kapsayan, ateşli öpücük, şu anda okuduğum baharatlı hokey romanında ana karakterleri Kaz ve benimle değiştirip kafamda canlandırdığım müstehcen senaryoları

utandırıyor. Kahretsin, bu öpücük, romantik kitaplarda okuduğum tüm öpücükleri sönük kalıyor. Daha önce de öpüldüm, ama hiç ayak parmaklarımın ucuna kadar hissetmemiştim.

Öpüşmeyi pratik yapsaydık, bu kadar patlayıcı olur muydu?

İnsanlar şimdi kadehlerini tokuşturuyorlar.

"Öp, öp, öp." Bir grup insan slogan atıyor.

"Tanrım, gidin bir oda tutun siz ikiniz!" Bir adamın gür sesi gürültü ve müziğin üstüne çıkıyor.

"Hay aksi, Lindström, zavallı kızı boğacaksın. Nefes alması için ona bir şans ver."

Bunu kimin söylediğini bilmiyorum, ama bu yorum o kadar güçlü bir öpücüğe son verdi ki, diğer tüm öpücükleri ona göre sıralayacağım.

Bu kötü bir şey değil, çünkü birbirimizin dillerini emmek üzereydik. PDA var, ama bir de aşırı PDA var.

Kaz geri çekildi.

Elimi nefes nefese kalan göğsüme koyuyorum.

Kalabalığın önünde bu kadar tahrik olmamalıyım.

Neyim var benim?

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Fırtına gibi kararmışlardı ve bu da amımı titretmişti.

"Öğle yemeği için kalmak ister misin?" diyor. "Eğer istersen kalırız, ama... buradan çıkmak istersen..."

"Buradan gitmek istiyorum." Bu nefes nefese çıktı. "İyi cevap."

Kaz kolunu omzuma doladı ve ellerini havaya sallayan, alkışlayan, bağırان ve şampanya kadehlerini kaldıran kalabalığın arasından geçtik. Sanki yeni evli bir çifti selamlıyorlarmış gibi.

Asansöre doğru ilerlerken, fotoğrafçılar birbiri ardına fotoğraf çekmek için birbirleriyle yarışıyor.

Kaz elini kaldırarak onları durdurur.

Onlar da, kralının emrine itaat eden sadık tebaası gibi kameralarını indirirler.

Hevesli paparazzileri görünce aklıma rahatsız edici bir düşünce gelir.

O öpücük sadece gösteriş için miydi?

Kaz rol yapmada o kadar mı iyiydi?

O halka açık öpücük, bana asılan babasına bir "siktir git" mesajı mıydı?

Parmaklarım şişmiş dudaklarıma dokunur.

O öpücük çok gerçekçiydi.

Göğsüm, tam olarak ne olduğunu bilemediğim bir şeyle ağrıyordu. Asansör kapıları açılır ve o beni içeri sürükler.

Kapı kapanır kapanmaz, önüme geçip beni duvara sıkıştırır.

Nefes nefese, heyecanlı ve tahrik olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Orada kıvılcımlar uçuşuyordu." Burnumun ucuna hafifçe dokunuyor.

"Öpücüğüme çok güzel tepki verdin."

Kalbim kulaklarımda çok hızlı atıyor.

"Sen çok iyi öpüşüyorsun," diyorum. Bir anlığına gözlerime bakıyor.

"Sürekli beni savunuyorsun, Goldilocks." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Senin iki katın kadar büyük olduğuma göre, tam tersi olması gerekirdi. Sen küçüksün, ama güçlüsün."

"Benim 'Kimse Bebeği Köşeye Sıkıştırılmaz' anımı yaşıyordum."

Kaşları çatılır. "Senin neyin?"

Ceketinin yakalarını tutuyorum. "Kimse sahte erkek arkadaşımınla uğraşamaz. Kimse." Onu kendime doğru çekiyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu deli gibi öpüyorum.

Beni kollarının arasına alır, sırtımı duvara dayar ve öpücüğü on katına çıkarır. Beni tutar, büyük elleriyle kıkırmı okşar.

"Tanrım, Kaz," diyorum ağzına. "Siktir, Harley."

Ben titriyorum ona ona ona benim nabzım hızlayükseldi yükseldistratosfere

Kalçalarımı sertçe sıkıyor, bu da klitorisime çılgınca bir etki yapıyor.

Bunu bir daha yaparsa, yemin ederim kollarında boşalacağım.

Her şey sanki büyülmüş bir atlıkarıncada gibi dönüyor. Asansör duruyor ve ben çılgılık atıyorum.

Kaz beni ayağa kaldırır, ama kapı açılmadan önce.

Dört çift geniş göz bizi inceliyor.

Yakalandık.

Grup arabaya biner. Kaz

boğazını temizler.

Kahretsin, rujum onun muhteşem dudaklarına bulaşmış. Hayır, bu utanç verici değil.

Dört kişilik grup dönüp kapıya bakar. Araba aşağı iner.

Kaz ve ben, iki yaramaz okul çocuğu gibi ellerimizi arkamızda tutarak yan yana duruyoruz.

Gri saçlarını düşük bir topuzda toplamış, ikonik Chanel düğmeleriyle süslenmiş pudra rengi bir takım elbise giyen kadın başını çevirir ve kahverengi gözleri benimkilerle buluşur. "Seni suçlayamam tatlım. O güzel canavar benim olsaydı, her fırsatta ona tırmanırdım." Göz kırpar.

Diğer üç adam kıkırdar.

Kaz, tavanı incelerken dudağını dişlerinin arasına çekiyor.

Yanaklarım kızarır ve renginin elbisenin rengiyle yarıştığından eminim.

Bölüm 31

Üç küçük kelime

Harley

K az kapıyı açar.

Parmaklarını benimkine dolayarak beni içeriye yönlendirir. "Senin evinde mi, benim evimde mi?"

Ona kaşlarını çatarak bakarım.

"Senin yatak odan mı, benimki mi?"

Gülüyorum. "Sen karar ver." Çantamı konsola bırakıyorum.

Bana doğru eğiliyor. "Seni yatağında istiyorum, Harley."

Mavi gözlerindeki yoğunluk rahatsız edici.

Sadece başımı sallayarak cevap verebiliyorum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarımı dudaklarına götürüyor. Tadı kaba kuvvet gibi, hissettirdiği ise güvenli bir liman gibi.

Benim güvenli limanım.

Daha fazla baskı uyguladığında inliyorum ve ağzımı ona daha fazla açıyorum.

İlk öpücüğümüz neredeyse uygunsuzdu. Bu öpücük o kadar ateşli ki, Kegel egzersizleri yapıyorum. Adam ağzımı ele geçirmeyi iyi biliyor.

Büyük, pürüzlü elleriyle göğüslerimi avuçlar, parmaklarıyla yoğurup avuçlar.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, sanki bana sahipmiş gibi göğüslerimi okşamasını seviyorum. Kollarımı onun geniş omuzlarına doluyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunuyorum. Tutunmazsam, dizlerimin üzerine çöküyorum çünkü bu öpücük başımı döndürüyor.

Ağzıma inleyerek yaklaşıyor ve nefes nefese uzaklaşıyor. "Yukarı çıkalım." Alt dudağımı ısıırıyor. "Bu elbiseni çıkarmam lazım."

Dili ağızımı yalıyor. "Zaten dudaklarını öpmekle bağımlı oldum. Bu bağımlılığın diğer dudaklarına da yayılmasını istiyorum."

Onun sözleriyle uyluklarım birbirine sıkışır ve ihmal edilmiş vajinam ayağa fırlar ve bu adama ayakta alkış tutar.

Tanrım.

Gömleğinin düğmeleriyle oynuyorum. "Yeteneğin var." Parmakları elbisenin askısıyla oynuyor, sonra onu indiriyor.

"Ağızımı amına koyana kadar bekle. O zaman dilimin ne kadar yetenekli olduğunu anlayacaksın."

"Bu büyük bir söz."

İkinci askıyı da indiriyor. "Bu elbiseden ne kadar çabuk kurtulursan, neyi kaçırdığını o kadar çabuk anlarsın."

Kollarımı askılardan geçiriyorum. "Ne kadar da kendinden emin."

"Bunun kendine güvenle ilgisi yok. Seni ne kadar çok istediğimle ilgisi var."

Bu itiraf beni bir an için suskun bırakır. "Söylediğin şeyler..."

"Söylediğim şeyler."

Yine başlıyor, sözlerimi benden çalıyor.

"Oynamaya hazır mısın, Goldilocks?" Gözleri üzerimde dolaşırken bakışlarının sıcaklığı vücudumu ateşe veriyor.

Tüylerim diken diken oluyor. "Çok, çok hazırım."

Kaz beni gelin gibi kollarının arasına alır ve üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanır. Kollarımı boynuna doluyorum ve başımı onun güçlü göğsüne yaslıyorum.

Onun muhteşem yatak odasına varıyoruz, odası da evinin geri kalanı gibi gri, beyaz ve siyah nötr tonlarda dekore edilmiş.

Beni kırılğan bir oyuncak bebekmişim gibi yere indirir, beni döndürür, saçlarımı bir eliyle toplar ve bir tarafa çeker. "Bu elbise, günahkar vücudundan çıktığında çok daha güzel görünecek." Bu sözleri boynumun arkasına fısıldar.

Gözlerimi kapatıp bu sözlerin tadını çıkarırım.

Benden uzaklaşır, ısını da beraberinde götürür ve ben bu kaybın yasını tutarım.

Elbisemin fermuarını yavaşça indirir, sesi yatak odasında yankılanır. Çömelir ve elbiseyi aşağıya doğru kaydırır.

vücudum. "Çık dışarı."

Omzuna tutunup söyleneni yapıyorum. Kaz yukarı bakıyor.

O mavi gözler, şimdiye kadar gördüklerimden daha koyu, tehlikeli bir şeyin gölgesinde, ufukta kopmak üzere olan bir fırtına gibi.

Islık çalar ve başını sallar. "Bu iç çamaşırını ben mi aldım?" "Sahip olduğum tüm güzel şeyler senin bana aldıkların."

"Bunu sen mi seçtin, yoksa Judith mi?" "Ben seçtim..."

Tereddüt ediyorum.

"Bana neyi söylemiyorsun?"

İtirafımda ne kadar ileri gitmem gerektiğini bilmiyorum.

Kafasını yana eğiyor.

Söyle gitsin. "Bu iç çamaşırını... seni düşünerek aldım."

O, içimi titreten, ilkel, erkeksi bir ses çıkarır ve ona olan ihtiyacımı daha da artırır.

Kaz dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarımı kavırıyor, beni döndürüyor ve kalçalarımı okşarken kıcımlı ısıyor.

Nefesim kesilir.

Bu his tam bir mutluluktur.

Beni ters çevirir ve yüksek topuklu ayakkabılarımla neredeyse takılıp düşünüyorum.

Kıcımlı kavrayarak beni dengeliyor, sonra yüzünü bacaklarımla arasına gömüp nefes alıyor.

Parmaklarım kalın, kahverengi saçlarına gömüldü.

"Siktir, ben seni senin kokunu diyor diyor, dedi der derin ve çikolata gibi.

Külotumun üzerinden amımı ısırmadan önce sıcak nefesini üflüyor.

Bir titreme beni sarar. Yine

yapıyor.

Onun kollarında

kıvraniyorum. "Tanrım,

Kaz."

"Senin her lezzetli yerini işaretlemek istiyorum - ağzını, güzel göğüslerini, amını, karnını ve muhteşem kıcını. Onu o kadar kirletmek istiyorum ki, seks hakkında bildiklerini yeniden tanımlayacak. Onu o kadar pis yapmak istiyorum ki, sahip olduğun diğer tüm sikleri, senin amını hak ettiğin gibi onurlandırmadıkları için lanetleyeceksin.

hak ettiğin gibi amını onurlandırmadıkları için lanetleyeceksin. Onu o kadar alçaltmak istiyorum ki, amın ihtiyaçtan ağlamadan beni, bizi asla düşünemeyeceksin."

Tanrım, beni şimdi al.

Onun kışkırtıcı sözleri karşısında meme uçlarım sütyenime sürtünüyor.

Ve... Sanırım amcığımın ağlaması çoktan başladı.

"Ve önemsiz bir seks oyuncağından kurtuluş bulabileceğini sanma. Hayır." Başını sallar. "İşlevini yerine getirebilmek için benim etli sikimin iyi bir darbelerine ihtiyacın olacak."

Gözle

rini

kırp.

Gözle

rini

kırp.

Gözle

rini

kırp.

"Sikimi bir kez sürdüğünde, günlük sikiş olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını merak edeceksin." Elini kasıklarına koyar ve sertçe sıkar.

Tanrım.

Bu adam karamsar, huysuz ve az konuşan biri olabilir, ama pis konuşma konusunda doktora yapmış.

"Seninle işim bittiğinde, seni başka hiçbir erkek için mahvetmiş olacağım, Harley."

Ateşli bir sıcaklık, yanan bir binanın duvarlarını yalayan alevler gibi içimi kaplar. Göğsüm beklentiyle kabarıırken, daha önce dudaklarımdan hiç çıkmamış bir dilde anlamsız sözler sarf ederim. "Yumuşak, tatlı ya da şefkatli davranmam. Bu senin için fazla geliyorsa hemen şimdi durabiliriz," diyor küfürbaz oda arkadaşım.

Bu cazip vaatleri reddetmek aptallık olur.

Bu adam beni bütün gün ve bütün gece boyunca domine edebilir.

"Kirli, pis, alçaltıcı bir şey istiyorum. Seninle bunu istiyorum."

"İyi cevap, Goldilocks," diyor. "Seninle olmak içimdeki canavarı ortaya çıkaracak, ama ben canavar değilim. Sen bu kadar küçüksün ki, üstte sen olacaksın."

Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek için can atıyorum, ama bu uyarıdan sonra, Kaz Lindström'ün yaramaz dünyasına yavaş yavaş girmek isteyebilirim. "Tamam."

"Ama benim sikimin üzerine oturmadan önce, yüzüme oturmanı istiyorum."

Arzunun seli bacaklarımda arasında birikir ve amım zonklar.

"Bu külotu çıkarmamız lazım," diyor.

Kaz öne eğilir, dişleriyle külotunun kenarını ısırır ve aşağı indirir.

Ona bakıyorum ve neredeyse yanıyorum.

Gözlerindeki vahşi ışıltı, dişleriyle iç çamaşırımı tutarken çıkardığı homurtu... hepsi çok fazla.

"Çıkar şunu," diyor.

Onun emrini yerine getirmeye çalıştığımda bacaklarım titriyor.

Nude renkli külotumu çıkardığımda, onu eline alır, burnuna götürür ve koklar.

"Eğer açsan, bana söylemelisin, çünkü yarın sabah yeni işine gitmek zorunda kalana kadar seni yatak odamdan çıkarmaya niyetim yok."

Kahretsin. Yakında patronum olacak adamla yatmak üzereyim.

Bu farkındalık beynimde kaos yaratıyor.

Patronunla ve ev arkadaşınla yatmak felakete davetiye çıkarmaktır.

"Patronunun biraz sert biri olduğunu duydum, bu yüzden yarın tuhaf bir şekilde yürürsen – ki yürüyeceğinden eminim – ondan garip bakışlar alabilirsin."

Bunu beklemiyordum.

Onun tuhaf yorumu içimdeki diyalogu sona erdirir. Gülerek.

Kaz parmağını am dudaklarımın arasına kaydırır ve ben nefesimi tutarım.

Parmağını birkaç kez içime sokup çıkardıktan sonra elini bacaklarımın arasından çekti. Parmağını dudaklarına götürüp yaladı.

"Tadın çok güzel. Öyle olacağını biliyordum."

Ben bakire değilim, ama bu adam beni dengesizleştiriyor.

Gözlerini ayaklarıma indirir. "Senin giydiğin o seksi topuklu ayakkabıları ne kadar sevdiğim kadar, onları çıkarmanı istemek beni üzüyor. Senin için hazırladığım şey için engel olacaklar."

Bir ayakkabıyı çıkarır.

Güm.

Diğeri de çıkar.

Güm.

Ayağa kalkar.

Topuklu ayakkabılar olmadan, bu devin yanında kendimi dünyanın en küçük insanı gibi hissediyorum.

Büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum.

"Bu sütyen engel oluyor." O, sütyeni açıp bir kenara fırlatır.

Gözlerini göğüslerimde gezdirir. "Bugünden itibaren, senin muhteşem göğüslerin tüm ıslak rüyalarımın başrol oyuncusu olacak."

Eminim ki bunu o anın heyecanıyla söylüyor, ama lanet olsun, bu sözler beni etkiliyor.

Eğilip beni öper.

Onun dilinde kendimi tatmak çok seksi.

Boynum ve göğsüme öpücükler yağıdırıyor.

Yemin ederim, bu odanın sıcaklığı yüz derece arttı.

Daha fazlası için sırtımı kamburlaştırıyorum.

Bir meme ucumu ağzına alır, diğer meme ucumu parmağı ve başparmağıyla kavrar ve çeker.

Keskin bir nefes alıyorum. Beni aya gönderip geri getiren iki farklı his.

Parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor.

O bana bir inilti etrafımda benim meme ki tüm vücudumda yankılanıyor.

Dilinin ucuyla meme ucumu yaladıktan sonra ısırıldı.

Vücudum sarsılıyor.

Tanrım.

Saldırısını tekrar tekrar tekrarlar. Son ısırık daha şiddetlidir.

Heyecan verici bir duygu dalgası klitorisime doğru yayılırken, saçlarını daha sıkı tutuyorum.

İşkence taktiğini değiştirir ve ağzını diğer meme ucuna kaydırır. Bir eliyle hala göğsümü okşarken başını kaldırır, mavi gözleri benimkilerle karşılaşır. "Göğüslerin muhteşem."

Bu tür bir övgüye ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

Göğüslerimin onun büyük elinde görünmesi beni orgazma ulaştırmaya yetiyor.

Diğer eli vücudumda aşağı doğru kayıyor ve yavaş, tehlikeli hareketlerle amımın kıllarını okşuyor.

Judith, dün ağda randevusu alarak benim bilmediğim bir şeyi biliyor olmalı. Güzellik için sıfır bütçem ve erkek arkadaşım olmadığı için, kişisel bakımımı tamamen ihmal etmişim. Bacaklarımın arasında hala Macar çoban köpeği kadar kıllı olsaydım, çok utanç verici olurdu.

Kaz iki parmağını içime soktu.

Kalçalarımı sıkıştırıp pelvisimi öne doğru itiyorum. "Benim için sıırılsıklam olmuşsun, Harley."

Evet. Evet, öyleyim.

"Bu benim sikimi o kadar sertleştiriyor ki, düzgün düşünemiyorum," diyor. "Bu kıyafeti çıkarmam lazım."

"Sadece benim çıplak olmam adil değil..." ...ve bu kadar açıkta olmam.

Takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarır ve konsola bırakır.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Kaz takım elbise giymiş mükemmel bir porno yıldızından ağız sulandıran bir çıplaklığa dönüşür.

Tanrıya şükür, bu sabah onun oyulmuş vücuduna salya akıtabildim. Onu ilk kez çıplak görseydim, eminim çenem yere kadar sarkardı.

Gözlerim onun altı paket karın kaslarına kayıyor.

Bu adamın hokey kariyerinin zirvesindeyken nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum, çünkü Adonis gibi bir vücuda sahip.

Kaz'ın roketini iyice görmek için gözlerimi indirmeme gerek yok.

Spor şortundaki şişkinliğin hatlarından, adamın bacaklarının arasında ciddi bir şey olduğunu anlamak zor değildi. Bir şey hakkında şüphelenmek, bunu doğrulamakla aynı şey değildir. Kaz'ın kuzeye doğru uzanan devasa penisi, beni bacaklarımın titremesine neden olacak bir meydan okumadır.

Bu adamı günlerce hissedeceğim.

Penisinin alt kısmında uzanan öfkeli damarlar beni hayrete düşürüyor.

Etkileyici uzunluğunu, ciddi kalınlığını ve büyük testislerini içime çekiyorum.

Kalın ereksiyonunu bir avucuyla kavradı ve sertçe çekti, sonra da ucunu parmağıyla okşadı. Penisi avucunda zonkluyordu ve ben de bacaklarımın arasında yerleşen zonklayan nabızı dizginlemek için uyluklarımı sıktım.

Hayatımda gördüğüm en erotik sahneden gözlerimi ayıramıyorum.

Bana yaklaşıyor ve saçımın arkasını kavırıyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi, Goldilocks?"

"Sen her yerin iri." Pek de eloquent bir cevap değil.

"Bugün yavaş yavaş yapacağız."

Bunun yarın düzgün yürümemi kolaylaştıracağını sanmıyorum.

"Tamam."

Beni öper.

Öpücüğü şefkatli ve hala saçımı tutan sahiplenici tavrıyla tezat oluşturuyor.

Elini gevşetir, elimi tutar ve beni yatağa çeker. "Daha önce hiç o büyüklükte bir şey görmemiştim," derim.

O gülüyor. "Eminim bunu tüm erkeklere söylüyorsundur."

"Yataktan bahsediyordum," diyorum. "Ama evet" — sertleşmiş penisine bakıyorum — "aynı şey geçerli."

"Sikim sana nazik davranacak... en azından başlangıçta. Yatağa gelince, California king boyutu, benim gibi uzun boylu insanlar için mükemmel."

"O yatakta kaybolacağım."

"Merak etme tatlım, bütün gece seni kollarımda tutacağım, böylece kaybolmayacaksın."

Bu çok klişe ve tatlıydı...

"Şimdi de şair mi oldun?"

"Kitaplarındaki erkek karakterlerden beklediğin türden bir cevap değil mi bu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Benim aşk romanlarımı mı okuyorsun?"

"Geçen gün senin için kitap seçerken birkaç paragraf okumuş olabilirim. Tepkine bakılırsa, tam isabet etmişim."

"Ukala." Kaslı pazılarını tokatlıyorum.

O da bileğimi tutup kolumu göğsüne doğru çekiyor.

"Eğer sert ve çılgın bir şey istiyorsan, bunu yatakta yapalım." Beni hala tutsak haldeyken, yatağın örtüsünü çekip üzerine oturur ve beni kucağına çeker.

Onun kaya gibi sert vücudu ile benim yumuşak vücudum arasındaki kontrastı seviyorum.

Oda arkadaşım erkekliğin vücut bulmuş hali.

Kıçımı sallayarak, onun sertliğini tadını çıkarıyorum.

"Binmek için sabırsızlanıyor musun?" Parmağını bacaklarımın arasına sokar ve klitorisim üzerinde amımı okşar.

Zevkle inledim.

"O sese takıntılı olacağımı şimdiden biliyorum." Öne eğilir ve kulak mememi ısıtır. "Şimdi, benim için boşaldığında nasıl ses çıkardığını çok merak ediyorum. Yüzüme oturma zamanı."

"Kuralları konuşalım mı?" Belki de bu soruyu ikimiz de çıplak olmadan önce sormalıyım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana zaten söyledim. Seni sertçe tatmin edeceğim, sen de benim adımları haykıracaksın."

"Tamam, peki sonra ne olacak... Yarın ne olacak?"

O iç çeker. "Yarın sabah ilk iş olarak İK'ya haber vereceğim. Çalışanlar, patron-ast ilişkisi içinde olmadıkları sürece flört edebilirler. Bizim ilişkimiz bu şartları ihlal ediyor, ama aramızda ne olursa olsun, dostluk kuralları devreye girmeden önce olacak, yani muaf tutulacak. Yine de, İK'ya haber vereceğim, çünkü bu durum şüphe uyandırabilir."

Başımı sallarım. "Tamam."

Ona hala sahte kız arkadaşı olup olmayacağımı sormak istiyorum, ama ortalığı karıştırmak istemiyorum.

"İstemiyorsan devam etmek zorunda değiliz..."

"İstiyorum."

"İyi," diyor. "Bunun tek seferlik bir şey olması konusunda, eğer seni tatmin edemezsem, evet, sikim bir daha asla amına yaklaşmayı hak etmez."

Gülüyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. "Mizah anlayışın senin süper gücün."

"Bunu sadece henüz dünyanı sarsmadığım için söylüyorsun."

"Ne kadar da kendinden emin..."

Bizi ikimizi de yatağa yatırarak, cümlemi yarıda kesti. "Bilmeniz gereken herhangi bir şey var mı?"

"BDSM gibi aşırı şeyler yok."

"Sorun değil. Benim tarzım değil," diyor. "Anal?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Kıçımı ikiye böleceksin."

"Tamam, o zaman bugün olmaz, ama yeterli ön sevişmeyle anal seks yapabiliriz."

.. Anladın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Kendini beğenmiş misin?"

"Senin sapkınlıklarla sorunun olmadığını zaten biliyorum." Başım geriye doğru savrulur.

"Dün, bana baba demek için çok hevesliydin, küçük kız."

Oh, evet, o.

Kaşlarını kaldırarak, sanki inkar etmemi bekliyor gibi.

Nedense utandım ve kızardım. "Sadece mesajlaşıyorduk."

Yavaşça başını sallayarak cevap verdi. "Sırt üstü yatacağım ve sen de beni boğacaksın."

İhtiyacımdan dolayı heyecanlanarak, ona hevesle başımı sallarım. "Sözler istiyorum, Harley."

"Evet, baba."

Uyarıcı bir şekilde gözlerini kısıyor. Geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Öyleyse, pozisyonunu al, küçük kız." Yüzümde bir gülümseme belirir.

O başını sallar. Rahat bir pozisyon alır.

Onun üzerine oturuyorum, ama o güçlü ellerini belime dolayarak beni yerinde tutuyor.

"Arkanı dön," diyor. "Ben senin amını yalarken, sen de benim sikimi yala."

"69." *Onun büyük sikini boğazıma kadar almak hiç de fena olmaz.*

"Başlangıçtan itibaren sapıkça. Onaylıyorum."

Tokat!

Her iki eli de kışıma temas ediyor. "Hey, BDSM yok demiştim."

"Bu BDSM değildi. Bu, küçük kızının ağzını tuttuğu için onu terbiye eden babaydı."

Yanaklarım kızardı.

DD/LG romantizm romanlarını bolca okudum, ama Baba Dom rolünü üstlenebilecek yaşta biriyle hiç çıkmadığım için, o düzeyde yasak bir romantizmi yeniden canlandırma fikri heyecan verici.

Arkamı dönüp göğsüne bacaklarımı açıyorum.

"Amın ağzımdan çok uzak." Dizlerimin

üzerine çöküp kendimi ayarlıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Daha iyi." Ellerini belime doladı.

Bu ağız sulandıran sikle ziyafet çekebilecekken, kim chichi ögle yemeğini umursar ki?

Kaz beni kalçalarımın altına ağızla çekerek amımı ağzının üzerine getirir, sıcak, düzensiz nefesi klitorisimi gıdıklar.

Ayaklarımın arasında ona bakıyorum. Dudaklarımı ayırıyor.

"Sırılsıklamsın." Parmağı amımın üzerinde kayıyor. "Benim için tamamen ısladın."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Okyanus mavisi deniz rahatsız edici.

Goldilocks ve Üç Ayı'yı unut. Büyük Kötü Kurt'un inine hapsoldum.

"Ben izin vermeden boşalamazsın."

Evet, efendim.

"Gelmeyeceğim."

"Anlamadım?"

Ne dedim ben?

İki kaşını da kaldırdı.

Oh, hala DD/LG oyununu oynuyoruz.

Anladım.

"Sen izin vermeden gelmeyeceğim, baba." Popomu

okşuyor. "Ne uysal bir kızsın."

O kadar tahrik oldum ki, ne yapacağımı bilemiyorum.

Parmaklarıyla am dudaklarımı ayırıyor ve dilini klitorisimde gezdiriyor.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun.

Dilini şişmiş klitorisimin etrafında döndürüp duruyor, sonra üzerine yapışıp nazikçe emiyor.

İnleyerek kalçalarımı indiriyorum ve onu boğuyorum.

O da klitorisimi emerek, oynayarak ve okşayarak beni ödüllendiriyor. Gözlerim kapanıyor.

Kıçımı sertçe sıkıyor ve benden boğuk bir ses çıkarıyor.

Kaz kalçasını yataktan kaldırdığında, bunu ona bakmam için bir işaret olarak alıyorum.

Bir elimle ereksiyonunu kavrarım ve şişmiş başını yalamaya dayanamayıp, tadına bakarken inlerim.

Kalçalarını yukarı kaldırıyor.

Anladım, koca adam.

Onun etkileyici kalınlığını öğürmeden dudaklarımla sarmak zor oluyor. Başım, elim onun üzerinde kayarken aynı ritimle ereksiyonunun üzerinde yukarı aşağı sallanıyor.

Kalçalarımı biraz daha sert kavrar ve o ağızma girerken ben de onun yetenekli diline karşı daha kararlı bir şekilde sürtünürüm.

Onu daha derinden emiyorum, dilimi onun penisinin alt kısmına doğru sallıyorum.

Kalçalarımı kavrar, ellerini göğüslerime getirir ve sıkar.

Onun penisinin etrafında

mırıldanıyorum. Başım

dönüyor, onu yalayıp

yutuyorum.

Dili klitorisime dokunurken meme uçlarımı sıkıyor.

Tanrım.

Bu his tam bir mutluluk.

Ellerimle yatağı sıkıca tutarak, daha fazlasını isteyen bir açgözlülükle kalçalarımı onun ağızına doğru esnetiyorum. Dili içime derinlemesine dalıyor ve ben de ağırlığımı onun ağızına daha fazla veriyorum.

Sert meme uçlarımı çeker ve büküyor.

Bu çifte his, gözlerimin önünü yıldızlar kaplıyor ve zevkten inliyorum.

Kalçalarımı onun ağızına doğru itiyorum, dilini onun penisi gibi kullanıyorum.

O kalçalarımı tutarak tüm hareketleri durdurur. Ben

hoşnutsuzlukla homurdanırım.

"Sen çok iyi bir kızsın." Elleri göğüslerimden kalçalarımaya kayıyor.
Kalçalarımı ayırıyor. "Babacığın yüzüne bin."

Deliryumun eşiğindeyim.

Bana söyleneni yapıyorum.

Kollarım titriyor, yüzüne karşı kıvranıyorum. İleri geri.

İleri geri.

Her gün bacaklarımın arasında onun sıcak, ıslak ağzını hissetmeye bağımlı hale gelebilirim. Vajinamın kaslarını sıkıca kasarak, dilinin bana dokunmasının hissini artırıyorum.

Kaz klitorisimi daha şevkle emiyor.

Ağzı çok iyi hissettiriyor.

Yaklaşan orgazmımın tatlı hissi içimde karıncalanıyor. Staccato ritminde vajina kaslarımı kasarak, orgazmımın beni sarmasını sağlıyorum.

Tokat!

"Kötü bir kız olup, babacığın izni olmadan boşalmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben... Artık dayanamıyorum." Nabzım çılgınca atıyor. "Bu çok fazla."

"Henüz boşalamazsın."

"Ama boşalmam lazım."

"Henüz değil. Henüz bunu hak etmedin." "Ne demek istiyorsun..."

Kaz ağzını bana dayadı, aç bir adam gibi beni yalıyor. Başımı geriye eğdim ve yalvaran bir ses çıkardım.

Daha önce bu adamın yetenekli olduğunu düşünmüştüm, ama belli ki kendini tutuyordu.

Bacaklarım titriyor. Kollarım titriyor. Amım zonkluyor.

"Boşalmak istiyorsan sikimi em, küçük kız."

Bana savunma şansı vermiyor.

Büyük elini sırtıma koyup vücudumu kendine doğru çekiyor.

Tenimiz birbirine değiyor.

Sert meme uçlarımın karnına değmesi beni lezzetli bir titremeye sarar.

Kaz görevine devam ediyor, sanki bir ziyafetmişim gibi beni yalarken, ben de onun ereksiyonunu bir ödölmüş gibi emiyorum.

Ağızıma doğru itiyor ve elim onu sarmış olsa da, hareketi o kadar ani ve kuvvetli ki, penisinin ucu boğazımın arkasına çarpıyor.

Onun etrafında öğürürüm ve gözlerim bu müdahaleyle yaşarır.

O mırıldanıyor, sesi beni şehvetli dalgalar halinde titretiyor.

Siktir, evet.

Bu bu daha müstehcen daha benim benim tüm romantizm kitaplarımdan daha fazla. Umduğumdan daha da yaramaz.

Dilinin amımı okşama şekli akıl almaz. İnlemelerim o kadar yüksek ki, yatak odasının duvarlarında yankılanıyor.

Her ikimiz de tatmin olmak için çabalarken, birbirimize sürtünürken terden kayganlaşan tenlerimiz birbirine yapışıyor.

Bana yakında boşalmam için izin vermesi gerekiyor.

"Babanın sikini nasıl emdiğine bak, küçük kız. Babanın dölünü yutmaya hazır mısın?"

Siktir, bu rol oyunu beni delirtiyor.

Onun penisini ağızımdan çıkardım. "Öyleyim."

"Bunu yaptığında, boşalmana izin vereceğim," diyor. "Şimdi, iyi bir kız gibi babacığını bitir."

Bu sert emir, tam bir Baba Dom emri.

Dudaklarımı onun etrafına sarıyorum ve bunu yaptığında, ağızımı sikerken kıcıımı kuvvetle kavırıyor.

Çılgın ritmi, sikini boğazımın derinliklerine sokarken ona ayak uydurmamı zorlaştırıyor. Yutacak zaman olmadığı için tükürüğüm sikini kaplıyor.

Beni yalıyor, emiyor, dudaklarının arasında emiyor.

Bu çok fazla, her duyumu bastırıyor, ta ki benim çaresiz emişlerim ve Kaz'ın hedonistik homurtuları kalana kadar.

Yaklaşan orgazmım bir nefes uzaklıkta.

O, içimde ağır ve sıcak bir şekilde yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyor.

Sızlanıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, o kadar çok boşalmak istiyorum ki, bunun için dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım.

Kalçaları yüzüme doğru itiyor ve penisini ağızımın derinliklerine gömüyor.

Hareketleri durgunlaşır ve boğazından bir homurtu çıkar.

Sıcak sperm ağzıma fışkırıyor, boğazımın arkasına kadar ulaşıyor.

Onu tamamen yutmaya çalışırken burnumdan nefes almakta zorlanıyorum.

"İşte böyle, küçük kız, babacığın spermini yut. Her damlasını yut."

Bu müstehcen sözler benim boşalmam için yeterli olurdu, ama Kaz iki parmağını içime sokarken, klitorisimi ağzıyla kapattı ve tam doğru miktarda baskı uyguladı.

Amım parmaklarını sıkıca kavradı. "Oh, Tanrım..."

"Babacığın için boşal."

İçimdeki her şey kasılır ve ecstasy beni sararken çarşafları sıkıca tutarım.

Bir çığlık atarak ona karşı direnirim. Kafamda havai fişekler patlar ve parmaklarının etrafında parçalanırım. Zevk içimi kaplar ve gözlerim geriye doğru yuvarlanır, sınırın ötesine fırlarım.

Birkaç uzun dakika boyunca, tam bir mutluluk halindeyim.

Bütün vücudum titriyor ve kalbim nefes almama izin vermeyecek kadar hızlı atıyor.

"Babasının uslu kızı." Kıcımlı okşuyor. "Küçük kızım hoşuna gitti mi?"

"Evet," diyorum, hala nefes nefese.

Tokat!

"Evet, ne?" Başparmağını zonklayan amımın üzerinde gezdirir ve kıvılcımlar uçuşur.

Tanrım

.

Tokat!

"Evet, ne?" diye tekrar soruyor.

Her şeyi ortaya koyuyorum. "Evet, baba. Küçük kızın bunu çok sevdi. Teşekkürler, baba."

"Benim için zevkti, tatlım," diyor, başparmağıyla amımın dudaklarını okşayarak. "Bu arada, tadı inanılmaz."

"Sen de öyle, baba. Ağzımı siktiğinde çok hoşuma gidiyor."

Buna inleyerek, başparmağını amıma sokar ve klitorisimi okşar.

"Sanırım küçük kızımı tekrar boşaltmak çok da zor olmayacak," diyor.

İçimde kaç parmağı olduğunu bilmiyorum, ama aynı anda klitorisimi sıkıştırıyor ve başka bir orgazm içimde patladığında hem şok oldum hem de hayret ettim.

Denizci gibi küfrediyor ve balık gibi çırpınıyorum.

Babam beni sıkıca tutuyor, kalçalarımı ısıtıyor.

"Tanrı aşkına!"

Tokat!

"Dilini tut, yaramaz kız."

"Siktir, bu inanılmazdı," diyorum, yine nefes nefese kalarak. O gülüyor. "Oh, yakında seni sikeceğim."

Kaz beni çözdü. Hayır, beni kırdı.

Onun önceki sözü, havaya atılmış anlamsız kelimeler dizisi değildi.

Bu adam sözünü fazlasıyla tutuyor.

Kaz Lindström beni diğer tüm erkekler için mahvetti. Uyluklarımdan ısıtıyor. "Seni kaybettim mi?"

Hâlâ nefes nefese, ellerimin üzerinde kalkıp bacaklarımdan arasından ona bakıyorum. "Hayır."

"Güzel." Gözlerinde okuduğum şehvet o kadar ateşli ki, beni üçüncü kez boşaltmaya yetecek kadar. "O güzelim amcığı büyük sikime uydurmak için can atıyorum," diyor. "Bana bir saniye ver, sonra ben içini doldurana kadar babacığın taşaklarına zıplayacaksın. Kim bilir, biraz şansla küçük kızımı hamile bırakabilirim..."

"Ne oluyor lan?"

Bölüm 32
Sik engellendi
Kazimir

Harley o kadar hızlı bir şekilde yatağa oturmak için ters dönüyor ki, bu yatak kraliçe boyu olsaydı, yere düşerdi. Sorgulayan gözleri bana dikiliyor.

Otururum, ellerimi arkama koyarım.

"Tüm bu rol oyunu çok seksi idi," diyor, "ama üzgünüm, son cümle tam bir DD/LG kitabından çıkmış gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Baba Dom-slash-Küçük Kız romantizmi."

Bilmiyordum.

"Takma adla müstehcen romantizm yazarı olarak ek iş mi yapıyorsun?"

Belki biraz abartmış olabilirim. "Hayatım buna bağlı olsa bile, o kadar kelimeyi bir araya getirip bir hikaye oluşturabilirdim," diyorum. "Romantik bir kitap yazmamı unut. Tek aşık olduğumda, babam onu baştan çıkardı. Bu, sadece ihanet nedeniyle değil, aşkın tek taraflı olması nedeniyle de kabul etmesi zor bir durumdu."

Harley'nin dudakları çatık bir ifadeyle aşağı doğru çekildi.

"Bu kadar üzülme, Goldilocks, olan oldu artık." "O zaman son cümleyi açıkla."

"Hangi son cümle?"

"Hamile kalma olayı..."

"Ah, tamam. Şey, senin 'aylık bakım paketi' için tüm ürünleri satın aldığımda, satış elemanı bana en sevdiğin klişeleri sordu. Tek bildiğim, hokey romantizmini sevdiğin idi..."

"Bunu hatırlamana hala şaşkınım."

Seninle ilgili her şeyi hafızama kazımıştım. "Ayrıca, yaş farkı olan romantik ilişkilerden hoşlanıp hoşlanmadığını da merak ediyordu. Yabancı bir dilde konuşuyor olsaydı da fark etmezdi. Şu anda okuduğu kitabı gösterdi: *"Babamın Donanma Komandosu En İyi Arkadaşı İçin Üçüzler"*. Kitabın başlığını görünce ağzım açık kaldı. Senin için alacağım kitapları seçtikten sonra, o kitaba geri döndüm. Kitabı açtım, birkaç sayfayı çevirdim ve ana karakterin *"Babam küçük kızının bakire amını sikip, onu hamile bırakana kadar dölünü rahminin derinliklerine fıskırtacak"* dediği bir bölüme rastladım. Hayatımda hiç kızardığımı sanmıyorum, ama o anda kesinlikle kızardım. Bu düpedüz pornoymdu."

Harley kahkahayı patlatır.

Sırt üstü düşer, ayakları yatağı tekmeler.

Ayak bileklerini tutuyorum. "Bunu komik mi buluyorsun?"

Vücudunu kaldırıp katlanmış kollarının üzerine yaslar. "Hokeyci Roy Kent'in küçük bir müstehcenlik yüzünden kızardığını hayal edebiliyorum."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim. "O Navy SEAL babası olmasaydı, o repliği asla bulamazdım."

"Hızlı öğreniyorsun."

"DD/LG senin tarzın mı?"

"Ben..." Alt dudağının içini ısıırıyor. Ben onun ayak bileğini sıkıyorum. "Konuş benimle."

"Rol yapma çok tahrik edici."

Not aldım.

"Belki de bunu itiraf etmemeliydim."

"Neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki sahte erkek arkadaşım için fazla gelir..."

"Belki sahte erkek arkadaşının sana ihtiyacın olanı daha fazla vermesine yardımcı olur."

Bir an birbirimize bakarız.

Parmağımı, hala ıslak olan amına ulaşana kadar uyluk iç kısmında gezdiriyorum. "Babanın sikine oturma zamanı geldi..." Elim yerinde donuyor. "Siktir."

"Ne oldu?"

Cinsel olarak engellendim. "Prezervatifim yok," diyorum. "Seni evime götürmek için o kadar acele ettim ki, korunmayı hiç düşünmedim." Bu kadını o kadar çok istiyordum ki, dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitti. Uzun bir nefes verdim. "Ne kadar da keyif kaçıran bir durum."

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Öyle olmak zorunda değil. Giyinelim ve gidip alalım."

Parmağımı sallayarak onu kendime çağırıyorum. O da öne eğiliyor.

Ben de aynısını yaptım.

Kulağının hemen altındaki boynunun kenarını ısırırım ve o başını geriye eğerek daha fazlasını ister. "Senin tarzını seviyorum..."

Telefonumun zil sesi odada çınladı ve evin başka bir yerinde ikinci bir telefon çaldı.

Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Kim olursa olsun, tekrar arasın," diyorum.

O da başını sallar. "Muhtemelen en yakın arkadaşımıdır.

Onu daha sonra arayabilirim." İki zil sesi de susar.

Programa geri dönüyoruz.

Telefonum tekrar çalar, ardından onunki de. Homurdanırım.

İkimiz de yataktan kalkarız.

Konsola doğru yöneliyorum ve Harley merdivenlerden aşağı koşuyor. Telefonumu kapıyorum ve Erik'in mesajına kaşlarımı çatıyorum.



Kazimir Lindström, şık The Fifth çatı barında düzenlenen Active Kids yardım yemeğinde, dün dedikodu metrelerimizi çıldırtan aynı sarışın bomba ile Hollywood tarzı bir dans yapıp onu öperek kalabalığı hayrete düşürdü. Etkileyici hat trick'leriyle tanınan eski hokey oyuncusu, bugün büyük bir gol attı. O ateşli öpücükle, dedikodulara son verdi. Bayanlar, bu adamın damarlarında dolaşan şey buzdan çok daha fazlası. Sanki bu canavarın içinde bir volkan kaynıyordu ve tüm ihtişamıyla patlayarak bizlere tanık olmasını sağladı.

Böyle bir öpücük viral olmaya mahkumdu. Gizemli sarışının giydiği dudak uçuklatan kırmızı elbise de öyle.

Kaz'ın yeni kız arkadaşı, eski karısının hiç yapamadığı şekilde ona iyi geliyor.

İlk ben söylüyorum. Devlyn'in pençeleri çıkmak üzere. Aldatan biri olması önemli değil, ama o kadar kolay tahttan indirilebilecek biri değil.

Chris De Burgh'un 80'lerin hit şarkısı *Lady in Red*'in melodisiyle veda ediyorum. Kaz'ın yeni kız arkadaşına çok yakışıyor.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 33

O öpücük sahte değildi

Harley

Ciara, Kaz ve benim başka bir fotoğrafımızı iletiyor.

Gözlerimi kırpıyorum.

Masalsı görüntü karşısında şaşkına dönüyorum.

Sanki bedenimden çıkmışım gibi hissediyorum.

Pahalı kırmızı elbisesiyle öpülerek nefesi kesilen o kız ben değilim.

O kız endişesiz. Dünyanın zirvesinde. Hayatı yolunda. Hiçbir yükü yok.

O fotoğrafı New York'taki bir galerinin duvarında görseydim, onu istek listeme eklerdim. Gerçek hayatta asla gerçekleştiremeyeceğim, ulaşılması imkansız bir hayal olduğu için onu sahip olmak isterdim.

CİARA



Sahte bir ilişkiye girdiğini söylediğini sanıyordum. Açıkla.

HARLEY



Nik'in ailesinin evinde geç öğle yemeği yiyeceğinizi sanıyordum. JustSpotted.com'da çok fazla zaman geçiriyormuşsunuz gibi görünüyor.

CİARA



Öyleydi. En yakın arkadaşım, tanınmış bir eski NHL oyuncusuyla sahte bir ilişki yaşıyor, bu yüzden onu takip edebilmek için adını uyarı listesine ekledim. Güvenlik konusunda asla fazla dikkatli olamazsın.

CİARA

Eve dönerken telefonum çaldı. O fotoğrafı gördüğümde gözlerime inanamadım.

CİARA

Nik'e, eve vardığımızda beni öyle öpmesini beklediğimi, yoksa bu bebekleri dünyaya getirmeyi reddedeceğimi söyledim.

HARLEY

Çok komiksin.

CİARA

Şaka yapmıyordum.

HARLEY

Öyle mi yaptı?

CİARA

Evet! Komşularımızın gözü önünde, evimizin hemen önünde. Bacağını kaldırmaya çalıştığımda senin kadar zarif görünmedim, çünkü... karnımda üç bebek vardı, ama oldukça romantikti. Hala beni istediğini hissettim.

HARLEY

Bu durum değişmeden önce cehennem donar.

CİARA

<Kalp gözlü emoji>

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Bir an için, içimi dökmeyi düşünüyorum.

O.

Naif olma, Harley.

Gerçek her şeyi mahveder.

CİARA

Benim hakkımda bu kadar yeter. Hala o ateşli öpücüğün açıklamasını yapmadın.

O haklı, o öpücük çok ateşliydi, çok ateşli.

HARLEY

Ben de hala kendime açıklamaya çalışıyorum.

CİARA

O kadar da zor olamaz, oradaydın. Daha çok çabala.

HARLEY

Kaz'ın babası oğlunu aşağılamakla zevk alıyor.

CİARA

Kaz bir değil, üç kariyerde de başarılı. Babasının sorunu ne?

HARLEY

Üstünlük duygusu o kadar şişirilmiş ki, Madison Square Garden'ı bile kaplayabilir.

CİARA

Tamam. Hiç iyi değil.

HARLEY

Adam benim dedem olacak yaşta, ama onun oğluyla öğle yemeğinde olduğumu bildiği halde bana asıldı.

CİARA

NE??? <Kızarmış yüz emoji> CİARA

“Aptal

HARLEY

Değil mi? Zorbalardan nefret ederim. Ve onun babası tam da öyle birisi. Bu yüzden, güvenilir silahımı, yani dilimi çıkardım ve şişirilmiş egosuna kocaman bir delik açtım. Bu onu çok çabuk sönükleştirdi.

CİARA

Sahte bir ilişki olsa bile, erkeğinin yanında durduğun için aferin sana.

Gözlerim, yanımda duran, doğduğu günden kadar çıplak olan muhteşem sahte erkek arkadaşıma kayıyor. Bakışlarım onun penisinde kalıyor. Sertleşmemiş olsa bile, büyük bir erkek.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum.

HARLEY

Bence Kaz o zehirli ilişkide o kadar uzun süre yaşamış ki, artık kabullenmiş. Ben buna tahammül edemezdim.

Kaz için, benim büyürken, çoğu psikiyatristi şaşkına çevirecek kadar işlevsiz bir ailede büyürken, birinin benim için yapmasını istediğim şeyi yaptım.

CİARA

Nik'in zehirli kardeşinin hedefindeydim. Böyle insanlar ruhları yok eder.

HARLEY

Öyleler.

Hayatım boyunca iki ruh katiliyle yaşadım.

Kaz'ın dikkatini üzerimde

hissediyorum. Ona

bakıyorum.

O da bana bakıyor, kaşları çatılmış.

Gülümsüyorum.

O da benim bakışımı karşılıyor.

Seni güldürmek için ne gerekir, Kaz Lindström?

Dikkatini tekrar telefonuna çevirir.

Ben de aynısını yaparım.

HARLEY

Sanırım o öpücük, Kaz'ın babasına güneşin parlamadığı bir yere gitmesini söylediğim için bana teşekkür etme şekliydi.

CİARA

O öpücük sahte değildi. Basit bir teşekkürten çok daha fazlasıydı.

HARLEY

Yanıyorsun.

CİARA

Hiç de değil. O öpücüğün havai fişeklerini okyanusun ötesinden hissedebiliyordum.

Bölüm 34

Bütün bunlar bir öpücük için mi?

Kazimir

Harley'nin parmakları ekranında uçarken, telefonum bir mesajla çaldı.

ALİNA



Bu kadar uzun süre benimle bu kadar sert bir şekilde mücadele ettiğine inanamıyorum. O sarışının kim olduğunu ya da onu nerede bulduğunu bilmiyorum, ama bu sahte bir ilişkiyse, beni şok edersin. şok oldum.

KAZİMİR



Sadece acil durumlarda pazar günleri çalıştığını sanıyordum.

ALİNA



Bu fotoğraflar için izin günümde halkla ilişkiler uzmanlığı görevimi yerine getireceğime inanabilirsin. Kırmızı elbiseli sarışın ve müşterim haberlere çıkıyor.

KAZİMİR



O bir arkadaşım.

ALİNA



Öyleyse ikiniz de En İyi Erkek Oyuncu ve En İyi Kadın Oyuncu dallarında Oscar adaylığı hak ediyorsunuz.

KAZİMİR

Bu olaydan hemen önce duygular çok yoğundu.

ALİNA

Elbette. Ya da ikinizin arasında olanlarda sahte hiçbir şey yok.

KAZİMİR

Bir öpücüktü.

ALİNA

O fotoğraflar viral olacak. Yarı yoldasın.

KAZİMİR

Sanki bu, kameraya yakalanan ilk öpücükmiş gibi konuşuyorsun.

ALİNA

Sen tam bir erkeksin. O (sadece) bir öpücük değildi. O, gördüğüm en Hollywood öpücüğüydü. Her kız, bir erkeğin onu ayak parmaklarını kıvrılana kadar tutkuyla öpmesini ister.

KAZİMİR

Romantik bir yazar gibi konuşuyorsun.

ALİNA

ROMANTİK KİTAPLAR MI OKUYORSUN????

KAZİMİR

Geçen hafta bir kitapçıda birine hediye ararken bir iki paragraf okumuş olabilirim.

ALİNA

Hokeyin Roy Kent'inden mükemmel kitap erkek arkadaşına. Böyle devam et, sevgili müşterim.

KAZİMİR

Tamam, şimdi size şunu söyleyeceğim, gitmem gerek çünkü yapacak işlerim var.

ALİNA

Ve... yine huysuzlaşmaya başladı.

KAZİMİR

Kaz bu çılgın konuşmayı bırakıyor.

ALİNA

<kahkaha atan emoji>

Alina'nın yorumlarını tekrar okudum.
Bütün bunlar bir öpücük için mi?

Bölüm 35

Korku hissi

Kazimir

Telefonumu konsola yüzüstü bıraktım.

Yine çalışıyor.

Ne oluyor böyle?

Bu fotoğraflar bu kadar heyecanlanmamı gerektirecek kadar önemli değiller.

Bu gidişle, Harley'i sikebilmem için gece olması gerekecek.

"Vay canına, biz başkan ve first lady'den daha popüleriz," diyor

Harley.

"Bana mı

söylüyorsun?"

Telefonumu kontrol
ediyorum.

Grazie Mille'nin yeni geçici müdürünün mesajına kaşlarımı çatıyorum.

MELİSSA



Pazar günü rahatsız ettiğim için özür dilerim.

KAZİMİR



Nasıl yardımcı olabilirim?

MELİSSA



Henüz mal sahibiyle iletişime geçmedim, listede sıradaki kişi o. Siz şehirde olduğunuz ve onu temsil ettiğiniz için önce size ulaştım. Bu acil bir durum.

Telefonuma gözlerimi kısarak baktım, midemi sıkıştıran bir korku hissi duyuyordum.

KAZİMİR

Ne oluyor?

MELİSSA

Polis ve FBI burada. Restoranı kapatmamı istediler. Tüm müşteriler dışarı çıkarıldı.

Başım geriye doğru savrulur.

KAZİMİR

Eski müdürle mi ilgili?

MELİSSA

Hayır, düzenli olarak restorana gelen bir kadın müşteriyle ilgili.

MELİSSA

Polis ve FBI aylardır onu takip ediyor.

KAZİMİR

Onu takip mi ediyorsun? Yani, o bir suçlu mu?

MELİSSA

Şüpheli kişi olarak gözetim altında tutuluyor. Bunlar benim sözlerim değil, polisin sözleri.

KAZİMİR

Neden?

MELİSSA

Onu geçen hafta fark ettim. İki kez geldi. Geldiğinden birkaç dakika sonra bir adam ona katıldı.

MELİSSA

Patron kadın gibi giyiniyor, yani ortama uymayan biri olarak göze çarpıyor. MELİSSA

Yemeğini bitirdikten sonra, bebekleri ve engelli çocukları olan ebeveynler için ayrılmış alt değiştirme masasının bulunduğu tuvalete gitti. Bu benim dikkatimi çekti.

MELİSSA

O gün biraz sonra tuvalet tıkanmıştı. Personelden birine temizlik yapmasını söyledim. O zaman onun geldiği zamanlarda bunun sık sık olduğunu öğrendim.

MELİSSA

Bugün onun geldiğini gördüğümde, yemeği bittikten sonra onunla konuşmayı planladım.

KAZİMİR

Polis ve FBI, New York'taki restoranlarda tuvaletleri tıkağı için bir kadını takip mi ediyor?

KAZİMİR

Bu biraz iğrenç ve kötü bir davranış çünkü kadın kendi evinde işini halletmeli, ama bu bir suç olarak kabul edilemez.

MELİSSA

Polis ve FBI, bu kadını uyuşturucu kuryesi olduğundan şüphelendikleri için takip ediyorlar. Kadının buluşacağı adamı, taksiden indiği anda yakaladılar.

Ağzım açık kaldı.

Bölüm 36

Sahte kız arkadaşlar talepte bulunamaz

Harley

Kaz'ın bana aldığı son romanın sayfalarını çeviriyorum. Bu, Kaz'a kitapçıda yardım eden tezgahtarın önerdiği, ikinci bir şansın anlatıldığı bir hokey romantizm romanı. Harika bir hikaye ama kendimi hikayeye kaptırmakta zorlanıyorum. Kaz'ın evine taşındığımdan beri ilk kez evde yalnız kaldım. Grazie Mille'nin geçici müdürünün telefonundan sonra, sahte erkek arkadaşım sanki ev yanıyormuş gibi buradan aceleyle çıktı.

Boktan bodrum katındaki dairemde, taşındığım gün çöp alanında bulduğum, kaçınılmaz olarak kıcımlı uyuşturan ucuz laminat sandalyeye oturup küçük masada ramen noodle yemeye alışmıştım, ama posta kodumu değiştirdikten sonra şımarık oldum. Bu akşam yalnız yemek zorunda kalana kadar, Kaz ile yemek paylaşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

İç çekip kitabı kapatıyorum ve kucağıma bırakıyorum. Yataktan telefonumu alıp saati kontrol ediyorum.

On bir.

Hâlâ eve gelmemiş.

Kaz'a ne zaman geleceğini öğrenmek için mesaj atmak istiyorum, ama ona bir yük daha olmak istemiyorum.

Gözlerim boş yatağın yanına kayıyor, sonra koltuğa yöneliyor.

Bu öğleden sonra paylaştıklarımızdan sonra, nerede uyuyacak?

Başımı onun kaslı göğsüne yaslayarak uykuya dalmaktan başka bir şey istemem, ama sahte kız arkadaşlar istekte bulunamaz.

Gözlerim telefonuma kayıyor.

Yatağa git, Harley.

Yeterince uyumazsam, yeni işimin ilk gününde yorgun olacağım.

Kitabımı ve telefonumu komodinin üzerine bırakıp ışıkları kapatırım.

Yatağa girip üzerime çarşafı çekiyorum.

Lüks bir mahallede bulunan bu muhteşem, pahalı ev bir rüya gibi, ama Kaz burada olmadan, sanki dayanağımı kaybetmişim gibi hissediyorum.

Evde yalnız kalmak berbat bir şey.



Gözlerim birden açılır.

Bir an için kabus gördüğümden eminim, ama hala çarşafının altında yatıyorum, ortalıkta debelenip terlemiyorum. Saate bakıyorum.

Saat bir.

Hala eve gelmedi mi?

Yatağımda oturup geceye gözlerimi kısarak bakıyorum. Hayal kırıklığı beni kaplıyor.

Kaz koltukta uyuyor.

Sanırım az önce aramızda olanlar hiçbir şeyi değiştirmede. Hâlâ onun sahte kız arkadaşım – imajını değiştirmelerine yardım eden kadın arkadaşı, günün sonunda yatağa girdiği kadın değil.

Bölüm 37

Sıfırlama düğmesi

Harley

Taksiden inerim, elimdeki karton kutuyu dengeleyerek, neredeyse dans edercesine caddede yürüyerek ilerlerim. Dururum ve gözlerimi devasa siyah camlı pencerelerin bulunduğu en üst kata kaldırırım.

Bu, ihtiyacım olan sıfırlama düğmesiydi.

Lindström Corp'un ofisinin personel girişine ulaşana kadar binanın uzunluğunu takip etmeye devam ediyorum.

Dudaklarımı gerginleştiren kocaman gülümseme kaybolur.

Ellerim dolu olduğu için kapıyı nasıl açacağım?

İçeriye bakarken kapı açılır. Geri adım atarım.

Lacivert güvenlik görevlisi üniforması giymiş geniş omuzlu bir adam bana bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Günaydın." Gülümsememi daha da genişletiyorum. "Adım Harley Lancaster ve Cressida Paddleford ile görüşmeye geldim."

"Ah." Adam başını sallıyor. "Sen yeni işe alınan kişisin."

"Evet, öyleyim." Bu kutuyu taşımıyor olsaydım, ayaklarımın ucunda zıplıyor olurdum.

"Size yardım edeyim." Kutuyu almak için uzanır. "Çok teşekkür ederim."

"İçeri gel," diyor.

Binaya giriyorum.

Burada sıradan floresan tavan lambaları yok. Bunun yerine, pirinç tesisat borularından yapılmış retro bir aydınlatma armatürü asılı.

başımın üstünde. Yıldız özellikleri spiral filamanlı ampullerdir.

Edison gurur duyardı.

"Asansörler hemen arkamda," diyor güvenlik görevlisi. "Üçüncü kattasınız."

"Teşekkürler."

Dirsekleriyle asansör düğmesine basıyor. Kapı açılıyor.

İçeri giriyorum ve bana kutuyu uzatıyor. "İyi günler," diyor.

"Olur. Size de iyi günler." O da çenesini sallayarak cevap veriyor.

Asansörle üçüncü kata kısa bir yolculuk yapıyorum.

Kapılar açıldığında, beline kadar uzanan sarı çizgili saçları olan, klasik kolsuz, lacivert A kesim elbise giyen uzun boylu esmer bir kadın beni selamlar.

Gülümser. "Sen Harley olmalısın. Gerardo, yolda olduğunu bana mesajla haber verdi."

"Sen de Cressida olmalısın."

"Öyleyim." Koyu mavi gözleri bir anlığına aşağıya doğru iner, sonra benimkilere kilitlenir. "Şu haline bak. Ofisin için çiçek almışsın bile."

Ofis mi dedi?

"Bu, işteki ilk günümü kutlamak için bir hediye." Kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsememek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Orkideler çok severim. Daha önce böyle bir tane görmemiştim."

"Ben de çok severim. Çok klasik bir çiçek. Ve bu nadir bir tür."

"Ne güzel bir renk kombinasyonu."

Başımı sallıyorum. "Sıçrayan yaprakları sarı, eflatut ve açık lavanta renginde, üç renkli çiçekleri ise gözlere bayram ediyor."

O eğilir. "Eski bir çiçekçi olarak, en sevdiğiniz çiçek var mı?"

"Her şey mevsime ve ruh halime bağlı."

"Mantıklı," diyor. "Bunun ikinci kariyerin olması hoşuma gitti."

Aslında bu benim üçüncü kariyerim, ama ikinci kariyerimden bahsetmiyoruz. O bir fiyaskoydu.

"Bu benim de ikinci kariyerim," diyor Cressida. "Oh.

İlki neydi?"

"Bir tiyatro oyuncusuydum ve önemli bir oyunda rol aldım. Şov dünyası acımasız bir dünyadır, özellikle de çoğu erkek başrol oyuncusundan çok daha uzun boyluysan."

Dudaklarımı büzerek kaşlarımı çattım.

"Senin boyundaki kadınlar çok şanslı." Parmağını vücudumda yukarı aşağı hareket ettirir.

Reddedilme korkumun oyunculuk kariyerine devam etmemi engellediğini ona söylemenin bir anlamı yok. "Model olabilirdin," diyorum. "Hala olabilirsin."

Gözlerini kısarak öğürme hareketi yapıyor. "Olmaz. O sektör oyunculuktan daha da berbat."

"Anlıyorum."

O bir patron kadın havası veriyor, ama yaklaşılabılır biri.

Umarım ofisteki herkes onun kadar cana yakın olur.

"Önemli değil ama düzenli maaş almak bana huzur veriyor. Kocamın üzerindeki baskı azalıyor," diyor. "Ve çocuklarıma yemek yedirebilmek çok hoşuma gidiyor."

Gülüyorum.

Kaz'ın ofis müdürü harika bir mizah anlayışına sahip.

"Sizi ofisinize götüreyim, kutuyu bırakın, sonra ekiple tanışırsınız."

Yine ofis dedi. "Beni

takip edin." "Hemen

arkanızdayım."

Arkasını dönüp önünü işaret ediyor. "Bu masa boş, çünkü resepsiyonistimiz/ofis yöneticimiz geç kalıyor. Üç yaşındaki çocuğu bu sabah varoluşsal bir kriz yaşadı."

"Ah, zavallı şey."

"Merak etmeyin. Annesi, tam anlamıyla bir krizin patlak vermesini engellemek için kurnazca davrandı." Gülüyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Cressida'nın arkasında yürüyorum, gözlerim onun kırmızı tabanlı 10 cm'lik nude topuklu ayakkabılarına takılmış durumda. Ben de kırmızı tabanlı 10 cm'lik ayakkabılar giyiyorum, bunları bana oda arkadaşım/yeni patronum/sahte erkek arkadaşım/olağanüstü kadın avcısı sağladı, ama benim bantlı nude topuklu ayakkabılarım bu Amazon kadınının yanında bana birazcık bile boy kazandırmıyor.

Kısa boylu olmanın tehlikeleri.

"Şuradaki patronun ofisi." Cressida solunu işaret ediyor. Yanından geçerken bir göz atmak için boynumu uzatıyorum.

Yerinde olmayan tek bir Post-it notu bile yok, tıpkı lüks kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlarla dolu devasa giyinme odası gibi.

Kaz, evde olduğu kadar ofiste de düzen delisi.

"Bu senin ofisin," diyor ve Kaz'ın ofisinin yanındaki bir ofisi işaret ediyor.

Kafamı içeri sokuyorum.

Vay canına.

Cressida'ya bakıyorum. "Bir hata olmalı. Ben yeniyim. Açık alanda oturmam gerekmiyor mu?"

"Bu ofis, Kaz'ın şirketlerini Stanley Kupası'nı kazanırken yöneten CEO'ya aitti. O evlenip Avustralya'ya taşındığından beri boş duruyordu. Patron yeni bir sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlusu işe aldığını duyurduğunda, bu ofisin senin olacağını söyledi."

Gözlerimi kırpiyorum.

"Yöneticilerden birine sana yeni bir dizüstü bilgisayar ve yeni bir şirket telefonu sipariş etmesini söyledim. Sana malzeme odasını gösterebilirim, orada ihtiyacın olan ofis malzemelerini alabilirsin. Eksik bir şey olursa bana haber ver."

Göz kırp.

"Patronun ofisi gibi, senin ofisinde de manzarası pek iyi olmayan, ama bolca güneş ışığı alan tavandan tabana pencereler var."

Cressida hala bana eski CEO'nun ofisini satmaya çalışıyor. Lanet olası CEO. Duvarları diplomalarla dolu bir kadın, ben ise lise mezunuyum.

Şaşkınım.

Cressida başını yana eğdi. "Motorunu çalıştırmak için bir fincan kahveye ihtiyacın var mı? Buradaki kahve makinesi şehirdeki en iyi kahve dükkanlarıyla rekabet edebilir. Kahve molası verebilirsin, sonra da tur atarız."

Kendime geliyorum. "Hayır. Ekiple tanıştıktan sonra kahve içebilirim. Sadece..." Kafamı sallıyorum. "Beklediğimden çok daha fazlası var."

Başımı geçip bana doğru eğildi. "JustSpotted.com uygulamasını telefonumdan silmeliyim, ama o siteye bağımlıyım. Dün öğleden sonra, gözlerim web sitesinin ön sayfasında yer alan fotoğrafa takıldığında ağzım açık kaldı. O Hollywood öpücüğü..." Kalbini okşadı. "Tabii, patron o efsanevi öpücükten önce ofisi sana vermişti, ama sana karşı hislerini düşünürsek, binadaki en iyi ikinci ofisi almana şaşmamalı."

Yüzüm kızardı. "Ofisteki ilişkimiz tamamen profesyonel olacak." *Paylaştığımız şey hayal ürünü.*

"Kaz zaten söz verdi." Göz kırpar. Yüzüm daha da kızarır.

"Daha ciddi bir konuya gelelim, yeni görevinde, masum kulaklara ulaşmaması gereken, hayır kurumu hakkındaki hassas bilgilerle uğraşacaksın," diyor. "Bu yüzden kapısı olan bir ofis."

Başımı sallarım.

Telefonu çalar. Telefonuna bakar ve gözlerime bakar. "Buna cevap vermem gerek, ama uzun sürmez."

"Sorun değil."

Yeni ofisime girerim, kutuyu masamın üzerine bırakırım, muhteşem orkideyi çıkarırım ve bütün gün bakabileceğim bir yere koyarım. Muzlu ve cevizli kekimin bulunduğu kağıt torbayı alıp masanın arkasındaki dolaba koyarım.

Cressida hala telefonla konuşuyor, koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor. Çantamın askısını omzuma geçirip bekliyorum.

Bu sabah uyandığimde Kaz'ın koltukta uyuduğunu görmeyi beklerken, gülümsememi bastırmak için alt dudağımın içini ısııyorum. Bunun yerine, muhteşem bir çiçek, altı adet lezzetli kekle dolu bir kutu içeren kağıt bir torba ve dağınık bir el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Selam Goldilocks,

Sana birkaç mesaj attım. El yazım pek iyi değildir, bu yüzden uzun bir notu okumak zor olabilir.

Kaz

Dayanamayıp çantamdan telefonumu çıkarıp uyandığımdan beri beşinci kez mesajlarını tekrar okudum.

KAZİMİR

Restorandaki olay tam bir kabustu. Her yer polis ve FBI ajanlarıyla doluydu. Neyse, eve geç geldim ve seni rahatsız etmek istemedim, bu yüzden koltuğumdaki görevime geri döndüm. Dün gece kabus görmedim. Sevindim.

KAZİMİR

Sana verdiğim hediye kartlarını iyi kullandığını fark ettim. Geçen hafta sana birkaç kitap aldığım kitapçının alışveriş poşetlerine takılıp düştüm.

KAZİMİR

Sana aldığım dört kitabı bitirdiğine inanamıyorum. Bu hızla gidersen, büyüyen koleksiyonunu saklamak için bir kitaplığa ihtiyacın olacak.

KAZİMİR

Grazie Mille'ye gitmek için erken çıkmak zorunda kaldım. Sahibi çıldırıyor. Onu suçlayamam.

KAZİMİR

Sana birkaç şey aldım. Saat sekize kadar, bir süre restoranda kalacağım belli oldu. Kendimi içinde sıkışıp kaldığım CSI:NY bölümünden bir mola verdim, bir çiçekçiye koştum ve masan için bir şey aldım. Canlı renkleri senin kişiliğini hatırlatıyor.

KAZİMİR

■
Bu sabah koşuya çıktım, dışarı çıkmam gerekiyordu. Dönüşte kek aldım. En sevdiğin tadı bilmediğim için en çok satanları aldım.

KAZİMİR

■
Cressida Paddleford ofis müdürüdür. Yönetici asistanım ve şimdi de sen hariç, o benimle diğerkalışanlar arasındaki tampon görevi görüyor. Sana etrafı gezdirecek.

KAZİMİR

■
İşinin ilk gününde iyi eğlenceler. Ofisteki herkesi büyüleyeceğinden hiç şüphem yok. Sonra görüşürüz.

"Canlı renkler bana senin kişiliğini hatırlatıyor."

Aptal gibi sırtıyorum.

New York'taki herhangi bir bodegadan orkide satın alabilirsiniz. Eğer pahalı Dick Smith 'Paradise' orkidesini istiyorsanız, bu nadir bulunan mücevheri satan bir çiçekçiye gitmeniz gerekecek.

"Hazır mısın?"

Gözlerim Cressida'nınkilerle buluştu. "Hazırım."

Bölüm 38

İş arkadaşını bıçaklamamalısın

Harley

Takım arkadaşlarımla tanıştıktan, insan kaynakları departmanında bir yığın belgeyi imzaladıktan, Kaz'ın bu pozisyon için bana ne kadar para ödeyeceği konusunda içten içe çıldırdıktan ve genel merkezin yanındaki binada bulunan Lindström Artisanal Brewery Co'yu gezdikten sonra, mutfakta, süslü püslü espresso makinesinin tanrıların nektarını fincanıma dökmesini bekliyorum. Kaz'ın bana aldığı muffinle birlikte bir latte, güne başlamak için mükemmel bir yol.

Fransız vanilya kokusunu içime çekip gözlerimi kapatarak dua ediyorum.

Sihirli anın gelmesini beklerken, pembe renkli kısa kollu elbisemi düzeltiyorum. Ofisteki herkes siyah veya lacivert giyinmiş, bu yüzden açık renkli kıyafetimle dikkat çekiyorum.

Neyse.

Geç baharı yansıtan bir kıyafet seçtim. Siyahı sevmem ama başka pek çok renk var, bu da çoğu New Yorklu için çok yabancı bir kavram.

Kahve fincanıma köpürerek dökülüyor.

Kupamı alıyorum, içine biraz şeker döküyorum, karıştırıyorum ve uzun zamandır beklediğim yudumu alıyorum.

Bu kahve harika.

"Hey, toplantın nasıldı?" Mutfağın dışından gelen bir erkek sesi kulaklarımı dikti.

"Toplantı uzadı, üstelik iyi kahve ikram etme nezaketini bile göstermediler," diyor bir kadın. "O devasa bagellerden bahsetmeye bile gerek yok. Sabahın ilk saatlerinde beş bin kalori almaya ihtiyacım yok."

Henüz tanışmadığım iki tedarik koordinatörü olmalı.

Kupamı sıkıca tutarak arkamı dönüyorum.

Uzun boylu, ince bir kadın ve onun üzerinde yükselen bir adam kapıda belirir, beni görünce adımları durur.

Kadının güçlü meyveli parfümü, kahvemın hoş aromasını bastırıyor.

Yüzüme parlak bir gülümseme takındım. "Merhaba."

Kıvrıkcık saçlı, kahverengi gözlü adam bana yaklaşır. "Merhaba, sen Harley olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Broden." Elini uzatır.

Elini sıkıyorum. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Broden."

"Hoş geldin. Demek sosyal medya patronu sensin?"

Gülerek cevap veriyorum. "Öyle sayılır."

"Artık bu işe özel birinin olması gerekiyordu. Şu anki sistemimiz de işe yarıyor ama patronun dediğine göre sen bu işi çok iyi yapacaksın."

"Baskı yok."

"Sana güveniyorum, Harley." Göz kırpar.

"Harley ekibine katıldığın için teşekkürler."

Broden kenara çekilir.

Karşımdaki kadının her şeyi, Broden ve şimdiye kadar tanıştığım diğer herkesin tam tersi olduğunu hissettiriyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sağ ayağını sol ayağının önüne uzatmış, platformlu yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde durarak burnunun ucuyla bana bakıyor.

Eğer beni kontrol edecekse, ben de aynısını yapacağım.

İncelemem, onun rugan siyah topuklu ayakkabılarından başlıyor, ceplerinin olduğu yerde siyah detayları olan tasarımcı kobalt mavisi eşofman altı gibi görünen giysiye geçiyor ve boynuna sarılmış, sanki BDSM tasması takmış gibi görünen bir şeyle biten siyah kolsuz bluzuna kadar uzanıyor. Bakışlarımı, sanki Vikings dizisindeki bir karaktermiş gibi şekillendirilmiş kırmızımsı bordo saçlarına kaldırıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen Harley'sin."

"Benim. Sen de Maybelline olmalısın." *Böyle bir isimle, başka bir kozmetik markası kullanırsa hile yapmış gibi hisseder mi acaba?*

"Adımı öyle telaffuz etmezsin."

Onun azarlayıcı sözleri kırbaç gibi etki yapıyor. Ben irkiliyorum.

Tanrıya şükür, sıcak kahve fincanın kenarından taşıp beni yakmadı.

"*Maybellynn*." Çenesini havaya kaldırır. "Maybelline değil. May değil.

Maybell değil. Belle değil. Lynn değil. Leen değil. *May-belle-lynn*."

Kahretsin.

Cressida, iş arkadaşımın ismi konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylemişti, ama bu kadar kaba olmaya gerek yoktu.

"Anladın mı?" İsim zorbalığı yapan kişi meydan okuyan bir tavır takınıyor. Ben de aynısını yapıyorum. "Anladım."

"Anladığımı bilmem için adımı tekrar et."

"Anladığımı söyledim."

"Duymak istiyorum."

İnanamayan bakışlarım Broden'a kayar. O

da bana "*üzgünüm*" dercesine omuz silker.

İsim zorbasının kahverengi gözlerine bakıyorum. "May-bell-lynn."

O, öfkeyle nefes alır.

İşin ilk gününde iş arkadaşını bıçaklamamalısın. Kesinlikle.

Bıçaklamayın.

Aramızda garip bir sessizlik hakim. Broden kahve makinesine doğru yöneliyor.

Kahvemi küçük bir yudum alıyorum, keşke içine alkol katılmış olsaydı diyorum. "Sen Daha başladın," diyor Maybellynn der. "Sen henüz henüz

. Eski CEO'nun ofisini hak etmiyorsun."

Maybellynn, Maybelline değil, sinirlerimi bozuyor. "Peki ya sen hak ediyorsun?"

"Evet." Çenesini şu anda olduğu halinden daha fazla havaya kaldırırsa, geriye düşecek.

Mmmm. Belki de kışının üstüne düştüğünde başına iyi gelir. Bu kadının tavır değişikliğine ihtiyacı var.

"İki yıldır buradayım." Hâlâ kendi bölgesini işgal etmeye devam ediyor. "Ben çalışkan biriyim. Benim sayemde Kaz her zaman

en iyinin en iyisini alır ve mümkün olduğunda, ona para tasarrufu sağlamak için her zaman en iyi fiyatı alırım. Ben olmasam, o kaybolurdu."

Tanrım, kendini çok beğenmiş.

Kıçının üstüne düşmesini boş ver. Keşke bir yerlerde bir merdiven olsaydı da tırmanıp ona bir tokat atabilseydim.

"Ben çok iyi bir tedarik müdürüyüm..."

"Kaz'ın üç restoranının da tedarik koordinatörüyüm." *Birinin seni düzeltmesi gerekiyordu, kaltak.*

Bana öfke dolu bakışlar atıyor. "Çünkü Kaz, benim masaya kattıklarımın değerini göremiyor."

Bu sözünde bir parça narsisizm mi seziyorum? "Tabii."

Başımı sallıyorum.

O bana bana bana göz göz düşmanlıkla "Orada olmaz hiç

birlikte çalışmamız için nedenler var, o yüzden yolumdan çekil.

Bu kadın beni tanımıyor bile, ama şimdiden beni reddediyor.

Eğlenceli zamanlar bizi bekliyor.

"Anlaşıldı." Ona selam veriyorum.

Sinirli bir şekilde yüksek sesle nefes verir ve gözlerini devirir.

Zihnimde ona orta parmağımı gösteririm.

Bunun üzerine, ofisin barakudası arkasını dönüp, kırmızı tabanlı olmayan 25 cm topuklu ayakkabılarıyla mutfaktan çıkıp gider.

Vay canına. Sadece vay canına.

Broden bana doğru eğildi. "Onunla ilk tanıştığında başa çıkması zor biridir. Çözmesi gerçekten zor biridir."

Yoksa gerçekten deli mi? "Uyardığın için teşekkürler," diyorum. "Ama onun da belirttiği gibi, birlikte çalışmamız pek olası değil." *Tanrıya şükür.*

"Şanslısın," diyor Broden fısıldayarak. Gözlerim

fal taşı gibi açılıyor.

O çekinir. "Duymadın."

Oh, evet, duydum.



Kapım çalınır.

Gözlerim yukarı kayar, ifademi kontrol etmek için tüm gücümü kullanırım.

Kaz değil.

Cressida kapı çerçevesine asılı duruyor. "Hala burada ne yapıyorsun?"

"Kurumsal çiçek şirketim için sosyal medya paylaşımlarımı yönetmek için kullandığım yazılımı indirdim. Bu yazılım, bir şirket için çevrimiçi varlığımı güçlendirmek açısından çok önemliydi, ancak Kaz'ın şirketinin dört farklı bölümünü yöneteceğim için, bu yazılım benim can simidim olacak."

Cressida masama yaklaşıyor. "Bir bakabilir miyim?"

Dizüstü bilgisayarımı ona çeviriyorum.

O başını sallar. "İlk gününde tembellik etmemişsin."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, işe başlamak için çok hevesliyim.

Kafam fikirlerle dolup taşıyor."

"Bu iş için doğru kadın sensin."

Umarım öyle olur. "Kaz'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Bu düzeyde bir organizasyonla bu mümkün değil."

"Planlama bir şey, uygulama başka bir şey."

Ekranıma işaret ediyor. "Her şey renklerle uyumlu.

Başarabilirsin."

Gülüyorum.

"Kapını kapatabilir miyim?"

Uh-oh. "Tabii."

Kapıyı kapatıp masamın karşısındaki misafir koltuğuna oturur.

"Küçük bir kuş bana Maybellynn'in seni kollarını açarak karşıladığını söyledi."

Kaşlarımı çatıp başımı yana eğiyorum. "Şaka yapıyorum."

"Bir an için, hoş geldin kelimesinin tanımının bizim için farklı olduğunu sandım."

"Onunla tanışmadan önce kararını etkilemek için bir şey söylemek istemedim," diyor Cressida. "Bu onun arkasından konuşmak olurdu ve ben onun gibi değilim."

"Tanrım, çok çekici birine benziyor." "Değil mi?"

Cressida omzunun üzerinden arkasına bakar.

Koridorda kimse var mı diye boynumu uzatıp bakarım.

Kimse yok.

Dikkatini tekrar bana çevirir. "İnsan kaynakları, patronun yönetici asistanı ve ben, Kaz ve senin işe başlamadan önce çıktığınızı biliyoruz."

Sahte bir ilişkiydi, ama olsun.

"Bu sabah personel toplantısında ofisteki herkese söylemeyi planlıyordum, ama Grazie Mille kriziyle uğraştığı için bunu yapamadı." Yine omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

Bana söyleyeceği şey çok gizli olmalı.

Bana dönüyor. "Maybellynn, ben grafik tasarım departmanındaki yöneticiyle konuşurken, yönetici gibi davranarak idari departmanın üzerinde dolaşıyordu. Kızlardan biri bir hikaye anlatıyordu. Caddenin karşısına cips ve soda almaya gitmiş. Sırada beklerken, en sevdiği dedikodu sitesine bakmış ve patronun yeni kızı öptüğü bir fotoğraf görmüş."

İnledim.

"Maybellynn'in yüzü pancar gibi kızardı. Topuklarını döndü, masasına koştu, çantasını kaptı ve cehennemden kaçan yarasa gibi buradan uçtu." Cressida'nın koyu mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Diyelim ki seni sadece ofisteki işin için kıskanmıyorum..." Her iki kaşını da kaldırıyor. "Ama bunu benden duymadın."

Harika, gerçekten harika.



Cressida ofisimden çıktıktan sonra, dizüstü bilgisayarımı kasaya kaldırdım, çantamı aldım ve orkideye bir öpücük gönderdim.

Bitti.

Yeni işimdeki ilk günüm, önemsiz ofis dramaları, umut ve hayal kırıklığının karışımıydı. Maybellynn, her seferinde kibirli bir kayıtsızlıkla ofisimin önünden geçip cam duvardan bana ters ters bakarken, bana kötü gözle bakma kararlılığından hiç vazgeçmiyordu. Ancak bu, Kaz'ın güvenine ve bu inanılmaz ofise layık olduğumu kanıtlama kararlılığımı sarsmaya yetmedi. Başımı eğip, kendimi yeniden keşfetme ve banka hesabımdaki çok ihtiyaç duyduğum parayı artırma fırsatından dolayı çok mutluyken, etkileyici bir sosyal medya planı oluşturmaya odaklandım.

planı oluşturmaya odaklandım, kendimi yeniden keşfetme ve banka hesabıma çok ihtiyaç duyduğum parayı yatırma fırsatından dolayı çok mutluydum.

Grazie Mille'deki durum Kaz'ı ofisten uzak tuttuğı için çok üzc, ama bütün akşamı onunla geçireceğim dşnesi bana kanat veriyor. Onun sahte kız arkadaşı olabilirim, ama Maybellynn'in aksine, patronla yakın ve samimi olan şanslı kişi benim.

Dn başladığımız işi bitirebilmemiz için parmaklarımı çapraz tutuyorum.

Asansöre gitmeden önce, beni nefret eden bir işi arkadaşımla aramızda tartışma konusu olan ofisi gözlerimle taradım. Ofisi geçerken, idari bölümde hala oturan birkaç işi arkadaşıma el sallayarak veda ettim.

Binadan dışarı adımımlı attığım anda, telefonum bir mesajla almaya başlar. mesaj geliyor.

KAZİMİR



İlk günün nasıldı?

Heyecan yüzeye çıkıyor.

"ekil yolumdan," diyor bir kadın. "Mesaj yazacaksan, lanet olası kaldırımın önünü kapatma."

"zr dilerim," diye onun uzaklaşan sırtına sesleniyorum. Kenara ekiliyorum.

Parmaklarım ekran üzerinde uçarken cevabımı yazıyorum.

HARLEY



İyi. Verimli. Sen nasılsın?

KAZİMİR



Panik moduna giren Grazie Mille'nin sahibi, restoranın tüm çalışanlarına restoranın kapanacağını bildiren mesajlar atıyor, geçici müdürü tüm rezervasyonları tek tek arayıp haberi vermesi için görevlendiriyor, polis ve FBI'ın araştırma yapabilmesi için bir tesisatı çağırıp tuvaleti skmesini istiyor... Bu gün beni mahvediyor.

HARLEY



Ama yakında bitecek, değil mi?

KAZİMİR



Keşke öyle olsa.

HARLEY



Oh, hayır. Hala orada mahsur kaldın mı?

KAZİMİR



Muhtemelen birkaç saat daha. Sonra 22 numaraya gideceğim, ardından da ofise gidip biraz iş yapacağım.

HARLEY



Ben tam çıkmak üzereydim, ama yukarı çıkıp biraz takılabiliirim.

KAZİMİR



Bugün senin ilk günün. Rahat ol. Evime dön ve akşamının tadını çıkar. Şefim hazırladığı yiyeceklerle dolu bir dondurucu var.

HARLEY



Sorun değil, seni beklemem sorun değil.

KAZİMİR



Ruh halim çok kötü ve sinirlerim çok gergin. Yorgun olmama rağmen, yapmam gereken çok iş var.

KAZİMİR



Grazie Mille'nin sahibine yardım etmeyi kabul ettiğimde, bu sonucu öngörmemiştim.

HARLEY



Tabii ki yapmadın.

KAZİMİR



Tek söylediğim, bu gece pek iyi bir arkadaş olamayacağım.

HARLEY



Oh, tamam.

Üç nokta zıplıyor.
Sonra kaybolurlar. Tekrar
zıplarlar.

KAZİMİR



Kısa kesmek istemedim. Dün gece pek uyuyamadım ve bu uyuşturucu kaçakçılığı olayı tam bir kabus.

HARLEY



Anlıyorum.

KAZİMİR



Beni bekleme.

Boğazımda beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru oluşur.

Bölüm 39

Başa çıkması zor bir durum

Harley

Bir elimde kahve, diğer elimde sıcak bir kurabiyeyle ofisime girerken telefonum çalar. Eşyaları masamın üzerine bırakıp çantamdan telefonumu çıkarırım.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir.

Video görüşmesini kabul ediyorum. "Kopenhag'da aramak için biraz geç değil mi?"

Ciara gülümsememe karşılık verir. "Saat on biraz geçti. Nik, ev ofisinde yaklaşan bir teslim tarihi olan bir teklif üzerinde çalışıyor. O işini bitirene kadar oturma odasında bekliyorum, böylece birlikte yatabiliriz."

"Seni uyanık tutanlar üçüzler değil mi?"

"Bu sefer değil. Karnımda futbol topu tekmeleyen minik yumurtalar yok."

Gülüyoruz.

"Cuma gününe kadar geldin. Yaşasın." Yumruğunu havaya kaldırır. "İlk haftan nasıldı?"

"Bir saniye." "Bekle."

Ayağa kalkıp ofisimin kapısını kapatıyorum.

Sandalyeye giderken fincanı ve küçük tabağı alıp oturuyorum.

"Öğleden sonra için enerji verici bir şey aldım." Latte'mden bir yudum alıyorum.

"Sürtük. Senden nefret ediyorum." Ciara kaşlarını çatır. "Kahveyi çok özledim. Seni çok kıskanıyorum."

"Bebekler yakında gelecek ve tekrar kahve içebileceksin... Bekle. Emzirirken kahve içebilir misin?"

"Kızım, birkaç ay öncesine kadar bunun farkında değildim. Doktoruma sorduğumda, günde bir kova kahve içmediğim sürece güvenli olduğunu söyledi."

Elimi alnıma götürdüm. "Vay canına. Emzirme süresine bağlı olarak iki veya üç yıl boyunca kahveden vazgeçmeyi hayal edebiliyor musun?"

"Öyle olsaydı, kadınlar asla çocuk sahibi olmazdı. Vajinandan karpuz büyüklüğünde bir şeyi dışarı itip, öngörülebilir bir gelecekte kahve içememeyi hayal edebiliyor musun? Kadınların yedi, sekiz, dokuz veya daha fazla çocuk sahibi olduğu günlerde, bu kadınlar kahve içemeseydi dünya düzeni altüst olurdu. Kadınlar olarak güçlüüz, ama o kadar da değil. Kahve vazgeçilmez."

"Katılıyorum." Kupamı kaldırıyorum. "*Kahvenin etkisi gerçeklikten önce başlasın.* Bu sözü nerede okuduğumu hatırlamıyorum, ama daha doğru bir söz söylenmemiştir."

"Amin."

"Ama yine de kurabiye yiyebilirsin."

Benimkini kaldırıyorum. Ciara'nın gözleri büyür.

"Bu güzellikler Kaz'ın ofisine yakın bir fırından. Yemin ederim, bu gidişle yeni bir gardırop almam gerekecek. Bunlar *çok lezzetli.*"

"Bu ne aromalı?"

"Bu yumuşak, içi fıstık ezmeli bir kurabiye." Yapışkan dolgunun güzel lavanta rengi elbiseme damlamamasına dikkat ederek bir ısırık alıyorum. Kurabiyenin içini görebilmesi için onu çeviriyorum.

O da şaşkınlıkla nefesini tutuyor. "Teslimat yapıyorlar mı?" "Kopenhag'a mı?"

Heyecanla başını sallıyor.

Gülüyorum. "Sanmıyorum."

"Belki Nik'in jetini New York'a gönderebilirim, sen de bana bir düzine, iki düzine, üç düzine ya da başka lezzetli çeşitleri satın alabilirsin, onları jete koyarsın, böylece buraya getirebilirim."

"Bu, kocanın özel jetini mükemmel bir şekilde kullanmak olur," diyorum.

"Kurabiyelerle uçarsan, uzun zamandır görmediğim en iyi arkadaşımı kucaklayabilirim. Seni özledim, bebeğim."

Kalbim sıkışır. "Ben de seni özledim."

"Kurabiyeyle uçacaksan, sahte erkek arkadaşını da getir ki onunla tanışayım."

Dudaklarım aşağı doğru

kıvrıldı. "Ne dedim ben?"

Yeterince sık konuşmuyoruz ve sızlanarak sohbeti gölgelemek istemiyorum. "Önemli değil. Zor bir hafta geçirdi."

"Bu da bizi aramamın nedenine geri getiriyor," diyor. "Yeni ofisinin video turunu çok beğendim. Aferin sana, patron hanım."

"Değil mi?"

"Umarım patron hanımın ofisi, patron hanımın maaşıyla birlikte gelir?"

"Ci, insan kaynakları bana iş sözleşmesini verdiğinde gözlerim yuvalarından fırladı."

"Kaz ve sen maaş konusunda konuşmamış mıydınız?"

Kızım, ben o kadar parasızım ki, bana can simidi atan bir adama beş kuruş bile vermem. "Adil olacağını söyledi. Yalan söylüyordu. Bu son derece cömert bir teklif." Ona ne kadar para aldığımı söylüyorum.

Kafasını geriye atıyor. "Bu, kurumsal çiçek işinde kazandığından çok daha fazla para."

Ve garson olarak kazandığımdan da milyonlarca dolar fazla. "Öyle."

"Eski erkek arkadaşının eski üvey babasına rastlamak büyük bir tesadüftü."

Daha çok kıcıımı kurtardı. "Öyleydi."

İki hafta sonra, ilk maaşımı aldığımda, banka hesabım artık eksiye düşmeyecek. Sabırsızlanıyorum.

"Şimdi, Lindström's Corp'ta geçirdiğin ilk hafta hakkında bana her şeyi anlat," diyor Ciara.

"Bu hafta temellerin atılmasıyla geçti. Takip ve planlama yazılımımı farklı markalarla organize ettim. Burger restoranları için markalaşma yaklaşımı Number 22'den tamamen farklı."

"Number 22'nin kaliteli bir restoran olması nedeniyle bu mantıklı."

Başımı sallıyorum. "Üç restoranda, bira fabrikasında ve dondurma dükkanında çok zaman geçirdim. Çalışanların iş başında olduğu anları, lezzetli yemekleri ve nefis dondurmaları fotoğraflamak için binlerce fotoğraf çektim. Sosyal medyada ilk ayın paylaşımlarını planladım ve her bir sosyal medya hesabına girip etkileşimi düşük veya sıfır olan eski paylaşımları temizlemek için çok zaman harcadım. Bugün, Kaz'ın çok değer verdiği hokey yardım kuruluşuna adadım. Geçmişte yaptıkları her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Onun hayır kurumunda çalışarak çok şey kazanacaksın."

"Ben de öyle düşünüyorum. Hokeyin temellerini öğrenmem gerekecek, ama bu zorluğun üstesinden gelmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Şu haline bak, hokeyci kız."

"Bu iş olmasaydı, hokey hakkındaki bilgim müstehcen bir hokey romanının sayfalarında kalacaktı, ama şimdi ufkumu genişletme fırsatı buldum."

"Yani, yoğun bir haftanın ardından yarın dinlenebileceksin."

Kafamı sallıyorum. "Cumartesi brunchının önemli anlarını yakalamak istiyorum. Hamburgercilerde işler her zamanki gibi, ama Number 22'de insanlar saatlerce sıraya girip hafta sonu brunch menülerini yiyorlar. Ebeveynler de çocuklarıyla birlikte dondurma dükkanına gelip külah ve bardak dondurma alıyorlar. Dükkan, minik insanları eğlendirmek için elinden geleni yapıyor."

"Görünüşe göre hafta sonu için hızını kesmeye niyetin yok."

"Kaz'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Bu asla olmayacak. Sen çalışkan birisin ve her projeyi sonuna kadar götürürsün."

"Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Uzun süredir en iyi arkadaşız. Çalışma ahlakını biliyorum. Bu güvensizlik nereden geliyor?" Endişe yüzüne yansıyor.

Kendime olan güvenimi kaybettim. Yeteneklerime olan güvenimi. Aldığım kararlara olan güvenimi. "Çiçekçilik işimde başardıklarımla gurur duyuyorum. Ama bu bir sonraki seviye. Kendi şirketin için sosyal medya yönetmek başka bir şey, dört başarılı markanın sorumluluğunu omuzlarında taşımak başka bir şey."

Telefonu yüzüne yaklaştırır. "Sen bunu başarabilirsin, kızım."

Gülüyorum. "Eğer bu senin moral konuşması anlayışınsa, kişisel koçluk sana göre değil. Günlük işine devam etsen iyi olur."

"Seni güldürdüm. Buradaki işim bitti." Elini mikrofonu bırakır gibi bir hareket yapar.

Bunu özlüyorum. Birlikte takılıp aptalca davranışlarımızı. Eski hayatımdaki pek çok şeyi özlüyorum.

Ciara dudaklarını büzüyor, açık kahverengi gözlerinde neşe parıltıyor. "Ne oldu?"

"Huysuz iş arkadaşın nasıl? Sonunda kişilik nakli oldu mu?"

Sesindeki abartılı dramatiklik ve alaycı ton beni hazırlıksız yakaladı.

Gülüyorum. "Bu çok komik."

"İlk gününde o ofis barakudasının ne kadar kaba davrandığını anlatan mesajları gönderdiğinde, kocamanın özel jetine atlayıp ona bir tokat atmak istedim. Nasıl benim en yakın arkadaşıma öyle konuşabilir? Uçamayacak kadar hamile olduğum için şanslı."

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Çarşamba günkü o iğrenç telefon olayını hala atlatamadım," diyor Ciara.

"Ben de." Gözlerimi deviriyorum. "Ofisimden çıkıp mutfağa kahve almaya gittim, birkaç dakika iş arkadaşlarımla sohbet ettim ve ofisime döndüğümde iki telefonum da gitmişti. Birdenbire ortadan kaybolmuşlardı. Böyle alçakça bir şey yapabilecek tek bir kişi var. Kaz, Cressida'ya iki telefonu bir gecede teslim etmesi için yeşil ışık yaktı. Sonra birdenbire, telefonlarımı tuvaletin dibinde yüzerken buldum."

Ciara başını sallar. "Kendini aşması lazım. Burası bir ofis. Kaz'a olan karşılıksız takıntısına gelince, hokeyin Roy Kent'i en iyi arkadaşım la sahte bir ilişki yaşıyor. Kıskançlıktan çatla, barakuda."

Sahte flört.

Bu benim ilişki durumum.

Bu denklemden sahte kelimesini çıkarmak için ne kadar da can atıyorum.

"Umarım Kaz kararlı davranır," diyor Ci. "Maybellynn'in seninle konuşma şekli kabul edilemez. O ofisi ondan çalmışsın gibi davranıyor

. O ofis başından beri onun değildi. Bir de telefonlar var. Binlerce dolar çöpe gitti."

"Kaz bütün hafta ofis dışında."

Başını yana eğiyor. "Hala Grazie Mille meselesiyle uğraşıyor mu?"

"Üç gün süren aramaların ardından, polis ve FBI restoranın hiçbir yerinde saklanmış uyuşturucu bulamadı. Kaz, yıkmak zorunda kaldığı tuvaleti onarmak için bir tesisatçı ve bir tadilat ekibi tuttu. O kabus geride kaldı, ama Brezilyalı sahibi satmak için sabırsızlanıyor. Tüm bu sürprizler kalp rahatsızlığına iyi gelmiyor. Adam resmen saçını yoluyor."

"Zavallı adam," diyor Ci. "Birkaç hafta içinde, mesai saatleri dışında yasadışı kumar operasyonu yürüten bir müdürle uğraşmak zorunda kaldı. Bu müdürün suç ortağı, seni taciz eden Chicago Valisi'nin aptal üvey oğlu, içki çalan bir barmen ve restoranını uyuşturucu takas yeri olarak kullanan bir grup morundu."

"Zavallı adamın başı hiç durmuyor. Her neyse, Kaz restoranda her şeyi denetliyor ve potansiyel alıcılarla görüşüyor. Grazie Mille ile işi bittiğinde, kendi işleriyle ilgilenmesi gerekiyor. Genellikle ofiste çok geç saatlere kadar kalıyor."

"Kaz, iyi bir nedenden dolayı ofiste yoktu, bu yüzden Maybellynn'in korkunç bir insan olduğunu bilmiyor, ama umarım ona anlatırsın."

Kafamı sallıyorum. "Ofiste drama yaratmak istemiyorum. Bu işe daha yeni başladım."

Beni bir an düşündü. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama birinin o kadını yerine oturtması gerekiyor."

"Umalım da bu hafta yaptığı çocukça davranışlarla tüm zehirli kötülüğünü dışarı atmış olsun."

"Sence? Senin ofisini ve erkeğini istiyor." Telefonu yüzüne yaklaştırıyor. "O kaltağa karşı dikkatli ol."

Ciara'nın uğursuz sesi ve ciddi ifadesi beni ürpertiyor.

"Yapacağım."

"Maybellynn ile uğraştıktan sonra, evine çekilip içki içmeye başlamadığın sürece, bir içkiye ihtiyacın vardır herhalde."

"Ben..."

Tam ağzımdan kaçırmak üzereyken kendimi tutuyorum. Ona evimi kaybettiğimi söylemedim.

Ahlaksız pisliklere güvenerek yaptığım kötü kararlar yüzünden mali açıdan mahvolduğumu hala bilmiyor.

"Sen... ne?"

"İçki asla çözüm değildir, kızım," diyorum. "Bazen çözümdür."

Biraz gülüyorum. "Benim stres atmak için çok daha sağlıklı bir yöntemim var." "Sakin bana senin de benden etkilenip spor salonuna yazıldığını söyleme." "Hayır." Yüzümü buruşturuyorum.

"Gerçeklikten kopmanın en iyi yolu okumaktır."

"Şimdi konuşuyorsun."

"Ben..." Bunu fazla açığa vurmadan nasıl söyleyebilirim? Sandalyeimde kıpırdanırım. "Harika bir kitapçı keşfettim. Brooklyn'de, iş çıkışı gitmek için çok uygun."

"Düşünme şeklini beğendim."

Kitapçının adı My Little Bookish Heart ve romantik kitap seçkisi kitap sever kızların hayallerini gerçeğe dönüştürüyor. Çiçek bölümü değil, sulu bitki bölümü var. *Sulu meyveler*. Çiçekleri severim, ama sulu meyveler gözler için bir ziyafet. Saatlerce vakit geçirmek isteyeceğiniz harika bir kafeleri var. Dükkanın önündeki kaldırımda tembellik ederken, köpek su kaplarında susuzluklarını gideren bir sürü köpek görürsünüz."

"Keşke bu deneyimi seninle paylaşabilseydim..." Gözlerini ekranından kaldırıp geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

Kalp gözlü emoji kadar sevimli.

Onu seven ve onun için ölecek olan adam az önce oturma odasına girdi.

Göğsüm sıkışır.

"Harl, bebeğimin babası işini bitirdi." "Git kocanın yanına."

"Görüşürüz." Bana bir sürü öpücük gönderir. Ben de ona öpücüklerimi gönderirim.

Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum. Umutsuzca parmaklarımı birbirine geçiriyorum.

Sahte bir ilişki kurdum.

Ciara ise sonsuza dek mutlu bir son elde etti.

Dakikalar geçiyor, ben ise heykel gibi hareketsiz duruyorum. *İç çekiyorum.*

Verimli olamamak Maybellynn'in argümanını daha da güçlendirecektir. *"Bu ofisi hak etmiyorsun. Bunu hak etmedin."*

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Telefonumda beliren bir mesaj dikkatimi çeker.

Kaz.

Aceleyle telefonu elime alıyorum. Elimden kayıp düşüyor, ama yere düşmeden yakalıyorum. Göğsüme sıkıca sarılıyorum.

Bu hafta başka bir telefon almak istemiyorum.

KAZİMİR



Grazie Mille, cumartesi brunch'ı için yeniden açılmalı. Ekibin yenileme çalışmalarını tamamladığından emin olmak için geç saatlere kadar burada olacağım.

KAZİMİR



Restoran para kaybediyor, yarın açılmak zorundalar.

HARLEY



Katılıyorum. Son birkaç haftadır restoran açık olduğundan daha çok kapalı kaldı.

KAZİMİR



Aynen öyle. Sabah ilk iş olarak uğrayıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım. Bütün gün burada kalmayı düşünmüyorum.

HARLEY



Tamam.

KAZİMİR

Yarın hala 22 Numara ve Creamy Heaven'a uğramayı planlıyor musun?

HARLEY

Evet.

KAZİMİR

Yarın öğleden sonra Judith'ten randevu alabildim. Makyaj, manikür ve pedikür randevusu aldı.

HARLEY

Güzellik bakımı mı yaptıracaksın? Bana söylemediğin bir şey mi var? Merak etme, sırrın bende güvende.

KAZİMİR

Ukala olma. Senin için.

HARLEY

Bana daha fazla kıyafet mi almak istiyorsun? Çok cömertsin. Bana aldığın kıyafetlerin çoğunu giymedim bile.

KAZİMİR

Bir saniye, dışarı çıkıp seni arayacağım. Telefonla açıklamak mesajlaşmaktan daha kolay olacak.

HARLEY

Görüşürüz.

Sekiz dakika geçti ama hala aramadı.

Kahretsin. Ne oldu?

Elimi uzatıp kurabiyeleri alıyorum, büyük bir ısırık alıp çiğniyorum. Şeker patlaması sinirlerimi yatıştırmayacak ama en azından yapacak bir şeyim oluyor.

Telefonum çalıyor.

Kurabiyeyi tabağa bırakıp video görüşmesini kabul ediyorum.

Onun muhteşem yüzü ekranı doldurur. "Caddeyi geçip restorandan uzaklaşmaya karar verdim. Ekip içeri girip çıkarken dikkatimin dağılmasını istemedim. Ve kimsenin dinlemesini istemedim."

"Anlıyorum."

"Umarım seni kötü bir zamanda yakalamamışımdır. Bana gönderdiğin tüm güncellemelerden sonra, senin motivasyonunu bozmak istemem çünkü markalarım için sosyal medyada hakimiyet kurmayı planladığın oldukça açık. Ve açıkça söyleyeyim, rakipleri geride bırakmakta hiçbir sorunum yok."

Gülüyorum.

Bütün hafta boyunca çok ciddi ve patron gibi davrandı. Bu eğlenceli yanını özlemişim.

"Çok çalışıyorum, ama patronumla konuşmak için bir dakika ayırabilirim." O da başını sallar.

Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor.

Sessizliği bozuyorum. "Neden bu kadar kısa sürede Judith'le başka bir randevu almam gerektiğini bana söylemek ister misin?"

"Bütün hafta boyunca birbirimizi geçip giden iki yelkenli gemi gibiydik." "Doğru değil. Ben birkaç kez seni beklediğimde beni yatağa taşıdın."

senin için ve kanepede uyuyakaldım." Keşke o sırada bayılmamış olsaydım.

"Yatakta iyi bir gece uykusu olmadan sosyal medyada hakimiyet kuramazsın. Boynun tutulmuş halde uyanmanı istemezdim."

Kafamı sallıyorum. "Birbirimizi görmememizin sebebi, senin birden fazla görevde olman. Gerçekten yardımına ihtiyacı olan birine yardım ediyorsun. Bu takdire şayan bir şey."

"Grazie Mille, eve geç saatlerde gelip şafak vakti çıkmamın nedenlerinden biri."

Bu pek iyi gelmiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Düşünmek mi?"

"Kafamı boşaltmak için," diyor.

Ben engel oluyorum.

O eve döndüğünde, ben oradayım. Artık evi tamamen kendisine ait değil.

Misafirliğimi uzattım.

Ayaklarım masanın altında sallanıyor. "Bu ev arkadaşı durumu..."

"Öpücük, Harley..." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Geçen pazar benim eve döndüğümüzde olanlar." Dudaklarını sıkıştırıyor. "O yoğun mesajlaşmalar olmasaydı ne olabilirdi..." Duraklıyor. "Başa çıkması zor bir durumdu."

Kalbim sıkışıyor. "Anlıyorum. Anlıyorum. Birlikte yaşıyoruz. Artık benim patronumsun..."

"Eski üvey oğlumla çıktığın için hala suçluluk duyuyorum." Derin bir nefes alır. "Ve yaş farkı da var."

Ayaklarımın altından halıyı çekmeden önce argümanlarını oluşturuyor.

"En iyi arkadaşım ile birkaç gün süren ve birkaç kez yaptığımız konuşmalar sonucunda arkadaşım ile birkaç görüşme yapmam gerekti."

"Anlamadım."

"Erik, sana daha fazlasını istediğim için kendini suçlamayı bırakmam için onu aramayı kesmezsem numaramı engellemekle tehdit etti." Okyanus mavisini gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. "Başladığımız şeyi bitirmek istiyorum, Harley."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben de." "Aynı fikirde miyiz, Goldilocks?"

Ona utangaç bir gülümseme gösteririm. "Evet."

"Geçen gün rol yapmanın seni tahrik ettiğini ağzından kaçırdığın için, bunu deneyebileceğimizi düşündüm."

Bunu kendime saklamalıydım. Kaşlarımı kaldırdım. "Aklında ne var?"

"Yarın akşam benim evimde buluşmak yerine, Bymark Hotel'deki Evangelista Lounge'da buluşup birbirimizi tanımıyor gibi davranalım. Belki ilk hamleyi ben yaparım. Belki sen yaparsın. İşlerin akışına bırakırız. Otel odasını çoktan ayırttım. İşler kızışırsa - ki umarım kızışır - sikim Brooklyn'e dönene kadar bekleyemeyecek kadar sabırsız olacaktır."

Çenem yere düştü.

Bölüm 40

Büyük penis enerjisi hiç bu kadar seksi görünmemişti

Harley

Evangelista Lounge'un içinde dans ediyorum ve adımlarım sendeliyor.

Vay canına.

Aşağıda, bu otelin son yenileme çalışmalarının nefes kesici sonuçlarını hayranlıkla izlerken, ayaklarım uzun süre mermere yapışıp kalmıştı. Lobide beni karşılayan zarif ve sofistike dekor, bu salona da uzanıyor.

Sersemliğimden kurtulup bara doğru ilerliyorum.

Barın iki ucunda duran dikdörtgen vazolardaki göz alıcı orkide aranjmanları karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Muhteşem.

Kurumsal çiçek işim varken, Bymark Hotel'i müşterim olarak kazanmak için ruhumu bile satardım.

Şu an ve burada, Harl.

Barda tek başına oturan birkaç adam var, ama sadece birinin yanında boş bir tabure var. Kafasını yana çevirip muhteşem profilini gösterdiğinde gülümsüyorum.

Salonu geçerek, atmosferi içime çekiyorum.

30 dolarlık içkiler, 60 dolarlık mezeler ve 20 dolarlık tatlılar, zor geçindiğim zamanlarda benim gerçekliğimin bir parçası değildi.

Sanırım artık öyle.

Rol yapma partnerimin omzuna dokunuyorum.

O da dönüyor.

"Merhaba." Gülümserim. "Yanındaki koltuk boş mu?" Beni baştan aşağı bir kez yavaşça süzer. "Boş."

"Ne şanslıyım."

"Hayır, şanslı *olan benim*."

"Bir kızı özel hissettirmeyi iyi biliyorsun."

"Burada kal prenses, ben motorumu çalıştırıyorum." Tabureye geçip küçük bedenimi üzerine oturtuyorum.

Milyonerlerin ve milyarderlerin bol olduğu bir şehirde, New York'ta takım elbiseli erkekler eksik değildir, ama hiçbiri yanımda oturan mavi gözlü tanrı gibi takım elbise pornosu gibi görünmüyor.

Sahte erkek arkadaşım, şüphesiz ki özel dikim olan açık gri bir takım elbise seçti. Beyaz gömleğini süsleyen H kol düğmeleri, zaten kusursuz olan takım elbiseyi manken seviyesine yükseltiyor. Ciara'nın kocasında da Hermes'in aynı kol düğmelerini görmüştüm. Sanırım bunlar zengin erkeklerin gardırobunda olmazsa olmaz bir aksesuar.

Bakışlarım yukarı kayıyor.

Genelde sinirinden parmaklarını saçlarına çok fazla geçirdiği izlenimi veren saçları, düzgünce taranmış. Saat 5 gölgesi o kadar çekici ki, onu bacaklarımın arasında hissetmek istiyorum.

"Beni nesneleştiriyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor.

Evet, öyle. "Tasadüf eseri, sanki içinde doğmuş gibi takım elbise giyen bir adamın yanına oturmuş olmayı takdir ediyordum."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bu salonda takım elbise giyen başka birçok erkek var."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Burada başka erkekler de mi var?" Omuz silktim. "Fark etmemiştim."

Dudakları yavaşça gülümsedi.

Vay canına.

Onunla birlikte yaşamaya başladığımdan beri ikinci kez bana böyle değerli bir hediye verdi.

"Dikkat et dostum. O göz kamaştırıcı gülümsemele beni koltuğumdan düşürebilirsin."

Gülümseme daha da genişler.

Bir garson gelir. "Ne alırsınız, hanımefendi?" "Bir French 75 alayım, lütfen."

"Hemen geliyor," der. "Bir tane daha ister misiniz, efendim?" Kaz içkisinin kalanını bir dikişte içer. "Evet, lütfen."

Bunun üzerine garson uzaklaşır.

"French 75'in içinde ne var?"

Kupamı bara bırakıp elimle her bir malzemeyi sayarım. "Köpüklü şarap, cin, limon suyu ve bir tutam şeker. Böyle bir lounge'da muhtemelen köpüklü şarap yerine şampanya kullanılır."

"Zevkli bir damak tadınız var."

"Beni henüz tanımadığın halde bu çok cesur bir ifade... henüz."

"Bu talihsiz durumu düzeltelim. Ben Beckham," diyor.

"Adın ne?" "McKenzie."

Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ben de."

Birbirimizin gözlerine uzun bir süre baktık ve ben, onun gözlerinin sonsuz güzellik okyanusuna başımdan daldım. Orada sonsuza kadar yüzebilirdim.

Garson içeceklerimizi getirir. Ona teşekkür ederiz.

O da başını sallar ve barın diğer tarafına geçer.

İçeceğimden küçük bir yudum alırım.

"Beğendin mi?"

"Öyle," diyorum. "Hiç French 75 içtin mi?"

"Birkaç dakika öncesine kadar bunun bir içki olduğunu bile bilmiyordum." "Denemek ister misin?"

"Sakıncası yoksa?"

İçkimi ona doğru kaydırıyorum.

"Teşekkürler." Bardağı çevirerek ruj izimin kendisine bakmasını sağlar.

İçkiyi kaldırır ve dudaklarını benim izimin üzerine koyarak bir yudum alır.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bu basit hareket neden cinsel bir anlam ifade ediyordu?

Bardağı bara bırakır. "Beklediğim gibi değildi." Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Benim rujumu sürmüşsün."

"Bu kasıtlıydı," diyor. "Bu, dudaklarımla senin dudaklarına dokunmanın ince bir yoluydu." Lekeli dudaklarını yalıyor.

"Cesursun ve korkusuzsun."

"Yaptığım her şeyde dürüstüm, McKenzie."

Ben değişirim yerimde koltuğumda . Benim hevesli bayan kısımları onay bu bu ifadeyi.

"Silip temizleyeyim." Dudaklarına uzanıyorum, ama o bileğimi yakalıyor.

"Sana bana dokunma izni vermedim, ufaklık."

Sesindeki uyarı, klitorisime

klitorisime

Hazırlıksız yakalandım.

Bakışları bir anlığına ağızıma düşüyor ve çenesindeki kaslar

Çenesi gerildi.

Elimi indirene kadar, birkaç kalp atışı boyunca birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Bakışlarında okuduğum şey beni etkisiz hale getiriyor. Arzu. İstek. İhtiyaç.

"Aferin kızım."

Kutsal alfa baba.

Bir peçete alıp dudaklarımdan rujumu siler.

Kadınısı bölgelerimi serinletmek için içkimin büyük bir yudumunu alıyorum.

"Umarım çok ileri gittiğimi düşünmezsin, ama bunu söylemeliyim," diyor. "O elbiseyle muhteşem görünüyorsun. Senin gibi güzel bir sarışında bu renk trafiği durdurabilir. Parlak renk, güzel yeşil gözlerindeki altını ortaya çıkarıyor."

Yüzüm kızardı.

Judith ile geçirdiğim zaman kısaydı. Dört kıyafet seçmişti, ama bu seksi kombinasyon denediğim ilk kıyafetti ve soyunma odasından çıktığımda, onun geniş gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Övgü dolu sözlerinle beni şımartıyorsun," diyorum kirpiklerimin altından.

"Böyle bir güzelliği takdir etmemek ölümle cezalandırılacak bir suç olurdu."

Oh, çok iyi.

Koltuğumu ona dönerek oturdum. "Bu ışıklar altında mavi, gözlerine çok yakışıyor."

Diz altına kadar uzanan ve belin önünden bağlanan okyanus mavisi payetli pareo etek, aynı renkteki seksi derin V yakalı ipek kolsuz tişört, tasarımcı gümüş bantlı topuklu ayakkabılar, gümüş clutch ve elmaslı beyaz altın halka küpeler, banka hesabımda on milyon dolar varmış gibi hissettiriyor.

"Gururum okşandı," diyor.

Bardağında yüzen sıvıdan bir yudum alır. Ben içkimi biraz daha yudumlarım.

"Dur tahmin edeyim," der. "Zor bir hafta geçirdin ve şimdi biraz rahatlamaya ihtiyacın var."

"Yaklaştın." Bardağımı tezgahın üzerine koyarım.

"Boşlukları doldurmaya ne dersin?"

Bacaklarımı çaprazlayarak, dizimin üstündeki cildimin görünmemesi için eteğimi tutuyorum.

Gözleri aşağıya iner.

Gözleri tekrar benimkilere kilitlendiğinde, bu salonun sıcaklığı yüz derece yükselmiş gibi hissediyorum.

"Geçen hafta sonu, erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrendim," diyorum. "Onu kovdum. Üstelik çok zor bir hafta geçirdim, bu yüzden kendime pahalı bir içki ısmarlamaya karar verdim. Bu konuda haklıydın." Kollarımı açarak odayı kucaklıyorum. "Eğer dışarı çıkacaksam, neden güzel insanlarla tanışabileceğim pahalı bir otelde yapmayayım ki?"

"Kalbin kırılmış gibi gelmiyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse Beckham, onun beni aldattığını yakalamak benim için bir rahatlama oldu. İlişkimiz hiçbir yere gitmiyordu. Çok uzun zamandır oda arkadaşı gibi yaşıyorduk."

"Onu seni aldatırken nasıl yakaladın?"

"Bana açıkça başka birine, sevgilisine gönderilmiş bir mesaj attı." Omuz silkiyorum. "İyi ki kurtuldum."

"Aşkları sönmüş müydü?"

"Geç saatlere kadar çalıştığını ve eve geldiğinde beni rahatsız etmek istemediğini bahane ederek kanepede yatıyordu. Son altı aydır orası onun yatağı olmuştu. Yalancı, aldatan pislik."

Yaklaşıyor.

Pahalı kolonyasının kokusu, bol miktarda feromonla birlikte burnuma geliyor.

"Altı uzun aylık cinsel perhiz sonsuzluk gibidir," diyor alçak sesle, derin sesinin gürültüsü benim azgınlığımı artırıyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Günümüzde, bir kızın kuraklık dönemlerinde ihtiyaç duyacağı bir BOB'a, ya da bir koleksiyona ihtiyacı vardır."

"Bob mu?"

"Pille çalışan erkek arkadaş."

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Seninle erkek arkadaşın arasındaki ilişkiler soğumadan önce ateşli ve yoğun muydu?"

"İlk dört ay heyecan vericiydi, ama birlikte yaşamaya başladığımız anda..." Diye iç çekiyorum. "Aramızdaki her şey sıkıcı hale geldi. Ve sonra, birlikte yaşadığımız bir yıl içinde, onun altı aydır beni aldattığını öğrendim."

"Bir yıl boyunca öngörülebilir seks ve şimdi BOB'a güvenmek zorunda mısın?" "Öyle sayılır."

"Böyle olmak zorunda değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Şehirdeki onca bar, restoran ve lounge arasından, sen buraya geldin ve tam yanıma oturdun." Bir an durur, bakışları benimkilere saplanır. "Sorununu çözebilecek adamın tam yanına."

Gözlerim büyüdü. "Anlamadım."

Dudakları kulak mememe değene kadar bana yaklaşır. "McKenzie, düzgün bir şekilde sikilmen lazım." Sesi viski kokuyor.

Belki de kadınlık organlarımı soğutmak için vücudumu viskiyle ıslatmam gerekir.

"Ne kadar pahalı olduğu ya da üreticinin ne vaat ettiği umurumda değil, benim sahip olduğumla rekabet edebilecek bir BOB yok."

Lanet olsun.

Taburesini bize yaklaştırıyor, böylece koltuklarımız, uyluklarımız ve kollarımız birbirine değiyor. Başını bana doğru çeviriyor, dirseğini barın üstüne koyuyor

ve elini ağzının önüne kalkan gibi koyar. "Kuru dönemi bitirmeyi unut. Seni o kadar sert becermek istiyorum ki, bir hafta boyunca sesini kaybedeceksin, çünkü ben seni defalarca, defalarca, defalarca orgazma ulaştırırken sen de ciğerlerinin tüm gücüyle benim adımları haykıracaksın."

Barın arkasını taradım, bu müstehcen konuşmaya kulak misafiri olan bir garson var mı diye baktım. Hepsi içki servisi yapmakla ve müşterilerle sohbet etmekle meşguldü, bize aldırış etmediler.

Nefesimi düzenlemek için göğsüme bir elimi bastırıyorum.

"Uyarıyorum, teklifimi kabul edersen, düzgün yürüyebileceğini sanma, çünkü seni parçalayana kadar tatlı amını sikip duracak."

İnlememi bastırmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Senin günahkar bedenini her pozisyonda, her şekilde, her yerde,
her şekilde, her yerde, her şekilde, her yerde, her şekilde, her yerde, her
şekilde, her yerde, her şekilde, her yerde, her şekilde, her yerde, her
şekilde, her yerde, her şekilde, her yerde, her yüzeyde her
benim odamın odamın sabah gece gece gökyüzü şafağa
dönüşene kadar. Senden bir santim bile dokunulmamış bırakmak
istemiyorum."

Nefesi kulağımda sıcak, boğuk sesi beni etkiliyor.

"Seninle işim bittiğinde, seni başka hiçbir erkek için mahvetmekle kalmayacağım, seni bir bağımlıya dönüştüreceğim. Benim sikimden zevk alan bir bağımlıya. Gerçek bir erkeğin kontrolüne ihtiyaç duyan itaatkar birine. Beni memnun etmek için yaşayan ateşli bir sevgiliye."

Külotum alevler içinde ve amim lav havuzuna dönüşmek üzere, ayaklarımın altındaki halıyı mahvedecek.

Yemin ederim, bu şık salondaki klima bozuk olmalı.

Üst dudağımın üstünü silip kendimi yelpazeliyorum. "Başa çıkılamayacak kadar ateşli mi?"

Başa çıkılamayacak kadar sıcak.

Onu havada salladığı şekli... şeker gibi. Onun vaat ettiği zevkli yolculuğu reddetmek için deli olmak lazım.

"Eminim iyi olacağım,"
diyorum. "Benim sorum bu
değildi."

Boğazımı temizliyorum. "BOB'a rakip olabilecek gibi görünüyorsun."

"Benim heyecan verici motosikletime bindiğin anda BOB koleksiyonunu ateşe vereceğine eminim."

Klişe ve zekice.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

O göz kırpmıyor. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Dünya hakimiyetini planlayan bir adamın odaklanma gücüyle beni incelerken kravatını düzeltir.

Sanırım beden hakimiyeti daha uygun bir ifade.

"Seni hayal kırıklığına uğratan bir erkekle birlikte olduğun için mahrum kaldığın tüm zevkleri telafi et."

Bunun hepsinin rol yapma olduğunu biliyorum, ama bu, strappy topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımın zevkten kıvrılmasını engellemiyor.

"Bu büyük bir söz," diyorum.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, McKenzie, ben her zaman, *her zaman*, vaat ettiğimden fazlasını yaparım."

Ona bakıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

O kadar tahrik oldum ki, kucağına tırmanıp, orgazm olana kadar kızgın bir kedi gibi ona sürtünebilirdim.

Ceketinin cebine uzanıyor, bir otel kartı çıkarıyor, onu aramızda tutuyor ve sonra bar tezgahının üzerine bırakıyor. Kartı bana doğru kaydırıyor. "Ne olacak? Beckham mı? Yoksa BOB mı?"

Cinsel çekiciliği ilk günden beri tavan yapmıştı, ama bu akşam Richter ölçeğinde bir seviyeye ulaştı.

"Unutma," diyor, "BOB'un dili ya da parmakları yok..."

"İyi bir noktaya değindin," diyorum, bacaklarımın arasındaki sıcaklığın tadını çıkararak. "Oh, ve tabii ki çok önemli olan burnu da unutmamak lazım." "Burnu mu?"

O başını salladı. "Ne yaptığını gerçekten bilen bir erkek, burnunu kadının lehine kullanır. Eğer senin amını yalarken, burnunun oraya sıkıştığını, ağrıyan klitorisini dürttüğünü hissetmiyorsan, dili derinlere gömülü ve iki parmağını tatlı kıkına sokup çıkarıyorsa, o zaman doğru yapmıyor demektir." Burnuna dokundu. "Bana güven."

Elektrik akımı içimi kaplar, her sinir ucumu aydınlatır.

Kartı alıp, çantamı açtım ve içine attım.

Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Bana vaat ettiğin şeyle beni ikna ettin. Ondan sonrası, lezzetli bir sıcak çikolatalı kekin üzerine çikolata sosu dökmek gibiydi."

Dudakları o kadar göz kamaştırıcı bir gülümsemeye büründü ki, yemin ederim bu beni hamile bırakmaya yeterdi.

Bölüm 41

Ağzın çok bozuk, küçük kız

Kazimir

Harley'e bir avantaj veriyorum.

İçimde kükreyen canavarı sakinleştirmem gerekiyor.

Sikim o kadar sert ki, salondan geçebilmek için kendimi ayarlamam gerekiyor. Rol yapmaya bu kadar kapılacağımı beklemiyordum ve bu kadar tahrik olacağımı da hiç beklemiyordum.

Harley, salondan çıkarken baştan çıkarıcı kalçalarını soldan sağa sallıyor.

Durup omzunun üzerinden bakıyor.

Evet, gözlerim o güzel kışına kilittendi.

Bana gülümsüyor ve görevine devam ediyor.

Arkamı dönüp, siyah American Express kartımı çıkararak garsonu çağırıyorum.

Hesabı ödemem birkaç dakika sürer, bu süre kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve sikimin sakinleşmesine yeter.

Aylardır seks yapmadığımı düşünürsek, kendimi biraz frenlemeliyim. Ayağa kalkarım, takım elbisemi düzeltirim ve süitimize doğru yol alırım.

Anahtar kartımı kapıya sokup kapıyı açtım.

Harley orada duruyor, tam bir tanrıça gibi görünüyor, bu mavi tonuyla gerçekten göz kamaştırıcı.

Bir fantezi olan takıntımı gerçeğe dönüştürmek bir yılımı aldı.

"Davetimi kabul etmen iyi oldu," diyorum, "Seni o barın üstüne atıp, külotunu paramparça edip, ikimizin de ihtiyacın olduğunu bildiğimiz şeyi, seyircilerin önünde, ahlaksızlık içinde sana vermek üzereydim."

Kafasını yana eğiyor. "Külot giydiğimi kim söyledi?"

Beni yakaladı. "Bütün bu zaman boyunca komando muydun?"

"İç çamaşırlarını çok seviyorum, komando giyinmem. Her zaman iç çamaşırı giyerim... tabii büyük bir penisi olan bir erkek beni iyice sıkmedikçe. Böyle bir durumda, hiç düşünmeden külot giymeyi bırakırım."

Ona yaklaşıyorum. "Görünüşe göre tam zamanında geldim."

"Çoğu erkek penisi hakkında çarpık bir görüşe sahiptir. Penislerinin gerçekte olduğundan çok daha büyük olduğunu düşünürler. 23 santimlik bir penisin aslında sadece 13-15 santim olması ne komik."

Elimi beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Nefesini içeri çekiyor.

Elini tutup bacaklarımın arasındaki şişkinliğe götürdüm. "Penisimin büyüklüğü hakkında çarpık bir görüşüm olup olmadığını sen söyle."

Küçük elini penisimin etrafına kapatır ve ben inlerim.

"Büyük olduğunu söylerken yalan söylemiyordun."

"Neden senin ya da benim zamanımı boşa harcayayım ki?"

Bana bakar, gözlerinde eğlence parıldar. "Hiç bu kadar kendine güvenen bir erkekle tanışmamıştım."

"Bu akşamı yeniden eğitiminize ayıralım." "Umarım yetişebilirim."

"Sanırım sen mükemmel bir öğrenci olacaksın."

"Dersime başlamaya hazırım, efendim."

"Şimdiden coşkunuzdan dolayı A aldınız."

"Tüm derslerden A+ almak istiyorum."

Ondan besleniyorum, ama bu kadın inanılmaz bir oyuncu.

"Öncelikle, iç çamaşırlarının testi geçip geçmediğinden emin olalım," diyorum. "Yanımda oturduğun andan itibaren, hayatımda hiç bu kadar çok X-ray görüşü süper gücü istememiştim."

Benden uzaklaşıp omuzlarını hafifçe salladı, üstünü çıkardı, konsol masasına bıraktı ve bir elini sütyeninin altına kaydırды.

Ne yapıyor bu?

Bana tanımadığım şeffaf bir yama gösteriyor. "Meme uçlarımı gizlemek için giysi bandı." Elini diğer bardağın altına kaydırıyor.

"Şeffaf sütyen ve ipek bluzla dolaşmam mümkün değil."

Soluk mavi sütyeninin neredeyse hiç olmayan kumaşına sürtünen güzel meme uçlarını görünce sikim seğirdi.

"Bu sütyeni gördüğüm anda, bu gece için satın almam gerekti."

Artık rolünü oynamadığını sanıyorum, ama umurumda değil.

"Külotu görmek istiyorum," diyorum.

"Şimdiye kadar, iç çamaşırı testi geçti mi?"

"Külotu görmeden kesin bir not veremem." "Birisi çok talepkar."

"Buna alış."

Belindeki kuşağı çözüp eteğini çıkarır ve penisi sertleştiren bir kombinasyon ortaya çıkar.

Tanrım.

Gözlerimi kısıyorum. "Jartiyer kemerleri konusunda uzman olduğumdan değil ama genelde çorap giyilmesi gerekmez mi?"

"Agent Provocateur'da askısız jartiyer kemerleri var. Yaz için mükemmel."

Onu baştan aşağı süzerken yavaşça başımı sallayarak cevap veriyorum.

Kumaşın içinden belirginleşen meme uçları, yüksek kesimli külot ve alaycı bir etki yaratan jartiyer kemeri. Harley, çekici kıvrımlarını ortaya çıkaran bu kombinasyonla lanet olası bir iç çamaşırı mankeni gibi görünüyor.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor. "Beni hayran bırakmamı istediğini söylemiştin. Biraz pahalıydı ama..."

"Çoraplarım odadan uçup gitti," diyorum.

O gülümser. "Daha önce hiç Agent Provocateur marka bir şey almamıştım... Senin beğeneceğin bir şey almak istedim..."

"Seni dişlerimle parçalamak isteyeceğim kadar seksi bir şey mi?" "Evet."

Bu cevapta bir parça utangaçlık var.

Ona yaklaşıyorum, hala elinde tuttuğu eteği alıp konsol masasının üzerine atıyorum.

Büyük yeşil gözler bana bakar.

"Planlarda değişiklik var."

Kaşlarını çatar. "Anlamadım."

"Bu, vücudundan söküp atmak isteyeceğim türden bir iç çamaşırı olsa da, onu yok etmek ya da senin çıkarmana izin vermek için fazla seksi." Parmağımı kolundan bileğine kadar gezdiriyorum.

Göz bebekleri büyüdü.

Bir elimle iki bileğini de kavradım. Ani hareketim onu nefesini kesmesine neden oldu.

Tek elimle kollarını arkada tutarken, başımı eğip ağızımla çene hattını ve boynunu okşuyorum, sıcak nefesim onu titretir. Daha fazlasını isteyen ben, boynunun yanına bir öpücük konduruyorum, sonra dilimi yavaşça hareket ettirerek köprücük kemiğine ve omuzlarına doğru iniyorum.

Ondan bir inilti kaçır.

Dudaklarım göğsünün yumuşak derisini keşfeder, dolgun göğüslerinin kıvrımlarına öpücükler serpiştirir.

Keskin bir nefes alır.

Serbest elim göğsüne gider, başparmağım ince kumaşın üzerinden meme ucunu okşar.

"İç çamaşırında cimri davranmadığın için sevindim." "Fiyatları saçma sapan pahalıydı."

"Her kuruşuna değer."

Parmağım sütyeninin kupasına dalıyor, sertleşmiş meme ucunu okşuyor, sonra kumaşı yana itip başımı eğiyor ve dilimle meme ucunu okşuyorum.

Nefesi kesilir ve sırtını kamburlaştırır.

Ona ihtiyacı olanı daha fazla veriyorum ve etini ağızıma alıyorum.

O daha da kavisler. "Tanrım, evet."

Elim karnından aşağı kayar, parmaklarım külotunun lastiğini bulduğunda durur ve orada kalır.

Kıpırdanır.

Biraz daha aşağı inerek, elimi onun amına koyarım. "Benim için çok ıslak."

Sanki parmaklarımı içine sokmam için çaresizmiş gibi kalçalarını elime doğru sallıyor.

Kızın amını tokatlarım.

O sarsılır ve çığlık atar.

Tekrar yaparım.

"Lanet olsun. Bu ne içindi?"

"Sana zevk aramak için izin vermedim. İyi bir kız olmayı öğrenmelisin."

Gözlerini kırıpıştırır. "Bana bunları yaparken ne bekliyorsun?"

"Benim emrimi beklemeni bekliyorum."

Bana şaşkın ve nefes nefese bakıyor.

Geçen hafta oyunu böyle oynadığımızı söylemek dilimin ucunda, ama karakterimden sapmak istemiyorum.

"Emirlerimi yerine getirirsen ödüllendirilirsin," diyorum. "Yoksa evine dönüp BOB ile oynayabilirsin."

"BOB'dan bıktım. Seni istiyorum."

Ağzımı kulak memesine yaklaştırıyorum. "İyi cevap." Kollarını bırakıyorum, sonra onu kaldırıp omzuma atarak onu şaşırtıyorum.

O ığlık attı. "Aman Tanrım, indir beni, mağara adamı."

Tokat!

"Kıpırdamayı

kes." "Seni

hayvan."

"Kışkırtıcı iç çamaşırı giyince ne bekliyordun ki? Sikim fermuarımı patlatacaksa bu senin suçun."

Pazartesi ilk iş, Agent Provocateur'dan onun bedenine uygun tüm iç çamaşırlarını satın almam gerek.

Yatağa doğru ilerlerken dudaklarından kahkahalar dökölür.

Onu yatağın üzerine sırt üstü atarım.

Bütün kahkahalar kesildi.

Gözlerini kocaman açarak bana

bakıyor. "Ne?"

"Beni yutmak üzere olan büyük kötü kurt gibi görünüyorsun." "Ve sen de bunun her saniyesinden zevk alacaksın."

Bana küstahça bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Ayaklarının dibine diz çöküyorum, bir ayağını ellerimle tutup bacağıma koyuyorum.

Ayak bileğindeki kayışı çabucak çözüp topuklu ayakkabısını çıkarırım.

Güm.

"Bu ayakkabılarla seni sikmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama ne kadar seksi olsalar da, işimize engel olacaklar."

"Benim için ne hazırladın?"

"Bilmen gereken tek şey, bu akşam eski erkek arkadaşın ve ondan önceki diğer tüm aptallarla yaşadıklarından daha fazla zevk alacağın."

Gözleri parıldıyor.

Diğer ayakkabısını da çıkarırım.

Topuğunu, sonra da ayak tabanını masaj yapıyorum. "Ayakların çok güzel."

Parlak kırmızıya boyanmış ayak parmaklarını kıpırdatıyor. "Yani, ayaklarım küçük demek istiyorsun."

"Biri diğerini geçersiz kılmaz." Ayağını dudaklarıma götürüp öpüyorum.

Dikkatimi diğer ayağına çevirip ona da aynı ilgiyi gösteririm.

"Sen ayak fetişi olan erkeklerden misin?" Kaşlarını kaldırır. "Öyleyse, bunu bilmeliyim."

"Öyle olduğunu söylersem, ayaklarıyla benim aletimi okşayarak beni boşaltabileceğini mi söyleyeceksin? Eğer bu parti numarasını yapabiliyorsan, evet, ayak fetişim var."

Yatağa yaslanıp gülüyor. "Dünya senin bu kadar komik olduğunu bilmiyor," diyor.

"Hayır. O tarafımı sadece özel insanlarla paylaşıyorum." *Sana ne oluyor Lindström?* "Aşağıda tanıştığım neşeli seks bombasıyla."

"Ne şanslıyım." Gülümsemesi güneşten daha parlak.

Bu akşamı planladığım gibi geçirmeliyim.

Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Sırada gömlek var. Kol düğmelerini kurcalayıp çıkarıyorum.

O elini uzatıyor.

"Aferin kızım." Onları açık avucuna bırakıyorum.

Dört ayak üstüne çöküp yatağa doğru yürür ve onları komodinin üzerine bırakır, bana muhteşem bir manzara sunar. O yatağın ayak ucuna dönerken, ben eğilip ayakkabılarımın bağcıklarını çözerim.

"Yapacağım." Gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Tabii sana dokunmama izin verirsen."

"Sen mükemmelsin." Askeri duruşunu takınırım. "İzin veriyorum."

Halı kaplı zemine kayar ve ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başlar.

Ayakkabılarımı çıkarırım.

"Çoraplarını çıkarabilir miyim?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Lütfen de."

"Çoraplarını çıkarabilir miyim lütfen?"

Başımı sallarım.

Dengemi sağlamak için elimi omzuna koyarım.

Her bir çorabı ayakkabının içine sokar.

"Lütfen pantolonunu çıkarabilir miyim?"

"Evet." Bu kelime dudaklarımdan hızla çıkar.

Kemerimi çözüyor ve fermuarı tutuyor. Fermuarı indirirken çıkan o karakteristik ses kulağıma çok hoş geliyor.

Şişkin penisime bakan ona bir göz attım. "Boxerımı çıkardığında, tam etkisini göreceksin."

İki kez sormama gerek yok.

"Vay canına, penis tanrıları seni kutsamış."

"Bu harika bir iltifat," diyorum, pantolonumu ve boxerımı çıkarıyorum.

"Ve yakında, penis tanrıları tarafından kutsanacağım..."

Sen." Dudakları kıvrılır. "En azından öyle umuyorum."

Önümde diz çökmüş halini izliyorum. "Umarım mı?"

"Bacaklarının arasındaki o roketi nasıl kullanacağını bilmiyorsan, boyutu bir bok ifade etmez. Güven bana, ben de o yollardan geçtim."

Bunun rolünün bir parçası mı yoksa yaşadığı bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. İçimde, Chett'in asla yapamadığı şekilde onun dünyasını sarsmak istediğime inanmak isteyen berbat bir yan var.

"Ağzın çok bozuk, küçük kız," diyorum. "Böyle devam edersen, konuşmanı gerektirmeyen iyi bir yolunu bulurum."

"Sözler, sözler."

Kafamı sallıyorum.

Kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümsemeyle ayağa kalkar, gömleğimi ve ceketimi alır, odanın köşesindeki bir sandalyeye doğru sallanarak yürür ve onları dikkatlice katlayarak yerine koyar, tüm bu sırada o güzel poposunu sergiler.

Birlikte yaşadığımız kısa sürede, benim ne kadar düzenli bir insan olduğumu öğrendi. Ve o güzel kışını ne kadar takdir ettiğimi.

Tekrar önüme gelir. "Sana dokunabilir miyim? Lütfen." Başımı sallarım.

Parmağını V çizgimden aşağıya doğru ve karnımın üzerinden gezdirir. Nefes alıp testislerimi sıkarım.

Parmakları işkenceye devam eder, vücudumun yan tarafına doğru kayar, göğsümü okşar ve tırnaklarıyla meme uçlarımı tırmalar.

Böyle devam ederse, boşalacağım.

Elini tutup göğsüme koyarım. "Beni çok tahrik ediyorsun."

Gözlerinde bir şey parladı. "Yaşını bilmiyorum ama benden çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum. Viagra haplarını alıp biraz sertleşmek için bir dakikaya ihtiyacın varsa, bekleyebilirim."

Tokat!

"Eyvah!"

"Dinle, küçük kız, lanet bir hap almadan bütün gece seni sikebilirim. Sabah uyandığında ağrılı ve morluklar içinde, seni kim parçaladığını hatırlamadan adım atamayacak hale geldiğinde bunu zor yoldan öğreneceksin."

"Sabırsızlanıyorum." Ağrıyan yeri ovuşturuyor. Kafamı sallıyorum.

"Uslu duracağıma söz veririm, sana dokunmaya devam edebilir miyim?" "Komiklik yapma."

"Söz veriyorum." Eli yine üzerimde, tenimi okşuyor. "Bunu sürekli duyduğuna eminim, ama sen erkeksi güzelliğin vücut bulmuş hali gibisin," diyor, parmağıyla karın kaslarımın arasındaki çizgiyi takip ederken. "Ben spor yapmadığım için biraz utaniyorum. Sen ise... profesyonel bir atlet kadar formdasın. Benim vücudumda sallanan yerler var. Senin vücudunun her yeri sert ve kaslı."

"Muhteşem bir vücuda sahip olduğun için utanıyor musun?" "Şey, öyle deyince..."

"Ciddiyim." Eğilip onu öptüm.

Sanki sürekli onu öpmek istiyormuşum gibi.

Öpücük daha da derinleşiyor.

O çaresizce inliyor ve kıcımlı okşuyor.

Ereksiyonumu ona sürtüyorum.

Narin parmakları benim aletimi buluyor ve bu dokunuşla başım dönüyor.

Parmaklarını penisimin etrafına doluyor ve beni mastürbasyon yapıyor. Penisim avucunda titriyor.

Elimi bileğine dolayarak hareketini durduruyorum.

Böyle devam edersek, onu sikmeden karnına boşalacağım ve bu çok yazık olur.

Ondan uzaklaşıyorum. "Dil ve penis."

Gözleri benim ereksiyonuma kayıyor. "Önce ne istediğimi seçmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Seni orgazma ulaştıracacağım sırayı söylüyorum." "Tanrım, bu geceyi atlatamayabilirim."

Yanağımı yanağına sürtüyorum. "Ama ne güzel bir ölüm." Onu kaldırıp yatağa yatırıyorum. "Şimdi uzan da sana Tanrı'yı göstereyim."

O itaat eder.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bacaklarını aç."

Parmağımı amının üzerinde gezdiriyorum.

Titrer.

Parmağımı külotunun kenarına takıp, kumaşın engel olmaması için onu kenara çekiyorum. "Ne kadar güzel bir amcık."

Yatakta kıvranıyor. "Sabırsız mısın?"

"Dilinin sihirli güçleri var."

Artık rolünde değil.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ben... Yani, müstehcen konuşmalarınla. Müstehcen sözlerin beni çok ıslak ve azgın yaptı."

İyi kurtardın.

"Eminim dilin de aşağıda aynı şekilde sihirli olacaktır. O muhteşem burnunla birlikte." Burnuna dokunup sırttı.

Ve ben yine gülümsüyorum.

"Lütfen, efendim. Bana sihirli dokunuşunuzu gösterin." Bacaklarını daha da açar.

Başımı bacaklarının arasına indirip, amının üzerinde durarak, baş döndürücü kokusunun tadını çıkarırken nefesimi hissetmesini sağlarım. Doyduğumda, ağzımı uyluklarının iç kısmına doğru hareket ettiririm, dilim yumuşak teninde tembel sekizler çizer, hareketlerim yavaş ve kasıtlıdır.

Nefesi kesilir ve biraz kıvranır.

Dikkatimi diğer uyluğuna çeviriyorum, dilimle aynı şehvetli okşamayı tekrarlıyorum ve sonra nemli cildine hafifçe üflüyorum.

O nefes nefese kalır ve saçımı çekerken kıcı tekrar kıvranır.

Onun sessiz isteğine boyun eğiyorum.

Parmaklarımla dudaklarını ayırıp içine daldım, dilimi ıslaklığına kaydırarak klitorisinden kık deliğine kadar gezdirdim.

Nefes nefese kalır.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum ve ondan anlaşılmaz mırıldanmalar koparıyorum.

.

Onu daha önce hiç tatmamışım gibi yalıyorum – sanki

Çok uzun süre yoksun kalmış bir adam. Dilimi klitorisine ileri geri sürüyorum ve o benim için inliyor — onun arzuladığı şeyi ona vermek için mükemmel bir an olan, uzun ve güzel bir inilti. Dilimi onun yarıklarından aşağıya, istekli amına kaydırıyorum, yüzümü onun sıcak tenine bastırıyorum, burnum hedefe ulaştığında dilimi onun içinde döndürüyorum ve o bu dokunuşa haykırıyor.

İki parmağımı kıcına soktuğumda tekrar çığlık atıyor ve sonra onu sikiyorum.

Açgözlü dilimle amını sikerken, burnum her yaladığımda klitorisini dürtüyor.

Ve ben, ondan damlayan sıvılarla sürekli yağlanan iki parmağımla onun kıcını sikiyorum.

İnlemeleri kısılıyor ve yüzüme sürtünüyor.

Daha sert, daha hızlı sürtünüyor. Yaklaşıyor.

Yavaşlıyorum ve dilimi çekiyorum.

Nefes nefese, sadece iki parmağım kıkında derinlerdeyken bana bakıyor.

"Oh... oh lanet olsun... Ben... Durma. Lütfen..."

Ben geriye yaslandığımda, o saçımı çok sıkı bir şekilde tutuyor, ama acı beni daha da kararlı hale getiriyor. Dudaklarımı klitorisine kilitliyorum ve önce nazıkçe emiyorum, parmaklarım ise tekrar kıkını okşamaya başlıyor.

"Oh, Tanrım... Evet..."

Sözleri titrek nefeslere dönüşüyor. Daha sert emmem için bir işaret. Kıkını daha hızlı sikmem için.

İnliyor, kıvranıyor, matkap gibi uğultu çıkarıyor, onu doruğa çıkarma zamanı geldi.

Dilimle birkaç kez hafifçe vuruyorum, burnumla dairesel hareketler yapıyorum ve sonra klitorisini sertçe emiyorum.

Bütün vücudu kaskatı kesiliyor, sonra titriyor, sarsılıyor.

O çığlık attığında, parmaklarımı kıkından çekip klitorisini bırakıyorum.

Amcığı, şişmiş ve sırlıklam, görülmeye değer bir manzara.

Birkaç saniye boyunca, ağır nefes alıp veriş odada yankılanıyor, göğsümde düzensiz bir şekilde atan kalbimin sesi dışında duyulan tek ses bu.

Onu aceleye getirmiyorum.

Uyluklarının içini okşuyorum.

"Tanrım, ağzın." Parmakları saçlarıma dolanıyor. "Diliniz, bütün hafta kendime dokunmadığım için aldığım ödül."

Tüm hareketler durur.

Dudaklarımı yaladıktan sonra çenemdeki ıslaklığı sildim ve gözlerine baktım.

O güzel yeşil gözler bacaklarının arasından benimkilere doğru yükselir. "Pazar gününü her düşündüğümde çok tahrik oluyordum, ama aynı zamanda kafam da karışıyordu."

"Açıkla."

"Bir dakika önce aramızda her şey ateşli ve yoğunken, bir dakika sonra sanki kafamın üstüne bir musluk açmışsın gibi hissettim," diyor. "Çok mesafeliydin. Belki pişmanlık duyuyorsun diye düşündüm..."

Elimi yüzüme götürdüm. "Eğer teselli olacaksa, bütün hafta mastürbasyon yapmadım. Sana olan ihtiyacım o kadar büyüktü ki, ya senin içine boşalmak ya da hiç boşalmamak istedim."

"Ben... Bunu söylediğine inanamıyorum."

Onunla ilgili her türlü çelişkili duyguya kapılmıştım. Bu benim için bir ilkti.

"Beni bu kadar çok istediğine inanamıyorum," diyor.

"Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki, ama bunu mahvetmek istemedim ."

Saçıma uzanıp parmaklarını saçlarıma doladı. "Eğer birisi her şeyi mahvedecek biri varsa, o da benim. Sen değilsin." Gözlerinde bir parça hüznün beliriyor.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Saçmalıyorum. Hala senin ustaca dilinin etkisindeyim."

A. Monte Cristo hakkında tartıştığımız zamanki gibi, onun bir şeyler sakladığını hissediyorum. Bu konuyu daha fazla araştırmak istesem de, onu hemen sikmezsem öleceğim.

"Biri bitti. Bir tane kaldı." "Mola vermeyecek misin?"

"Az önce dinlendin." Ayağa kalkıyorum, ellerimle belini kavriyorum ve onu ters çeviriyorum.

Çığlık attı. "Çok güçlüsün."

"Dört ayak üstüne çökmeni istiyorum." Onu yatakta istediğim yere yerleştiriyorum.

O da karşılık olarak kıcını sallıyor.

Kafamı sallıyorum.

Yataktan uzaklaşıp koltuğa doğru yürüdüm. cebinden cüzdanımı çıkarır, prezervatifi alır ve arkasına dönerim. Dişlerimle paketi yırtar ve tek bir hareketle penisimi korurum.

Sayırsız kez hayalini kurduğum pozisyonda dışarı çıkıntı yapan kıcını hayranlıkla izliyorum.

Siktir.

Omzunun üzerinden bakıp, pazar günü on farklı şekilde sikileceğini bilen bir kadın gibi gülümser.

Yatağa tırmanıyorum ve yorgun bir el hareketiyle onun güzel kalçalarını okşuyorum. Bir elimle penisimin başını onun girişine hizalıyorum. Diğer elimle saçlarını kavrayıp başını geriye çekiyorum, gözlerini benimkilere bakmaya zorluyorum.

Ucumu içine kaydırıyorum ve boğazımdan bir homurtu çıkıyor. O nefesini tutuyor. "Tanrım, çok büyüksün."

"Sadece nefes al, prenses," diyorum dişlerimi sıkarak. O başını sallar.

Birkaç santim daha içeri giriyorum. Nefesi kesiliyor.

"Sonuna kadar girebilir miyim?"

"Evet... Lütfen, sik beni Beckham." Bir homurtuyla, sonuna kadar giriyorum.

Sırtı kavislenirken ve parmakları çarşafları tırmalarken benimkine benzeyen gırtlaktan gelen bir ses çıkarır.

Bu kadının amı hayal ettiğimden daha iyi.

Bacaklarımı ayırıyorum, iki elimle kalçalarını kavriyorum ve onun sıcaklığının tadını çıkararak yavaşça onu sikiyorum.

"Tanrım, bu çok iyi," diyor.

Evet, öyle. Ve daha da iyi olacak.

Onu daha sıkı kavrayarak, avucumu yatağa koyuyorum ve hızımı artırıyorum.

Onun dudaklarından çıkan tatlı teslimiyet seslerinin tadını çıkararak, ona sertçe giriyorum.

O hareket etti ve başını eğdi, sarı saçları öne düştü ve pürüzsüz sırtının derisini hayranlıkla seyredebilmem için bir yol açtı.

Çıkardım, kılıflı ucumu dudakları ve klitorisi üzerinde gezdirdim.

"Çok kaygan. Hazır ve istekliisin."

O inledi. "Öyleyim. Beni bekletme." Kıçını salladı.

"İyi bir kız gibi istemeyi öğrenene kadar, istediğini alamayacaksın."

"Lütfen. Senin büyük sikini tekrar içimde hissetmem

lazım." Onun kıçını okşuyorum. "Aferin kızım. Şimdi, sıkı tutun."

Şişmiş başını am dudakları arasında ileri geri ovuşturuyorum. O inliyor.

Toplarımı onun içine derinlemesine sokmadan önce homurdanırım.
O kadar sıkı ki, nefesini kesip başını geriye atıyor, saçları havada uçuşuyor.

Yavaşça geri çekilirim, uzun iniltisini seviyorum. Sikimi boğazlamasını seviyorum.

"Evet..." diye diyor, ben geri çekilirken.

"Evet, evet..." diye iniliyor, ben de birkaç hızlı itme yapıyorum.

"Oh, Tanrım, evet. Daha fazla..." diye bağırır, ben hızımı artırdığımda. "Bu güzel küçük amcığı daha sert sikmem lazım."

"Evet. Daha sert. Lütfen, daha sert," diye titrek bir nefesle söylüyor.

Gösteri zamanı.

Ona merhamet göstermiyorum.

Her bir vuruşumu acımasız bir güçle yapıyorum ve o da bunu kabul ediyor.

"Siktir, evet."

Onu ne kadar çok sikersem, o kadar çok benim için ıslanıyor. Onu ne kadar hızlı sikersem, o kadar çok iniliyor.

Lanet olsun.

"Senin çaresiz çığlıklarına ve amın benim sikimi yutarken çıkardığı müstehcen seslere bağımlıyım."

O da bana karşılık veriyor ve kalçalarını dairesel hareketlerle döndürüyor.

hareket beni beni beni ve ve bu içimdeki vahşi bir şeyi serbest bırakıyor.

Kalçaları baş döndürücü bir ritimle dönüyor ve bu da benim hızımı daha da artırıyor.

Bu kadının amcığı benim sonum olacak.

"Benim kirli küçük sürtüğüm benim sikimin üzerine fışkıracak mı?"

Tokat

!

Tokat

!

Tokat

!

"Evet. Daha fazla."

Her şey yoğunlaşıyor: onun kalça hareketleri, benim itişlerim, inlemelerimiz, tenin tenle çarpışması.

Onun amının ıslak sesleri beni delirtiyor.

"Senin açgözlü amını seviyorum," diyorum. "Seni bağımlı yapacağımı söylemiştim. Başka hiçbir erkek seni benim gibi tatmin edemez."

"Hayır, asla," diyor nefes nefese. "Seninle çok, çok dolu hissediyorum."

Onun cevabı bende her türlü yabancı his uyandırıyor. Lanet olası bir gümüş sırtlı goril gibi göğsümü yumruklamak istememeliyim.

Onu sertçe sikiyorum.

Kalçalarını döndürmeyi bırakır, sikimi sıkıca kavrar ve sıvıları taşaklarımdan ve bacaklarımdan aşağı akar.

Siktir.

"Başka bir erkekle hiç bu kadar iyi olmamıştı," diyor. "Senin sikini çok seviyorum."

Kafam karışıyor.

Onun sözlerinden duyduğum bu ilkel gurur duygusu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Bu rol yapma oyunu. O sadece o an için öyle söylüyor.

Ben itmekdüşündüm düşünceyi düşünceyi ve siktir onun kontrolünü her işte amını beceriyorum.

O, staccato ritimlerle beni sıkıca kavırıyordu.

Ağzımdan bir dizi anlamsız kelime çıkmadan hemen önce nefesim kesildi.

Orgazmım yaklaşıyor.

Göğsüm sırtına degecek şekilde ona doğru eğildim. "Bana fazla bir şey kalmadı, ama önce sen boşalmalısın." Parmaklarım klitorisini buldu. "Benim için sertçe boşalacak mısın?"

"Evet."

"Şimdi, boşalmak için izin iste."

Onu sismeye devam ediyorum.

"Lütfen, bırak..." Vücudu titriyor. "Benim..." Penisimi sıkıca kavırıyor, sıkıp bırakıyor.

Artık düzgün düşünemiyorum.

"Tanrım, Beckham. Daha sert, lütfen..."

Bu kadının amının ısısı inanılmaz. Onu kalçalarından tutup, istediği şeyi veriyorum.

Sert ve hızlı, acımasız darbeler, ta ki o benim adımı defalarca haykırıp, sıvıları benim sikimin etrafına fışkırıncaya kadar.

Titreyerek, nefes nefese öne doğru düşüyor.

Ona heyecanından kurtulması için zaman tanımıyorum.

Onu belinden tutup yataktan çekiyorum ve omuzlarından aşağı iterek önümdeki halının üzerine diz çökmesini sağlıyorum.

"Ağzını aç."

İki kez sormama gerek yok.

Başı geriye eğik, ağzı açık, benim spermimle doldurmamı bekleyen haliyle, o bir hayaldir.

Prezervatifi yırtıp atıyorum, bir elimle sikimi kavrarken diğer elimle onun başının arkasını tutuyorum, parmaklarımla saçlarını kavrayıp iyice çekiyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıp, sikimi zorla ağzına sokuyorum.

O öğürür ve ellerini bacaklarıma koyarak çekilmeye çalışır, ama ben buna izin vermem.

Onu orada tutarken ağzını sikiyorum, ona bakıyorum. Boyum ağzını açıyor ve bu en güzel manzara değilse de.

Yine öğürür, gözyaşları yanaklarından akar.

Ona biraz nefes alması için kalçalarımı geriye doğru eğiyorum, ama o iki eliyle kışımı kavrayarak hareketimi durduruyor.

Kaçlarımı kaldırdım ve o benim penisimin etrafında gülümsedi. "Aferin kızım."

Göz kapakları kapanıyor.

Yanağına hafifçe vuruyorum.

"Gözlerini bana dik." O da itaat ediyor.

Bana hayranlıkla bakar ve ben de o beni emmek için elinden geleni yaparken, onun yarı saydam yeşil gözlerinde kendimi kaybederim.

"Daha sert," diyorum ve o benim gergin sikimi emerek hayatımı emdiğinde, artık kendimi tutamıyorum. Saçlarını sıkıca kavrayarak, sadece üç kez daha itmem yeterli oluyor ve taşaklarım geriliyor, boşalmam boğazına fışkırıyor.

Siktir.

Harley'nin inlemeleri, sikimin etrafındaki titreşimleri kadar sarhoş edici.

"İşte böyle, iyi bir fahişe gibi her damlasını yut."

O tereddüt etmiyor, gözünü kırpmıyor, sadece benim sikim onun boğazına boşalırken bana bakıyor.

Bir adım geri çekilirken, nefes nefese kalıyorum ve sikimi ağzından çıkarıyorum. Onu kollarımın arasına alıp dudaklarını dudaklarımla birleştiriyorum, dilinde benim spermimin tadını alıyorum.

Yatağa düşüyoruz, bana sokuluyor, sikimi okşuyor.

"Çok sert boşaldın."

Adrenalin vücudumda dolaştığı için nabzım hala hızla atıyor.
"Uzun zaman oldu. Ve seni çok istedim."

O mırıldanıyor. "Ben de."

"Sen benim rol yapma oyunu oynadığım ilk kadınsın. Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Söylemeliyim ki, bu çok seksi."

"Yani, tekrar yapmak ister misin?"

Yüzündeki ıslak saç telini elime alıp kenara çekiyorum. "Seninle yaparım, evet."

Başını terli göğsüme yasladı. "Sahte erkek arkadaş olarak kalıcı birisin."

Kaşlarımı çattım, iyi ruh halim bozuldu. Göğsümde bir şey sıkışmış gibi hissettim.

Aramızda olanların hiçbir yanı sahte değil.

Bölüm 42

Beni şımartmakta ısrar ediyorsan

Kazimir

İki tur daha kalp atışlarımızı hızlandıran seks yaptıktan sonra, ikimiz de sahte isimlerimizi unuttuk ve benim evime döndük. O kadar açtım ki, kendi restoranlarımı bile iflas ettirebilirdim.

"Bu kırmızı kadife kek bu dünyadan değil," diyor Harley, son lokmayı dudaklarının arasına kaydırmadan önce. "Hamptons'dayken sana en sevdiğim kek tadı olduğunu söylediğimi hatırlamana hala inanamıyorum."

Tatlım, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. "Beğendiğine sevindim."

"Beni yargılama ama yarın sabah kahvaltıda kahveyle birlikte bolca yiyeceğim."

"Senin izinden gidebilirim." Diye gülümsüyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bir sonraki sürprizine hazır mısın?"

Kaşları havaya kalkar. "New York'un en iyi pastanelerinden birinin lezzetli pastası ve pahalı şampanya yetmez mi?"

"Bu bir cevap değil, Goldilocks."

"Bu yüzden mi otelde geçirdiğimiz zamanı kısalttın?"

"Hala cevap değil."

"Peki." Gözlerini dramatik bir şekilde devirir. "Beni şımartmakta ısrar ediyorsan, ben kimim ki hayır diyebilirim?"

"İşte bu ruh." Eşofmanımın cebine uzanıp bir göz maskesi çıkarır ve onu aramızda sallandırırım.

"Göz maskesi mi?" Kaşlarını çatdı. "Yatak odasında karartma perdeleri var." Başını yana eğdi. "Yoksa dördüncü raunt için BDSM eylemleriyle bir adım daha ileri gitmeyi mi planlıyorsun? Rol yapmaktan çekinmem..."

"Aklımda başka bir şey vardı."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Ne?"

"Söylersem sürpriz olmaz." Göz maskesini sallıyorum. "Kabul ediyorum." Maskeyi parmaklarımdan kapıp takıyor.

Omuzlarını dikleştiriyor. "Sürprizime hazırım."

Gülümsemeden edemiyorum.

"Kalkıp seni yukarıya götüreceğim." O da başını sallıyor.

Ayağa kalktığı anda, elini tutup merdivenlere doğru sürükledim ve sonra kollarımın arasına aldım.

O çılgın atar ve kollarını omuzlarıma dolamıştır. "Kıza bir uyarıda bulunmalıydın."

"Çok mu

talepkarsın?"

Kıkırdar.

Her basamağı tırmanıyorum.

"Beni prenses gibi davranman nedeniyle sürprizi şimdiden çok sevdim."

"Sana hak ettiğin gibi davranıyorum." Ağzını açıp kapatıyor.

"Bunu söylemene gerek yok." Sesini bulur.

"Ben insanları kandıran biri değilim. Olduğu gibi söylerim. Her kelimesinde ciddiğim, Harley."

Kollarını omuzlarıma biraz daha sıkı sarar.

Benden önceki tüm erkekler onu aldatmış...

Bu aptalca düzenleme artık mantıklı gelmiyor.

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum.

Şu anda aramızdaki ilişkiyi garip hale getirecek bir şey yapmanın sırası değil.

En üst basamağa ulaşıyoruz ve bir kapının önünde durana kadar koridorda ilerliyorum. Onu ayaklarının üzerine indiriyorum.

"Nedenini bilmiyorum, ama senin benim için ne planladığını bile bilmeden bunu söylemek zorunda hissediyorum. Sen, hiç şüphesiz,

en iyi oda arkadaşısın."

"Bunu söylüyorsun çünkü ben, tanışma sitelerinden şüpheli insanları eve getirmiyorum."

O gülüyor. "Senin beklenmedik mizah anlayışına bir türlü alışamayacağım galiba."

Burnuna hafifçe dokunuyorum. "Sürprizine hazır mısın?" "Meraktan ölüyorum."

Umarım beğenir.

Kapıyı açıp onu içeriye yönlendiriyorum. "Tamam, maskeyi çıkarabilirsin."

Hızlı bir el hareketiyle maskeyi yüzünden çıkarır. Her şeyi içine çekerken gözleri kocaman olur.

Birkaç saniye sonra bana dönüyor. "Kaz Lindström, ne yaptın sen?" Kirpikleri deli gibi titriyor.

"Geçen hafta, Grazie Mille dramasıyla meşguldüm" —ve senden uzak durmak için çok iyi bir iş çıkardım—"sen ise My Little Bookish Heart'ı ayakta tutuyordun..."

"Affedersiniz." Elini beline koyup meydan okuyan bir tavır takınır. "Hediye kartlarını kullanmayı unutanların yüzdesini biliyor musunuz? Çok yüksek. Ben de bu istatistiğe dahil olup sizi de buna dahil etmek istemedim. Rica ederim."

Bu kadın.

"Ben düzen delisiyim..."

"Fark etmedim."

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim," der, sesi utanmış gibidir.

"Yenileme çalışmaları sırasında, evin her yerine birden fazla depo odası yapılmasını istedim. Dağınıklık beni çok rahatsız ediyor." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Bu odayı kütüphaneye dönüştürmeyi düşündüm. Tasarımcı buraya okuma köşesi adını verdi."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Çarşamba günü tasarımcımla iletişime geçtim. Benden ölçüleri ve fotoğrafları istedi. Senin taksiye binip 22 numaraya gidip brunch'ın fotoğraflarını çekmeni bekledim. Tasarımcı, sen gittikten yarım saat sonra geldi — tedbirli davranmak için."

Küçük bir sevinç dansı yapar. "İnanamıyorum... bunu benim için yaptınız ben."

"Tasarım ekibi ışık hızında çalışsa da, iş henüz Tasarımcı hala daha fazla aydınlatma ve pencere için güzel perdeler alması gerekiyor. Sipariş ettiği halı iki hafta sonra gelecek. Bu senin odan olduğu için, sandalye ve pufu senin seçmeni önerdi. Sanat eserleri önümüzdeki hafta ortasında burada olacak." Şu anda, okuma köşesi çıplak rafların bulunduğu bir odadan ibaret. "Ve ekibi, tekerlekli merdiveni kurmak için geri gelmesi gerekiyor."

O, odadaki tüm havayı içine çekerek nefesini tuttu.

"Tekerlekli merdiven mi? *Lanet olası tekerlekli merdiven mi?* Bunu sen mi söyledin yoksa kulaklarım mı beni yanıltıyor?"

Başımı sallarım. "Doğru duydun."

Elini kalbine koyar. "Hep bir tane istemişimdir. Her kitap severin en çok istediği şeydir. Bu" –kollarını açar– "bir rüyanın gerçekleşmesi."

"Ben..."

Bana atlar, göğsüme düşer, kollarını belime dolandır. "Her şey için teşekkür ederim."

Kafasının üstünü öpüyorum. "Benim için bir zevk."

Gözleri buğulanmış bir şekilde bana bakar. "Hayır, anlamıyorsun." Boğazı düğümlenir. "Okumak benim için çok önemli. Çocukken kitaplar, ailemin dar dünya görüşünün ötesine bakmamı sağladı. Çok paramız olmadığı için kütüphane benim mutluluk kaynağımdı. Her şeyin mümkün olduğuna inanmamı sağlayan hikayeler olmasaydı, ailemin ve ablamın izinden giderdim." Bir süre durur. "Ve bu bir trajedi olurdu."

Geçmiş hakkında ilk kez bu kadar çok şey paylaşıyordu.

Merak beynimi kemiriyordu.

Ailesi bu son ifadeyi hak edecek ne yaptı?

Bölüm 43

Arkanıza yaslanın ve yolculuğun tadını çıkarın

Kazimir

Gözlerim açılır ve kollarımda uyuyan güzel kadına bakarım.

Uzun zamandır bir kadının yanında uyanmamıştım.

Evliliğimden bir anı aklıma gelince içim burkulur. Devlyn her zaman benden bir saat önce uyanırdı, böylece makyajını tamamlayıp beni karşılayabilirdi. Sabah ereksiyonumu daha hızlı öldüren bir şey olamazdı.

Devlyn Frostburg. Her zaman kamera karşısına çıkmaya hazırdı.

Harley'nin aralık dudaklarından hafif horlamalar

sızıyor. Sırtını göğsüme dayayarak kıpırdanıyor.

Horlama yeniden başlıyor.

Onun yeni okuma köşesinin kapısını açtığımdaki tepkisi, hala göğsümde gururla atıyor.

Henüz tamamlanmamış olsa da, o çok beğenmişti.

Neredeyse mükemmeliyetçiliğimin beni engellemesine izin verecektim. Bu, bana ödül olarak verdiği parlak gülümsemeyi ve ailesiyle ilgili içini açmasına neden olan o kırılganlığı benden çalacaktı.

Kıpırdanıyor.

Onu sahiplenircesine beline kolumu doladım. "Uyandın mı?"

Kollarımın arasında bana dönüyor. "Evet," diyor uykulu bir sesle.

Sarı saçları dağınık, yastığın üzerinde yüzünün etrafında kaotik bir hale oluşturuyor. Bu dağınık saçları, sevişmekten kaynaklanmıyor. Yeni kütüphanesinin verdiği adrenalin patlaması, yatağıma girer girmez uykuya dalmasına neden oldu.

Burnunu örtmek için çarşafı kaldırır. "Bana bakma." Büyük yeşil gözler bana bakar.

"Neden?"

"Muhtemelen çenemden salya akıyordur ve gözlerime ne olduğu da Tanrı bilir. Eminim korkunç görünüyordur. Bir de sabah nefesim var." Başını çarşafı örter. "Sen beni görmeden önce kendimi düzeltmek için banyoya kaçmam lazım."

Hayatım pahasına tutunduğu çarşafı yakalar ve çekerim, yüzündeki dehşet ifadesini ortaya çıkarırım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Daha önce hiç mükemmelliğin yanında uyanmamıştım. Bunu bilmiyor olabilirsin Kaz Lindström, ama dün geceki *muhteşem* sürprizden sonra, sen bir onsun. Olağanüstü bir kitap erkek arkadaşı statüsüne ulaştın."

"Sanırım bu iyi bir şey?"

"Çok az ölümlü erkek bu statüye ulaşır. Yani, evet, bu iyi bir şey."

"Kahretsin. Bu benim egomu devasa boyutlara ulaştırmazsa ne olur?" Göz kırptım.

Bana neşe dolu bir gülümseme atar.

"Endişene gelince, çok güzelsin Harley," diyorum ve eğilip dudaklarını dudaklarımla kapıyorum. Parmakları başımın arkasına uzanırken inliyor.

Sabah ereksiyonum onun amına selam vermek istiyor.

Ondan uzaklaşıyorum. Böyle devam edersek, onu yatağıma zincirlemek ve günün geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalacağım.

Bu da planlarımı altüst eder. Olmaz.

"Sana günaydın deme şeklinizi seviyorum."

"Bana cevap verme şeklini seviyorum." Bir an tereddüt ediyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Senin berbat dairenize geldiğim gün, Craft Burgers and Brew'da öğle yemeği yedik. Ailenin taşındığını söylemiştin."

Şüpheli yeşil gözler bana dik dik bakıyor.

"Dün, anne babanın izinden gitseydin bu bir trajedi olurdu demiştin. Kumar, uyuşturucu ya da alışveriş bağımlılığı mı var?"

"Şey..." Yatakta kıpırdanıyor. "Bilirsin..." Yine kıpırdanıyor. "Disfonksiyonel bir aileye sahip olmanın tehlikeleri."

"Bu konuda bir iki şey biliyorum. Kardeşin var mı?" "Şey..." Boğazını temizledi. "Bir kız kardeşim var."

"İkinizin yakın olmadığınızı hissediyorum?"

Birkaç saniye boyunca gözlerine bakıyor. "Kız kardeşim kısa bir süre önce vefat etti."

Kahretsin. Hassas bir konu. "Üzgünüm, Harley."

"Önemli değil. Bilmiyordun." Gözleri hüznle... ya da öfkeyle kaplı. Çenesi sıkı sıkıya kapalı ve tüm neşesi yok olmuş.

Tabii ki kız kardeşi için yas tutuyor. Ve muhtemelen ailesi taşındığı için, onu New York'ta yalnız bıraktığı için de yas tutuyor.

Sen burnunu sokmaman gereken yerlere sokuyorsun.

Konuyu değiştiriyorum. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Grazie Mille'ye uğramayacak mısın?"

"Geçen hafta boyunca orada yaşadım. Acil bir durum olmadıkça bugün oraya gitmeyeceğim."

"Umarım acil bir durum olmaz."

"Olmasa iyi olur." Sakallı çenemi ovuşturuyorum. "Haftaya, sahibi adına potansiyel alıcılarla görüşmek için oraya gideceğim, ama bunun dışında, geçici yönetici her şeyi kontrol altında tutmalı."

"İyi haber."

"Sorumu geri dönelim," dedim. "Bugün Pazar ve bütün gün seninim. Beni nasıl kullanmak istersin?"

Gözleri büyüdü. "Bu zor bir soru. Bütün gün dilini kullanabilir miyim?"

"Bugün geri döndüğümüzde dilimi kullanabilirsin. Hadi, Goldilocks, güzel bir bahar günü olacak gibi görünüyor. Ne yapmak istersin?"

Parmağını çenesine dokundurur. "Hmm... Bilmiyorum. Ben hazırım."

"Bunu söylemeni umuyordum."

"Aklında ne var? Endişelenmeli miyim?"

"İkinci sorunun cevabı hayır. İlk sorunun cevabı ise, paten kaymayı öğreneceksin."

Kız irkildi. "Neden bunu yapayım ki?"

"Eski bir NHL All-Star oyuncusuyla sahte bir ilişki yaşıyorsun ve onun sosyal medya yöneticisi ve halkla ilişkiler sorumlususun, yıllık hokey yardım etkinliğini düzenleyeceksin. Bıçaklarının altında buzun nasıl bir his olduğunu bilmelisin."

Gözlerini kırıştırır. "Bu işkence gibi geliyor. Ben pek atletik değilim. Muhtemelen kendimi yaralayacağım."

"Merak etme, ben seninle ilgilenirim," diyorum. "Ama harekete geçmeden önce, senin benimle ilgilenmeni istiyorum."

Çarşafı kaldırıyorum ve ikimizin çıplak vücutları ortaya çıkıyor. Onun muhteşem göğüslerini görünce sabah ereksiyonum sertleşiyor.

"Günaydın yakışıklı," diyor ve benim sikimi eline alıyor. "Efendim ne arzu edersiniz? El mi? Ağız mı? Yoksa am mı?"

Elimi göğsüne koyup sıkıyorum. "Üçüne birden ne dersin?" O da karşılık olarak benim aletimi sıkıyor. "Üçüne birden mi? Vay canına, ne açgözlüsün." "Açgözlü değilim," diyorum ve meme ucunu çeviriyorum.

"Ah!"

"Açım. Senden daha fazlasını istiyorum, tatlı Goldilocks."

Yukarı kayarak bacaklarımın arasına geçer ve göğüslerini sikimin üzerine sarkıtır.

"Ben de açım," diyor ve dudaklarını yalıyor. "Beyefendinin uzanıp yolculuğun tadını çıkarmasını öneririm."

Başını eğip dilini benim ucumun üzerinde gezdirir ve sonra beni sıcak ağızına alır.

Başım yastığa değdiğinde memnun bir iç çekişle söyleneni yapıyorum.

Bu kadın.

Bölüm 44

Sen ilk

Harley

Number 22'de şampiyonlara yakışır doyurucu bir brunch'ın ardından Kaz beni bir spor mağazasına götürüp hokey ekipmanı almamı sağladı.

Mercedes'inin arka koltuğu, Black American Express kartının sağladığı çantalarla doluydu ve Long Island'daki City Ice Pavilion'a doğru yola çıktık. Mükemmel bir bahar günüydü ve buz pistinde donacağımı düşünmek bile aklımı başımdan alıyordu.

İyi tarafı, aktif kalırsak Kaz'ın bana işe yaramaz ailem hakkında soru sorması için zaman kalmayacak. Bu sabah ucuz atlattım ama sonsuza kadar ailem ve kız kardeşim hakkında bu kadar kaçamak cevaplar vermeye devam edemem. Onun çatısı altında yaşadığım sürece olmaz.

İç çekip dolabı kapatıyorum, spor çantamı omzuma asıp soyunma odasından çıkıyorum. Köşeyi dönüyorum ve iki yumruğunu beline dayamış dev bir adam beni bekliyor.

Gözlerimi kırptırıyorum.

Vay canına.

193 cm boyuyla Kaz benden çok daha uzun, ama ayağına kaykayları bağladığında, sanki bir gökdelen gibi görünüyor.

Onun önüne gelip çantayı ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Bana bir tur at," diyor.

Ben de yaparım.

"Senin, benim hayır kurumu formamı giydiğini görmek beni etkiliyor, Goldilocks. Sırtında benim adım ve numaram varken çok seksi görünüyorsun."

Arkamı dönüyorum.

Gözleri o kadar arzu dolu ki, neredeyse beni devirecekti. "Benim formamı giyen ilk kadın sensin."

"Peki ya kadın hayranların?"

"Bir hayranım benim formamı giydiğinde her zaman gurur duyarım, ama senden önce hiçbir kadına forma teklif etmedim."

Devlyn'e bile mi?

"Eski karım bile. Teklif etsem de bir önemi olmazdı, çünkü oğluyla aynı şeyi giyerdi."

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibi.

Sözleri kafamda ve kalbimde kaos yaratıyor. Sahte bir ilişki için çok yoğunlar. Beni bu kadar arzulanan hissettirdiği için ona atlayıp onu öpmek istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Halka açık yerlerde sevgi gösterisi vardır, ama aşırıya kaçan sevgi gösterisi de vardır. "Enforcers Number 22." Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Hadi, takım, hadi."

Bir öğretmenın yanlış cevap veren öğrencisine baktığı gibi kaşlarını çatıyor.

Bir ayağımdan diğerine dans ediyorum. "Patenlerimi giymeme yardım edecek misin?"

Bir an bakışlarımı tutar ve yavaşça başını sallar. "Tabii, hadi giyinelim. Şuradaki bankta otur."

"Tamam." Gözlerim buza kayıyor. "Bir sürü insan, utanç verici bir şekilde kıçımın üstüne düşüşümü izleyecek."

"Pist neredeyse boş," diyor. "Ve inan bana, oradaki tüm çocuklar da buzda ilk kez kıçlarının üstüne düştüler."

"Çocukken her şeyden çabucak kurtulabilirsin. Yetişkin olduğunda durum böyle değildir."

Ellerini omuzlarıma koyar. "Hepsi zihinsel bir oyun, Goldilocks."

Zihinsel oyunum üzerinde çalışmam gerek, sanırım.

Başımı sallayıp bankta birkaç kez zıplıyorum. "Bu popo yastığı hayal ettiğimden çok daha rahat."

Kaz ayaklarımın dibine çömelir ve çantamı karıştırır. "Yeni başlayanlar için tam bir nimet."

Dirsek pedlerini çıkarır ve bana uzatır. Onları takarım. Sonra diz pedlerini çıkarır ve bankın üzerine koyar. Converse ayakkabılarımı çıkarır ve diz pedlerini takar. Ardından

kaskı çıkarır ve kafama takar, sonra çenemin altındaki kayışı çeker.

"Eklemlerin ve popon korundu." Kafama hafifçe vurur. "Ve bu, kafatasının çatlamasını önler. Hafta sonunu acil servise gitmekten daha hızlı mahvedecek bir şey yoktur. Korunma çok önemlidir."

Omuzlarımı dikleştirip ona küçük bir selam veriyorum. "Evet, koç."

Dudaklarını düzleştirir, yüzünde eğlenceli bir ifade yoktur. "Oh, sen de o öğrencilerden biri olacaksın."

Hevesle başımı sallarım. "Kesinlikle."

Başını sallar, dudaklarında eğlenceli bir ifade belirir. Patenleri çıkarır, ayağıma giydirir ve bağcıklarını bağlar.

Güzel beyaz patenlere bakıyorum.

Fahiş fiyatı görünce tereddüt ettim, ama sahte erkek arkadaşım patron tavrını takınarak, fiyat etiketini bahane ederek paten kaymayı öğrenmekten kaçmamın mümkün olmadığını söyledi.

Hay aksi.

"Ayağa kalk." Kaz elini uzatıyor.

Söyleneni yapıyorum.

Yerimde yürüyorum. "Tamam, paten giymenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Buzun üzerine çıkmama gerek yok." *Ve bugün ölmeme gerek yok.*

"Oh, buza çıkıyorsun." Bir inilti

çıkardım.

Küçük bir çocuğun elini tutan bir anne yaklaşır. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, eminim yanılıyorum ama Kaz Lindström'e benziyorsunuz. Onun ikiziniz, değil mi?"

Beyzbol şapkası berbat bir kılık değiştirmeydi.

Adam bir şampiyonun havasına sahipti. Artık gol atmıyor olmasına rağmen insanların onu tanıması şaşırtıcı değildi.

Adam dikleşti. "Beni yakaladınız."

Esmer kadının gözleri büyüdü. Elini göğsüne koydu ve nefesini tuttu. "Kocam ve üç büyük oğlum sizin en büyük hayranlarınız. Kocam emekli olduğunuzda ağladı. *Ağladı.* Ama NHL sizin numaranızı emekliye ayırdığında gururla parlıyordu. Sanki sizin akrabanızmış gibi." Kadın güldü.

"Benim için büyük bir gündü," diyor. "Kariyerimin en önemli anı."

"Küçük kekim senin izinden gitmek istiyor." Oğlunun elini çeker. "Değil mi, Timmy?"

"Ben yirmi üç numara olacağım." Çocuğun gözleri parlıyor. "Ya da yirmi bir, ya da yirmi dört, ya da..."

Annesi elini oğlunun omzuna koyar.

"Senin sayına yakın," beş yaşından büyük olamayacak küçük çocuk kararlı bir şekilde başını sallayarak diyor. "Büyüdüğümde senin gibi iri ve uzun olmak istiyorum. Ve güçlü olmak istiyorum." Süper kahraman pozuyla birlikte tehditkar bir homurtu çıkarıyor. "Ve tüm hokey oyuncularının benden korkmasını istiyorum, senin gibi, çünkü dünyanın *en iyi* oyuncusu olacağım."

Büyük hayaller kurmak iyidir, Timmy.

"Dünyanın *en iyi* oyuncusu, tatlım," diyor annesi.

Timmy minik yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Gelecekte Stanley Kupası'nı kazanacak birinin karşısında olduğumdan hiç şüphem yok," diyor Kaz.

"Evet." Timmy başını sallar. "Çok, çok, çok, çok fazla Stanley Kupası kazanacağım."

"Çok kazanacağım."

"Ben de öyle dedim."

Annesinin onu düzeltme çabası boşuna. Gülmeme engel oluyorum. Bu çocuk çok sevimli.

"Ve Olimpiyatları kazanacağım. Tüm Olimpiyatları."

Timmy'nin önünde parlak bir gelecek var.

Kadın dikkatini oğlundan başka yöne çevirir. "Basmakalıp konuşmak istemem ama, senden bir imza alabilir miyim?"

"Hiç de değil," diyor Kaz.

Kadın çantasını karıştırır ve bir zarf ile bir kalem çıkarır. "Üzgünüm. Elimdeki tek şey bu." Bunları Kaz'a uzatır. "Bir hokey efsanesine rastlayacağımı bilmiyordum."

"Önemli değil." Kaz, ismini gösterişli bir şekilde yazar ve kağıdı ve kalemi kadına geri verir.

"Günümü güzelleştirdin." Eşyaları ondan alır. "Hatta, yılımı güzelleştirdin." Onları çantasına koyar. "Bir selfie çekebilir miyim?"

"Tabii," dedi Kaz.

"İzin verin." Patenlerimle penguen gibi yürüyerek yanına yaklaşım elimi uzattım.

Kadın gülümser. "Sakıncası yok mu?"

"Memnuniyetle."

Kadın kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarır.

"Kız arkadaşın şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız." Timmy beni işaret eder ve sonra Kaz'a bakar.

Sevgili Timmy, ben onun sahte kız arkadaşayım.

" hockey player, bestest kız arkadaşım olacak, senin gibi."

"Hadi, Timmy." Annesi omzuna hafifçe vurur. "Hadi fotoğraf çekilelim. Kaz muhteşem kız arkadaşıyla vakit geçiriyor ve biz araya giriyoruz. Onun nezaketini suistimal etmek istemeyiz."

"Tamam." Timmy bana dönüp yüzünü kaplayan bir gülümsemeye, eksik ön dişlerini gösterir. Sadece sevgi dolu bir ailede büyüyen çocuklar bu kadar neşeye gülümseyebilir. Bu küçük çocuktan saf mutluluk yayılıyor.

Şanslısın, küçük adam.

Annesi arkasında duruyor, omuzları dik, dudakları oğlununkiyle aynı gülümsemeye gergin.

Kaz beyzbol şapkasını ters çevirip bana bakıyor.

Neden kaşlarını çatıyor? "Kaz, gülümse."

Timmy başını geriye doğru eğiyor. "Gülümsemelisin Kaz. Böyle." Geniş bir gülümsemeye.

"Böyle mi?" Kaz dişlerini gösterir.

"Daha fazla." Timmy parmaklarıyla dudaklarının köşelerini çeker.

"Tüm dişlerini göstermelisin."

"Anladım." Kaz göz

kırpar.

Timmy kıkırdar.

"Tamam millet, tekrar deneyelim," diyorum. "Gülümseyin."

Kaz, kameraya iç çamaşırlarımı eritecek kadar parlak bir gülümseme gösterir.

Vay canına.

Farklı açılardan bir dizi fotoğraf çekiyorum. Kadının telefonunu geri vermeden önce çantamdan kendi telefonumu çıkarıyorum. "Bu fotoğrafları telefonuma Airdrop ile göndermemin sakıncası var mı? Ben Bay Lindström'ün

sosyal medya yöneticisiyim ve bu fotoğraflar, elbette sizin izninizle, onun sosyal medya hesaplarında harika görünecektir."

"Aman Tanrım. Tabii ki kullanabilirsiniz. Kocam çok sevinecek. Bu benim için bir onurdur," diyor kadın. "Oh, özür dilerim. Onun kız arkadaşı olduğunuzu sanmıştım."

"Bu benim ikinci işim." Göz kırparım. Ve işte Kaz'ın hayranlarından birine yalan söylüyorum.

Kadın gülüyor. "Güzel ve komik. Şanslısın Kaz. Sanırım hokey oyuncularını en iyilerini seçiyorlar."

Hayallerini yıkmak istemem bayan, ama bunların hepsi göz boyama.

İşimi bitirince, telefonunu ona geri veriyorum. "Yaklaşan hayır amaçlı hokey turnuvasına katılacak mısınız?"

"Haydi, Enforcers!" Timmy bağırır ve küçük yumruğunu havaya kaldırır. Annesi onu kendine doğru çeker. "Bu bizim için biraz zor. Kocam hafta sonları çalışıyor, ama her yıl bağış yapıyoruz. Kaz'ın ne kadar hayırsever olduğunu biliyorum, bu da onun başarılarına bir yenisi daha ekleniyor."

"Başının üstündeki tüy ne demek?"

"Birinin gurur duyabileceği bir başarı, Timmy. Karne notun A olduğunda ya da T-ball'da home run yaptığında olduğu gibi."

O başını sallar. "Ben şapkamda tüm tüyleri istiyorum." Gülüyoruz.

Huysuz kahraman bile gülmesini tutamıyor.

"Orada şahsen bulunamayabiliriz, ama bağışlarla orada olacağız," diyor kadın. "Milyonlarımız yok, ama her küçük katkı önemlidir, değil mi?"

Başımı sallarım. "Kesinlikle."

"Tekrar teşekkürler. Bu çok heyecan vericiydi," diyor. "Şimdi gidiyoruz." Gözleri benimkilere bakıyor. "İşinde gerçekten çok iyisin. İşine çok tutkuyla bağlısın."

"Harika bir patronum var." Kaz boğazını temizler.

Timmy yukarıya bakar. "Büyüdüğümde benim patronum olacak mısın, Kaz?"

Çömelir. "Dünyanın en iyi hokey oyuncusu olmak istediğini sanıyordum."

Timmy başının yanını kaşır. "Ah, evet."

"Sorun değil. Büyüdüğünde istediğin her şey olabilirsin. Dünyanın en iyi hokey oyuncusu olabilirsin, sonra da benim için çalışmak istersen bunu konuşabiliriz, ama sanırım patenlerini rafa kaldırdığında, bir patron için çalışmak yerine patron olmak isteyeceksin." Timmy'nin saçlarını okşadı.

Çocuk başını sallar. "Senin gibi olacağım."

Kaz ayağa kalkar, benimkiyle aynı olan hayır kurumu forması çıkarır ve çocuğa verir. "En büyük hokey oyuncusu olma hedefine ulaşmana yardımcı olacak küçük bir şey."

Timmy'nin gözleri o kadar büyümüştür ki, yüzünü kaplamıştır. Annesine bakar. "Onu alabilir miyim?"

Annesi başını sallar ve koyu kahverengi saçlarını okşayarak alnını okşar. "Kaz sana bir hediye veriyor. İyi insanlar bize hediye verdiğinde ne deriz?"

Küçük çocuğun başı hızla döner. "Teşekkürler Kaz. Sen *En iyisin*. Bunu asla çıkarmayacağım."

Bunun üzerine kadın ve küçük oğlu, kahramanına son bir kez el sallayarak uzaklaşırlar.

Kaz göz kırptı.

Yumurtalıklarım.

Bu düşünceli dev, çocuklarla çok iyi anlaşır.

Babası olarak kötü bir örnek olmasına rağmen, onun harika bir baba olacağından eminim. Dikkatli. şefkatli. Nazik. Aşırı koruyucu. Yumuşak kalpli bir boz ayı. Seilmeyecek neyi var ki?

Aptal olma. Sahip olamayacağın bir adama aşık olma.

Eğer ben hasarlı bir mal olmasaydım, onun çocuklarının annesi olarak isteyeceği türden bir kadın olabilirdim.

Neden suçluları kayınvalidesi ve kayınbiraderi olarak istesin ki?

"Üzgünüm Kaz," diyor bir kadın, düşüncelerimin akışını keserek.

Arkamızı dönüyoruz.

Etkileşimimiz bir kalabalık çekmiş ve insanlar imza ve selfie için sıraya girmişler.

Yarım saat sonra, son mutlu hayran da dağılır ve geride heyecan verici bir atmosfer bırakır.

Ömür boyu 22 numara.

Kaz'ın hayranları onu çok seviyor ve hayranlık duyuyor. İnsanların sana bu kadar hayran olması muhteşem bir duygu olmalı. Hem çocukların hem de ebeveynlerinin kahramanlarının huzurunda duydukları coşku, olağanüstü bir şey. Bu insanların çoğu Born to Wear Blue yardım kuruluşunu biliyordu. Kaz'ın yaptığı şey takdire şayan ve ben de bunun bir parçası olabiliyorum. O çok etkili, nüfuzlu ve saygı duyulan birisi.

Anlamli bir şeyin parçasıyım.

Memnuniyet, elektrik akımı gibi içimi kaplıyor.

Yeni pozisyonum sayesinde, pek çok New Yorklu'nun hayatına olumlu etki edecek bir şey yapıyorum. Mavi üniformalı erkekler ve kadınlar bizi kötü adamlardan koruyorlar — ailem gibi, insanların zor kazandıkları paralarını çalarak uykularını kaçırmayan insanlardan.

*Ben onlar gibi
değilim. Ben onlar
gibi değilim. Ben
onlar gibi değilim.*

Bir el omzuma konuyor ve ben irkiliyorum.

"Hey, iyi misin?" Kaz beni düşüncelerimden koparır.

Hayır. "Evet." Zorla gülümsüyorum.

"Gülümsemekten ve küçük sohbetlerden hoşlanmıyorum, ama hayranlarım için her zaman zaman ayırıyorum."

Gülümsememi gerçekte olduğu gibi, gerçek kimliğimi gizlemek için bir kalkan olarak yanlış yorumluyor.

"Oynarken beni desteklediler, şimdi de hayır kurumumu destekliyorlar. Onları asla geri çevirmem."

İnsanlara karşı büyük bir minnettarlık duyuyor.

"Bu fotoğraflar yarın iş yerinde beni meşgul edecek."

"Etkilendim," diyor.

Başımı yana eğiyorum. "Etkilendiniz mi?"

"Hafta sonu, mesai saatin dışında, ama orada tamamen işine odaklanmıştın."

"Benim için yaptığın her şeye ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Pazar günü hayranlarıyla fotoğraf çekilip sosyal medyada paylaşmak beni hiç rahatsız etmiyor. Ayrıca,

tüm hayranlarına bağış kampanyasını hatırlatabildim." Ellerimi kaldırıyorum. "Çifte görevden bahsedelim."

O gülümser.

"Tamam, buradaki işim bitti." Ellerimi ovuşturuyorum. "Senin evine gidelim." Dönmek için hazırlanıyorum.

Elini koluma koyar. "O kadar acele etme, Goldilocks. Başlangıç saatimiz gecikmiş olabilir, ama o tatlı kıcını buzun üzerine çıkaracaksın."

Kahretsin.

Bölüm 45

Ben Rose, sen Jack'sin

Kazimir

Geriye doğru kayarken, omzumun üzerinden bakarak buz üzerindeki çocukların ve yetişkinlerin arasından geçiyorum. Birkaç tanesi el sallıyor. Hepsi kulaklarına kadar gülümsüyor. Cevap olarak çenemi sallıyorum.

Dikkatimi öğrencime geri veriyorum.

Harley, kan dolaşımımı kesecek kadar iki elimi de sıkıca tutuyor. Yeni doğmuş bir zürafa kadar dengesiz.

"Rahatla," diyorum. "Dizlerini kilitlemezsen çok daha kolay olacak." "Öleceğim. Hayır, düşeceğim, kafatasım çatlayacak, buzun üzerine kanımı akıtacağım ve sonra öleceğim." "Kask takıyorsun."

"Ne olmuş yani?" Gözleri ayaklarına kilitlenmiş. "Burası buz. Buz öldürür."

Kıkırdamayı bastırıyorum. "Harika gidiyorsun, Harley."

"Saçmalamayı bırak. Öleceğim."

"Bütün çocuklar başlangıçta ayakları üzerinde emin adımlarla yürüyemezler."

"Evet, ama benim yaşıma geldiklerinde artık kendilerini gülünç duruma düşürmüyorlar."

"Sen öyle değilsin. Yaptığın şey cesaret ister."

Gözleri benimkilere doğru yükselir.

"Konfor alanından çıkıyorsun." O, çarpık bir gülümsemeyle karşılık verir.

Utangaç bir gülümseme, ama yine de bu arenayı aydınlatmaya yetiyor. Kaskının içinden çıkan sarı saçlarıyla çok sevimli. "Bunu söylediğin için teşekkürler... Vay canına."

Dengesini kaybeder, buz üzerinde ayakları hızlıca hareket ederken kendini düzeltmeye çalışır.

Fren yapıp onu dengeliyorum. "Tutuyorum."

"Aman Tanrım, az önce tüm hayatım gözlerimin önünden geçti." Derin bir nefes alır. "Sanırım bugünkü dersimiz bitti."

"Paten kaymak çok özgürleştirici. Bunu deneyimlemenizi istiyorum." Alt dudağını ısırır. "Bilmiyorum, Kaz."

"Bana güveniyor musun?"

"Neden bunu soruyorsun?" "Cevap ver."

Kaşlarını kaldırır.

"Harley, bana güveniyor musun?" "Güveniyorum."

Onu belinden tutup kollarımın arasına kaldırıyorum. O çığlık atıyor.

"Bacaklarını belime dolan. Bıçaklara dikkat et." Söyleneni yapar.

"Birlikte kayacağız."

Kollarını boynuma doladı. Bu kadar yakinken, şampuanının çiçek kokusu burnumu gıdıklıyor.

"Neden bunu en başından önermedin?"

"Sana daha fazla işkence etmeyeceğim, ama bunu deneyimlemene istiyorum." Gözlerine bakıyorum. "Emekli olduğumdan beri, hayır işleri benim bir sporcu olarak beni ben yapan seviyede paten kaymaya devam etmemin yolu. Bir gecede profesyonel olmanı beklemiyorum, ama buradan ayrılırken beni biraz daha iyi anlamanı istiyorum."

Gözleri buğulanır. "Tamam, 22 numara. Bana ne yapabileceğini göster." "Sıkı tutun," derim.

Bacakları belimi sıkıyor. "İki kez söylemene gerek yok." Ellerimi kalçalarına koyup onu daha yukarı çekiyorum. "Hadi bakalım."

Orta hızda kayıyorum, heyecanla bize bakan çocukların ve ebeveynlerin arasından zikzaklar çizerek geçiyorum.

"Şimdiye kadar nasıl?"

"Henüz cennetin kapısına varmadık, yani bence iyi gidiyorsun."

Kalçalarını çimdikliyorum.

"Hey!"

Hızımı artırıyorum.

O keskin bir nefes alır.

Dört kızın etrafından hızla geçiyorum ve hepsi

kıkırdıyor. Dönüp geriye doğru kayıyorum.

Harley başını geriye doğru çekip kollarını açar. "Uçuyorum.

Ben Rose'um, sen Jack'sin ve burası buz üzerindeki Titanic."

"Nana o filmi çok severdi." Onu her düşündüğümde olduğu gibi, bir hüzün dalgası beni sarar.

"Büyükannenin zevki çok iyiydi."

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Daha hızlı gitmemi ister misin?"

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Hayır, tabii ki hayır. Bu benim için yeterince heyecanlı. Daha hızlı gidersen, bir buzdağına çarpacağız, sen öleceksin ve ben yüz yaşındaki bir kadın olarak, hayatının aşkının, bolca yer olmasına rağmen onunla birlikte o lanet kapıya binmeyi reddedip, onun sonsuza dek mutlu olmasını engellediğini anlatarak ömrümü bitireceğim."

O bir ikilem. Tamamen güneş ışığı gibi, ama bazen başının üzerinde karanlık, uğursuz bir bulut beliriyor.

Alnım onun kaskına değiyor. "Bana güvendiğin için teşekkürler." "Seninleyken kendimi güvende hissediyorum."

Sözleri kalbimi sızlatıyor, onu korumak isteyen tarafımı yatıştırıyor.

Onu benim yapmak için.

Tüm iyi niyetlerim pencereden uçup gidiyor. Meraklı bakışlar umurumda değil. Ya da bu arenadaki herkesin kamerası olması.

Harley'i hayatı buna bağlıymış gibi öpüyorum.

O benden uzaklaşıyor. "En iyi dersimdi." "Dersten sonra ne olacağını biliyor musun?"

Kafasını sallar.

"Kasların için yapabileceğin en iyi şey sıcak bir duş almaktır. Ve çevreye duyarlı olmak için, birlikte duş almamızı öneririm."

"Dostum, buz patenini seviyorum."

Bölüm 46

Kitaptaki Erkek Arkadaşımdan Daha İyi

Kazimir

Duşun kapısını kaydırarak açarım, Harley'nin arkasına girerim ve cam kapıyı kapatırım, vücuduma çarpan sıcak suyun tadını çıkarırım.

O bana doğru geri çekilir ve sertleşmiş penisime sürtünür.

Ben inlerim.

Omzunun üzerinden bana anlamlı bir gülümseme atar. Gözlerinde imalı bir ışıltı vardır.

Dudaklarım kulak memesine değene kadar öne eğildim. "Seni kirletmeden önce temizlesem nasıl olur?"

"Düşünme şeklini seviyorum."

"Bir mi, iki mi şampuan?"

Gözlerimiz buluşana kadar başını geriye eğdi. "Saçımı yıkayacak mısın?"

"Evet."

Arkasını dönüp bana bakar.

"Neden sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyorsun?"

"Ben... Şey..." Gözlerini kaçırır. "Bu... beklenmedik bir şey."

"Dur tahmin edeyim. Kimse sana hiç böyle ilgi göstermedi mi?"

Kafasını salladı. "Bu, geçici ilişkiler için kurallar kılavuzunda yer almıyor."

İlişkiler konusunda kimseye ders verecek durumda değilim ama bu kadın haksızlığa uğramış. "Senin ilkin olmak benim için bir onur."

Kıkırdar. "Sanki yeniden bakire olmuşum gibi."

"Bunu, senin V kartını deldikten sonra bir bakım olarak düşün."

Kafasını yana eğiyor. "Yine benim aşk romanlarımı mı okuyorsun?"

"Burada burada birkaç paragraf."

"Bu bir suç, Kaz. Ya kitabı baştan sona oku ya da hiç okumayın."

"Anlaşıldı." Göz kırparım. "Soruma geri dönelim, ne olacak, Goldilocks?"

"Bir." Arkasını döner. "Bu sabah şampuanladım zaten."

Duş kabininden şampuanını alıp avucuma biraz sıkıyorum ve köpürtüyorum. Ellerimi başına götürüp sarı saçlarına köpüğü masaj yapıyorum. Temiz çiçek kokusu etrafımızı sarıyor ve omuzları gevşiyor.

"Saç derime dokunan sihirli parmakların harika," diyor. "Yarım yamalak yaptığın bir şey var mı?"

"İyi iş çıkarıyor muyum?"

"Harika yapıyorsun."

"Amacım seni memnun etmek." Saç derisini daha kuvvetli bir şekilde masaj yapıyorum. O hafifçe inliyor ve benim aletim ıslanıyor.

Onun yelesindeki köpüğü hızlıca duruluyorum. Sabunlu su, erotik bir okşama gibi onun şehvetli vücudunda aşağıya doğru kayıyor. Açgözlü gözlerim, köpüklerin kaslı baldırlarında dönüp durmasını izliyor, sonra da drenaja doğru akarken narin ayaklarına ulaşmasını. Gözlerimi kaldırıp, onun güzel, yuvarlak kalçalarına bakıyorum.

Bu kadının vücudu günah için yaratılmış. Bu kadının vücudu benim için yaratılmış.

Ellerimi omuzlarından aşağı, kaburgaları ve karnı üzerinden kaydırıyorum, sonra parmaklarım amının üzerinde duruyor.

"Bu birlikte duş almanın bir avantajı mı?" O dönüp bana bakar. "Öyleyse, çevreyi korumak için her şeyi yaparım."

Dudaklarını öpüyorum. "Bunun bir avantaj olduğuna inanabilirsin."

Bana geniş bir gülümseme atıyor. "Öyleyse sana düzgün bir şekilde teşekkür etmeliyim."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Yeşil gözlerinde kötücül bir sevinç parıldıyor. "Beni daha vicdanlı bir New Yorklu olmaya ittiğin için." Önümde diz çöküyor.

"Siktir." Duş musluklarıyla oynuyorum, yağmur damlası duş başlığından gelen suyu kapatıyorum ve

uzatılabilir olanı, sırtına su tutarak üşümemesini sağlıyor.

Uzun kirpikleriyle çerçevelemiş, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor.

"Sikimi ağzına almak ister misin?"

Kafasını sallar. "Ağzımı sikmeni istiyorum."

"Sana kime ait olduğunu göstereyim mi, küçük kız?" Yalvaran gözlerle bana bakar.

Böyle çok seksi. "Evet, baba."

Lanet olsun, bu rol oyunu çok tahrik edici.

Sikimi yumruklayıp iyice çekiştiriyorum, sonra onu dudaklarına götürüyorum.

dudaklarına

götürmeden Ağzını açıyor.

önce iyice "Henüz değil," diyorum. "Dudaklarını birbirine sıkıttım. bastır." O da itaat ediyor.

Penisimin ucunu dudaklarına sürtüyorum.

"Şimdi dudaklarını yala."

Söyleneni yapar.

"Aferin kızım. Penisimi ağzına alma ayrıcalığını kazandın.

Ağzını benim için aç, küçük kız." Ağzını genişçe açar ve dilini çıkarır.

"Ne hevesli bir sürtük."

Zıplayan penisimin tabanını yumrukluyor. Eli penisimin çevresini tam olarak kavrayamayınca dudaklarımdan alaycı bir gülümseme süzülüyor.

Dudaklarını şişmiş başımın etrafında kapatır. Memnun etmek için hevesli bir şekilde, sıkıca kavrayarak dilini döndürür.

Yıldızlar görüyorum.

Saçlarını yumruklarım ve çekerim. "Ağzın harika." Benim sikimin etrafında gülümsemese de.

Görevinine devam ederken, elini uzatıp kıkırımı kavrar, beni öne doğru çekerken boğazımın derinliklerine kadar alır, tüm bu sırada sanki beni tüm irademden mahrum bıraktığının farkında değilmiş gibi o uzun kirpiklerini kırıştırır.

Boğazının arkasında patlamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Siktir, Harley." Vücudumdaki her sinir ucu, ıslak ağzının beni saran hissiyle canlanıyor.

O küstah gülümseme geri dönmüştü.

Başını geri çekerek, sikimi dudaklarından düşürüyor. İtiraz etmek üzereyim ki, sikimi kavrayıp, düzleştirilmiş dilini taşaklarımdan sikimin ucuna kadar sürüyor.

Vücudumu saran karıncalanma hissinden bacaklarım titriyor.

Bunu birkaç kez yaptıktan sonra tekrar sikimi yutuyor. Bunu yaparkenki hevesi, onu öğürmeye neden oluyor.

Gözleri yaşarır ve birkaç kez göz kırpar, sonra gözlerini kapatır.

"Gözlerini bana dik, bebeğim," derim.

O da itaat eder.

Bu en güzel manzara: dizlerinin üzerinde, ağır göğüsleri dışarıda, ağzı sikilmeye ve derin boğazlanmaya hazır.

"Sıra bende." Saçlarını kavrar ve başını eğdiririm. "Çok fazla gelirse pes et."

Kafasını sallar.

Benim mükemmel küçük fahişem.

Kalçalarımı geriye doğru eğerek, kendimi onun ağzının içine daha derine sokuyorum. O, ona her santimini soktuğumda inliyor.

Onayımı inleyerek, kalçalarımı sallayarak, gözlerimi benim sikimin onun dolgun dudakları arasında kaybolduğu yere dikiyorum. Testislerim derinlere girene kadar daha da derine kayıyorum.

Karın kaslarım gerilir ve dudaklarımdan bir inilti dökülürken elimle fayans duvara vururum.

Bu sefer boğulmuyor ve öğürmüyor. Hatta pes etmiyor bile. Gözlerini gözlerime dikip, daha fazlasına hazırmış gibi bana bakıyor.

Ben de hazırım.

Kalçalarımı geriye doğru eğip, penisimi ağzından çıkarırım. Kaşlarını çatır. "Doğru yapmıyor muyum?"

"Boşalmama çok az kaldı." "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet, çünkü senin tatlı amcığının içine boşalmak istiyorum."

Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Ellerimi kollarının altına kaydırıp onu dizlerinden kaldırıyorum. Bacaklarını kalçalarım doluyor ve yatak odama doğru yürüyoruz. Her adımda, penisimin ucu kışına çarpıyor.

Onu ayaklarının üzerine indiriyorum. "Bana bir dakika ver."

Prezervatifi bulmam uzun sürmez. Prezervatifi taktıktan sonra, onu kollarımın arasına alıp hayatım buna bağılıymış gibi öperim, sonra duvara doğru yürür ve onu duvara çarparak yere sererim.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, bu biraz sarsıntılı bir yolculuk olabilir." "Şikayet ettiğimi duymayacaksın."

Ağırlığını bir elime aktarıyorum ve diğer elimle penisimi onun girişine yerleştiriyorum. Bir homurtuyla, onun davetkar amına giriyorum.

Harley bacaklarını belime sıkıştırdı, kolları boynuma dolandı ve beni kendine çekti.

Bunu işaret olarak alıyorum.

Onu sertçe beceriyorum, her itişte onu duvara çarpıyorum.

O nefes nefese kalıyor.

Ben de daha acil bir şekilde vurarak karşılık veriyorum.

"Amin çok sıcak ve ıslak, hiç çıkmak istemiyorum."

"Çıkmak zorunda değilsin. Asla. Sadece şu anda yaptığın gibi sikmeye devam et, Kaz." Amını benim sikimin etrafında sıkıca sıkarak baştan çıkarıcı davetini vurgular.

Siktir. "Seni ne kadar ileri götürebilirim?" "Ne kadar istersen."

"Kitaplarından birinde bir şey okudum..." "Ben varım."

"Ne önereceğimi bilmeden mi?" "Sana güveniyorum."

Bu üç küçük kelime bana yeter. Elimi boynuna doluyorum.

Gözleri büyüdü ve ona bu kadar ileri gitmeye hazır olup olmadığını sormadan, başını salladı.

"Benim küçük sürtüğüm bir el kolyesi için can atıyordu." Gözlerinde okuduğum şehvet başımı döndürüyor.

Onu acımasızca sikiyorum.

İnlemeleri ve miyavlamaları duvarlarda yankılanıyor, beni daha da tahrik ediyor.

Onu sarsılmaz bir tutkuyla sikiyorum. Ter yüzümden damlıyor. Ritim bacaklarımın titremesine neden oluyor. "Bana pek bir şey kalmadı. Benim için sertçe boşalacak mısın, bebeğim?"

Kirpikleri titriyor.

Tutuşumu

gevşetiyorum.

Nefes nefese kalır. "Evet."

Kendimi bırakıyorum, bacaklarının arasında kayboluyorum.

Harley nefesini tutar, tırnakları omuzlarıma batar.

O da yaklaşıyor.

"Benim için sertçe boşalmanı istiyorum," diyorum, kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken. "Kendini tutma."

"Geliyorum..." Gözleri geriye doğru yuvarlanırken, benim aletimi sertçe sıkıyor. "Kaz..."

Onun hemen arkasından gidiyorum.

Boynunu sıkıca kavrayarak son bir kez daha ona giriyorum.

"Oh, Tanrım..." Kalçalarımı sıkıca sıkıştırıyorum ve kendimi onun baş döndüren amının içine boşaltıyorum. O kadar sarsıcı ki, bayılmayıp ikimizi de yere düşürmediğime şaşıyorum.

Boynunu bırakıp ağırlığını iki elimle tutuyorum.

Alnı omzuma düşer. "Tanrım." Nefesi tenimi okşar.

"Evet. Biliyorum."

Sonraki birkaç saniye boyunca, Harley ve ben nefes almaya çalışırken inliyoruz, ritmik ağır nefeslerimizin sesi odada yankılanıyor.

Kafasını kaldırır. "Diğer kitap kurdu kızlar gibi notlar almayı hiç sevmezdim, ama sen beni fikrimi değiştirmeye ikna ettin. Bundan sonra, rol oynamak istediğim tüm pasajları işaretlemeye başlayacağım. Çünkü sen mükemmel kitap erkek arkadaşının yerine geçme sanatında ustasın." Kaşlarını kaldırır, dudaklarını büzür. "#KitaptakiErkekArkadaşındanDahaİyi #ElKolye #Seksi #KitapSahneler #O10."

Başımı geriye eğip gürültülü bir kahkaha attım.
Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözleri kocaman
olmuştu.

"Ne?"

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

"Ne oldu, Harley? O kadar sert mi geldim ki, alnımın ortasında
boynuz mu çıktı?"

"Seni ilk kez gülerken duymak, duyduğum en tuhaf tek boynuzlu
at anı kadar tuhaf."

*Sen benim varlığımdan bile haberdar olmadığım bir yanıma ortaya
çıkarıyorsun. Gözlerimi deviriyorum. "Beni kızdırmayı bırak, Goldilocks."*

"Ve... boz ayı geri döndü."

Kafamı sallıyorum.

Onu ayaklarının üzerine indirip dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum.

Geri çekilirim, prezervatifi çıkarırım ve onu atmak için banyoya
doğru büyük adımlarla yürürüm. Bir anda geri dönerim. Çıplak
vücudunu içime çekerim. Güzel soluk teni, orgazmın getirdiği kan
akışından dolayı kırmızı lekelerle kaplıdır.

Bunu ona ben yaptım.

"Yemin ederim, bu sahte ilişki meyvesini veriyor." O gülüyor. Ben
gülmüyorum.

İrrasyonel bir öfke dalgası içimi kaplar.

Dudaklarımı sıkıştırırım.

Kaşlarını çatıyor. "Yanlış bir şey mi söyledim? Çünkü neşeli Kaz az
önce arabalık evden çıktı."

Ben iç çekerim. "Harley, sahte bir ilişkiyi sürdürmek zorunda
değiliz. Bence bunu çoktan aştık. Aramızdaki şey sahte değil. En
azından benim için öyle. Nereye varacağını bir görelim, ne dersin?"

Onun güzel yüzünde binlerce duygu belirir. "Kaz... Ben..." Kollarını
göğsüne sarar. "Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

Bir ayağından diğerine dans eder gibi geçer. "Barınak ihtiyacı olan
bir sokak kedisini evine aldın." Kafasının üstünden kendini gösterir.
"Kendi ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Sen benim patronum ve ev
arkadaşımsın, bu da

maaşım ve başımı sokacak bir yer için sana bağımlıyım."

Onun küçümseyen sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Yüzüm düştü. "Ne?"

"Senin sahte kız arkadaşın olmak... senin hedefine ulaşmana yardım etmek için yaptığımız anlaşmanın bir parçası..."

"Kendini küçümseme şeklinden nefret ediyorum. Sunabileceğin çok şey var..."

"İlişkimizin tek bir amacı var."

Jekyll ve Hyde gibi. Nasıl bu kadar ilgisiz olabilir?

Alt dudağını ısıırıyor. "Amaç, dikkatleri drama kraliçesi eski sevgilinden uzaklaştırmak ve uzun süredir başarısızlıkla kur yaptığın Montana'lı bira üreticisinin sana reddedemeyeceği bir teklifte bulunma şansı vermesi."

Sözleri aramızda ağır bir sessizlik yaratır. Sırtımda bir sıcaklık hissedirim.

Boynumun dibini ovuşturuyorum, onun tepkisini anlayamıyorum.

İnsanları okumakta kötü müyüm?

Onun reddedici mırıldanması, onun ezici kararını kabullenirken odayı dolduran tek ses.

Onu bu kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırdıktan hemen sonra bu konuşmayı yapıyor olmamız, gözlerinin geriye dönmesi ve hala çıplak olmamız daha da moral bozucu.

Yerdeki görünmez bir topu tekmeliyorum. "Eğer avantajlı anlaşmamızı sürdürmek istiyorsan, sana şunu söylemeliyim ki, yaklaşan RISE Ödülleri - New York Eyaleti Restoran Endüstrisi Mükemmellik Ödülleri aday listesi bugün, sen paten kaydından sonra soyunma odasında açıklandı."

O irkilir.

Evet, tatlım, bir anda tavrını değiştirebilen tek kişi sen değilsin. "22 numara, En İyi Restoran NYC Klasik ve Yükselen Yıldız kategorilerinde aday gösterildi."

"Bu harika, Kaz." Bu yorumda hiçbir hafiflik yok. Ve onun somurtkan ifadesi de bunun kanıtı.

Devam ediyorum. "Şefim ve yardımcı şefim eşleriyle birlikte törene katılacaklar. Mutfak personelinin geri kalanı da öyle."

"Çok mutlu olmalılar." Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme zorlar.

"Adaylıklardan ve personelimden gurur duyuyorum." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Hala bu işe var mısın, o akşam sahte bir kız arkadaşım olsa fena olmaz. Bilirsin... Montana bira üreticisinin dikkatini çekene kadar."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra odadan fırlayarak çıktı, beni ağzım açık, onun uzaklaşan sırtına bakarken bıraktı.

Ne oluyor lan?

Bölüm 47
Taşıdığım yük
Harley

Gözyaşlarımı tutmak için dudaklarımı ısıyorum.

Koridorda koşuyorum, misafir odasına giriyorum, banyoya koşuyorum, kapıyı çarpıyorum ve ona yaslanıyorum.

Nefes almaya çalışırken ciğerlerimden nefesler girip çıkıyor. Alt dudağım o kadar çok titriyor ki, gözyaşlarımı tutamıyorum. Ellerimle ağzımı kapatıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Hayatım boyunca, bir erkeğin beni sadece bir seks partneri olarak görmemesini istedim ve şimdi bu sonunda gerçekleştiğinde, istemiyormuş gibi davranmak zorundayım.

İşler daha ileriye gidemez. Ailemin günahlarının bulutu hala başımın üzerinde dolaşırken olmaz.

Elimi boynuma götürüyorum, kısa bir süre önce Kaz'ın elinin olduğu yere, gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken ve ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazm beni sararken.

Benim için mükemmel erkek...

Bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum.

Ona sahip olamazsın.

Göz yaşlarım yüzümden serbestçe akarken vücudum titriyor. Onları silmeye bile zahmet etmiyorum.

Bu benim taşımam gereken bir yük.

Ruhumu satarak sahip olmak isteyeceğim bir hayatı bana gösterdiği için bu sahte ilişkiyi lanetliyorum.



Kazimir Lindström ve gizemli sarışını – ki artık Harley Lancaster olduğunu biliyoruz – Long Island'daki City Ice Pavilion'da birlikte kayarken görüldüler, kız hokey efsanesine koala ayısı gibi sarılmıştı. Buz üzerinde baharatlı bir ilişki.

Ben de fırsatım olsaydı o adama ağaç gibi tırmanırdım.

Bir başka ilginç detay ise, şanslı sarışının Kaz'ın 22 numaralı hayır kurumu forması giymiş olmasıydı. Ne kadar da anlamlı bir mesaj.

Bu, Devlyn'in Boston Bandits'in kaptanının forması giymeyi seçmesine neden olacak mı, yoksa bakım gerektiren primadonnanın kalbinde sadece bir adam için yer olacak mı: Bratty Chett.

Bunun Kaz ve Harley için sahnelenmiş bir olay mı yoksa buz pistinde doğaçlama bir öğleden sonra mı olduğunu henüz bilmiyoruz, ama bu küçük performans kalbimizi çaldı.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 48

Reckless

Kazimir

Dün reddedilmenin şokunu hala atlatamadığım için bütün gün başımın üzerinde kara bulutlar dolaştı ve sabahı çalışanlarıma bağırarak geçirdiğimi düşünürsek, öğle yemeği toplantısını duygularımı kontrol ederek atlatabildiğime şaşırdım.

Dün gece, benimle yaşamaya başladığından beri ilk kez ayrı odalarda uyuduk. Onun odasının köşesindeki sandalyede uyuyarak gece kabuslarını koymak için bile uğraşmadım. Bu sabah, ondan kaçmak için şafak sökmeden evden çıktım.

Siktir.

Sanki kar fırtınası evimi silip süpürmüş gibi. Yemin ederim, tavandan buz sarkıtları sarkıyor.

Pompadour Oteli'nden çıkarken telefonum çaldı.

ALİNA



Ateş gibisin! En büyük spor ağı, senin ve

bir sürü başka spor sitesi de aynısını yaptı. JustSpotted.com'un manşetine bile çıktın.

Videonun görüntülenme sayısının ekran görüntüsünü ekliyor.

Vay canına.

ALİNA



Sosyal medya hesapların bir gecede patladı. 250.000 yeni takipçin var ve sayı artmaya devam ediyor, çoğu kadın. Ve yorumlar, Kaz. Vay canına.

ALİNA

İnsanlar kendi canlandırmalarında seni etiketliyorlar — buz üzerinde ve dışında.

İnliyorum.

ALİNA

Bu video, viral olmayı bambaşka bir boyuta taşıyacak. Bu iş için güzel sarışını seçerken içgüdülerin tam isabetliydi.

ALİNA

Bu gidişle, Devlyn ile evli olduğunu kimse hatırlamayacak. O kadına zam yap.

KAZİMİR

Parmaklarınızın ucundan Tanrı'nın kulaklarına. İnsanların o kadınla evli olduğumu unutmasından daha mutlu olacağım bir şey yok.

ALİNA

Bir dizi mesajımdan anladığın tek şey bu mu?

KAZİMİR

Toplantıya giriyorum.

Onun bunun bir yalan olduğunu bilmesi gerekmez.

ALİNA

Anladım. Sonra görüşürüz.

Telefonum başka bir mesajla çalıyor.

ERİK

Senin ve Harley'nin videosu çok popüler oldu. Sahte olduğundan emin misin?

Onun için hala öyle.

KAZİMİR

Ünlülerin dedikodu sitelerinde zaman kaybetmekten başka yapacak işin yok mu?

ERİK

Bilgin olsun, bütün sabah toplantılardaydım.

ERİK

Sen ve Harley'nin, Kış Olimpiyatları'nda çiftler patinaj yarışmasında performans sergiliyormuş gibi yaptığınız video yüzünden manşetlere çıktığınızı bilmemek için bir mağarada yaşamam gerekirdi.

ERİK

Her sosyal medya platformunda var.

KAZİMİR

Sahte ilişki bir komploydu ve işe yarıyor.

Ben dahil herkesi kandırıyor.

ERİK

Manşetleri gördün mü? Size aşk kuşları diyorlar. Bir grup çocuk da bu akıma katılıp kendi viral olmalarını peşinde koşuyor. Oldukça etkili bir PR kampanyası.

KAZİMİR

Amaç, kendime yeni bir imaj yaratmaktı.

ERİK

Yani ekranımdan yayılan kimya tamamen aldatmaca mı? Birlikte yatmıyorsunuz?

Beni bu kadar iyi tanıdığı için onu sikeyim. Bir cevap yazıyorum. Silip atıyorum. Bunu birkaç kez yaparım.

ERİK



Cevabımı aldım.

KAZİMİR



Harley, Devlyn değil.

ERİK



Tanrıya şükür. Ama bu da başka bir düşüncesiz karar olmasın. Harley'i iyice tanıdığından emin ol.

ERİK



Devlyn'le üç haftadan fazla çıktıktan sonra evlenme teklif etseydin, kaçırdın.

Harley benimle çıkmayı reddetti. Yakın zamanda evlenmeyeceğiz.

KAZİMİR



Teşekkürler baba, bilgece tavsiyen için.

KAZİMİR



Ve ben de sabırsız olduğum için yedek kulübesine gönderildiğimde aceleci kararlar verirdim.

ERİK



Bu, hala kötü kararlar alamayacağın anlamına gelmez.

Göğsümde bir öfke patlaması yaşıyorum. Harley benim gerçek kız arkadaşım olmayı reddetmiş olabilir, ama Erik'in onun hakkında böyle konuşmasına izin veremem.

KAZİMİR

Harley'i tanımıyorsun.

ERİK

Haklısın. Benimle aynı duruma düşmediğinden emin ol. ERİK

İlişkinizi bir sonraki aşamaya taşımadan önce onu tanıyın.

KAZİMİR

Siktir git.

ERİK

Dileklerin gerçekleşmek üzere. Bir sonraki toplantıma yeni geldim. Kapatıyorum.

Telefonuma bakarak, aramızdaki mesajlaşmayı tekrar okudum.
Kahretsin, Harley ile sahte bir ilişki yaşamaya karar vermemizin
üzerinden üç hafta geçti.

Terapistimin sözleri kafama takılıyor.

*"İlişkilerde bu kadar pervasız davranmanın sebebi, seni doğuran
kadının seni altı haftalıkken terk etmesi mi? Ya bir ilişkiye aceleyle
giriyorsun ya da uzun süre ilişkilerden tamamen kaçınıyorsun."*

Uzun zamandır beslediğim aşkım, dünyamı altüst etti. Onunla
sevişmek, bir volkanın patlaması gibiydi, kumda bir çizgi çizip onu
geçmeyeceğime dair tutunduğum tüm iddialarımı paramparça etti.

Bu kadar aşık olmamam gerekiyordu.

Aptal Lindström.

Dün, benim için yeterince iyi olmadığını söyleyip durdu. Beni
istemediğini hiç söylemedi.

*Bir şey mi saklıyor? Bu yüzden mi bir anda sıcakkanlılığından
soğukluğuna geçti?*

O bir tehlike işareti mi? Ben kör müyüm?

Aynı hataları mı tekrarlıyorum?

Kendimi aşağılanmaya mı açıyorum?

Aklım karışık.

Belki de pervasız davranıyorum. Gemiye sallamamalıydım — "Vay, bu benim eski kocam değil mi?"

Başımı geriye yaslayıp tavana doğru iniliyorum. *Neden, Tanrım? Neden?*

"İstediğin kadar tavana bakmaya devam edebilirsin, ama dikkatini çekene kadar buradan bir yere gitmiyorum."

En iyisi bu işi bitirelim.

Dönüp bakıyorum ve irkiliyorum.

Bu abartılı moda neyin nesî?

Baldırlarının ortasına kadar uzanan bebek pembesi tütü etek, pembe sütyenini gösteren şeker rengi file üst, aynı renkteki bebek pembesi platform topuklu ayakkabılar ve tasarımcı çantası sadece pratik değil, aynı zamanda gülünç de. Her zamankinden daha sarışın, bu da onu plastik bir oyuncak bebek gibi gösteriyor.

Bu kadın bir odaya girdiğinde tüm gözler onun üzerinde değilse öleceğine eminim.

"Ne istiyorsun, Devlyn?"

Gri gözlerini kısıyor. "Boşanmamızdan bu yana, tavırların ya da tavırsızlığın zamanla hiç iyileşmedi."

Baş ağrısı şakaklarımdan vurmaya başlar.

Bugün bu kadınla başa çıkacak durumda değilim. "Kendi sesini duymaya olan takıntın için yardım almalısın. Boşanma sayesinde, benim buna ihtiyacım yok."

"Neden varsayılan ayarın her zaman pislik modunda?"

Onun tiz sesi, kafatasımın tabanındaki zonklamayı şiddetlendiriyor.

"Çünkü sen benim en iyi yanlarımı ortaya çıkarıyorsun. Ve bu neşeli notla..." Telefonumu ceketimin cebine koyuyorum. "Seni tekrar görmekten memnun oldum demek isterdim, ama bu yalan olurdu. İzninle..."

Elini koluma koyuyor.

Burnumun delikleri genişleyerek ona bakıyorum.

Gözlerine bakıp gözlerimi kısıyorum. "Bana dokunma." Sanki vücudum alev almış gibi elini çekiyor.

İyi.

"Konuşmamız gereken bir şey var," diyor.

Kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Konuşacak hiçbir şey yok."

"Oğlumu herkesin önünde rezil etmeye cesaretin var. Senin o kadına şövalye gibi davranmaya kararlı olman yüzünden, Chett koçu ve yönetim ekibi tarafından azarlandı, üstelik olay sezon dışında meydana gelmişti."

"Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalısın, Devlyn, hokey bir takım sporudur. Oğlunun tavrı tüm takıma kötü yansıyor."

"O adamın yaptığı açıklama çok zarar vericiydi. Kim olduğunu sanıyor da oğlumu avcı olarak nitelendiriyor?"

"O adam, oğlunun kendisinin yarısı kadar olan bir kadına zorla sahip olmaya çalıştığını gördü. Her hakkı vardı. Özellikle de müdahale etmeye çalıştığını düşünürsek. Ama oğlun, her zamanki gibi çekici bir pislik olarak, adama küfretti."

Kadın irkilir.

"Chett'in sana anlattığı versiyonun bu olmadığını tahmin ediyorum." En iyi dinlenme suratıyla cevap verir.

"Dur tahmin edeyim. Oğlun kurbandı. Her zamanki gibi."

"Cidden mi Kaz? Böyle bir kadını nasıl savunabilirsin?" "Onun hakkında ne biliyorsun? Hamptons'da ona sürekli ona bakıp durdun. Onunla bir kez bile konuşmadın."

"Senin standartlarının daha yüksek olduğunu sanıyordum." "Seninle evlendiğimden beri, açıkça, öyle değilim."

"Mükemmel olmayabilirim..."

"Yüzyılın ifadesi."

O, ellerini beline koyarak öfkeyle nefes alır. "Anlamamı beklemiyorum, ama yaptığım şeyi oğlum için yaptım."

"Kendi evimde beni aldatmak oğlunun iyiliği içindi mi?" Kafamı sallıyorum. "Helikopter ebeveynliği bambaşka bir boyuta taşıyorsun, Devlyn."

"Oğlumu her zaman ilk sıraya koyarım. Bu yüzden boşanma sırasında bu kadar çok mücadele ettim. Chett'in NHL'nin ilk

O tarih yazardı. Ve yirmi beş yaşı'n altındaki milyarderler listesine girerdi."

O bir rom fıçısından bile daha sığ.

Göğsümde öfke alevleniyor. "Oyunuyla tarih yazması ne olacak? Ya da kazandığı Stanley kupalarının sayısı? Yirmi beş yaşı'n altındaki milyarderler listesi ise girişimcilere ayrılmıştır. Piyango kazananlarına değil." *Aptal.* "Yetişkin oğlunu kaşıkla beslemeyi bırakmalısın, Devlyn. Hepimiz hikayeyi biliyoruz. Onu genç bir anne olarak doğurdun ve aranızda güçlü bir bağ kurdun. Anlıyoruz."

"Bugün neyin var senin? Kahvene süt yerine akü asidi mi koydun?"

Yorgun yüzümü elimle ovuşturuyorum. "Seninle aynı havayı solumak midemi bulandırıyor. Sorunum bu."

Bana öfkeyle bakar, mor-pembe rujlu dudakları hırçın bir şekilde kıvrılır.

Bu kadında ne bulmuştum ki?

"Peki, sert sözlerine rağmen sana bir tavsiye vermek istiyorum," diyor.

"Bir narsist ve aldatan birinden hayat dersleri mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu duymam lazım."

"Yeni kız arkadaşın oğlumun hayalarını tekmelediğinde onu araştırmaya zahmet etmedim..."

"Az önce söylediğin şey birçok açıdan rahatsız edici."

Dudaklarını düzleştirir. "Chett ile olan yakın bağımı hep kıskanmışsındır."

Başparmağım ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırırım. "Varlığının tek amacı beni kızdırmak mı? Sadede gel, yoksa giderim."

O homurdanır. "Harley ve Chett'in ilişkisi kısa sürdü, bu yüzden onunla birlikte olduğu tüm kadınlar gibi onu araştırmak için para harcamadım. Oğlumun itibarını korumak için kullanmam gerekirse diye, her zaman onların kirli çamaşırlarını bilmek isterim."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Harley hakkında ne biliyorsun? Seni kullanmaya çalışmadığını nereden biliyorsun?"

Rich, bunu sen mi söylüyorsun? "Sen de oğlunun kariyerini ilerletmek için beni kullanmaya çalışmıyor muydun?"

"En azından iyi bir amaç için olurdu. Oğlum yükselen bir yıldız. Harley ise hiçbir şey. Hokey ailesiyle bile bir bağlantısı yok."

Polietilen gıda ambalajı kadar şeffafsın.

"Ve şimdi o senin hayırseverlik projen oldu." Tsk tsk. "İnternette onunla kayarken çekilmiş videon çok saçma."

Ben kaşlarımı ka kaşımı kaldırdım."Kırk milyon görüntüleme ve sayı diğerleri aksini söylüyor."

Dolgun dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor.

Yüzü muhteşemdi. Botox randevusu zamanı gelmiş olmalı.

"Bundan daha aşağısına düştüğüne inanamıyorum" — sanki bir oyun programı sunucusu gibi elini vücudunun uzunluğu boyunca sallıyor — "bundan." Son kelimeyi uzatıyor, sanki ondan daha çekici başka bir kadın bulabileceğim fikri onu tiksindiriyormuş gibi.

"Yükselttiğimi kastediyorsun. Seni aldatıcı pislik yerine onu seçmek kolay bir karardı."

"Basında nasıl görüldüğüne bu kadar önem veren biri olarak, onunla çıkmadan önce geçmişini kontrol etmemiş olmana şaşırdım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Paranoyak olan sensin. Ben değil."

Yüzündeki o kendini beğenmiş ifade beni deli ediyor.

"Bir hokey oyuncusundan diğerine atlayarak kesinlikle bir hokey hayranı izlenimi veriyor..." Boğazım düğümlenir.

"Tanıdığın başka birini mi hatırlatıyor? Oops" —Devlyn elini ağzına koyar—"Sanırım anneni tanımıyorsun."

Parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Kapa lanet olası çeneni." Sataşmamın bomba gibi patlamasından memnun, sırıtıyor.

"Bu kadar cadalozluk yapmayı kes," diyorum dişlerimi sıkarak. "Beni doğuran kadın hakkında bunu sana güvenerek anlattım. Nasıl cüret edersin bunu Chett'e anlattırın?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Oğluma her gün..."

"Bu özel bir şeydi. Oğlunun bilmesini isteseydim, ona kendim söyledim. Ben lanet olası bir yetişkinim, benim adıma konuşmana ihtiyacım yok."

Birkaç yaya, bu felaketi izlemek için adımlarını yavaşlatır.

Dikkatimi, evlenme hatası yaptığım aşağılık kadına geri çeviriyorum. "Eğer çevrendeki bir kişi daha, beni bebekken terk eden kadından bana veya tanıdığım birine bahsederse, yemin ederim ki Devlyn, bunu sana pişman ettireceğim. İnsanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için özel dedektif tutmayı bilen tek kişi sen değilsin, sevgili eski karım. Oğlunun bir gün Stanley Kupası'nı kaldırmasını sağlamak için tek bir amaca odaklandın... ama bunun bedeli ne olacak?"

Boynunda renkli lekeler belirir.

Bir şeyin peşindeyim. "Oğluna olan sarsılmaz bağlılığın uğruna birkaç alçakça şey yaptığınıza tüm paramı bahse girerim... Chett'in playoff şampiyonları takımının bir parçası olma şansını yok edecek şeyler. Medyanın eline geçirmeyi çok isteyeceği şeyler."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Bunu kafamdan uydurdum, ama şaşırmadım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Burun delikleri genişledi.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Göbek bağını kes ve yavru kuşu yuvadan at, Devlyn. *Bunu* dünyaya katkın olarak gör." Ceketimi düzelttim. "Son bir şey daha. Bir daha asla kız arkadaşım hakkında kötü konuşma ve benim işime karışma. Anladın mı?"

Gözlerini kırptı.

"Soruya cevap ver lan." "Evet."

"Bu sözünü tut, yoksa başına bela yağdırırım." Topuklarımı dönüp, ağzı açık kalmış zavallı kadını orada bırakıp gittim.

Hâlâ öfkeli bir şekilde Pompadour otelden

çıkiyorum. Telefonum çalıyor.

Telefonu çıkarıp kaşlarımı çattım.

Numarayı tanımıyorum, ama mesaj yüzünden ağzım açık kalıyor.



Ben Hoppy Joe. Bir süredir ulaşmaya çalıştığım Montana bira üreticisi.

Ne zaman internete girsem, sen ve kız arkadaşın manşetlerde çıkıyorsunuz. Benim de öyle bir kız arkadaşım olsaydı, bütün gün onu öperdim. Yaşlı adamın gevezelikleri bu kadar yeter. New York'tayım, son dakika olduğunu biliyorum ama bugün buluşabilirsek çok iyi olur.

Olmazsa yarın. Uzun süre şehirde kalmayacağım.

Bölüm 49

Ne tesadüf

Kazimir

Mercedes'imi ev ofisime bağlı otopark alanına park ediyorum.

Gözlerim yolcu koltuğuna kayıyor.

Önemli olan şeye odaklanarak, şampanya şişesini ve büyük çiçek buketini alıp araçtan indim. Bira şişeleri için daha sonra ikinci kez gidip alacağım. Beklenmedik karşılaşmamın heyecanı hâlâ üzerimdeyken, bir melodi ıslıkla çalarak alanı geçtim.

Harley ile olan kavga aramızda bir uçurum yaratmış olduğundan, bu Pazartesi günü omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyordu. Eski karımla yüz yüze gelmek, kötü bir günü berbat bir güne dönüştürdü. O kadının yanında geçirdiğim birkaç dakika, cehennemin derinliklerinde durmak gibiydi. Hiçbir şeyin ruh halimi değiştirebileceğini düşünmüyordum. Hoppy Joe yanıldığımı kanıtladı.

Ev ofisinden evin geri kalanına açılan kapıyı açtığımda, surround ses sisteminden gelen müzik beni karşılıyor.

Görünüşe göre günü iyiye giden tek kişi ben değilim.

Mutfağa çıkan merdivenleri tırmanıyorum ve eşiğe ulaştığımda donup kalıyorum.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim hızla çarpmaya başlar.

Harley'i evimde bu kadar kaygısız görmek, kan basıncımın dayanamayacağı bir şey.

Manzara çok... rahatlatıcı.

O, mutfağında duruyor, sırtında benim adım ve numaramın yazılı olduğu lacivert ve beyaz renkli hayır kurumu formamı giymiş, kalçalarını sağa sola sallayarak ocakta bir şeyler karıştırıyor ve çalan şarkının nakaratını yüksek sesle söylüyor. Dünkü kavga ve bu sabahki soğuk hava olmasaydı, şu anda göğsümü kabartarak onun şarkı seçimi olan "*A Natural Woman*"ın övgüsünü alıyordum.

Tencereye tahta kaşığı birkaç kez vuruyor, sonra kaşığı ağzına götürüp şarkının nakaratını söylüyor.

Hayatını kurtarmak için nota tutamıyor, ama o kalçalar ne güzel. Dans edebiliyor.

Mutfağı gözlerimle süzerim.

Sanki burada bir domates çiftliği patlamış gibi.

Harley dağınık bir aşçı, ama bu kaos karşısında paniğe kapılmak yerine, gülümsemeden edemiyorum.

Devlyn ile yaşarken, sosyal takvimi o kadar doluydu ki, hiç evde olmazdı. Takvimi bir bahane olmasa bile, eski sevgilimin yemek pişirmesi fikri gülünç. Kadın, manikürünü bozmamak için avokado soymak için tek kullanımlık eldiven giyerdi.

Ama burası benim alanım. Ve bu güzel sarışın, kraliçem gibi burayı işgal ediyor...

O senin kraliçen değil.

O senin kız arkadaşın bile değil.

O, her şeyin sahte kalmasını istiyor.

Kafamı sallıyorum.

Harley McKenzie Lancaster gerçekten büyük bir sorun.

Dünyamı altüst eden minyon bomba, durumumuzu netleştirdi.

Bu yanlış düşünce avuç içlerimi ve alnımı terletiyor. Elimin tersiyle teri siliyorum.

Reddedilme duygularımı bastırıp boğazımı temizliyorum. "Biri yemek pişiriyor."

Harley sıçrayıp arkasını döndü. "Vay canına. Arkamdan geldiğini duymadım. Evde hayalet gibi dolaşıyorsun. Senin boyunda bir adam için bu imkansız olmalı."

"Şarkı söylemek ve karıştırmak arasında, içeri girdiğimi duymaman şaşırtıcı değil. Sessiz olmaya çalışmıyordum ki."

O gülüyor. "Haklısın." Tahta kaşığı fırının üzerindeki kaşık dayanağına bırakıyor, mutfağın diğer tarafına yürüyor, uzaktan kumandayı alıyor ve müziğin sesini kısıyor. Bana dönüyor. "Bir an için, yetenek yarışmasında yarışmacıymışım gibi davranıyorum sandım. Ama hayatım pahasına şarkı söyleyemediğim için, gizli bir sanatçı olmakla yetinmek zorundayım."

Onun şakacı tavırları, dünkü kavgadan beri içimde biriken korkuyu ortadan kaldırıyor.

Şampanyayı tezgahın üzerine bırakıp ona doğru yürüdüm. "Senin için." Ona buketi uzattım.

Kaşlarını çatar. "Kafam karıştı. Bunlar çok güzel, ama neden bana çiçek aldın?"

"Bir toplantıdan sonra Pompadour Oteli'nde eski karımla karşılaşınca, sinir krizi geçireceğimi sandım, ama tam o sırada telefonuma ilginç bir mesaj geldi."

Kafasını yana eğdi. "İyi haber mi?"

"Harika bir haber. Ve hepsi senin sayende."

"Teşekkür ederim, bu güzel sarı frezyaları hak etmek için ne yaptığımı bilmesem de." Çiçekleri benden alır ve burnuna götürerek kokusunu içine çeker. "Tatlı, meyveli kokularını seviyorum. Çiçeklerle çevrili olmayı özlüyorum." Yeşil gözleri hüznle kaplanır.

"Artık mucize yaratıcı olduğun için, evimi ve ofisini çiçeklerle dolduracağım."

Bir eliyle omzunu silkeler. "Her zaman aziz gibi şeyler yapabileceğimi biliyordum." Gülümser. "Bugün hangi mucizeyi gerçekleştirdim?"

"Son iki saatimi, beni görmezden gelen Montana'lı bira üreticisiyle geçirdim."

Kafasını geriye doğru eğdi. "Sana mesaj mı attı?"

Başımı salladım. "Resepsiyonistine mesaj bırakıyordum, numarayı tanımadım. Meğer o da şehirdeymiş. Hoppy Joe ile yüz yüze görüştüğüme hala inanamıyorum. Neredeyse yedi

ay boyunca tek kelime etmedi, sonra birdenbire yüz yüze geldik. Üstelik uçağa bile binmeme gerek kalmadı."

Çiçek demetini tezgahın üzerine bırakır. "Aman Tanrım, Kaz. Başardık. İmajını değiştirdik."

"Joe'nun eski sevgilimle tartıştıktan hemen sonra bana mesaj atması ironikti. Sanki Tanrı yeni bir sayfa açmanın zamanının geldiğine karar vermiş gibiydi. Buz pistinde çekilen fotoğraf ve videolarımız doğru nedenlerle viral oldu. Bu çılgın ilgiye inanamıyorum, ama hediye atın dişine bakmam."

"Şutunu attı ve golü attı." Ve sanki gol atıyormuş gibi küçük bir hokey hareketi yapmasa olmazdı. "Al şunu, Devlyn."

Gülümsüyorum. "Bir kez olsun manşetlere çıktım ve bu, dayanılmaz eski sevgilimin uydurduğu saçma bir dramayla ilgili değildi."

"Senin adına çok sevindim." Kollarımın arasına atlar.

Onu yakalayıp kendime yaklaştırıyorum, onun sıcaklığı ve hoş çiçek kokusu ile kendimi sarıyorum. Anı garip hale getirmek istemediğimden, birkaç saniye sonra ondan uzaklaşıyorum.

At kuyruğundan kaçan birkaç sarı saç telini kulağının arkasına atıyor.

Çenemi ocağa doğru çeviriyorum. "Birkaç restoranım olduğunu ve dondurucumun şeflerim tarafından hazırlanan yemeklerle dolu olduğunu biliyorsun. Yemek pişirmene gerek yoktu."

"Bu kutlama yemeği, bu yüzden tek yapabildiğim yemeği pişiriyorum."

"Joe ile tanıştığımı sana yeni söyledim, bu nasıl kutlama yemeği olabilir ki?"

"Video *üç yüz milyon* kez izlendi... ve sayı artmaya devam ediyor." Mutlu bir dans yaparken, heyecanlı bir çılgılık atıyor.

"Vay canına, bu öğleden sonra patladı."

Kız başını sallar. "Sayfayı sürekli yeniledim ve her seferinde izlenme sayısı artmaya devam etti. Gözlerime inanamadım. Senin sosyal medya hesapların da etkileyici rakamlara ulaşmış."

"Vay canına."

"Bu başarı, yemek pişirmemin nedenlerinden biri."

Kafamı yana eğiyorum. "Diğeri ne?"

Bir anlığına bakışlarını indirir ve alt dudaklarını ısırır.

"Çünkü... dün olanlar." Gözleri benimkilere sabitlenmiş, yeşil ve altın rengi bir karmaşa içinde yüzüyor, tam olarak okuyamadığım derin bir duyguya dönüşüyor.

Onun sözlerini düşünürüm, nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Ayaklarını değiştirir, uzun kirpiklerinin altından bana bakar.

Boğazım kurur ve sıkışır, konuşmadan önce boğazımı temizlerim. "İkimiz de günü olumlu bir notla bitiriyorsak, neden buna odaklanmıyoruz?"

Sıcak bir gülümsemeyle cevap verir. "Bu yüzden bunu giydim." Formayı çeker. "Kendimi şampiyon gibi hissediyorum. Bu benim ilk viral deneyimim."

"Şampanyayı buzdolabına koyup takım elbisemi değiştireceğim."

"Bu arada, frezyaları vazoya koyayım. Ev yapımı *con amore* spagetti ve köfte sosu hazır." Ocağa döner ve elleriyle ta-da! hareketi yapar.

Bu tam Harley'e göre.

"Sarımsaklı ekmek çok kolay. Aperatifleri hallettim bile — Caprese salatası. Hatta Number 22'den günün tatlısından da birkaç dilim aldım. Pasta olmadan kutlama olmaz. *Çok lezzetli* olacak."

Neşesi tam anlamıyla geri dönmüştür.



"Bu muhteşem yemeği pişirdiğin için teşekkürler, Harley," diyorum.

Gülümsüyor. "Beğendin mi?"

Başımı sallıyorum. "İki

porsiyon yedim." Yüzü

gülümsemeyle doluyor.

Çatalımla tatlı tabağımın kenarına hafifçe vuruyorum. "Kek yememizde ısrar ettiğin için teşekkürler. Pastacı bu karamel kekle kendini aştı," diyerek son lokmayı ağızma atıyorum.

"Bu kadar lezzetli olacağını bilseydim, iki dilimden fazla alırdım."

"Eminim onu ikna edip sana özel bir pasta yaptırabilirim."

"Patronu tanımak güzel bir şey."

Başımı sallıyorum.

"Patron olmandan bahsetmişken, bira fabrikasından getirdiğin yeni test lezzetlerini denemeli miyiz?"

"Biraz sonra yapalım. Birayı tadını çıkarmak için damak tadımın temiz olmasını tercih ederim. Karamel ve şampanya arasında bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

"Tamam. İlk kez yaban mersini zanaat birasını denemek için sabırsızlanıyorum."

"Narenciye veya kan portakalı birasını denemedenden karar verme. Bir daha başka bir şey içmek istemeyeceksin."

"Sabırsızlanıyorum." Gülümsüyor. "İş ile eğlenceyi karıştırmama önerine katılıyorum, ama şimdi dünyaca ünlü spagetti ve köftelerimin tadını çıkardık, şampanyayı yudumladık ve hepimiz şekerle dolduk, Hoppy Joe ile olan görüşmen hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Ayağa kalkarım. "Önce biraz daha şampanya içelim." Alkışlar. "Düşünme şeklini seviyorum."

Şişeyi alıp geri dönerim, önce onun bardağını, sonra da kendiminkini doldururum. Şampanyayı buzdolabına koyduktan sonra koltuğuma geri dönerim, mutfak adasının ortasında duran, ona aldığım çiçek buketini hayranlıkla seyretmek için bir an dururum.

İç geçiriyorum.

Çelişkili duygularımı bir kenara iterek koltuğuma oturuyorum.

Harley kadehini kaldırıyor. "Eski sevgiline karşı direnmemize." Ben de kadehimi kaldırıyorum.

İkimiz de şampanyamızdan bir yudum alıyoruz. "Dinliyorum," diyor Harley.

"Kısaca, Brooklyn ve Montana'daki işletmelerini bana satmayı kabul etti."

"Eyalet dışına açılmak mı istiyorsun?"

Akıllı kız. "Hayır. Ben sadece Brooklyn'deki işleriyle ilgileniyorum. Hayatımda daha fazla baş ağrısına ihtiyacım yok. Joe'nun satmak zorunda kalmasının nedeni trajik."

Kaşlarını çattı. "Bu pek iyi gelmiyor."

"Adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama hikayesi beni çok etkiledi." Adamın anlattıkları beni hala sarsıyor. Bir yabancıya bu kadar açılmak cesaret ister. "Başına gelenler o kadar aşırı ve utanç ve utançla dolu ki, Montana'daki başka bir bira fabrikasına ya da çevre eyaletlerdeki fabrikalara yaklaşmaya cesaret edemedi."

"Ona ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ona cevap vermeye hazırlanırken, o ayağa kalktı.

"Bir bardak su alacağım. Sen de ister misin?" Kafamı sallıyorum. "İyiyim, teşekkürler."

"Sözünü kestiğim için özür dilerim."

Elimi sallayarak reddettim. "Joseph Kozinski altmışlı yaşlarında. Gençken evlendi, bir yıl sonra boşandı ve bir daha evlenmedi. Hayatı boyunca ara sıra ilişkiler yaşadı."

Harley buzdolabını açıp su sürahisini alır, bardağını doldurur ve uzun bir yudum alır.

"Emekliliği düşünmeye başladı ve hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemedi."

"Onun yaşında bunu anlayabiliyorum." Harley bir yudum daha su içti.

"Uzun lafın kısıası, sosyal medyada çarpıcı bir genç kadın onunla arkadaş oldu ve platformda mesajlaşmaya başladılar. Birkaç gün içinde, kadının önerisiyle konuşmalarını telefonlarına taşıdılar. Her gün, tipik balayı dönemi gibi, birbirlerine bir sürü mesaj gönderiyorlardı. Birkaç hafta sonra..."

Harley dikkatle beni dinleyerek bana doğru geri geldi.

"Büyük mavi gözlü, yirmi dokuz yaşındaki güzel esmer kadın, ona çok aşık olduğunu ve birlikte yaşamadan bir hayat düşünemediğini söyledi. Aynı ülkede yaşayabilmeleri için ona finansal ve coğrafi bağımsızlık kazanmasının bir yolunu önerdi. İşte o zaman aşk dolu sohbetleri yatırım 101'e dönüştü."

Harley donar, parmakları masanın üstünü okşar.

"Hayatının aşkı dediği kadın, ona beyin yıkama uyguladı ve onu manipüle etti. Ona güvendiği için, yapmak üzere olduğu büyük hatayı fark edemeden, tüm dünyası çöktü."

birkaç hafta içinde, ilişkisi olduğunu sandığı Doğu Avrupalı kadın, hayatının birikimlerini ve iş fonlarını kendi hesaplarına aktardı."

Harley hızla gözlerini kırıştırdı ve elini göğsüne götürdü.

"Biliyorum. Trajik." Kafamı sallıyorum. "Tersine görüntü araması yapan polise göre, o bir dolandırıcılık kurbanıymış. Muhtemelen yurtdışındaki bir dolandırıcı ekibiyle iletişim halindeymiş, Doğu Avrupalı bir güzelle değil. O kız, fotoğrafları sosyal medyadan çalındığı için bu acınası hikayenin masum bir kurbanı. Joe aşkı arıyordu, ama sonunda bir romantizm ve finans dolandırıcılığının kurbanı oldu. Artık hiçbir şeyi kalmadı."

Harley ağzını açıp kapatıyor. Bunu çok ciddiye alıyor.

Ben de öyle.

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Ne tür bir pislik insan, çalışkan insanları sömürür? Özellikle de onun yaşındaki bir adamı. Bu dolandırıcılar ağaca asılmayı hak ediyorlar."

Harley bembeyaz kesiliyor.

Endişe dalgası içimi kaplar. "İyi misin?"

Gözleri geriye doğru kayarken masanın kenarını tutmaya çalışır.

Koltuğumdan fırlarım. "Harley!"

Bölüm 50

Bu olamaz

Harley

Kaz, Joseph Kozinski'nin hikayesini anlatırken zaman durur.

Dilim tutulur.

Tanrım, hayır.

Bu olamaz. Oturmam

lazım.

Masanın kenarını tutmaya çalışıyorum, ama sanki parmaklarım boşluğu tutuyormuş gibi.

Göğsüme baskı çok acı verici.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum lan.

Ve sonra, her şey karardı.

Bölüm 51
Konuşma bitti
Kazimir

Tepsiyi taşıyarak yatak odama giriyorum.

Harley hala çarşafların altında kıvrılmış durumda. İç çekiyorum.

Yatağın etrafından dolaştım.

Tahmin ettiğim gibi, gözleri açık ve duvara bakıyor, kırmızı çerçeveli gözlerindeki ışıltılar sönmüş, donuk, cansız bir yeşil tonuna dönüşmüş.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

Kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Onu yataktan kaldırıp banyoya taşıdığımda ve küvette ıslattığımda bana direnmemesi dışında, hiç tepki vermiyor.

Tepsiyi komodinin üzerine koydum. "En sevdiğin yemeği yaptım." Yatağa oturdum ve makarna ve peynirli kaseyi aldım. "Bu sahte ilişki düzenlemesini kabul ettiğimizde birbirimizi tanımamız gerektiği fikrin çok işime yaradı."

Hâlâ duvara bakıyor.

"İlk porsiyonu yaktım. Meğer ocakta bir şey pişirirken mutfaktan ayrılmamak gerekiyormuş."

Hiçbir tepki yok.

"Her neyse, ikinci parti oldukça iyi oldu bence. Keskin beyaz çedar peyniri kullandım." Çatalımı makarnaya batırıyorum. "Neden oturup sana yedirmiyorum?"

"Aç değilim." Ses tonu, ağzını her açtığında olduğu gibi düz.

Kaseyi ve çatalı tepsiye bıraktım. "Dünden beri bir şey yemedin. Çok endişeliyim. Doktoru arayıp tekrar gelmesini istesem mi?"

Kafasını salladı.

Başının üstünü okşuyorum. "Konuş benimle, Goldilocks." "Adım Harley." Sözleri yüzüme bir tokat gibi geliyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Tamam, *Harley*, dünden beri senden bir avuç kelimeden fazlasını alamadım."

Gözlerini kapatır.

Eğer bunun beni caydırmaya yeteceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha düşünmesi gerekiyor. "Sana zaten söyledim, eğer ailenizden biri dolandırıcılık kurbanı olduysa, sana yardım edebilirim. Eski bir polis şefi olan bir büyükannenin olması ve NYPD için yıllık bir hayır etkinliği düzenlemenin faydaları var. Utanmana gerek yok."

Hiç tepki yok.

Uzun bir nefes verdim. "Her gece kabuslar görmeye, ağlamaya, bağırma, yatakta debelenmeye devam edemezsin. Bunu tek başına üstlenmek zorunda değilsin. Joe kime başvuracağını bilmiyordu. Bu yüzden sessiz kaldı, utançtan kimseye açamadı. Ben senin yanıdayım. Seni destekliyorum. Sadece benimle konuş. Lütfen."

Arkasını döndü ve başını çarşafla örttü. Bana orta parmağını göstermiş gibi olmuştu. *Konuşma bitmişti.*

Siktir.

Bölüm 52

Siktiğimin Mağara Adamı

Harley

Son iki gündür içimi kemiren duyguların, benim gibi sıradan bir insanın bedeninden dışarı çıkmamış olmasına şaşırıyorum. Umutsuzca saklamaya çalıştığım sır, Kaz'ın kapısına kadar ulaştı.

DNA'nı alt edebileceğini düşünerek kendini kandırmanın bedeli budur.

Kaz'ın topuklarının beton zeminde yankılanan sesi, beni düşüncelerimden koparıyor.

O benim önüme geldiğinde, odada onun kolonyasının kendine özgü kokusu yayılıyor.

Gözlerimi duvara dikmiş halde tutuyorum, ama gözümün ucuyla lacivert pantolonunu görüyorum.

Gri eşofman altı giymiyor.

Yatağın kenarına oturur. Ona bir bakış atarım.

O sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Mavi gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler, pek uyumadığını gösteriyor.

Hepsi benim suçum.

Titrek ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Kaburgalarımın altında, kalbim düğüm düğüm olmuş. Tıpkı hayatım gibi. hayatım gibi.

Birkaç saniye saçımı okşuyor.

Bana dokunduğunda kanımın uğuldamasını özleyeceğim.

Bakışlarım onun diğer eline düşer, erkekliğini, derinin altında çapraz çapraz uzanan damarlar ve uzun parmakları. Aynı

eller, bana o kadar çok zevk vermiş eller. Bana dokunmadıkları zaman özlediğim eller.

Titreme mideye kadar ulaşıyor ve sanki organlarım asit havuzunda yıkanıyormuş gibi.

Bu, karanlık bir sırrı sakladığım için ödediğim bedel.

Kaburgalarım titriyor, tüm yalanlar ve yarı gerçekler, tüm bu çirkinliği sıkı sıkıya tuttuğum yerden sallanıp düşecekmiş gibi.

Sıcak bir gülümsemeyle, "Senden ayrılmak istemiyorum, ama önemli bir toplantıya katılmam gerekiyor," diyor.

Dışarı çıkıyor. Gerçekten evden ayrılıyor.

Evren bana acımasız bir oyun oynamaya karar verdiğinden beri Kaz benim bakıcım oldu, bana yiyecek ve su getirmek dışında hiç yanımdan ayrılmadı. Ne kadar tepkisiz olursam olayım, bana asla sırtını dönmedi.

"Ertelemeye çalıştım, ama son iki gündür rakiplerimden biri bizim görüşmemiz konusunda ısrar ediyor," diyor. "Bu sabah, görmezden gelemeyeceğim bir bilgiyi bana ilettili. Bir süre dışarıda olacağım, ama toplantı biter bitmez geri döneceğim. Bana ihtiyacın olursa, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun, ama yola çıkmadan önce seni arayacağım."

Kalbim bir an hızlanır ve içimde bir umut ışığı parlar. "Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kafamı sallıyorum.

"Bir şeyler yemek istemediğinden emin misin?" Yine başımı sallıyorum.

"Harley, kendini tüketiyorsun. İki gündür neredeyse hiçbir şey yemedin..." "Toplantına geç kalmamalısın." Sesim ağlamaktan kısık çıkıyor.

Dudaklarını sıkıştırıyor.

Birkaç saniye geçer.

O iç çeker, ayağa kalkar ve yatak odasından çıkar.

Telefonuma uzanıp zamanlayıcıyı yirmi dakikaya ayarlarım.

Geri sayımı beklerken, kafamda bir dizi aktivite listesi yapıyorum.

Alarm çaldığında, çarşafı üzerinden atıp yataktan kalkarım.

.

Parmak uçlarımda kapıya
doğru yürüdüm. "Kaz?" Ses
yok.

"Hâlâ burada mısın, Kaz?"

Sessizlik.

Gitmiş.

İşleri harekete geçirirken kafamda kaos dönüyor.

Kaybedecek zaman yok.

Odama koşar, telefonumu şarj etmek için fişe takarım. Sonra, yüzümü yıkamak, dişlerimi fırçalamak ve beş dakikalık bir duş almak için koridordaki banyoya koşarım. Beyaz kabarık havlu hala vücuduma sarılmış halde, yatak odama koşarım, buraya gelirken getirdiğim iki büyük spor çantasını alırım ve deli gibi odada koştururum, çekmecelerden ve gardıroptan az sayıdaki eşyalarımı çıkarır ve hepsini çantalara tıktırırım.

Dönen bir top gibi hissediyorum.

Hemen banyoya koşuyorum, son iki gündür giydiğim tişört ve şortu alıp çamaşır sepetine atıyorum. Geride bir şey bırakmadığımdan emin olmak için hızlıca kontrol ediyorum. Yatak odasına koşuyorum, telefonumun fişini çekiyorum, yanında duran ofis telefonunu çekmecenin üstünde bırakıyorum.

Ekranı kontrol ediyorum.

Boğazımda golf topu büyüklüğünde bir
düğüm oluşur. Kaz bana çoktan mesaj
atmıştır.

Bu adam fazla mükemmel.

Hayatımın ironisine içimden küfrederek, telefonumu kot pantolonumun arka cebine koyuyorum. Gözlerim odayı tararken, Kaz'ın bana aldığı tüm güzel kıyafetlerin bulunduğu açık gardıroba takılıyor. Bakışlarım, bir kez daha geride bırakmak zorunda kalacağım mavi ayakkabılara düşüyor.

Son üç haftanın anıları bir film şeridi gibi gözümün
önünden geçer. Alt dudağım titrer ve gözlerim yaşlarla
dolar.

Bu evden ayrılmak istemiyorum.

Aşık olduğum harika, şefkatli adamdan ayrılmak istemiyorum.

Korkusuz kabus avcım.

Bu sığınağın güvenliğini terk etmek istemiyorum.

Olabilecek bu cennet gibi hayatı terk etmek istemiyorum.

Ama gitmek zorundasın.

Omurgamı düzeltirim.

Kalmak bir seçenek
değil.

Kaz gibi bir adama sunabileceğim çok şey olmayabilir, ama onun hayatındaki varlığımın iş anlaşmasını ve itibarını sabote etmemesini sağlayabilirim. Onu korumak için onunla birlikte olmamak zorunda kalırsam, bunu yapacağım. Çünkü birini sevdiğinde, her şeyi yaparsın.

Bir isyancı gözyaşı yanağımdan süzülüyor. İçimi kaplayan mide bulantısı dalgasını atlatmaya çalışırken gözyaşımı siliyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyden dolayı suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama onu bastırıyorum.

"Gitme zamanı."

Kalbimin parçalanmaması için kendimi zorlayarak yatak odasından koşarak çıkıyorum.

Bölüm 53

Benim soruma soru ile cevap veremezsin

Harley

New Jersey'deki A-Plus Lodge Motel, beklentileri karşılayamıyor. Bölgedeki en ucuz motelden bir adım önde olabilir, ama buranın bir çöplük olduğu inkar edilemez. Ve bir sonraki adımımı belirleyene kadar burası benim yeni evim.

Yüzümü sweatshirt'ümün koluyla silerim.

Ağlamayı kesmeliyim.

New York'tan paylaşımlı yolculuk sırasında gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Yolda meydana gelen bir kaza nedeniyle yolculuk bir buçuk saat uzadı ve sürücü her birkaç kilometrede bir endişeli bakışlar atıyordu. Bu güzel tesiste son dakika rezervasyonumu garantilemek için ayrıntıları doldururken berbat bir haldeydim. Ayaklarımın etrafına bir zincir bağlanmış gibi, her adımında ağırlaşan suçluluk ve utanç duygusuyla, tahta bir oyuncak bebek gibi ayakkabı kutusu büyüklüğündeki odama doğru sürünürken ruh halim dibe vurmuştu. Ve son iki saattir, hangi filmin oynadığını bilmeden televizyona bakarak ağlıyordum.

Sahte erkek arkadaşımı düşünmek bile ruhumu acıtıyor ve trajik durumumun gerçekliği yüzüme tokat gibi çarptıkça umutsuzluğum daha da derinleşiyor. Yine.

Acı dolu bir çığlık göğsümden kopar ve elimi ağızıma götürerek onu bastırıyorum. Bir sonraki uzun kalp atışında, kederime teslim olurum. Ağlayacak başka bir şey kalmayana kadar ağladıktan sonra, burnumu çekip titrek bir nefes alırım.

Ellerimi şakaklarıma götürüyorum. "Tanrım, sanki biri kafamı kırıcıyla deliyormuş gibi."

Artık dayanılmaz acıya daha fazla dayanamayıp yataktan kalkıyorum, çantamı alıp ibuprofen bulana kadar içindikileri karıştırıyorum.

Omuzlarım çökmüş halde, su içmek için banyoya doğru yürüyorum.

Bir dizi kapı çalma sesi beni durdurur. Kafam kapıya doğru döner.

Demek komşumun saldırganlığı bir kademe daha arttı.

Bir dizi daha kapı çalma sesi geliyor.

Duvara yumruk atmak yetmiyor mu?

Siktir et onu. Televizyon o kadar da yüksek değil.

Tıkırtı, vurmaya dönüşür.

Yanlış günü seçtin, pislik. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Dinle..." Şok dalgası vücudumu sararken, midemde panik hissettim. Gözlerimi kırptım, ağzım balık gibi açılıp kapandı. "Ka... Kaz?"

Okyanus mavisini gözler benimkilerle buluşur ve sanki kaçtığım adam içimdeki dağınık morlukları görebiliyormuş gibi kısılır. Önce endişe, sonra öfke yakışıklı yüzünü kaplar.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsüme elimi koymak zorunda kalıyorum. Utanç dalgası içimi kaplarken, yeni akan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Beni nasıl buldun?"

Bulutlar o gözleri örter, fırtınalı griye çevirir. "New Jersey'de ne halt ediyorsun?"

"Soruma soru ile cevap veremezsin." diye homurdanıyor.

Geri çekiliyorum.

Sanki bu New Jersey çöplüğü azgın bir boz ayı tarafından istila edilmiş gibi. O homurtu benim aşağılık eski sevgilime yönelikken, sesi yeterince korkutucuydu, ama şimdi bana yönelik olduğu için, bu tehdit dizlerimin titremesine neden oluyor.

"Lanet olası bir cevap mı istiyorsun?" Burun delikleri genişledi. Başımı salladım. "Evet."

"Sana bir cevap vereceğim, ama burada değil."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. Kaşları çatılıyor. "Tabii ki gideceksin."

"Kaz, evine git."

Kafasını salladı. "Sen olmadan gitmem, Harley." Gözleri başımın üstünden odayı taradı, gözlerinde dehşet parlıyordu.

İç çekerim. "Lütfen bunu daha da zorlaştırma..."

"Ya benimle gelirsin ya da seni arabaya taşıyım."

Burnumu kırıştırıyorum. "Arabaya mı? Tankına ne oldu?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Az önce söylediğim şeyden aklında kalan tek şey bu mu?" "Zamanını boşa harcıyorsun..."

Kaz elini kapıya vurur, sesin duvarı vurması beni irkiltti. Göz açıp kapayınca kadar, huysuz dev beni yakalar ve omzuna atar.

Çığlık attım. "Ne yapıyorsun?" "Seni evime götürüyorum." "Beni öylece kaçıramazsın..."

"İzle de gör."

Bunun üzerine Kaz odaya girer, uzaktan kumandayı alır, televizyonu kapatır, açılmamış iki spor çantamı alır, boş omzuna atar, el çantamı ve otelin anahtar kartını alır ve berbat motel odasından fırlar.

Lanet olası mağara adamı.

Bölüm 54

Cesedimi çiğnemededen olmaz

Kazimir

Şoför, varış noktamıza ulaştığımızda durur.

Harley başını bana doğru çevirir ve gözyaşlarını siler. "Brooklyn'e helikopterle mi döneceğiz?"

O motelin kapısını açtığı anda ve yüzünde gözyaşları gördüğümde, göğsüm parçalandı, ama onun meydan okuyan sorusu beni çabucak ayılttı. "Toplantımdan sonra geri döndüğümde notunu buldum."

Kaz,

Her şey için teşekkür ederim.

Üzgünüm. Benden daha iyisini hak ediyorsun.

Çok daha iyisini.

H.

"Hiçbir şey olmamış gibi günümü geçireceğimi mi sandın?"

O yüzünü buruşturur.

"Seni bulmak için bu lanet dünyayı yakıp yıkmaya hazırdım."

Gözleri büyüyerek irkildi.

"Saçımı yolarken aklıma geldi. Birkaç dokunuşla yerini tespit ettim. New York'a gitmek için iki, hatta üç saat boyunca trafikte çile çekmem mümkün değildi.

Jersey. Ve dönüş yolunda da aynı acı verici senaryo. Bu hayatta olmaz. Bu yüzden sana ulaşmak için bir helikopter kiraladım."

"Ama... beni nasıl buldun?"

Elinde tuttuğu telefonu işaret ettim.

Yüzünde tam bir inanamama ifadesi var. "Kişisel telefonumu mu takip ettin?"

Ona sert bir bakış attım. "Maybellynn senin telefonunu tuvalete attıktan sonra, Cressida'dan şirket hesabıyla sana yeni bir telefon almasını ve onu IT departmanına göndermesini istedim. Telefonun içine takip cihazı takıldığından emin olmak istedim."

Burnunu kırıştırır. "Neden böyle bir şey yaparsın ki?"

"Sen benimsin. Ve ben benim olanı korurum." Elini tutmak için uzanırım, ama o elini çeker.

Kaşlarımı çattım.

"Öyle söyleme." Gözlerini kaçırır. "Ben senin değilim Kaz. Taşıdığım yük Titanic'i batırır." Gözleri tekrar bana dikildiğinde, gözyaşlarıyla doludur.

Onu bu şekilde zorladığım için kendimi pislik gibi hissediyorum, ama cevaplara ihtiyacım var. "Bu yükün A. Monte Cristo ile bir ilgisi var mı?"

Gözlerinde bir şey parıldadı.

Bu ifadeyi daha önce görmüştüm.

"O kişi aradığında yüzündeki dehşet ifadesini asla unutmayacağım. İki iş ortağın hala firari olduğu için, bu kişinin onlarla bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

Dudaklarını büküyor. "Hakkımda bilmediğin çok şey var." "Beni aydınlat. A. Monte Cristo ile başlasana. lanet olası adam kim?"

Dudaklarını sıkıştırır.

Artık nazik davranmayı bırakma zamanı. "Onu araştırması için bir dedektif tuttum, ama pek bir şey bulamadı."

"Ne yaptın?"

"Ellen ve Qi Zhang daha fazla para koparmak için bir haydut göndermiş olsaydı, hazırlıklı olmak istedim. Sana ulaşmadan önce benimle uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ve bunu asla izin vermeyecektim."

Ağzını açıp kapatıyor. Bunu birkaç kez yapıyor.

"Harley, bu kadar kapalı kalırsan sana yardım edemem." Bana uzaylıymışım gibi bakıyor.

Sinirlenir. "Sana bir soru sordum. A. Monte Cristo kim?"

Ağlamaya başlar.

Kahretsin, onun ağlamasını görmek içimi parçalıyor.

Bölüm 55

Tüm kırık parçaların

Kazimir

Beş dakikalık bir helikopter yolculuğunun ve Newark'tan Brooklyn'e bir buçuk saatlik, Harley ile aramızdaki sessizlik ve gerginlikle dolu, sıkışık trafikte geçen bir yolculuğun ardından, iki gün önce tüm bu dramın başladığı aynı mutfak masasında oturuyoruz.

Votkamdan uzun bir yudum alıp, bardağımı masaya bıraktım. "Seni evimden ve hayatımdan kovmadan önce, gerçeği öğrenmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Beni kovmak için neden beni evine geri getirdin?"

"Senin o boktan motelde kalmana asla izin veremezdim. Ve dediğim gibi, gerçeği öğrenmeyi hak ediyorum." Kravatımı gevşetip gömleğimin ilk düğmesini açtım.

Gözlerini kırptırır.

Artık ağlamıyor, ama üzüntüsünün izleri hâlâ yüzünde görünüyor: boş bakışları, gözlerinin altındaki mor ve gri renkli korkunç torbalar. Omuzları çökmüş, alt dudağı bana baktıkça titriyor.

Bu sözleri söylemek kalbimi bir ok gibi delip geçti, ama lanet olsun, onun neler yaşadığını bilmemek beni delirtiyor. "Bu son uyarın, Harley."

"Tamam." Başını sallıyor. "Joe'nun hikayesi mideme yumruk yemiş gibiydim, fiziksel bir darbe almaktan daha yıkıcıydı ve panik atak geçirmeme neden oldu."

O hikayenin onu çılgına çevirdiğini biliyordum. "Yani, sen veya ailenin bir üyesi dolandırıcılık kurbanı mı oldunuz?"

Kırmızı şarabından uzun bir yudum alır, bardağı masaya koyarken eli titrer. Gözleri benimkilerle buluşur ve ben onlarda sadece ıstırap görebilirim. "Eğer gerçeği söylememi istiyorsan, işte başlıyorum. Kız kardeşim ve annem... bir dolandırıcı grubunun parçasıydılar. Ve bunu *isteyerek* yaptılar. Yönetici rolleri, gerekirse erkekleri cezbetmek, flört etmek, baştan çıkarmak ve boş vaatlerde bulunmak için kullandıkları bir şifreydi. Erkekleri hayatlarının birikimlerinden ayırmak için her şeyi yaparlardı."

Bunu doğru duymuş olamam. "Anlamadım?"

"Eminim gerçeği kaldıramazsın, ama bu kararı sana bırakacağım. Yani, soruna cevap vermek gerekirse, kulakların seni yanıltmadı."

Kaslarım gerildi.

Bu nasıl olabilir?

"Annem her zaman çalışmanın aptallar için olduğunu düşünürdü, bu yüzden maaş çekine bağımlı kalmamak için beleşçilik sanatında ustalaştı. Bu geni kız kardeşime de aktardı. Annemin izinden gitmeyi reddettiğim için her zaman ailenin kara koyunu oldum. Kütüphaneden aldığım kitapları yalayıp yutarak, dışarıda başka bir dünya olduğunu öğrendim — umutsuzca parçası olmak istediğim bir dünya." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Annemin, sadece el çantasını baharat ve şeker paketleriyle doldurmak için fast food restoranlarına uğrayıp sade bir kahve içmekten, uluslararası bir dolandırıcılık çetesinin parçası olmaya ne zaman geçtiğini bilmiyorum, ama bu, geçen yılın sonunda uyandığım acı gerçeklikti."

Ne oluyor lan?

"Annem on dört yaşındayken kız kardeşimi doğurdu. Yıllar sonra, ondan on yaş büyük olan babamla tanıştı. Adam ona o kadar aşık ki, onu körü körüne cehenneme bile takip ederdi. Annemin evinden çıkabileceğim an geldiğinde, çıktım. Aktris olma hayali kuruyordum. Bir casting direktörünün tavsiyesine uyarak, stratejik bir konumda bulunan ve seçmelere gitmemi kolaylaştıran bir dairede beş ev arkadaşım ile birlikte yaşamaya başladım ve unutulmaz Britney Brown adımı Harley McKenzie Lancaster olarak değiştirdim..."

"Bir dakika. Adın Britney Brown mu?"

O başını sallar. "Hiç büyük roller almadım, ama sayısız reddedilmenin ardından, bir süreliğine telif çekleri almamı sağlayan birkaç seslendirme rolü aldım. Sonunda, adımlı yasal olarak değiştirdim. Büyük bir çıkış yakalayamamış olmama rağmen, hala büyük umutlarım vardı. Geriye dönüp baktığımda, bu iyi bir hareketti. Brandy ve Tiffany Brown'dan uzaklaşmamı sağladı." Dudaklarını dişlerinin arasına çeker. "Çocukluğumun berbat halini anlatmayacağım, doğrudan geçen yıla geçeceğim. Aklımı kaçırmamak için, Şükran Günü ve Noel'de, tembel babaları tarafından evden atılan ve babaları gibi zorba olmaya kararlı üç küçük oğullarıyla birlikte orada yaşayan annemi, babamı ve kız kardeşimi ziyaret etmeyi bir görev haline getirdim."

Geçmiş zamanda mı?

"Aniden annem bana mesaj attı, bu alışılmadık bir durumdu çünkü o genellikle babam aracılığıyla iletişim kurmayı tercih ederdi. Babamın önemli bir doğum gününü kutlamak için bir parti düzenlediğini ve benim de gelmemi istediğini söyledi. Babamı çok seviyorum, ancak o her zaman annemin onu parmağında oynatmasına izin vermiştir, bu yüzden kabul ettim. Annem partinin yapılacağı Long Island adresini bana mesajla göndereceğini söylediğinde biraz kafam karıştı."

"Aileniz taşınmış mıydı?"

"Büyük bir şokla, ailem kiraladıkları mütevazı evi terk etmiş ve Tiffany ve yeğenlerimle birlikte kız kardeşimin yeni erkek arkadaşının sahip olduğu, ev spor salonu, aşçı ve haftalık temizlik hizmeti olan geniş ve lüks malikaneye taşınmışlardı. Tiffany o adamla sadece dört aydır birlikteydi."

"Vay canına."

"Brian Miller, okuduğum birkaç mafya romanındaki kötü adamın canlı bir tasviriydi. Şakağının yanından boynuna kadar uzanan bir dövmesi vardı. Ellerinde de dövmeler vardı. Birçok erkeğin dövmesi vardır, ama onun sert, karanlık bakışlarında beni tedirgin eden bir şey vardı."

Kaşlarımı çattım. "O bu resmin içine nasıl giriyor?"

"Bana varlık yönetimi işinde olduğunu ve müşteri kazanmak için kullandığı binlerce web sitesi olduğunu söyledi. Benzin istasyonunda Tiffany'ye aşık olduktan sonra, onun erkek arkadaşı olmakla kalmadı, ona bir

iş verdiğini söyledi. Annem ve Tiffany'nin onun imparatorluğu için idari işler yaptığını açıkladı. Şirket demedi. *İmparatorluk* dedi."

"Çok mu kibirli?"

"Değil mi?" Harley gözlerini devirdi. "Babamın arkadaşlarından hiçbiri doğum günü partisine gelmedi. Partide, Brian'ın idari işlerinde çalışmam için beni ikna etmeye çalıştılar. Yeterince katlandım. Arkadaşlarımla barda buluşmam gerektiğini söyleyerek yalan söyledim ve oradan ayrıldım."

Çenem gerildi. "Brian hayır cevabını kabul etmedi herhalde."

"Haklısın."

"Aptal."

"Oh, Brian bundan çok daha fazlası. Çok, çok daha fazlası. Anneme yaptığı gibi, babam da Brian'ın aracısı oldu. Babamı susturdum. Ondan sonra bir süre, sadece merhaba demek için mesaj attı. Brian konusunu açmadı. Rahatlamıştım. O olaydan birkaç ay sonra, babam beni arayarak tüm ailenin Brian ve iş ortaklarının genel merkezinin bulunduğu Kamboçya'ya gideceğini söyledi. Altı hafta boyunca orada kalacaklardı; hem eğitim hem de tatil için. Babam, geçen yıl iflasını ilan eden teyzemin, yani kız kardeşinin Brian'ın işine katıldığını söylediğinde ağzım açık kaldı."

"Ailen ve kız kardeşin ona beyin yıkamış."

O da başını salladı. "Oradaki son haftalarında babam, kalış sürelerini birkaç hafta daha uzatabileceklerini açıkladı. Ailemin bu adama bu kadar güvenmesinden rahatsızdım. Her hücrem bu adamın sorun çıkaracağını biliyordu, ama babam bu fikri kaç kez önerirse önerin, ağzımı kapalı tutup ziyaret etmeme kararından vazgeçmedim."

"İçgüdülerine güvendiğin için aferin sana."

"Keşke daha açık sözlü olsaydım." Derin bir nefes alır. "A. Monte Cristo, Ajan Monte Cristo'nun kısaltması. Araştırmacınız bir sonuç alamadı çünkü bu, ailem hakkındaki gerçeği ortaya çıkaran ajanın kod adı." Elleriyle oynar.

Kod adı mı?

Bu bir casus filmi gibi geliyor.

"Brian ve iş ortaklarıyla ilgili hemen hemen her şey gizli tutuluyor, ancak Ajan Monte Cristo, ABD, İngiltere ve Avustralya'da istihbarat güçlerinin ve Kamboçya'da özel olarak kiralanmış yerel güçlerin bu suçluların izini sürdüğünü açıkladı."

Bu, onun açıklamasını beklediğim her şeyin listesinde yoktu.

Onun açıklayacağını beklediğim şeylerin hiçbirinde bu yoktu. "Yani, Ajan Monte Cristo ile şahsen tanıştınız mı?"

O başını salladı. "O beni buldu. Bir gün ofisimden çıkarken, koyu renk camlı siyah bir arabadan indi ve çok uzak olmayan bir kuru temizlemeciye uğramayı önerdi. Meğer o iş yeri bir paravanmış. Arkada, her şey ayarlanmıştı." Gözleri, tırnak etlerini çekiştiren parmaklarına düştü. "Brian ve iş ortakları — iki İngiliz, bir Avustralyalı ve bir Amerikalı — vicdansız dolandırıcılar ekibi sayesinde *günde* milyonlarca dolar kazanıyorlardı. Bu ekipte annem, kız kardeşim ve teyzem de vardı. Babam Brian için ayak işlerini yaparak meşgul oluyordu. Yani, insanları dolandırma konusunda ön saflarda olmasa da, suç ortağıydı." Alt dudağı titriyor. "Birçok insandan çok para çaldılar. Masum insanlar hayat boyu biriktirdikleri paralarını kaybettiler. Diğerleri ise çocuklarının üniversite fonları, kanser tedavileri, özel ihtiyaçları olan çocuklarının bakımı veya emeklilikleri için biriktirdikleri paralarını kaybettiler. Brian Miller ve suçlu çetesi ayırım yapmıyordu. Kimin hayatını mahvettiklerini umursamıyorlardı. Tek bir görevleri vardı: Mümkün olduğunca çok insanın zor kazandıkları paralarını ellerinden almak."

İçkimi uzun bir yudumla içiyorum çünkü lanet olsun, bu sindirilmesi zor bir şey.

"Onların yerleşkesine, yani Brian'ın imparatorluğuna baskın düzenlendi. Herkes tutuklandı. Brian'ın ortaklarından biri, Brian'ın Tiffany'nin çocuklarını yeğenlerim için tuttuğu özel öğretmene götürmek üzere yola çıkarken ona bir mesaj göndermeyi başardı. Brian, kendisini takip eden özel görev gücünün ajanlarından kaçabileceğini düşündü. Bu girişiminde, SUV'si bir hendeğe düştü ve içindeki herkes öldü: kendisi, kız kardeşim, üç yeğenim ve teyzem." Nefesi kesildi. "O gün, tüm ailemi kaybettim."

Tanrım.

Harley'nin üzgün gözleri beni neredeyse mahvediyor.

Elimi yüzüme götürdüm. "Şimdi her şey anlaşıldı. Kabusların. Sürekli "*Ben onlar gibi değilim*" diye bağıırıyordun.

Gözleri büyüdü. "Sadece bunu mu söyledim?"

"Bazen başka şeyler de söyledin, ama tutarsız şeylerdi.

Bağlamı olmadan hiçbir anlam ifade etmiyorlardı."

Sanki kararını vermek için zaman kazanıyormuş gibi yavaşça başını sallayarak cevap verir. "Ailemin bu kadar çürümüş, bu kadar açgözlü olduğunu, dolandırıcılıklarının insanların hayatlarında yaratacağı yıkıma gözlerini bile kırpmadan bakacaklarını bilmediğimi insanlara nasıl açıklayabilirim? Onlara benim onlar gibi olmadığımı nasıl ikna edebilirim?" Titrek bir nefes verir ve vücudu titrer. "Ajan Monte Cristo ile konuştuğumdan beri, suç ortaklığı nedeniyle büyük bir suçluluk duygusu taşıyorum. Kız kardeşim, teyzem ve yeğenlerimin öldüğünü öğrendikten sonra ağlamadım. Ağlamama izin olup olmadığını bilmiyordum. Sonuçta, kurbanlar için ya da kendim için ağlamam gerekirken, kötü insanlar için ağlıyor olacaktım. Onlarla aynı DNA'yı paylaştığım için kendimden öğrendim."

"Bu kadar çelişkili hissetmen anlaşılabilir. Affedilemez seçimler yaptılar, ama onlar senin ailen."

"Kendime ağlamama izin verdiğimde, sanki baraj yıkılmış gibi oldu ve üç gün boyunca durduramadım. Durum o kadar kötüydü ki, asistanımı arayıp işe gelemeyeceğimi söylemek zorunda kaldım. Grip olduğumu söyledim."

"Monte Cristo ajanı hâlâ sizinle iletişim halinde mi?"

"Onunla görüştüğümde, annemin soruşturmaları için yararlı olabilecek bilgiler topladığını ve hayatta kalan ortaklara karşı tanıklık edeceğini söyledi. Birkaç hafta önce benimle iletişime geçtiğinde, ailemin tanık koruma programına gireceğini bildirmek içindi. Ve onları bir daha asla göremeyeceğim ve konuşamayacağım."

Onun bu kadar üzgün görünmesine şaşmamalı. "Yani, o gün, sen bir yetim oldun."

"Evet, öyle oldu."

"En yakın arkadaşın bunu biliyor mu?"

Gözlerinde endişe parladı. "Çok fazla sırrım var. Çok fazla gölgem var. Ciara'ya gerçeği söylemeye cesaret edemedim çünkü hayatım boyunca ailemin eylemleri nedeniyle yargılandım. Çoğu insan beni onlardan ayırmıyor ya da ayıramıyor. Bir elma çürümüşse, hepsi çürümüştür. Ciara, şimdiye kadar sahip olduğum en uzun süreli arkadaşlığım.

Onu kaybetmek beni öldürür. Bana hor veya tiksinti ile bakmasını istemedim, bu yüzden bunu sır olarak sakladım."

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum.

Gözlerini kapattı. "Dokunuşunun verdiği güç ve rahatlığı özledim..."

"O zaman neden benimle konuşmak yerine kaçtın, Harley?" Titreyen alt dudağını ısırır. "Bana sanki

çok büyük bir potansiyelim varmış gibi baktın ve bu bana kanat verdi. Bunu sabote etmek istemedim. Beni uzaklaştırmanı istemedim..." Sesi kırılır.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkarım, mutfak masasının etrafından dolaşıp onun ayaklarının önüne diz çökerim.

Başını geriye doğru eğdi. "Kaz..."

"Haklısın. Dünyanın en büyük yolcu gemisini batıracak kadar yük taşıyorsun. Seni aşağı çeken yüklerden kurtulmalısın. Ailenin yaptığı şey iğrenç, ama karanlık bir yola girme kararını onlar verdi. Sen onları takip etmedin. Kalpsiz suçlularla ilişki kurmayarak doğru seçimi yaptın. Ailen hızlı paranın cazibesine kapıldı. Ailenin bir kısmı bunu hayatlarıyla ödedi. Annen ve baban özgürlüğüyle ödeyecek. Muhtemelen hep arkalarını kollamak zorunda kalacaklar. Bu senin yükün değil. Sen iyi bir insansın."

"Tanrıya şükür anlaştığımız sahteydi. Eğer pisliklerle ilişkisi olan bir kadınla gerçek bir ilişkin olsaydı, Joe'nun sana asla yaklaşmayacağından eminim."

Ona sert bir bakış attım. "Hayatımdan çıkmak istiyorsan, söyle, ama Joe'yu bahane olarak kullanma. Onu tanımıyorsun ve nasıl tepki vereceğini bilmiyorsun. Ama şunu söyleyebilirim ki, eğer sen benim gerçek kız arkadaşım olsaydın ve o *senin* ailenin yaptıklarına karşı çıkmış olsaydı, ben bu anlaşmadan vazgeçerdim."

"Ama bu birkaç milyon dolar değerinde ve zanaat bira endüstrisindeki statünü yükseltecek."

"Joseph Kozinski seninle bir sorunu varsa, başka bir alıcı bulabilir."

Gözlerini kırıştırır. "Söylediklerimi duymadın mı? Ahlaksız bir ailede doğdum. Yalancılar. Dolandırıcılar. Sahtekarlar. Kurnaz zihinler.

Ben..."

"Söylediğin her şeye *rağmen*, seni hala istiyorum." Gözlerinde bir anlık şüphe belirir.

"Sana ulaşmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni var," diyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Çıkamadığım acil toplantı sana kaçma fırsatı verdi."

"Tamam." Cevabı temkinli.

"Maybellynn rakibimin üvey oğluyla yatıyordu ve şirket sırlarını çalarak üvey babasına satma planından bahsetti. Genç adam, konuşmalarını kaydetme akıllılığını ve nezaketini gösterdi ve zarar verici kanıtları üvey babasına iletti."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı," diyorum. "O adamla görüştüktan sonra, ihanetçiyi halletmek için ofise geri dönmek zorunda kaldım."

"Ona ne olacak?"

"Şu anda en son yapmak istediğim şey, o vicdansız kadın hakkında konuşmak. Kesin olan bir şey var, ona karşı yumuşak davranmaya niyetim yok. İlk gününde sana kaba davrandı. Sana verdiğim ofis hakkında şikayet etti. Telefonlarını tuvalete attı. Sana karşı küstahça davranıyor ve seni küçük görüyor. Ve şimdi, berbat bir kişiliğe sahip olmaktan, şirket casusluğu planlamaya kadar yükseldi. Daha önce onu kovmak için bir nedenim yoktu, ama şimdi kovulduğuna emin olabilirsin ve onu kötü niyetli olduğu için dava etmeyi planlıyorum. İnsanların yüzüne, zengin bir aileden geldiğini söylemeyi çok seviyor. Doktor olan babası, onun avukatlık masraflarını karşılayabilir."

"Vay canına."

Yüzümün önünde elimi sallıyorum. "Onun hakkında bu kadar yeter. Bu hikayeyi, doğru ile yanlış arasında karar verme gücümüz olduğunu vurgulamak için anlattım."

"Anladım."

"Gerçekten mi?"

"Daha önce istemiyorsam da, şimdi istiyorum."

"İyi." Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Bunun gerçek olmasını istiyorum."

Ellerini göğsüne koydu. "Çok fazla kırık parçam var..."

"Ve ben senin tüm kırık parçalarını sevmekte hiçbir sorun görmüyorum." Nefesini tuttu. "Beni seviyor musun?"

"Sahte bir ilişki yaşamamızın sorun olmadığını iddia etmekten bıktım artık. Seni sevmediğimi iddia etmeye devam edemem Harley, çünkü seviyorum. Seni seviyorum."

Kafasını salladı. "Beni sevemezsin. Ben..."

"Bir canavar mısın? Bir canavar mı? Bir uzaylı mı? Ateş püskürten bir ejderha mı?" O gülüyor.

Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Hayır, aptal, ben..."

"Sen benimsin, Harley." Beyanım bir hırıltı gibi çıkıyor. "Sen busun, Goldilocks."

"Tanrım, Kaz." Adımı söyleme şekli midemde bir sıcaklık uyandırıyor.

Başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak gözyaşlarını siliyorum. "Sen benim sevdiğim kişisin, Britney Brown, namı diğer Harley McKenzie Lancaster."

O da kahkahalarla gülmeye başladı.

O parlak gülümsemeyi uzun süredir görmemiştim, onu geri getirebildiğim için kendimi üç metre boyunda hissediyorum.

Yüzü birdenbire ciddileşti. "Senden kaçtığımda neredeyse ölüyordum çünkü sana aşık olduğumu biliyordum..."

İtirafı karşısında kalbim deli gibi çarpmaya başlar.

"Ama ailemin günahlarını düşününce, benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm."

Onu ensesinden tutup alınlarımızı birbirine yaklaştırıyorum. "İlişkimizin sahte kalmasını istediğini söylediğinde, sanki kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettim. Ama bir parçam senden vazgeçemedi. Bizden vazgeçemedi."

"Seni üzmem istemedim." "Bu asla olmazdı."

O uzaklaşır. "Emin misin?" Ona keskin bir bakış atarım.

"Tamam, tamam."

"Tanrı şahidimdir,
anladı." Gözlerini devirdi.

"Sana önemli bir sorum var." Koltuğunda
kıpırdanır. "Hazırım." "Harley, benim gerçek
kız arkadaşım olur musun?"

Kahkahayı patlatır. "Evet, senin gerçek kız arkadaşın olacağım.
Ama, bilgin olsun, bu sanki lisedeymişiz gibi geldi... Bekle." Elini kaldırır.
"Hala lisede olsaydık, sen benim öğretmenim olurdun." Gözleri büyür.
"Oooohhh, yasak öğretmen-öğrenci aşkı..."

"Güzel ağzını kapat ve beni öp, Goldilocks." Dudaklarımı onun
dudaklarına bastırıyorum.

Yumuşak bir iniltiyle bana kapılarını açar, dillerimizin birbirine
dolanmasına ve birbirine sürtünmesine izin verir. Kollarını boynuma
dolayarak, onu tadını çıkararak öpücüğü derinleştiririm.

Onu öpmekten asla doyamam.

Öpüşmeyi bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Beni endişelendiren
yaramaz kız."

"Üzgünüm." Sesi nefes nefese.

Kafamı sallıyorum ve alaycı bir bakışla ona bakıyorum.
Gözlerinde bir parıltı beliriyor.

"Ne?"

Kafasını bir yandan diğer yana eğerek sanki kendisiyle
tartışıyormuş gibi. "Harley, artık sır yok."

"Ben *çok, çok yaramaz* bir kız oldum."

Bu itiraf beni bir yük treni gibi çarptı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, öyleydin."

Dudaklarını yaladı ve ben de onlara odaklandım, onları tekrar
ağızma çekme arzusu beni tamamen sardı.

Aklım karışır. "Beni sınırdan, Hudson Nehri'nden ve New York
Körfezi'nin sularından geçirdin. Üstüne üstlük, vücudumu çamaşır
suyuna batırmak isteyeceğim bir yere soktun." Ona bakışımı
daraltırım. "Kötü bir kız olmanın sonuçları vardır."

Kıkırdar. "Bu... adil."

Parmak uçlarım, at kuyruğundan kaçan sarı saç teliyle oynuyor. "Oh,
bunu komik mi buluyorsun?"

O daha da çok kıkırdıyor.

Ayağa kalkıp onu tek bir hareketle kollarımın arasına alıyorum. O çığlık atıyor.

Onu itfaiyeci tarzında tutarak cam duvara doğru yürüdüm, camı açtım ve dış ışıkların aydınlattığı çukur ateş çukuruna doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Kollarımda kıpırdanıyor.

"İstediğin kadar çığlık at, seni bırakmıyorum." "Ateş yakmak için hava biraz sıcak değil mi?"

"Ateş yakmaktan kim bahsetti?" "Neden ateş çukuruna giriyorsun?"

Son basamağa ulaştım, onu ayaklarının üzerine indirdim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve askeri duruş aldım. "Ceza suça uygun olmalı."

Ellerini birleştirir. "Affedilmek için yalvarmak için çok mu geç?"

Kafamı sallıyorum. "Fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Sana sakso çekmeyi teklif edersem ne dersin?" Kirpiklerini kırıştırıyor.

"Bunun beni ikna etmeye yeteceğini düşünüyorsan, bir daha düşün. Sana asla unutamayacağın bir ders vermek konusunda tek bir şey düşünüyorum."

Omuzları çöküyor. "Tamam, büyük kız külotumu giyip sonuçlarına katlanacağım." Güzel dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Peki, cezam ne olacak?"

Ah, bu masum sorudaki heves. "Soyun."

Kaşları alnına kadar yükselir. "Yanlışı duymuş olmalıyım."

"Kekeledim mi?"

"Şey... yukarı yatak odasına gitmek istemiyor musun? Ben kolay biriyim. Seninki mi, benimki mi?"

"Plan, yatak odasında sana ceza vermem olsaydı, şu anda orada duruyor olmaz mıydık sence?"

O eğilir. "Bu sahne hangi kitaptan?" "Sana bir emir verdim, yaramaz kız."

Kafasını geriye attı. "Tamam. Tamam. Hayret. Sonra için zihnimde notlar alıyordum."

"Ne kadar oyalanırsan, sana o kadar acımasız davranırım." "Ama dışarıdayız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Komşuların mı? Teşhircilik konusunda ben bakireyim."

"Merak etme, yarın magazin dergilerinin manşetinde göğüslerin ve kıçın çıkmayacak."

Dudaklarını büküyor.

İkna olmamış.

"Ateş çukuru gömülü olduğu için bizi görüş alanından koruyor. Şu anda akşamın erken saatleri, ama gökyüzünün kararması çok uzun sürmez. Yani, komşularımın x-ray görüşü yoksa ya da mülkümün üzerinde drone uçuruyorsa, seksi çıplak vücudun sadece benim gözlerim için."

"Lanet olsun, rol yapma konusunda doktora mı yaptın?"

"Ya konuşmayı kesip hemen soyunursun ya da ağzını kullanmak için akıllıca bir yol bulurum."

Bölüm 56

Kutsal elli tonluk seksilik

Harley

Sikişmek istediğim üvey babam, alfa erkekliğin vücut bulmuş hali. Ve benim gerçek kız arkadaşı olmamı istiyor. Beni seviyor. Bu sabah uyandığımda dünyanın sonu geldiğini düşündüm. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Yıpranmış Converse ayakkabılarımı çıkarıp, çılgınca aceleyle iç çamaşırlarıma kadar soyundum.

Kaz'a bakarak utançla gülümsedim. "Bu günün böyle biteceğini bilseydim, pratik iç çamaşırları yerine seksi iç çamaşırları giyerdim..."

"Boğazını sikimle doldurmam için bu kadar yaklaştın." Elini salladı. "Çıkar onları."

Yanaklarım kızardı. Sesindeki kararlılık klitorisimin karıncalanmasına neden oldu.

İç çamaşırlarımı çıkarırım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup parmak uçlarımda yükselir ve ufku tararım. *Bizi görebilirler mi?*

"Bana güvenmiyor musun?"

Gözlerim onun yönüne çevrilir. Yutkunurum.

"Güveniyorum." "Doğru cevap. Şimdi arkanı dön."

Söyleneni yapıyorum.

"Ellerini korkuluğa koy."

Emrini yerine getiriyorum, avuç içlerim çeliğe değiyor. "Bacaklarını aç."

Aman Tanrım, bana... açık havada... oral seks mi yapacak? Eğer öyleyse, bu...

Kaz'ın eli benimkine dokunur ve göz açıp kapayana kadar, siyah bir kumaş bileğimi ve korkuluğu sarar.

Nefesim kesilir.

Ona bakıyorum ama o çoktan gitmiş.

Kafam diğer tarafa döner, bir tıklama sesi dikkatimi çeker.

Arkada ne yapıyor?

Cevabımı almak çok uzun sürmedi.

Büyük bir şokla, Kaz diğer bileğimi de kemeriyle bağlayıp onu parmaklıklara doladı.

"Hay sıçayım." Bağlarımı çekiyorum ama boşuna.

"Artık kaçacak yerin yok, Goldilocks."

Ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım. "Erotik kitaplar mı okuyorsun?"

O, muzip bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Şu haline bak, çıplak, kışın havada, amın da hazır. Benim esirim, ne istersem yaparım."

Oh, tanrım, başım büyük belada.

Kaz, beyaz gömleğinin düğmelerini açmadan önce bileklerindeki düğmeleri açar. "Küçük bir oyun oynayacağız."

"Ne tür bir oyun?"

Gömleğini çıkarır ve bankın üzerine atar. Ayakkabılarını çıkarır ve çoraplarını çıkarır. Fermuarının açılmasının geceye yankılanan tıslama sesi ve ardından pantolonunun çıkardığı hışırtı sesi, ihtiyacım olan klitorisimi rahatlatmak için bacaklarımı birbirine sürtmeme neden olur.

"Ben izin vermeden boşalmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır."

Evet.

Tsk sesi çıkarır. "Berbat bir yalancısın."

Pantolonunu çıkarır, katlar ve yastıklı koltuğun üzerindeki gömleğin yanına koyar.

Benim dünyamı alt üst etmek üzereyken bile, o bir düzen delisi. "On saymayı hatırlıyor musun, yaramaz kız?"

Bu bir tuzak soru mu? "Liseye gittiğimi söylediğim yorumum..."

"Cevabın evet efendim ya da hayır efendim olmalı."

Çenem açılıyor. Kendime gelmem için birkaç nefes almam gerekiyor. Bu adam rol yapmada bir ustadır.

"Evet, efendim."

"Güzel."

Adam arkamda kaybolur.

Omzumun üzerinden

bakarım.

"Gözlerin öne baksın."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet, efendim."

"Daha iyi."

Başım hızla döner.

Tokat!

Tiz bir ses çıkarırım.

Kutsal elli tonluk sıcaklık.

"Saydığını duymadım," diyor. "Bir. Bu birincisiydi."

Tokat!

Bacaklarım titriyor. "İki." Gözlerimi kapatıp bir sonraki tokatı bekliyorum. "Üç!" *Kahretsin.*

"Tokat attıktan sonra sayman gerekiyor. Öncesinde değil. Baştan başlıyoruz."

Tanrım.

Tokat!

"Bir."

Tokat!

"İki..."

Elinin avuç içi kıcıma her temas ettiğinde, amım ağlıyor.

Had Ben bilseydim daha şaplak olacağını
olacak bu hedonistikçok

Tokat!

"Dokuz." Vücudum titriyor ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Bir tane daha yaparsan, uslu bir kız olduğun için ödül alacaksın." "Ödülüm senin sikin mi olacak?"

Tokat!

Vücudum sarsılıyor. *Siktir*. Son şaplağı tüm vücuduyla attı. "On." Nefes almakta zorlanarak, kığım yanarken, nefes nefeseyim.

"Yaptığım işten oldukça gurur duyuyorum." Kıkırdıyor.

Zorba.

Elleri ağrıyan yerleri ovuşturuyor, bu şefkat az önce uyguladığı cezayla tam bir tezat oluşturuyor.

Arkamda yer değiştirip kalçalarımı ayırıyor.

Nefesimi tutuyorum, bundan sonra olacıklardan hem korkuyor hem de heyecanlanıyorum.

"Aminin baş döndürücü kokusu benim sonum olacak."

Onun sakallı yüzünün iç uyluklarımın üzerinde kaymasıyla vücudumda bir karıncalanma hissediyorum. İki parmağını ıslak am dudaklarımın arasına kaydırıyor, kayganlığımın üzerinde kayıyor. Birkaç uzun, acı verici nefes boyunca, yavaş ve şehvetli hareketlerle içime girip çıkıyor.

Parmaklarını çıkarır.

Dudaklarımdan hoş olmayan bir homurtu çıkar. Ardından yalama sesi gelir.

O...

"Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Tanrım, parmaklarındaki sıvımı yalıyor. Bu düşünce bile beni orgazma ulaştırmaya yetiyor. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum.

"Eğer sana bir kez daha açıkça söylemek zorunda kalırsam, benim sikimi istemediğini varsayacağım ve bu oyun bitecek."

Onun emrine itaat etmek için ihtiyacım olan tüm teşvik budur.

Başımı eğip, parmakları tekrar içeri girdiğinde inlerim.

İçimde okşuyor, vücudumun her yerine bir anda elektriksel bir his dalgası gönderen dokulu noktaya odaklanıyor.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım."

"Komşularımın sana açık havada pis şeyler yaptığını bilmesini ister misin?"

"Evet. Yani, hayır." Düzgün düşünemiyorum bile. Bir yandan yakalanma fikri heyecan verici, ama diğer yandan bu, viral olmasını istediğim türden bir video değil. Kaz, ateş çukuru gömülü olduğu için kimsenin bizi göremeyeceğine söz verse de, neden riske girelim ki? "Sessiz olacağım."

"Ne dedin?"

"Özür dilerim. Sessiz olacağım, efendim." "Aferin kızım."

Uyluklarımı kavradı ve dili amıma değdi, ben de inledim. Tüm hareketler durur.

"Buna sessiz olmak mı diyorsun?"

"Üzgünüm, ama beni çıldırtıyorsun. Ve açık havada olmak... bu çok fazla. Çok iyi."

"Sana neredeyse hiç dokunmadım, ama sen şimdiden aklını kaçıırıyorsun. Bu da demek oluyor ki, başımız belada olabilir." "Hayır, lütfen durma. Sessiz olacağım. Söz veriyorum."

"Geçen sefer de öyle demiştin." "Ama bu sefer ciddiğim."

"Bu riski alamam. Çok tehlikeli."

Duruyor muyuz?

Arkamda kıyafetlerin hışırdaması sesi yankılanıyor.

Ne yapıyor?

Gelip yanıma duruyor. "Seni sessiz tutmanın tek bir kesin yolu var." Kaşlarımı çatıyorum.

Sırtının arkasından bir şey çıkarır. "Senin o güzel ağzını ıslak külotunla tıkayacağım."

Gözlerimi kırpiştiririm.

Tekrar gözlerimi kırpiyorum.

Üçüncü kez gözlerimi kırpiyorum çünkü lanet olsun.

Dudaklarında bir gülümsemeye yanağıma hafifçe vurur. "Ağzını aç." Söyleneni yaparım.

Islak külotumu ağzıma tikiştirir ve kendi tadımı alırım. "Nefes alabiliyorsun, değil mi?"

Başımı sallarım.

"Şimdi görevime devam edebilirim."

Ortadan kaybolur ve bir sonraki hatırladığım şey, kıcıımı ayırdığıdır.

Külotumun kumaşına boğuk bir inilti bıraktım, ses boğuk bir şekilde çıktı.

Dili klitorisimin etrafında dönüyor.
Daha fazlasını istemek için çaresizce kıcımlı
salladım. "Beni aceleye getirmeye kalkma."

Tokat!

Protesto etmek için inledim.

Dili yine üzerimde. Klitorisimden deliğime kadar yalıyor ve bu o kadar
muhteşem ki, gözlerim geriye doğru kayıyor.

"Lanet olsun kadın. Sırılsıklamsın. Birisi bağlanıp cezalandırılmayı
seviyor."

Hoşuma gitmiyor. Lanet olsun, bayılıyorum.

Ağzımın tıkanmış olmasına minnettarım. Başımı belaya sokacak
hiçbir şey söyleyemem.

"Bacaklarını daha fazla aç." Uyluklarımın içini hafifçe vuruyor.

Bacaklarımı açıyorum.

En sevdiğim kitaplardan birini okuyorsam ve kahraman, seksi,
yaşça büyük, yasak eski erkek arkadaşının eski üvey babası
tarafından açık havada becerilmek üzereyse ve bu adam aynı
zamanda müthiş bir hokey oyuncusuysa, bu pasajı bir elimle kitabı
tutarken diğer elimle klitorisimi okşayarak okurum.

"Oh, lanet olsun," diyor Kaz.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. *Ne oldu?*

"Yanımda prezervatif yok. Yatak odama gidip almam gerekecek."

Bu, havayı bozacaktır.

Kafamı sallayıp homurdanırım.

"Söyleyecek bir şeyin var gibi görünüyor."

Başımı sallarım.

Külotumu ağzımdan çeker.

"Ben temizim. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yani..." Kaşlarımı
kaldırıyorum.

O da bir kaşını kaldırır. "Kız arkadaşım bana prezervatifsiz sevişmek
istediğini mi söylüyor?"

Ben coşkuyla başımı sallayarak cevap veriyorum. "Seni içimde hissetmek
istiyorum

hissetmek

istiyorum." "Bunun ne anlama geldiğini

biliyor musun?" "Sıcak seks

yapacağız demek mi?"

Kafasını salladı. "Ne hevesli küçük sürtük."

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum.

"Bu, seni sikmeye izin verilen tek sik olduğum anlamına geliyor."

"Ben bunu kabul etmezdim..." Sonra aklıma geldi. Eski karısı onu aldatmıştı. "Sadece tek gecelik ilişkilerim olabilir, ama ben her zaman sadık olan aptal oldum."

"Sen aptal değilsin, Harley."

Sözleri kalbimi sızlattı. "Sana gelince, büyük baba, beni o kadar iyi sikiyorsun ki, başka bir sik istemek için aptal olmak gerekir."

Beni muhteşem bir gülümsemeye ödüllendirir. "Kızım kağıt üzerindeki porno sahnelerinden tahrik oluyor."

"Hey, kitaplarıma hak ettikleri saygıyı göster. Buna müstehcenlik denir."

Göz kırpar ve ben neredeyse şehvetten eriyip giderim. "Ağzını aç."

İki kez sormasına gerek yok.

Külotumu ağzıma tıkıyor ve gözden kayboluyor.

Kirli işler başlasın.

Kolunu belime doladı, göğsü sırtıma yaslandı. "Sikimi almaya hazır mısın?" Sözleri, bedenimde ateş yakan közler gibi yayılan bir beklenti yarattı.

Başımı sallıyorum.

"Sıkı tutun."

Sesindeki keskinlik, tam da bunu yapmam gerektiğini ima ediyor.

Sıcaklığı klitorisimi yakarken, ben inlemelerle karşılık veriyorum.

Parmaklarım rayın etrafında sıkışıyor ve kalçalarımı geriye doğru eğiyorum, kendimi ecstasy'ye kaptırıyorum.

Beni kızdırmaktan zevk alıyor, istediğimi vermeden, penisinin başını girişime dokunduruyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, deliğimden klitorisime doğru kayıyor.

Penisinin ucu klitorisime her temas ettiğinde, kıvılcımlar uçuşur ve boğuk bir ses çıkarırım.

Onu içimde istiyorum. Onu baştan çıkarmak umuduyla inleyip kıcımlı sallıyorum.

O karanlık bir kahkaha atıyor.

On topuk topuk üzerinde bir bir Kaz beni beni,
onunkalın kalınlığı amımı çok güzel gerdi.

Siktir, evet.

"Lanet olsun, buna hazırlıklı değildim," diyor. "Senin tatlı amını prezervatifsiz sikmenin bu kadar iyi olacağını beklemiyordum."

İnleyerek onaylayarak başımı sallıyorum.

"Çok iyi," diyor, içime girip çıkarken. Onu sıkıca sarıyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Tanrım," diyor ve bana daha fazlasını veriyor.

İki eli göğüslerimi kavrarken, parmakları meme uçlarımı çekiştirirken, sikini derine sokarken, yıldızlar görüyorum sanki.

Eğer yakalanırsak bu sahnenin ne kadar müstehcen olacağını hayal edebiliyorum. Ben çıplak, metal bir bankın üzerine eğilmiş, ellerim parmaklıklara bağlı, erkek arkadaşım ise benim amımı sikiyor.

Erkek arkadaşım.

Taşıdığım yük yüzünden, bunun gerçek olabileceğine asla inanmaya cesaret edemedim. Bunca zaman, benim gibi sefil bir ailemin duygusuz davranışlarının, benim kimseyle yakınlaşmamı engelleyeceğinden emindim.

Kaz benim her yanımı kabul ediyor.

At kuyruğumu çekerek beni düşüncelerimden koparıyor. Kafamın derisinde hissettiğim karıncalanma, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderiyor.

"Senin amın benim sikim için yaratılmış, Harley."

Tanrım, evet.

Bana öfkeli bir hızla sürtünüyor.

Vahşi. Sınırsız. Benim her parçamı domine ediyor. "Sen benim için yaratıldın," dişlerini sıkarak söylüyor. *Evet, lanet olsun.*

"Senin her parçan bana ait. Duydun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Benim." *Pompa.* "Sen." *Pompa.* "Benim." *Pompa.* "Sikik." *Pompa.*

"Benim."

Mırıldanıyorum ve hevesle başımı sallıyorum.

O kadar derine giriyor ki, çıkmasını isteyeceğimden emin değilim. Her sert itişinde beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

Her yerim titriyor ve beni sabit tutmak için belimden bir eliyle tutuyor.
Çok yaklaştım.

"Bebeğim, fazla zamanım kalmadı."
diye homurdanıyorum.

Sikini tamamen dışarı çıkardıktan sonra tekrar içeri sokuyor. Aramızdaki boşluğa uzanıyor, sikini içime sokuyor ve parmaklarıyla klitorisimi buluyor. Vücudumu kıvrılıp büküyorum ama bağlarım hareketlerimi kısıtlıyor. İçime girip çıkarken parmaklarını sinir demetimin etrafına kapatıyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve efendinin sikinin üzerine boşal."

Gözlerimin önünde yıldızlar patlar ve lanet bir roket gibi patlarım.
Kutsal Merhamet Ana.

Orgazmım o kadar şiddetli ki, ayaklarım yerden kalkıyor. Ağzıma tıkılmış külotum olmasaydı, komşularım ölmek üzere olan kediyi kurtarmak için koşarak gelirdi.

O beni diğerleri için mahvetti ve ben başka türlüünü istemezdim

Kaz, penisini derinlere gömülü halde durur. "Boşalmama hazır mısınız?"
Külotumu ağızımdan çıkarır.

"Tanrım... evet." O kadar hızlı nefes alıyorum ki, ona cevap vermekte zorlanıyorum. Bacaklarımı birleştirip sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Lanet olsun, bu pozisyon," diyor. "Seni daha da derinden sikebilirim." Göğüslerimi kavrar ve orgazmını kovalarken kalçalarını kıcıma vurur. O kadar yoğundur ki, her bir itiş acı verir, tenin tenle çarpışması gece havasında yankılanır.

"Seni dolduracağım..."

Kaslarımı hızlı stakato hareketlerle kasıyorum, onun içime giren sikine karşı sıkılıyorum.

Vücudu sertleşir, kalçaları öne doğru sarsılır. "Siktir, Harley." Bir kükremeyle, kendini benim amımın içine boşaltır, spermi beni doldurur. Ellerini belime bir mengene gibi geçirir ve spermi içime boşaltmaya devam eder.

Bunun ne kadar ateşli olduğunu tarif edecek kelime yok.

Sırtıma yığılır, nefesini kulağıma üfler ve beni kollarının arasına alır.

Birkaç uzun saniye sonra, beni bağlayan ipleri çözdü.

Bir kolumu tutar ve bileğimi ovuşturur. Diğer bileğim de aynı muameleye tabi tutulur.

Gözlerim onun gözlerine dikildi. Kafamda milyonlarca düşünce çılgık atıyor ve hepsi de ilk çıkmak için yarışıyor. "Beni evine geri götürdüğün için teşekkür ederim."

"Bu kadar iyi bir kız olduğun için teşekkür ederim." Yüzümden bir saç telini çekip aldı ve sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen mükemmelsin, Harley."

"Ben değilim..."

İki parmağını dudaklarıma koydu. "Sen *benim için* mükemmelsin."

Onun övgüsünü kabul etmek zor geliyor. "Sen de oldukça mükemmelsin."

"Böyle hissettiğine sevindim, Goldilocks, çünkü seni asla bırakmaya niyetim yok."

"Ne şanslıyım, çünkü seninle kendimi her zaman güvende hissediyorum."

Yüzü ciddileşti. "Benimle güvendesin. Her zaman." Başımı

kaldırdı ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle ele geçirdi.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu ve memnun olmamıştım.

Bu adam... o benim her şeyim.



Hokey efsanesi Kazimir Lindström ve Harley Lancaster, okul gününde Central Park'ta el ele yürüyüş yaparken ve öpüşürken görüldü. O ateşli öpücük ve *Stars on Ice* performansı yeterli kanıt değilse, artık resmi olarak bir çift oldukları anlaşılıyor. Aralarındaki kıvılcımlara bakılırsa, bu ikisi birbirleri için yaratılmış.

Bu yüzden, *My Heart Will Go On*'un melodik melodisi eşliğinde veda ediyorum. Asla vazgeçme, Harley.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bölüm 57

Asla bırakmayacağım

Harley

On beş ay sonra

Kalabalık çılgına dönüyor.

Ayağa fırlayıp alkışlıyorum.

Kaz ve diğer Enforcers oyuncularını, savaşçılar gibi iki dakikalık power play'e girerler. Gözlerim, rakip takımın bulunduğu ceza kutusuna kayar. Troopers, hepsi emekli New York Supersonics oyuncularından oluşan bir takım, çok eğleniyorlar.

Bakışlarım, taraftarlarla dolu arenaya kayıyor ve gülümsemeden edemiyorum. Hakemin maçın başında puck'ı düşürdüğü andan bu yana, Born to Wear Blue yardım etkinliği için bugün buraya gelen tüm bu insanların desteği hiç azalmadı. Bu enerji, tüm Vegas'ı aydınlatmaya yeter.

Heyecanlı kışımı tekrar koltuğa oturtuyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama birkaç sıra ileride oturan üç *istenmeyen kişinin* bulunduğu koridorun diğer tarafına bakmadan edemiyorum.

Chett ve Oskar sohbet ediyorlar. Devlyn bana meydan okuyan bir bakış atıyor.

Ona en iyi "dinlenirkenki suratsız yüzümü" takınıyorum. O da çenesini kaldırıyor.

Neyse.

Kaz'ın babası ve eski karısının kırmızı halıda sadece varlıklarıyla değil, aynı zamanda göz alıcı kıyafetleriyle de dikkatleri üzerlerine çektiklerini gördüm. Kadın limon yeşili bandeau üst ve mikro

etek ve altın rengi diz üstü çizmeler giymişti, o ise parlak pembe bir takım elbise giymişti — midem düğüm düğüm oldu. Birkaç dakika sonra, Oskar'ın manken gibi uzun boylu, güzel bir esmerle yoğun bir şekilde flört ettiğini gördüm, ta ki onun iri yarısı erkek arkadaşı yanına gelene kadar. Devlyn ve Oskar birbirleriyle görüşmüyorlar. Onlar, gerçekliği kendi çıkarlarına göre şekillendirmekten çekinmeyen usta manipülatörler.

Dikkat çekmek isteyen aptallar.

Onun aptal oyununu oynamaktan bıktım.

Kalabalık iki kez tezahürat yapıp alkışladı. "Hadi gidelim, Enforcers! gidelim!"

Çığlık atan bir düdük sesi havayı deliyor. "Onlara buzda kimin canavar olduğunu göster

gösteriş yapın, Kaz!"

Arkamı dönüyorum. Ayağa kalkan Hoppy Joe yumruğunu sallıyor. Ben de dayanışma içinde yumruğumu sallıyorum.

"Patron şampiyon gibi oynuyor," diyor. Ben de coşkuyla başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Bu güne katılmam için beni Montana'dan buraya getirttiği için minnettarım." Ona gülümsüyorum.

Hakem düdüğünü çalar ve ben dikkatimi buza çeviririm. Puck'ı düşürür ve Enforcers, Troopers'tan bir oyuncu fazla olarak buzda iki dakika geçirir. Bu bir hayır maçı olsa da ve kaybeden olmasa da, emekli NHL profesyonel oyuncularından oluşan bu iki takımın son gol fırsatını yakalamak için ne kadar şiddetli bir mücadele verdiklerini görseniz inanamazsınız.

Enforcers'tan biri puck'ı yakalar ve Kaz'ın İsveçli eski takım arkadaşı olan 8 numaraya pas atar. 8 numara, Troopers'ın kontrolü geri kazanma veya daha kötüsü, rebound yapma girişimlerini engelleyerek puck'ı ona atar. Adamım, hayatı buna bağılıymış gibi kayar, sopasıyla puck'ı buz üzerinde kayarken hassas bir şekilde yönlendirir, kaleci ağını geçip 14 numaraya pas atar. Takım arkadaşı gol atmaya çalışır, ancak bir grup kararlı Troopers oyuncusu ona saldırır. 14 numaralı oyuncu, bileğini hafifçe hareket ettirerek puck'ı Kaz'a doğru atar. Puck, benim adamımın sopasına çarpar. Ağırlığını bir bacağına verip sopasını puck'a vurur, şut atar ve puck'ı kalecinin sağına, ağın üst köşesine gönderir.

Vay canına.

Ayağa fırlıyorum.

"Numara 22 atıyor ve GOL!" Erik Enforcers'ın Enforcers'ın zaferini duyurur. "4-3'lük galibiyet."

"Kaz! Kaz! Kaz!" Kalabalık, erkek arkadaşımın adını haykırarak çığına dönüyor. Ben de onun hayranlarıyla birlikte çığına dönüyorum.

Enforcers'ın orta saha oyuncusu ve takım kaptanı zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırır.

Bu, kalabalığı çığına çevirir.

Takım arkadaşları ona doğru kayarak, onu grup kucaklamasıyla sararlar.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu, katıldığım ikinci Born to Wear Blue yardım etkinliği. Geçen yıl olduğu gibi, bu muhteşem etkinliğin bir parçası olmaktan dolayı gurur duyuyorum. Bu göreve başlamadan önce, oyunun rekabetçi yapısı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve takımınızın kazanmasının verdiği heyecanı bilmiyordum. Kaz'ın hayranları için, bahisler daha yüksekken nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyorum. En sevdiğiniz takımın Stanley Kupası'nı kaldırabilecek mi yoksa Olimpiyatlarda altın madalya kazanabilecek mi bilememenin verdiği tırnak ısırtan stres çok zorlu olmalı.

Enforcers ve Troopers sıralanıp birbirlerinin ellerini sıkıyorlar.

Tezahüratlar o kadar yüksek sesli ki, City Ice Pavilion'un çatısını yıkacak gibi.

El sıkışmalarının ardından, bir gönüllü Kaz'a doğru kayarak ona bir mikrofon uzatır.

Kalabalık sessizleşir.

Kalbim hala hızla atarken, onun söyleyeceklerini dinlemek için sabırsızlıkla tekrar oturdum.

Kaskını çıkarır ve takım arkadaşlarından birine verir. "Herkes, benim için çok önemli olan bu davayı desteklemek için geldikleri için teşekkür ederim." Kaz rakiplerine döner. "Bize işimizi kolaylaştırmadığınız için teşekkürler, OG'ler."

Troopers, el hareketleriyle birlikte havlama sesi çıkarır.

Arenada kahkahalar ve alkışlar yankılanır.

"Böyle bir hayır etkinliğini düzenlemek çok emek istiyor. Bugünün sorunsuz geçmesi için yorulmadan çalışan muhteşem ekibime çok teşekkür ederim. Zamanlarını cömertçe ayıran gönüllüler de bu yıllık etkinliğin bu kadar başarılı olmasının bir başka nedeni."

Kalabalık alkışlayıp bağırırken ben de onlara katılıyorum.

Kaz, en iyi arkadaşının oturduğu yeri işaret eder. Arkadaşı, benim oturduğum ön sıranın karşısındaki oturma alanındaki geçici sahnede durmaktadır. "Sevgili büyükannemin yerine sunuculuk yapmayı kabul eden Erik Thornton'a teşekkür ederim..." Sesi kısılır, benimki de.

Takım arkadaşlarından biri ona yandan sarılır ve ben boğazımdaki düğümü yutarım, kalbim bu muhteşem adama gider.

"Bu yıl burada olmasa da, cennetten bizi izlediğini biliyorum. Onu tanırıysam, Tanrı'nın masasında oturmuş, en kaliteli viskiden üç parmak dolusu doldurup, büyük adamı içmeye zorluyordur."

Kalabalık gülüyor ve ben yine sırıtmaya başlıyorum.

"Bu zafer senin için, Nana." Kaz tavanı işaret eder ve ardından gelen ısıklar ve tezahüratlar kulakları sağır eder.

Bana doğru kayıyor.

Ellerimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Son olarak, Harley Lancaster. O sadece bu etkinliğin olağanüstü bir organizatörü ve tanıtımcısı değil, aynı zamanda benim kız arkadaşım. Ve son on beş aydır bir mağarada yaşamadıysanız, o benim hayatımın aşkı."

Halka açık bir açıklama mı? Öldüm ben.

Pleksiglas bariyere vurarak beni çağırıyor.

Sırayı ilerlerken, hayranlar sırtıma vurup beni tebrik ediyorlar. İçimde çok fazla duygu dolaşıyor, *teşekkür etmekten* başka bir şey söyleyemiyorum.

Kapıya vardığımda Kaz beni bekliyor.

Yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni kollarına alıyor.

Kollarımı ona doluyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve alnımı alnına yaslıyorum.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Kazandık, bu da demek oluyor ki, formamla seni becerebilirim."

Bu geleneği çok seviyorum.

"Sabırsızlanıyorum." "Seni çok seviyorum, Harley."

Onu hak etmiyorum. "Seni tüm kalbimle seviyorum, Kaz."

Dudaklarıma masum bir öpücük kondurur. "Sıkı tutun. Bir tur atacağız." Kaz, beni değerli bir kupa gibi tutarak pistte kayar.

Sevinç ve coşkuyla doluyum.

Bu adamı asla bırakmayacağım. Benim adamım.



Dün City Ice Pavilion arenasında düzenlenen Born to Wear Blue yardım etkinliği tüm interneti çalkaladı. Bunun nedeni, etkinlik sırasında toplanan göz alıcı bağışlar ya da Devlyn Frostburg'un Oskar Lindström'ün koluna asılıp, oğlu Chett

—ve New York Supersonics oyuncusu—yanında yürüyen Chett ile birlikte kırmızı halıda yürüdüğu için değil. Hayır.

Bunun nedeni, Kazimir Lindström'ün resmi olarak kitaplardaki erkek arkadaşlardan daha iyi olması.

Normalde duygusal olarak çekingen olan hokey oyuncusu, tüm dünyaya yardım etkinliğinin arkasındaki yaratıcı beynin kalbini çaldığını ilan ederek, herkesi hayran bırakan bir açıklama yaptı.

Harley Lancaster, sen şanslı bir kaltaksın.

Kaz'ın kuğusuyla kayarken arka planda çalan James Arthur'un "Say You Won't Let Go" şarkısı eşliğinde yazımı bitirirken, kendi rüya gibi Kazimir Lindström'ümü ortaya çıkarıyorum.

#JustSpottedNYC

#SpillingTheTea

#TheLoveIWant

#TheLoveIDeserve #WhenHeLovesYouRight

Epilog

Harley

Bir yıl sonra

Taksi beni My Little Bookish Heart'ın önüne bıraktı. Batmakta olan güneş, önümdeki tuğla binanın üzerinde gökyüzünü sıcak altın ışıklarla kaplıyordu.

Şimdiye kadar harika bir gün geçirdim ve daha da iyiye gidiyor.

İki mağaza çalışanı, göğüslerinde "*Hockey Book Boyfriends Do It Better*" yazan spor formaları giymiş olarak kitapçının önünde duruyor.

Sanırım bu, bugünün gizemli konuk yazarı hakkında bir ipucu.

İki kitapçı sahibi, bir kitapla ve bir yazarla kör randevu için davet gönderdi ve ben bu etkinliği kaçırmamın imkanı yoktu. Kaz, Erik'le takıldığı için zamanlama daha mükemmel olamazdı.

Bağımlılığımın fazlasıyla farkında olan kadınlara yaklaşıp gülümsüyorum.

Kahverengi gözlü, iPad tutan uzun boylu kızıl saçlı kadın gülümsememe karşılık verdi. "Merhaba Harley. Geldiğine sevindim." Gözlerini cihaza indirdi ve parmağıyla ekranı kaydırды. "Hazırsın."

"Teşekkürler."

"İşte kitapla randevun." Meslektaş, badem şekilli kahverengi gözlü kısa boylu Latin kadın, kitap sever kızları heyecanlandıracak her şeyle dolu kraft kağıda sarılmış bir kitap uzattı: tür temalı çıkartmalar, renkli yapışkan etiketler, bir kalem, iki fosforlu kalem, bir poşet çay, bir poşet sıcak çikolata ve bir kitap ayracı.

"Bu garip bir şekil," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bu bir roman değil." "Hayır, ama eminim *harika* bir kitaptır."

Kitabı ondan alırken kıkırdayarak güldüm. "İyi espri."

"İçeride görüşürüz," diyor ve kitapçının kapısını açıyor. İçeride sadece ayakta durma yeri var.

Vay canına.

Sahne de duran, kitaplarını sıkıca tutan kadınların arasından geçerek ilerliyorum. Boyumdan dolayı, bunu yapmazsam tüm olayı kaçıracıyım.

Yanımdan geçen bir garson bana içki ikram ediyor. Tepsisindeki küçük beyaz kartı dikkatle inceliyorum.

Mavi ışıltılı kokteyl. Köpüklü şarap, Curaçao likörü ve votka.

Garsonun gözlerine bakıyorum. "Tam benim zevkime göre." Bir flüt alıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Okumaya hevesli okuyucular çok fazla olduğu için kitapçada dolaşmak mümkün değil, bu yüzden olduğum yerde kalıp içkimi yudumluyorum.

"Merhaba, millet." Kitapçı sahiplerinden biri, mikrofonun önüne eğilmiş, geçici sahnede duruyor. "Bu muhteşem öğleden sonraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim," diyor sarışın kadın. "Pazar gününüz daha da güzelleşmek üzere. Bu çiftte mutluluk. Bir kitapla ve bir yazarla kör randevu. Özel konuğumuzun kimliğini gizli tuttuk çünkü sır ortaya çıkarsa, siz bayanlar çılgına döneceksiniz."

Bu büyük bir vaat.

"Kitaplarınızı kolunuzun altına sıkıştırın ve konuk yazarımıza büyük bir alkış turalım. Özgeçmiş i etkileyici. All-Star hokey oyuncusu. New York Blazers'ın eski orta saha oyuncusu ve takım kaptanı..."

Bir dakika. Ne?

"Üç kez Stanley Kupası şampiyonu. Olimpiyat altın ve gümüş madalyası sahibi. Triple Gold Club üyesi..."

Burada neler oluyor?

"Restorancı ve olağanüstü bir zanaat bira üreticisi olması da başarılarının bir parçası."

Bu mümkün olamaz.

"Ve son olarak, hayırsever," diyor. "Kazimir Lindström, başarılarına bir yenisini daha ekledi: yayınlanmış yazar."

Ne zaman kitap yazacak zaman buldu ki? "Kaz, sahneye gelir misin?" diyor sarışın kadın. Kalabalık alkışlıyor.

Bazı kadınlar ıslık çalıyor.

Mermer heykel gibi orada durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok oldum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, sonra da yıkıcı derecede yakışıklı, sert ve baş döndürücü bir adam sahneye çıktığında tamamen durur. Lacivert bir takım elbise giymiş, beyaz gömlek ve kravatsız bir görünüm sergiliyor.

Çenem yere düşüyor.

"Çok teşekkür ederim, Laura," diyor Kaz.

Laura coşkulu bir el hareketi ve omuz silkmeye karşılık verir. Kaz bakışlarını kalabalığa çevirir, gözlerimiz karşılaşır.

Kafamı sallarım.

O da karşılık olarak göz kırpar. "İlk kitabımın tanıtımı için geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Kitaptan birkaç bölüm okuyacağım. Lütfen nazik olun, ben sesli kitap okuyucusu değilim, ama Laura bana, 'Okuyucular bu tür şeyleri çok sever' diye garanti verdi."

Laura onu işaret eder, yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Kitapçada kahkahalar yankılanır.

"Artık kimliğim ortaya çıktığına göre, kraft kağıdını yırtmanın zamanı geldi."

Yırtma sesleri duvarlardan yankılanır.

Çılgınca ellerimle kitabın üzerindeki süslemeleri çıkarıp çantama tikiştiriyorum, sonra kraft kağıdı yırtıyorum.

Oh.

Aman.

Tanrım.

Şaşkınlıkla, uzun boylu mavi gözlü bir hokey oyuncusu ve bana çok benzeyen kısa boylu sarışın bir kızın resmedildiği kapağa bakıyorum, ama

izgi film tarzında.

"*Pucking Perfect* bir roman değil... daha çok resimli bir kitap," diyor Kaz. "Meğer kitap yazmak çok zor bir işmiş..." Elini ensesine götürüyor. "Kusura bakmayın. Hokey oyuncularını çok küfür eder."

Herkes gülüyor.

"Demek istediğim, roman yazmak zor bir iş olduğu için bazı beceriler gerektirir."

"ok zor," diyor arkadan biri.

Kaz başını sallar. "Kız arkadaşımın en sevdiği romantik yazarların cömertliği sayesinde, yeni yazar olarak yolculuğumda bana rehberlik ettiler – isimleri teşekkür sayfasında yer alıyor – bu yüzyılda yapabileceğim bir şekilde epik aşk hikayemi anlatmaya karar verdim. Kelimeler, çok güzel olmasa da, bana ait. İllüstrasyonlar için bir sanatçıya sipariş verdim. Kendim çizmeyi denedim, ancak beş yaşındaki çocuklardan oluşan bir odak grubu, sanat yeteneğim olmadığını ikna ettikten sonra vazgeçtim. Stok illüstrasyonları denedim, ancak sonuç hoşuma gitmedi. Kız arkadaşım en iyisini hak ediyor. Bu yüzden bir profesyonele başvurdum."

"Kızın şanslı bir kaltak, Kaz," diyor bir kadın.

"Katılıyorum," diyor başka biri.

Gülüyorum. *Evet,yleyim.*

"Hayır." Kaz başını sallar ve bana gülümser. "şanslı olan benim."

Duygular göğsümü doldurur ve yumurtalıklarım neredeyse

patlar. "Lütfen kitabını ithaf sayfasına aın," diyor Kaz.

Hepimiz itaat ediyoruz.

"Hayatıma girip bana sevgiye layık olduğumu gösteren sarışın bomba."

Etrafımdaki kadınlar "awww" diyor.

Ağzım aık kalmış, ona bakıyorum.

O bana küçük bir gülümsemeyle göz kırıyor.

"Hadi hikayeye dalalım," diyor Kaz. "Bölüm 1." Boğazını temizliyor. "Kötü günler bile büyülü olabilir." Yine boğazını temizliyor. "Bir zamanlar, güzel ve güneşli bir günde, Kaz adında huysuz bir hokey oyuncusu Hampton'daki yazlığında bir parti veriyordu ve

Harley adında güzel bir sarışın prenses ortaya çıktı ve onun dünyasını alt üst etti." Kitabı ters çevirip iki karakteri işaret ediyor. "O gün başka kimsenin yanında olmak istemiyordu, çünkü çok kötü bir şey olmuştu, ama ondan uzak duramıyordu."

Bunu nasıl yorumlayacağımı bile bilmiyorum.

Sayfayı çevirir. "Sonra, ikisinin hayatında birçok dramatik olay yaşandı ve neredeyse bir yıl boyunca birbirlerinden uzak kaldılar." Kaz parmağını kaldırır. "Ama kader, onları yeniden bir araya getirdiği gün, gizli bir plan yapmıştı."

Sonraki birkaç dakika boyunca, artık resmen tüm zamanların en sevdiğim kitabı olan bu kitabın sayfalarını çeviriyorum ve tamamen hayranlık duyuyorum. Kaz yanılıyor. Derin, dumanlı sesi en sevdiğim anlatıcılarla aynı seviyede.

Kitapçıya göz gezdiriyorum.

Bazı kadınlar hikayeden o kadar etkilenmişler ki, sayfaları çevirmiyorlar bile, ona bakıyorlar. Diğerleri ise telefonlarını çıkarmışlar ve erkek arkadaşımın yazar olarak ilk çıkışının her dakikasını kaydediyorlar.

"Epilog," diyor Kaz.

Gözlerimi indiriyorum.

"Son iki yıldır, güzel prenses ve huysuz hokey oyuncusu birlikte yaşıyorlar. Her gün uyanır ve hayatının daha iyi olamayacağını düşünür, ama her zaman onu rahatsız eden küçük bir ses vardır." Tıraşlı çenesini ovuşturur. "*Ya daha iyi olabilseydi?*" Durur ve bana bakar. "Bir sonraki sayfayı açarsanız."

Parmaklarım sayfayı yeterince hızlı çeviremiyor.

Sayfa... boş mu?

"Goldilocks, buraya gelip son bölümü yazmama yardım eder misin?"

Bir an için olduğum yerde donakalıyorum.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ve bugün sahnenin merkezinde olacağımı da hiç beklemiyordum.

Dökülmeyen gözyaşları burnumu yakıyor.

Bu adam.

Kapıda beni karşılayan kızıl saçlı kadın, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Bunları senin için ben tutarım." Elimde tuttuğum kitabı ve çantamı aldı. "Erkeğin seni yukarıda bekliyor."

Başımı sallıyorum.

Kalbimin çılgınca atışını görmezden gelerek sahneye doğru ilerliyorum. Erik'i orada, elinde oldukça etkileyici bir kamera ile dururken görünce bir an duraksıyorum.

Kaz yaklaşır ve elini uzatarak sahneye çıkan üç basamağı çıkmama yardım eder. Ceketinin yakasına tutturulmuş bir şeyle oynar. "Mikrofon."

Kafamı sallıyorum.

"Şaşırdın mı?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Hayır, daha çok şok oldum."

"İyi. Eğer bunu önceden tahmin etseydin, tüm bu çalışmalar boşa giderdi."

Kafamı sallıyorum.

İki elimi de tutar ve dudaklarına götürür, sonra yumuşak bir öpücük kondurur. "Seni çok seviyorum, Harley."

"Bayılacağım," diyor biri.

"Beni tanırsın. Ben açgözlü bir piçim. Seni kız arkadaşım olarak görmek yetmiyor."

Bir dizinin üzerine çöküyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Gözlerim yaşlarla dolarken boğazımda bir yumru oluşur. Gözyaşlarımdan akmasını engellemek için başımı sallıyorum.

"Harley, kitabımın son sayfasını yazmama yardım etmeni istediğimde, ciddiydim."

Duygularım kabarıyor, alt dudağım titriyor.

"Seni sevmek, içimde iyileşmesi gerektiğini bile bilmediğim bir şeyi iyileştirdi."

Gözümünden bir damla yaş süzülür.

"Ben biliyorum sen bazen düşündüğünü düşündüğünü bir sıcak karışıklık ama bunu yeniden ifade ederdim. Sen seksisin, karışıklık falan yok." Küçük bir kahkaha patlar içimden.

O göz kırpıyor. "Ve senin güzel karmaşana aşık olmakta hiçbir sorunum yok. Bu dünyada hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğim başka kimse yok."

Onun tatlı sözleri ruhumun en derin yerlerine dokunuyor. Gözyaşlarım serbestçe akıyor.

O gözyaşlarımı silmeye çalışır, ama boşuna.

Kitapçıyı dolduran erkek arkadaşımın güzel sözleri dışında, sanki buradaki herkes nefesini tutmuş gibi.

Sesimi buluyorum. "Sana aşık olmak, Kaz, sanki kitabın arka kapağını okumadan körü körüne bir kitaba dalmak gibiydi, onun senin bir sonraki kitap sarhoşluğun ve tüm zamanların en sevdiğin kitabı olacağını bilmeden."

"Yani, bizim için sonsuza kadar mutlu bir son." "Sonsuza kadar seninim." Gülümsüyorum.

"İyi, çünkü her gün sana sarılmış olarak uyanmak istiyorum," diyor. "Seni korumak, değer vermek ve tapmak istiyorum. Ben seninim, Harley. Sonsuza kadar."

Yazar olmayı bırak, bu adam bir şair.

"Harley McKenzie Lancaster, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

"Evet, Kaz. Sonsuza kadar senin olmak dışında başka bir şey istemiyorum."

Ayağa kalkar ve beni kollarına alır. "Beni dünyadaki en mutlu adam yaptın." Alkışların eşliğinde dudaklarımı tutkuyla öper.

Ayaklarım artık yere basmıyor. Benden uzaklaşıyor, ama ben hala uçuyorum. "Yüzük olmadan evlenme teklif edemem..."

"Önemli değil..."

"Hayır, sorun değil. Kızım bir elmas yüzüğü hak ediyor." Başım dönüyor.

Gözlerini başımın üstüne kaldırır. "Yüzük taşıyıcılarım ortaya çıksın."

Yüzük taşıyıcıları mı?

Dönüp neredeyse geriye düşüyorum.

En yakın arkadaşıma çok benzeyen, uzun, koyu renkli, kıvrırcık saçlı bir Hispanik güzellik, iki yaşındaki üçüzlerinden birini kucağında tutarak sahneye çıkar, ardından yakışıklı kocası diğer iki çocuğu kucağında tutarak gelir.

Üç küçük velet de koyu mavi gözlü ve bu özel gün için düzeltilmiş kıvrıcık saçlı, fildişi rengi şortlar ve renk kodlu küçük ceketler giiyorlar — lacivert, orman yeşili ve açık mavi, uyumlu papyonlarla. Kollarında kağıt mendille sarılmış küçük hediye çantaları tutuyorlar. Bu çok sevimli, ama ihaneti görmezden gelmem için yeterli değil.

En iyi arkadaşıma gözlerimi kısarak, dudaklarımı büzüyorum.
Bugün erken saatlerde onun evindeydim. Bana haber verebilirdi.

Bana inci gibi beyaz dişlerini gösterir.

Tabii ki gelemezdi.

Çocuklarının doğumundan sonra Ciara ve kocası New York'a taşındılar, çünkü Nikolaj'ın spor bahis şirketinin ABD bölümü bu tarafta patlama yaşıyordu. En yakın arkadaşımın aynı şehirde yaşaması inanılmaz bir heyecan vericiydi. Ben zor durumlarla uğraşırken her zaman bana çok iyi davrandı ve ailemin tüm günahlarını itiraf ettiğimde de bu değişmedi. En yakın arkadaşım hala beni seviyor.

Bu sabah onun evinde yaptığımız brunch, sadece iki sahtekar eski iş ortağımın Cuma günü Çin'de başka bir yolcunun monogramlı valizlerini çaldıkları için tutuklandıklarını ve valizlerin içinde müstehcen miktarda kokain bulunduğunu öğrendiğimiz için kutlama yapmakla kalmadı.

Güzel yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye Ciara, muhteşem mor midi elbisesiyle bize doğru yürüyerek gelir. Bol dekoltesine uzanır ve küçük bir kutu çıkarır. "Üç meraklı küçük kaşif varken, aklıma gelen tek saklanma yeri orasıydı."

Gözlerimin altını silerken, içimden bir kahkaha kopar. Bu hareket tam Ciara'ya göre.

"Oğullarımı çok seviyorum, ama bu değerli mücevheri onlara emanet etmem mümkün değildi. Ellerindeki çantalar hayvanat bahçesi krakerleri ile dolu. Hiçbir şeyden haberleri yok." Göz kırıyor.

Kıkırdayarak gülerim.

Kaz'a altın harflerle yazılmış küçük siyah kutuyu uzatır.

Harry Winston.

Vay canına.

Kutuyu açtığında, ellerim ağzımı kapatmak için uçar, gözlerim ise parıldayan bir taş odaklanır.

Kaz kutudan yüzüğü çıkarır ve sol elimi tutar. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, Harley," der ve göz kamaştırıcı yüzüğü parmağıma takar.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Çok güzel." "Beğendin mi?"

Kolumu uzatıp, göz alıcı zümrüt kesim nişan yüzüğümü hayranlıkla incelerim. "Bayıldım." Kaz ile bu mükemmel hayatı hak etmiyorum ve en zor zamanlarımda hayatıma geri döndüğü için her gün Tanrı'ya, evrene ve yukarıdaki tüm meleklerle şükrediyorum.

"En iyi arkadaşın olmasaydı bunu başaramazdım," diyor.

Ona bakıyorum.

Tek eliyle bana öpücükler gönderir.

Küçük çocuğu annesine bakıp onu taklit ediyor. Diğer iki çocuk da onun izinden gidiyor.

Kalabalık gülüyor.

Üçüzler kıkırdayarak anne babalarının kollarında kıpır kıpır ediyorlar.

Kelimeyle anlatılamayacak kadar sevimli.

Kaz elimi sıkıyor. "Güzel bebeklerimiz olmasını sabırsızlıkla bekliyorum, Harley. Sen harika bir anne olacaksın."

Kalbim küt küt atıyor. "Sen de harika bir baba olacaksın."

Elleriyle yüzümü kavırıyor, sonra dudakları benimkini yutuyor.

Bu adam, benim hayal etmeye cesaret edemediğim tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdü.



Küçük bir kuş, bugün erken saatlerde My Little Bookish Heart'a uğramamızı önerdi. Takvimimi boşaltıp, şimdiye kadarki en romantik evlilik tekliflerinden birine tanık olabildiğim için çok mutluyum. Kazimir Lindström diz çökmeden önce, kız arkadaşını resimli bir kitapla baştan çıkardı. Adam kız arkadaşı için bir kitap yazıp yayınladı ve ardından kalabalığın önünde kitabı baştan sona okuyarak, ona sonsuz aşkını ilan edip yüzüğü parmağına takarak, dünyadaki tüm kadınların kalbini kırdı.

Çifte bayılma.

Harley Lancaster, sonsuza dek mutlu yaşayacağı hayatına dans ederek girerken bu günü sonsuza dek hatırlayacak.

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea #HEA



Kız arkadaşına romantik bir evlilik teklifi yaptıktan bir hafta kadar sonra, Kazimir Lindström'ün *Pucking Perfect adlı* kitabı, epiloguyla birlikte *New York Times* en çok satanlar listesinde birinci sıraya yükseldi. Bu adamın başaramayacağı bir şey var mı?

Asıl soru, bu büyük başarının devamı gelecek mi?

#JustSpottedNYC #SpillingTheTea

Bir Sonraki Kitap Erkek Arkadaşı

Xavier

Deidra'dan bir mesaj ekranıma düştü. Telefonumu masamdan kaptım.

DEİDRA



Geç kalacağım. Şehrin her yerinde yapılan aptalca inşaatlar çok sinir bozucu. Ben gelene kadar kaleyi savunman gerekecek.

XAVİER



Anlaşıldı. Buraya gelmen ne kadar sürer sence?

DEİDRA



Yüksek topuklu ayakkabılar ve kalem etek giymeseydim, hızlıca yürürdüm. Ayak bileklerimi kırmak istemediğim için trafiğin insafına kaldım. Tahminimce, yirmi dakika kadar sürer.

XAVİER



Sen gelene kadar Bayan Mitchell ile tanışacağım.

DEİDRA



Seksi aksanıyla onu etkilemeye çalışma.

XAVİER



Kontrolüm dışındaki şeylerden sorumlu olamam.

DEİDRA

Diğerlerimiz gibi Amerikan İngilizcesi konuş.

XAVİER

Yıllardır yurtdışında yaşıyorum. Zihnimin derinliklerinde saklı kalan Amerikan aksanımı yeniden ortaya çıkarmam gerekir. Bu da çok fazla zihinsel çaba gerektirir.

DEİDRA

Gözlerimi deviriyorum.

XAVİER

En iyisi işe koyulayım. Bayan Mitchell'ı bekletmek istemem.

DEİDRA

Umarım yönetici asistanı pozisyonu için doğru adaydır.

XAVİER

Parmaklarınızın ucundan Tanrı'nın kulaklarına.

DEİDRA

LOL

Telefonumu masama bırakıyorum, dudaklarımda hala bir gülümseme var.

Deidra Summers'ın katkısı göz önüne alındığında, bazıları yeni atanan COO pozisyonumun kayırmacılık olduğunu söyleyebilir. Deidra, kuzenim Gabriel ile çıkmış olduğu için neredeyse aileden sayılır, ancak benim aksime, CEO ve CFO ile kan bağı yoktur. O, dünya hakimiyetiyle ilgilenmiyor. Ben ise, saha *dışında* iz bırakarak itibarımı sağlamlaştırmak için can atıyorum. Dünyayı ele geçirmek benim önceliklerim arasında ilk sırada yer alıyor – en azından moda dünyasında.

Bayan Mitchell ile tanışma zamanı.

Ayağa kalkıyorum, telefonumu pantolonumun cebine koyuyorum, takım elbise ceketimi bıraktığım sandalyeye doğru yürüyorum, ceketimi giyiyorum, küçük yuvarlak konferans masasından iPad'imi alıyorum ve ofisimden çıkıyorum. Katın karşı tarafında, kardeşim Zane'in ofisinin yakınında bulunan küçük konferans odasına doğru yürüyorum.

Deidra ve benim paylaşacağımız bir yönetici asistanı işe almak, beklediğimden çok daha zorlu bir iş çıktı. Kağıt üzerinde pek çok aday iyi görünüyor, hatta harika görünüyor, ama onlarla tanıştığınızda bir uyumsuzluk hissediyorsunuz. Deidra'nın dediği gibi, Emma Mitchell'in aramamıza son vermesini umalım. Mülakatlar, COO pozisyonumun en sevmediğim sorumluluklarından biri. Kuzenim bu görevi bana emanet etti, bu yüzden katlanmak zorundayım.

Konferans odasına girdiğimde Emma Mitchell ayağa fırladı.

"Günaydın, Bayan Mitchell." Elimi uzattım. "Bay Keller, memnun oldum." Elimi sıktı. "Ben de."

Onun beni tanımasını bekledim, ama Emma tarafsız bir ifadeyi korudu.

O, sert bir futbol hayranı değil. İyi.

Elimi onunkinden çekerim ve koltuğu işaret ederim. "Lütfen oturun."

İnce yapılı esmer kadın geniş bir gülümsemeyle modern beyaz kadife yüksek sırtlı koltuğa oturur.

iPad'i sehpa üzerine koyarım, ceketimin düğmelerini açarım, kravatımı düzeltirim ve gümüş grisi kanepeye otururum – o da İtalya'dan ithal edilmiştir. Deidra, Emma'nın karşısındaki koltuğa oturabilir.

Odada uygun bir konferans masası var, ama biz görüşmeleri oturma alanında yapmayı tercih ediyoruz. Moda bölümü yatırım bölümünden çok daha küçük ve biz işleri dostane tutmayı seviyoruz.

Gözlerim Emma'nın önündeki boş fincana düşüyor. "Bir kahve daha ister misin?"

Gülümseyen kahverengi gözler benimkilerle buluştu. "Hayır, teşekkürler Bay Keller. Bir fincan yeter. Gerçek bir İngiliz göçmeni olarak, bu sabah zaten iki fincan çay içtim."

"Kızı İngiltere'den çıkarabilirsiniz, ama İngiltere'yi kızdan çıkaramazsınız, değil mi?"

Elini kaldırır. "Suçluyum. İki yıldır New York'tayım ve Little London hala benim *ikinci evim*. Dahası, her fırsatta memleketimden bakım paketi istemekten utanmıyorum."

"Artık Amerika'ya döndüğüm için, arkadaşlarımla da aynı şeyi yapacağım."

Kendini
yelpazeliyor. "Su
ister misin?"
diyorum.

"İyiyim, teşekkürler," diyor. "Bu, bana olağanüstü Arabica kahve ve lezzetli İngiliz bisküvileri ikram edilen ilk röportajım."

"Kahveyi ciddiye alırız," diyorum. "Bu bizim DNA'mızda var. Bisküvilere gelince, bu sadece medeniyetimizin bir parçası."

Kıkırdar.

"Şirkete bir artı daha," diyor.

O çok esprili. Bu özelliğini seviyorum. "Başlayalım mı?"

"Haftalardır bu görüşmeyi bekliyordum. Hazırım." Neredeyse koltuğundan zıplayacak gibi.

iPad'e bakıyorum. "Bu pozisyon için en büyük gücünüz nedir?"

Görüşmenin yirmi dakikası geçti ve Deidra'nın bir an önce gelmesi için dua ediyorum.

Emma'nın dikkatimi dağıtan bir alışkanlığı var. Sorularımın her birine cevap verdikten sonra, kasıtlı bir şekilde bacak bacak üstüne atıp atıyor. Gözlerindeki çekici bakışlar da dikkatimden kaçmıyor.

Kravatımı gevşetip boğazımı temizledim.

Kıyafet seçiminden hoşlanmıyorum ama özgeçmişi, nitelikleri ve cevapları etkileyici.

Keşke Deidra burada olsaydı, eminim Emma bu kadar cüretkar giyinmezdi. Bu konuyu gündeme getirebilirdim, ama bu yanlış anlaşılmalara yol açabilir.

Bayan Mitchell, flört ederek zirveye çıkabileceğini düşünüyorsa, bu şirket ona göre değil.

"Üzgünüm," diyor Emma, "senin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmak benim için gerçekten çok zor." Kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Sen Xavier Keller'sın, Tanrı aşkına. O Xavier Keller."

Şimdiye kadar, kim olduğumu bildiğine dair bir izlenim vermemişti.

Sinsi Emma.

Ellerini göğsüne götürür, sanki tatlı olarak üç kaşık dondurma almaya hak kazanan heyecanlı bir çocuk gibi. "Ailem, kiminle röportaj yapacağımı söylediğimde neredeyse ölecekti..."

"Emma, ben artık sadece bir yöneticiyim. Artık bir..."

"Sen her zaman bir efsane olacaksın," diyor. "Formayı takım elbiseyle değiştirmiş olman, senin büyüklüğünü azaltmaz."

Bir hayranımın karşındayım. "Gururum okşandı."

"Söylentiler doğru mu?" Ses tonu imalı. "Hangi söylentiler?"

"Bilirsin..."

Bir anlığına gözlerini indirip sonra benim gözlerime bakıyor.

"Hayır, bilmiyorum. Lütfen beni aydınlat."

Cevap olarak kaşlarını kaldırıyor.

Sanki bu bir cevapmış gibi. Sabrım tükeniyor. "Bayan Mitchell..."

"İştahınız..."

"Neye olan
iştahım...?" Ayağa
kalktı.

"Ne yapıyorsun..."

Emma mor şal elbisesinin belindeki kuşağı çözüp çıplak vücudunu ortaya çıkardığında, soru dudaklarımda kalır. "Kedi için iştahın."

Başım geriye doğru sivrulür.

Göğüsleri tamamen ortada.

İç çamaşırı giymeden mi röportaja geldi? Vay canına.

"Bak." Çalılığını işaret ediyor. "X İşaretli Yer." Son kısmı şarkı söylüyor.

Aklımın sesine karşı, gözlerim onun amına iner ve adımın ilk harfi bana bakmaktadır.

Lanet olsun.

"Dün özel bir ağda yaptırdım... sadece senin için." Sesi neşeli ve hafif.

Hiçbir kadın daha önce bu kadar saçma bir şey yapmamıştı.

Gözlerimi bu uygunsuz manzaradan ayırıp Emma'ya bakıyorum. *Ne oluyor lan?* "Bu... bu taciz." Sözlerim birbirine karışıyor. Genelde konuşkan bir adamımdır, ama bunu hiç beklemiyordum. Hiç de bile.

"Karşılıklıysa hayır," diyor Emma. "Ve ben *gerçekten, gerçekten* seninle sevişmek istiyorum, Xavier." Onun kayıtsız sesi, mevcut durumun ciddiyetini alaycı bir şekilde yansıtıyor.

"Bu önceden planlanmıştı."

"Seksi bekar ve profesyonel futbolcu Xavier Keller ile bir konferans odasında sonsuza kadar mahsur kalmak mı? Elbette *senden* sonuna kadar yararlanacağım."

Mülakatlar yorucu olabilir, ama bu tam bir kabus. Biz yönetici asistanı arıyoruz, cinsel taciz davası ve potansiyel dava konusu değil.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırıp uzun, sinirli bir nefes veriyorum.

"Eminim en seksi inleme seslerini çıkarıyorsundur. Aman Tanrım, inlerkenki yüzün *çok* seksi olmalı."

Bu iş beni aşıyor.

Çabuk düşün, Keller.

Ona sert bir bakış attım, zihnim bu mayın tarlasından yüzüme her şey patlamadan bir çıkış yolu bulmak için dönüyordu. Bu duruma nasıl bakarsanız bakın, suçlu olan benim. Ben güçlü bir konumda olan bir erkeğim. Emma bana kendini atarsa kimse umursamayacaktır. Herkesin hatırlayacağı tek şey, benim giyinik, onun ise çıırılçıplak olduğu olacaktır.

Bu tür açık cinsel davranışları sahada beklerim, konferans odasında değil. Tecrübelerime göre, Avrupalı futbol hayranları övünme hakkı elde etmek için çılgınca şeyler yapmaya hazırlar. Ünlü bir futbolcuyla yatmak, bu kadınlar için Amerikan futbolunda Heisman Trophy'yi kazanmakla eşdeğer.

Emma parmağını am dudaklarının arasına kaydırır ve ıslak parmağını dudaklarına götürür, sıvılarını temizler ve inler. "Senin için çok

senin için ıslandım," der. "Görünüşe göre, sen çok yeteneklisin. Bunu kendim görmek istiyorum. Beni işaretle, Xavier. Lütfen."

Bu kadın o kadar çizgiyi aşmış ki, acınası bir hal almış. "Bayan Mitchell, burada ciddi bir yanlış anlaşılma var..."

"Benim tarafımda yanlış anlaşılma yok, Xavier." Arkasını dönüp eğilir, bana amını ve göt deliğini gösterir. "Niyetim gayet açık." Amına çılgınca parmağını doğrultacak kadar küstah.

O delinin teki.

Onu konferans odasından çıkarmadan önce o aptal elbiseyi giydirmek istiyorum, ama herhangi bir fiziksel temas kurarsam, işim biter. Ona yaklaşmak bile intihar olur. Hayır, en iyisi olduğum yerde kalıp uzaktan ona akıl vermeye çalışmak.

"Emma, yeter..."

Konferans odasının kapısı birden açılır ve sözümü keser, Deidra içeri koşar. "Üzgünüm, Xavier..."

Cümlesinin ortasında durur ve olduğu yerde donar. Mavi gözleri benimkilerden eğilmiş çıplak kadına geçer.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Burada ne oluyor?"



Bonus Sahne

Kaz ve Harley hakkında iki bonus sahne (Hamptons'da ilk tanışmaları dahil) için haber bültenime abone olun.

www.MyRomanceAddiction.com



Bu ateşli serinin bir sonraki kitap erkek arkadaşı kim olacak?

Xavier Keller, Avrupa futbolunu domine eden, erkekler arasında bir tanrı gibiydi. Şimdi ise yeni bir arenada. Yeni atanan CMO olarak, moda dünyasının acımasız dünyasında Curve Envy'nin yeni CMO'su olarak. Yorucu bir günün sonunda, doğru yerlerde kıvrımları olan şehvetli bir sarışının bacakları arasında çok ihtiyaç duyduğu kaçışı bulur. Bymark Hotel'in 41. katındaki tutkulu karşılaşmaları, geçici bir fantezi olması gerekiyordu.

Sonra, kadın onun konferans odasına girer.

Yeni yönetici asistanı, unutamadığı büyüleyici kadındır ve o da kadının yeni patronudur. Kariyerleri ve itibarları tehlikedeyken, Xavier ve asistanı, her bakışın bir risk, her dokunuşun her şeyi kaybetmelerine mal olabileceği yasak bir ofis romantizminin tehlikeli sularında yolunu bulmak zorundadır.

dokunuşun her şeylerini kaybetmelerine mal olabileceği tehlikeli bir ofis romantizminin dünyasında yolunu bulmak zorundadır.

Şimdi bir solukta okuyun: [A Very Bossy Billionaire](#)

Yorumlar ise pastanın üzerindeki kiraz gibidir.

Yorum bırakmak sadece birkaç dakika sürer, bu da benim gibi bağımsız bir yazar için çok büyük bir fark yaratır.

Yorum bırakmak için link: [A Very Fake Play](#) .

Scarlett'in Kitap Sohbeti

Sevgili Swoon Addicts,

Kazimir ve Harley'nin çılgın yolculuğunu takip etmeniz benim için çok anlamlı. Umarım macerayı, sürprizleri ve ateşli romantizmi sevmişsinizdir. Bu ikisi kaderlerinde birbirlerine aittlerdi.

Harley McKenzie Lancaster'ın hikayesi uzun zamandır hazırlanıyordu. İlk olarak en yakın arkadaşı Ciara'nın düetinde (*Forever Us/Forever Us–The Wedding*, orijinal adı *The Seduction Factor/The Seduction Factor–Always & Forever*) adlı şarkıda ilk kez ortaya çıktı ve oldukça etkileyici bir izlenim bıraktı. Okuyucular bu enerjik ve ateşli kadına aşık oldular ve onun hikayesini okumak için yalvardılar. Bazıları biraz daha ileri gidip bana Harley'nin aşk hayatıyla ilgili öneriler içeren e-postalar gönderdi. Onlar, Harley'yi Ellison kardeşlerden biriyle (*Forever Us–The Wedding*) eşleştirmemi istediler. Bazıları Harley'i Collin veya Shane Dennison ile eşleştirmemi önerdi. Hatta Hunter'ın düetinde (*Infatuated/Intoxicated*) minyon sarışın için potansiyel bir aşk ilgisi tohumları ekdim. Eski basketbolcu olan ve erkek moda tasarımcısı olan Rex Petretti, Harley'nin erkeği olacaktı. Bu erkeklerin hiçbiri doğru kişi değildi.

Harley'nin hikayesini zihnimde bir kenara koyup, kataloğumdaki diğer serilere devam ettim. Geçen yıl, Harley beni dürtmeye başladı ve hikayesini anlatmamı istedi. Aynı zamanda, ben de hokey romantizmine adım atmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca, şimdiye kadar yazdıklarımın daha yasak bir kitap yazmak istiyordum. Eski erkek arkadaşımın babası ya da üvey babası gibi bir karakter fikrini kafamdan atamıyordum. Üvey babası fikrini kafamdan atamıyordum.

Harley'nin hikayesi kafamda şekillenirken, sayısız sesli kitabı dinledikten sonra yavaş yavaş gelişen romantizmi benimsemeye başlamıştım. İlk birkaç seferinde bunun cazibesini anlamamıştım, ama dinledikçe, bu gelişime daha çok hayran kalmaya başladım. Tanrı bilir kaç tane kitap okuduktan sonra, yataklarında ayaklarını sallayan tüm o kitap kızları... bölümlerde, karakterler sonunda öpüşüyor, mantıklıydı.

Harley'i Kaz'ın oda arkadaşı olmaya zorlayarak oyunu ve zorluğu artırdım. Kendini kontrol etmekten bahsedelim.

İlk taslağı yazdıktan sonra hikayeyi yeniden yazarken, epiloga bir okul kızı gibi heyecanla ulaştım. Kitaptaki tüm erkek ve kadın kahramanları seviyorum, ama Kaz ve Harley kalbimde özel bir yere sahipler

Yeniden yazma sırasında Just Spotted özelliklerini eklemek, pastanın üzerine krema koymak gibiydi. Tanrım, bunu çok sevdim.

dedikodu köşe yazarı olmak. *Ruthless Mogul'da* Just Spotted'tan ilk kez bahsettiğimde, hikayede hiçbir özellik yoktu. Bu sefer, *Bridgerton'dan* bir sayfa aldım ve yayını bir karaktere dönüştürdüm. Artık bağımlı olduğum için, içimdeki *Lady Whistledown* gelecek kitaplarda ortaya çıkıp oynayacak.

Bu kitabı bağımsız bir kitap olarak yazmayı planlamıştım, ancak Xavier (*A Very Bossy Billionaire*) eski bir profesyonel futbolcu yönetici olduğu için. Kaz'ın hikayesi serinin dördüncü kitabı, ama lezzetli klişeler nedeniyle onu 1. kitap olarak yerleştirdim.

Benim için bu kadar.

Yazmaya geri dönüyorum.

Sevgilerimle,

Scarlett Avery

P.S. Yorumlar, en sevdiğiniz yazara sarılmak gibidir. Sarılmayı çok severim.

P.P.S. Hikayelerime olan ilginiz sayesinde yazmaya devam ediyorum. Tutkunuz, sevginiz ve sadakatiniz için teşekkür ederim. Çok müteşekkirim ve minnettarım. Sizler olmasaydınız, yeni hikayeler yazmaya devam etmek için pek bir nedenim olmazdı.

P.P.P.S. Bonus Sahneye erişmek için şu adrese gidin:

www.MyRomanceAddiction.com

Önceki kitaplarımdan dolayı listeme zaten kaydolduysanız, aynı sayfayı ziyaret ederek bu romantik hikayenin Bonus Sahnesi ve/veya Storyboard'unu indirebilirsiniz.



Times Meydanı'nın ışıklarından daha parlak kıvılcımların uçtuğu, Asla Uyumayan Şehir'e hoş geldiniz. New York City, yükselen gökdelenleri, ikonik sarı taksileri, her yerde göze çarpan yaratıcılığı, moda bolluğu, 7/24 hareketli sokakları, sayısız müzesi ve sanat galerisi, sayılamayacak kadar çok kahve dükkanı ve lezzetli ince hamurlu pizzalarıyla tanınır. geniş dilimler halinde satılır ve dünyada başka hiçbir yerde bulamayacağınız eşsiz bir atmosferi vardır. Ayrıca, bu otoriter erkeklerin kendilerini diz çöktüren kadınlara ilk kez aşık oldukları yerdir. Bu ateşli sayfaları okurken kendinizden geçeceksiniz.

Çok Aşık Serisi

İlk ve şiddetli aşık olan erkek çocuk. [Çok](#)

[Sahte Bir Oyun](#) (Kazimir ve Harley)

[Çok Otoriter Bir Milyarder](#) (Xavier ve Adeline) [Çok](#)

[Sahte Bir Erkek Arkadaş](#) (Zane ve Shay)

[Çok Kötü Bir Anlaşma](#) (Hudson ve Angelica)

Tüm kitaplarımı ve okuma sırasını sitemde bulabilirsiniz: www.ScarlettAvery.com



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

